

Em Lại Gặp Anh

Contents

Em Lại Gặp Anh	2
1. Chương 1: Gia Đình Giàu Có (1)	3
2. Chương 2: Gia Đình Giàu Có (2)	4
3. Chương 3: Gia Đình Giàu Có (3)	6
4. Chương 4: Gia Đình Giàu Có (4)	7
5. Chương 5: Gia Đình Giàu Có (5)	8
6. Chương 6: Gia Đình Giàu Có (6)	9
7. Chương 7: Gia Đình Giàu Có (7)	11
8. Chương 8: Gia Đình Giàu Có (8)	12
9. Chương 9: Dịu Dàng (1)	13
10. Chương 10: Dịu Dàng (2)	15
11. Chương 11: Dịu Dàng (3)	16
12. Chương 12: Dịu Dàng (4)	18
13. Chương 13: Dịu Dàng (5)	19
14. Chương 14: Buổi Tối Hồn Loạn (1)	22
15. Chương 15: Buổi Tối Hồn Loạn (2)	25
16. Chương 16: Buổi Tối Hồn Loạn (3)	27
17. Chương 17: Buổi Tối Hồn Loạn (4)	29
18. Chương 18: Buổi Tối Hồn Loạn (5)	31
19. Chương 19: Chạy Trốn (1)	34
20. Chương 20: Chạy Trốn (2)	36
21. Chương 21: Dì Cả *	39
22. Chương 22: Dì Cả (2)	41
23. Chương 23: Dì Cả (3)	43
24. Chương 24: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (1)	45
25. Chương 25: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (2)	47
26. Chương 26: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (3)	49
27. Chương 27: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (4)	51
28. Chương 28: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (5)	53
29. Chương 29: Lại Gặp Em (1)	56
30. Chương 30: Lại Gặp Em (2)	59
31. Chương 31: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm	61
32. Chương 32: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm (2)	63
33. Chương 33: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm (3)	66
34. Chương 34: Đả Kích?an Ủi?	68
35. Chương 35: Đả Kích?an Ủi? (2)	70
36. Chương 36: Đả Kích?an Ủi? (3)	72
37. Chương 37: Thế Giới Đen Rồ (1)	74
38. Chương 38: Thế Giới Đen Rồ (2)	76
39. Chương 39: Cẩn Thận Mờ Ấm (1)	79
40. Chương 40: Cẩn Thận Mờ Ấm (2)	81

41. Chương 41: Cẩn Thận Mờ Ám (3)	84
42. Chương 42: Dây Dưa Không Dứt (1)	86
43. Chương 43: Dây Dưa Không Dứt (2)	88
44. Chương 44: Dây Dưa Không Dứt (3)	91
45. Chương 45: Câu Chuyện Năm Xưa	93
46. Chương 46: Quan Hệ Nam Nữ	95
47. Chương 47: Chèn Ép	98
48. Chương 48: Chèn Ép (2)	100
49. Chương 49: Chèn Ép (3)	102
50. Chương 50: Đồng Minh (1)	105
51. Chương 51: Đồng Minh	107
52. Chương 52: Đấu Chiến Thặng Phật	109
53. Chương 53: Chiến Sĩ Địa Cầu (1)	111
54. Chương 54: Chiến Sĩ Địa Cầu (2)	113
55. Chương 55: Chiến Sĩ Địa Cầu (3)	114
56. Chương 56: Goodnight Kiss (1)	115
57. Chương 57: Goodnight Kiss (2)	117
58. Chương 58: Goodnight Kiss (3)	118
59. Chương 59: Goodnight Kiss (4)	119
60. Chương 60: Goodnight Kiss (5)	120
61. Chương 61: Goodnight Kiss (6)	121
62. Chương 62: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (1)	122
63. Chương 63: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (2)	125
64. Chương 64: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (3)	129
65. Chương 65: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (4)	133
66. Chương 66: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (5)	137
67. Chương 69: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (1)	141
68. Chương 70: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (1)	144
69. Chương 71: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (3)	148
70. Chương 72: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (4)	152
71. Chương 73: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (1)	156
72. Chương 74: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (2)	158
73. Chương 75: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (3)	162
74. Chương 76: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (4)	166
75. Chương 77: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (1)	173
76. Chương 78: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (2)	176
77. Chương 79: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (3)	180
78. Chương 80: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (4)	184
79. Chương 81: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (5)	188

Em Lại Gặp Anh

Giới thiệu

Thị Y Thần, là một cô gái có diện mạo xinh đẹp, phẩm chất lại đoan trang. Nhưng bởi vì, bạn trai n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-lai-gap-anh>

1. Chương 1: Gia Đình Giàu Có (1)

“Đình linh...” tiếng chuông gió treo trên cửa nhẹ nhàng vang lên. Một thiếu nữ xinh đẹp, trẻ tuổi, trên người mặc một bộ quần áo cao cấp màu trắng trang nhã. Cô gái đẩy cánh cửa thủy tinh trong suốt, bước vào cửa hàng.

“Xin chào, hoan nghênh quý khách!” Thanh âm ngọt ngào của cô nhân viên lập tức vang lên.

“À, tôi được một người bạn giới thiệu nên đến đây.” Vị tiểu thư trẻ tuổi, xinh đẹp nói.

“Cửa hàng của chúng tôi được rất nhiều khách quen giới thiệu cho bạn của họ. Xin hỏi tiểu thư muốn mua trang phục dạ hội, mua áo cưới, hay là quần áo bình thường?” Cô nhân viên hỏi một cách nhiệt tình.

Tiểu thư xinh đẹp nghiêng đầu, có một chút do dự nói: “Hay là chọn áo cưới đi.”

Cô nhân viên ngạc nhiên một lúc. Chợt nhớ lại: Thời buổi bây giờ có nhiều khách hàng thật kỳ lạ. Trước đó, không phải còn có một người đàn ông một mình đến đây để đặt áo cưới đó sao.

“Xin mời đi lối này.” Cô nhân viên dẫn vị tiểu thư xinh đẹp đến khu trưng bày áo cưới, bắt đầu giới thiệu chi tiết cho cô một số mẫu thiết kế.

Vị tiểu thư xinh đẹp xem thật lâu, lại không thấy bất cứ kiểu áo nào vừa ý mình. Ngay sau đó, nhân viên lập tức mang tất cả album trong cửa hàng đến cho cô lựa chọn. Xem hết album được mang ra, cô cũng không thấy kiểu nào phù hợp.

Lúc này, một cô nhân viên khác mang một chiếc áo cưới mới từ cửa bước vào. Đang treo lên giá, chuẩn bị mang đi ủi lại. Cô chỉ tay vào chiếc áo cưới có cổ áo mang phong cách retro* vừa được mang đến, hỏi: “Xin hỏi, kiểu áo này có thể làm thêm một mẫu được không?”

* Retro là một trào lưu hoài cổ, mặc lại các trang phục theo xu hướng thời trang những thập niên trước, bao gồm đồ vintage (quần áo, phụ kiện của những thập niên 40s đến 80s) và cả đồ không phải vintage (đồ mới, đồ được inspired từ hình dáng đồ vintage). Trào lưu này hiện nay rất thịnh hành đối với giới trẻ phương Tây và cũng là một nguồn cảm hứng vô tận cho các nhà thiết kế nổi tiếng (Marc Jacobs là 1 điển hình cho 1 người hoài cổ và hay lấy cảm hứng cho bộ sưu tập của mình qua những gì xưa cũ).

Cô nhân viên nhìn lướt qua chiếc áo cưới, cười cười, sau đó khéo léo từ chối: “Tiểu thư, ánh mắt của cô thật tinh tường. Nhưng kiểu áo cưới này là do cô chủ của chúng tôi đặc biệt thiết kế. Chỉ dành tặng riêng cho đám cưới một người bạn, có thể sẽ không làm lại cái thứ hai.”

“Chi phí ột chút cũng không sao.” Tiểu thư xinh đẹp kiên trì.

“Việc này...tôi phải đi hỏi lại ý kiến một chút...”

Cô nhân viên đang chuẩn bị gọi điện thoại xin ý kiến từ cấp trên. Lúc này, Thị Y Thần vừa lục lọi túi xách tìm kiếm gì đó, vừa đẩy cửa bước vào.

Cô nhân viên vừa nhìn thấy Thị Y Thần bước vào, kích động đến mức buông điện thoại xuống: “Jessie, có một vị khách hàng muốn đặt chiếc áo cưới của Chu Điện.”

“Không được.” Thị Y Thần không hề suy nghĩ nhiều, từ chối thẳng. Sau đó, lại bối rối lục lại túi xách một lần nữa, “Chết tiệt, chìa khóa đâu rồi?”

Cô muốn đi vào văn phòng, đột nhiên bị một cô gái chặn ngay lối đi. Thị Y Thần cảm thấy bực bội liền ngẩng đầu lên, đứng trước mặt cô là một cô gái trẻ tuổi xinh đẹp.

Cô nhân viên lập tức quay về phía vị tiểu thư xinh đẹp, giải thích: “Vị này chính là cô chủ của chúng tôi, Jessie.”

“Jessie tiểu thư, xin chào! Tôi họ Đường. Tôi thật sự thích chiếc áo cưới cô đặc biệt thiết kế cho bạn mình. Không biết, tôi có thể đặt làm một chiếc giống vậy được không?”

Thị Y Thần nhìn lướt qua vị tiểu thư họ Đường đang đứng chắn trước mặt cô. Sau đó, vô tình lắc đầu: “Đường tiểu thư, thật ngại quá! Chiếc áo này là tôi đặc biệt thiết kế để tặng bạn, độc nhất vô nhị.”

“Nếu tôi bằng lòng trả giá gấp đôi thì sao?” Đường tiểu thư không chịu buông tha.

Thị Y Thần không phải là người có khả năng chống lại sự hấp dẫn của tiền bạc. Trên đời này tuyệt đối sẽ không có ai chê tiền là ít, trừ khi kẻ đó bị ngốc.

Cô lại một lần nữa quan sát vị tiểu thư trẻ tuổi, dịu dàng xinh đẹp, dáng người duyên dáng, lại tu dưỡng tốt này. Người đàn ông nào cưới được mỹ nhân này thật đúng là may mắn, chỉ tiếc là mỹ nhân này vận số thật không may. Cô ấy xem việc kết hôn là chuyện ‘đại sự’ quan trọng nhất đời. Chọn áo cưới phù hợp đối với một cô gái trong ngày hôn lễ không kém phần quan trọng. Nhưng mà, vị tiểu thư xinh đẹp này lại một mình đến đây chọn áo cưới. Cô không kiểm lòng được mà cảm thấy có chút đồng cảm với cô ấy. Nhưng đồng cảm thì đồng cảm, có đồng cảm đi chăng nữa, chuyện này cô cũng sẽ không thay đổi quyết định. Vì đám cưới của bạn thân mà thiết kế chiếc áo cưới độc nhất vô nhị.

“Đường tiểu thư, thật xin lỗi! Chuyện này tiền bạc không phải là vấn đề, mà quan trọng là ở tấm lòng. Nếu Đường tiểu thư bằng lòng, tôi có thể thiết kế cho tiểu thư một mẫu áo khác, giá cả đảm bảo ưu đãi.” Thị Y Thần tuy là lại một lần nữa từ chối, nhưng ngữ điệu tương đối hòa nhã hơn một chút.

Hết chương 1

2. Chương 2: Gia Đình Giàu Có (2)

Đường tiểu thư nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, nói: “Thủ tục thế nào?”

“Xin hỏi Đường tiểu thư khi nào thì kết hôn?”

“Ngày kết hôn vẫn còn đang bàn tính, khoảng giữa tháng chín năm nay sẽ đính hôn trước.” Về mặt Đường tiểu thư có chút do dự, bất gặp ánh mắt nghi ngờ của Thị Y Thần, lập tức nói: “Cô hãy thiết kế một bộ áo cưới thật đẹp, bạn của tôi nói cửa hàng này làm ăn rất tốt, phải đặt trước mới được.”

“Cám ơn.” Thị Y Thần nhường mày đắc ý, cười cười, không hỏi gì thêm. Loại khách hàng thế này không phải cô chưa từng gặp qua. “Bởi vì chưa quyết định, thời gian vẫn còn nhiều. Lễ đính hôn vào tháng chín cũng đến nhanh, có thể làm trước một bộ áo cưới dành cho đính hôn. Sau đó, chúng tôi sẽ thiết kế một bộ áo cưới khác mặc lúc cử hành hôn lễ. Bộ lễ phục thứ hai sẽ nhận được mười phần trăm chiết khấu ưu đãi. Xin hỏi Đường tiểu thư muốn thiết kế trước một bộ áo cưới dùng để mặc lúc đính hôn, hay là thiết kế cả hai bộ cùng một lúc?”

“Thiết kế một bộ áo cưới mặc đính hôn trước đi.”

“OK! Trong vòng một tuần tôi sẽ mang bản vẽ thiết kế và tính toán giá cả chuyển đến cho cô qua đường bưu điện. Cô chỉ cần xác nhận và thanh toán tiền hàng đầy đủ, hai tháng sau quay trở lại tiệm để thử áo cưới, xem còn chi tiết nào cần chỉnh sửa hay không. Một tuần tiếp sau đó chúng tôi sẽ mang hàng giao đến nhà của cô.” Thị Y Thần vừa giải thích đơn giản, vừa điền hóa đơn đưa cho vị Đường tiểu thư.

Đường tiểu thư thấy cô làm việc hiệu suất cao như vậy, không khỏi nở nụ cười nhẹ, nói: “Vậy tôi có cần phải đưa trước một khoản để đặt cọc không?”

Theo lý thuyết mà nói, nếu cô hài lòng với mẫu thiết kế, một tuần sau sẽ trả trước bảy mươi phần trăm số tiền cần thanh toán. Phần còn lại đợi đến lúc cô đến thử áo cưới sẽ trả hết một lượt, tiền đặt cọc thiết kế được miễn.” Thị Y Thần có thể nhận thấy được, vị Đường tiểu thư này là một khách hàng dễ chịu, vì thế cô cũng cảm thấy dễ chịu hơn.

“Cám ơn.” Đường tiểu thư vừa ký xong đơn đặt hàng, điện thoại của cô ấy liền vang lên. Cô gái trẻ nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, liền nhận cuộc gọi, khi nói chuyện về mặt cô ấy so với lúc nãy có phần căng thẳng hơn. “Ừm, chính là cửa hàng Jessie’s. À, không cần. Hả? Anh đang đứng trước cửa hàng sao? Em ra ngay.”

Đường tiểu thư cúp điện thoại, quay lại mỉm cười chào tạm biệt Thị Y Thần, vội vàng ra khỏi cửa.

Thị Y Thần nhìn về mặt khẩn trương của Đường tiểu thư, có thể nhận thấy cuộc gọi vừa rồi đối với cô ấy cực kỳ quan trọng, chắc là chồng chưa cưới của cô gọi đến. Thị Y Thần hiếu kỳ nhìn ra ngoài cửa. Người đàn ông đứng bên ngoài trên người mặc một bộ âu phục được cắt may hoàn mỹ, diện mạo khôi ngô, khí chất tao nhã, dáng người thanh mảnh. Điều quan trọng nhất là, anh ta là một quý ông phong độ, trông thấy Đường tiểu thư bước ra, liền lịch sự tiến đến mở cửa giúp cô ấy.

Hai cô nhân viên nhìn thấy người đàn ông đó, không nhịn được cảm thán một tiếng: “Thì ra chồng chưa cưới của cô ấy đẹp trai đến vậy, thật sự là ‘trai tài gái sắc’.”

Thị Y Thần nhú mày, nghĩ thầm: rõ ràng đã đến rồi, cũng không vào giúp vị hôn thê của mình chọn áo cưới, thật đúng là ‘hoa lạ’*.

* Nguyên văn: ý chỉ người có hành vi và cử chỉ đặc biệt khác người, người bình thường không thể lý giải được.

Vị Đường tiểu thư kia cũng là một đóa hoa lạ, có người con gái nào lại không muốn được chồng mình đưa đi chọn áo cưới đâu. Thật sự là một đôi kỳ lạ.

“A...!!! Chìa khóa xe của tôi.” Cô đột nhiên nhớ đến, lúc đầu cô muốn ra ngoài, nhưng không tìm thấy chìa khóa xe nên mới quay trở lại. Thị Y Thần đi vào văn phòng, lục lọi trên bàn một lúc lâu, cũng không tìm được. Cuối cùng mới chợt nhớ ra, vỏ trăn một phút, hôm nay cô không có lái xe đi làm, bởi vì chiếc xe ‘bảo bối’ của cô ba ngày trước đã được mang đến xưởng để sửa chữa.

Con người gần đến ba mươi tuổi* đều không thể chịu đựng được sự dày vò của năm tháng, chưa già đã suy, haiz.

* nguyên văn ‘bôn ba’ ở đây cũng chỉ những người lúc mới ra trường có ước mơ có nhiệt huyết nhưng đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa thực hiện được.

Cùng lúc đó, điện thoại đòi mạng trên bàn đổ chuông. Không cần nhìn màn hình cô cũng biết được người gọi đến là ai. Trước đó, người này đã gửi tin nhắn hỏi thúc cô suốt buổi chiều.

Hết chương 2

3. Chương 3: Gia Đình Giàu Có (3)

Vừa nhận điện thoại, ở đầu dây bên kia, tiếng gào thét giống như sư tử Hà Đông của bà Thị lập tức vang lên, “Nha đầu chết tiệt, đã đi chưa?”

“Đi rồi.”

“Phải không? Sao mẹ không nghe thấy tiếng ồn ào của ô tô trên đường?”

“Con đang ở trên xe taxi.” Cô cầm lấy túi xách, vội vàng lao ra khỏi cửa hàng.

“Con gần đây rất hay lừa gạt mẹ! Nếu mẹ còn tin lời con nói, heo mẹ cũng có thể leo cây rồi! Mẹ biết con không thích việc xem mắt như thế này, con cảm thấy phiền vậy người làm mẹ như ta đây không thấy phiền sao? Con cho là mẹ của con mỗi ngày đều bày ra vẻ mặt già nua, lôi kéo chị em bạn bè giới thiệu bạn trai cho con là một việc về vang lấm sao? Nếu con muốn người làm mẹ là ta đây có một chút mặt mũi thì hãy sớm tìm bạn trai đi, nhanh chóng dẫn về cho bọn ta nhìn một lần, kết hôn sớm một chút. Mẹ và ba của con cũng đâu cần phải mỗi ngày đều dán mắt vào lo nghĩ cho con, có đúng không? Con xem Kiều Na nhà người ta, không hề nói gì, chứng minh bằng hành động ngay, còn con thì sao? Đến bây giờ ngay cả một bức ảnh cũng không có. Gọi con dẫn một người về nhà ăn cơm, con lại hết lần này đến lần khác tìm cách từ chối. Hôm nay thì đẩy sang cho ngày mai, ngày mai lại đẩy sang cho ngày mốt. Để mẹ đoán xem, qua sinh nhật ba mươi tuổi con cũng sẽ không gả đi được.” Bà Thị tên là Quế Lan, bà có một đặc điểm là một khi đã mở miệng dạy dỗ là sẽ nói mãi không ngừng, đến nỗi làm cho người khác không thể chịu đựng được.

Thị Y Thần nắm điện thoại, đưa ra xa vành tai, ra sức xoa huyết thái dương đau nhức.

Nghe qua một chút xem, người này có phải là mẹ ruột của cô không? Mọi người không biết sẽ nghĩ người này là mẹ kếp! Làm gì có mẹ ruột nào lại đi nguyên rửa con của mình như vậy? Chỉ có mẹ ruột của cô mới vậy, vì muốn ép buộc cô tìm bạn trai kết hôn, lời lẽ tàn độc nào cũng nói ra được. Nếu không phải cô có một trái tim kiên cường, khỏe mạnh, thì đã xấu hổ đến mức dùng ‘mì sợi’ mà thắt cổ chết quách cho xong.

“Nha đầu chết tiệt kia, vừa mới đem điện thoại để ra xa phải không?” Bà Thị giống như có thiên lý nhãn vậy.

“Mẹ, sao mẹ lại đi nguyên rửa con gái của mình như vậy.” Những lời nói như thế này, mẹ cô vẫn thường hay lặp đi lặp lại, cô gần như đã có thể đọc thuộc lòng.

“Nguyên rửa con đã là nhẹ nhàng rồi. Mẹ hận không thể nào giết chết con đi cho xong, đỡ phải thấy phiền lòng.” Mười phút sau đó, bà Thị trong điện thoại vẫn không ngừng trách mắng cô, từ khi mang thai đến sinh ra cô, từ nhà trẻ, đến tiểu học, đến trung học, đến lúc đi du học nước ngoài, trở về nước...

Chỉ cần một ngày cô còn chưa kết hôn, bà Thị sẽ giống như hôm nay, ngày nào cũng không ngừng nhắc nhở, thậm chí còn độc mồm độc miệng “nguyên rửa” cô. Cô không thể không nghĩ đến, mấy hôm trước, lúc xem tin tức trên TV có phát một đoạn tin thảo luận việc con gái về thăm viếng cha mẹ có nên truy cứu trách nhiệm hình sự hay không. Một ông chú oán giận lên tiếng nói con gái về thăm viếng cha mẹ thì phạm tội gì, đến ba mươi tuổi không kết hôn mới gọi là phạm pháp, nên phạt tù.

Mẹ của cô oán hận cô tuyệt đối không thua kém ông chú kia. Ngày đó, bà Thị khi nhìn thấy đoạn tin tức này liền kích động đến mức muốn nhảy dựng lên, la hét ầm ĩ còn nói quả thật là lời nói tận đáy lòng. Từ khi đoạn tin tức này được phát lên, mấy ngày nay, cô hoàn toàn chẳng có phút giây nào được sống yên ổn. Mỗi ngày cô đều bị buộc phải đi xem mắt. Ai nói cô không muốn kết hôn? Muốn thì cũng phải có người đàn ông nào bằng lòng kết hôn với cô mới được chứ.

Cô không ngừng xoa huyết thái dương, trong chớp mắt đồng hồ bấm giờ cuối cùng cũng nhảy đến phút thứ mười, cô không chút do dự, cắt ngang lời mẹ cô: “Mẹ, mẹ khẳng định vẫn muốn tiếp tục nói mãi như vậy sao? Nếu là thế này, con bây giờ lập tức quay về nhà nghe mẹ từ từ nói.”

“Nghe mẹ từ từ nói, vậy không phải con không cần phải đi xem mắt nữa sao? Con tưởng nói như vậy là mẹ sẽ không biết con đang suy nghĩ gì sao? Gia đình đối phương rất xem trọng chuyện này, đã gọi điện thoại ẹ và dì Lý mỗi người ba lần rồi.” Bà Thị cuối cùng cũng trở lại vấn đề chính.

“Sáu cuộc điện thoại? Nói đùa sao.” Lần xem mắt này nhà trai thật quá lo lắng rồi.

Hết chương 3.

4. Chương 4: Gia Đình Giàu Có (4)

“Con cho là ai cũng giống như con sao, con gái đã gần ba mươi tuổi rồi, vẫn còn lông bông như vậy.”

“Hai mươi chín tuổi kém một tháng.”

“Con nói vậy thật chẳng biết xấu hổ là gì. Cho dù con nói với mọi người con chỉ mới hai mươi chín tuổi kém một tháng. Con còn có mặt mũi nói với người làm mẹ như ta đây con hai mươi chín tuổi kém một tháng sao?”

“Con ra đường đều nói với mọi người năm nay con hai mươi tám tuổi.”

“Đi đi đi! Đừng có mà ở đây trả treo với mẹ. Mẹ cũng không hối thúc con, dù sao trước sáu rưỡi con phải có mặt ở khách sạn, nếu không...” Thị Quế Lan ‘lâm bầm’ lại liên tục cười lạnh: “Lúc quay về mẹ sẽ ‘chào đón’ con thật tốt!”

Tục ngữ nói thật là đúng: Thà rằng đắc tội với tiểu nhân, đừng bao giờ đắc tội với phụ nữ, nhất là phụ nữ đang trong giai đoạn mãn kinh.

Giống như lời của Chu Kiều Na đã nói: “Dù sao cậu cũng phải chừa cho chị đây một con đường sống. Thay cậu đi xem mắt mười lần, là có hai ba lần gặp phải chuyện ‘nguy hiểm đến tính mạng’, nếu cậu một còn không chịu đi, cậu sẽ dẫn chị đây vào đường chết. Cậu cũng biết tính của chị đây, nếu đã bị ép vào đường cùng, cả nhà người đó cũng đừng mong sống yên ổn.”

Chu Kiều Na nói không sai. Từ lúc vào xuân đến nay, mẹ cô đã ra mặt sắp xếp cho cô xem mắt vài lần rồi. Cô đều từ chối tất cả, đêm nay nếu như không đi, Thị Y Thần lo sợ bà Thị sẽ thật sự đuổi cô ra khỏi nhà.

“Mẹ à, mẹ cứ yên tâm, bây giờ mới năm giờ rưỡi thôi, cho dù con có ‘bò’ đi thì trước sáu rưỡi cũng sẽ có mặt tại nơi đã hẹn.”

“Yên tâm? Con nha đầu chết tiệt này, nếu một ngày con còn chưa kết hôn, mẹ đây có chết cũng không yên tâm được!”

Điện thoại cuối cùng cũng gác máy.

Thị Y Thần xoa xoa lỗ tai, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng gọi taxi, đến khách sạn để xem mắt.

Xem mắt chỉ là chuyện nhỏ, cô đã sớm quen với loại chuyện thế này. Trong từ điển của cô, việc này cũng chỉ là cùng một người xa lạ ăn một bữa cơm mà thôi.

Nếu tính theo thời gian đã hẹn trước, bây giờ là sáu giờ hai mươi lăm, vừa đúng giờ. Cô bước nhanh vào cửa chính khách sạn.

Đối phương hẹn cô gặp nhau trong nhà hàng ở khu ẩm thực Hàn Quốc. Nơi này được thiết kế rất có phong cách, cách bày trí không giống với các nhà hàng truyền thống Hàn Quốc khác. Trần nhà dùng loại gỗ màu cà phê để ngăn cách, trông giống như một cây đàn dương cầm, trắng đen phân biệt rõ ràng, rất hài hòa. Trong phòng chỉ treo mấy chiếc đèn thủy tinh nhỏ, vì thế ánh sáng ở đây có chút mờ mờ, ấm áp. Nhưng trên mỗi bàn ăn đều có đặt mấy cây nến nho nhỏ, chiếu sáng cả một vùng, có lẽ chủ khách sạn muốn tạo ra một bầu không khí ấm áp cho nơi này.

Đi theo sự hướng dẫn của người phục vụ, Thị Y Thần cuối cùng cũng tìm được địa điểm đã hẹn trước. Nhìn thấy nơi đó có rất nhiều người, cô chợt ngẩn ra. Cô có phải đến nhầm chỗ rồi không? Đây không phải là đi xem mắt sao, là đi liên hoan sao?

“Cô là Thị Y Thần?” Vị phu nhân chừng năm sáu mươi tuổi trước mặt cô cất giọng hỏi.

“Vâng ạ.” Cô gật gật đầu, đứng trước bàn tiệc kinh ngạc một lúc.

Người có mặt ở đây, tính cả lớn lẫn nhỏ, vừa đúng sáu người. Ba người ngồi đối mặt với ba người còn lại. Nếu cô đoán không nhầm, người đàn ông ngồi ở hàng bên trái, giữa hai người đàn ông trung niên, nhìn trẻ trung hơn hai người còn lại một chút. Chắc là đối tượng xem mắt của cô lần này.

Ba người đàn ông đang ngồi, chỉ có người này nhìn khoảng ba mươi lăm tuổi. Mặt khác là bởi vì, hai người đàn ông còn lại một người khoảng sáu mươi tuổi, người kia khoảng chừng tám mươi tuổi. Mẹ của cô cho dù mỗi ngày đều cần nhằn cô, nếu không thể chờ đợi cô tìm được ‘đối tượng’, cũng không cần sắp xếp hai ông chú, bác đến cho cô gặp mặt như vậy chứ. Vị phu nhân vừa nói chuyện là người ngồi bên trái người đàn ông trung niên, ngồi bên phải là một bà cụ lớn tuổi. Cho nên phản ứng đầu tiên của cô chính là mình đã tìm nhầm chỗ.

“Ngồi đi! Cô có thể gọi tôi là dì Thôi.” Vị phu nhân nói chuyện trước đó vừa dứt lời, ông chú ngồi đối diện cô lập tức xê dịch qua một chút, ngồi sát vào người bên cạnh, chừa một khoảng trống nhỏ cho Thị Y Thần.

Hết chương 4

5. Chương 5: Gia Đình Giàu Có (5)

Thị Y Thần không ngồi xuống ngay.

Dì Thôi, người cũng giống như tên vậy*. Vậy chắc hẳn sáu cuộc điện thoại kia đều là muốn “hối thúc” cô rồi. Cô nhìn nhìn khoảng trống nhỏ kia. Lại nhìn hai chú, bác đang ngồi trong đó, khóe miệng lại vô thức giật giật. Chẳng lẽ cô lại không biết xấu hổ mà cùng hai người già này ngồi ngang hàng với nhau vậy sao? Tình cảnh thế này làm cho cô liên tưởng đến cảnh ngồi ở tiệm KFC. Nếu là như vậy, cô thà ngồi ở tiệm KFC còn tốt hơn.

* Thôi: có nghĩa là nguy nga hùng vĩ.

Cô vẫy tay với người phục vụ, ý muốn hỏi có thể mang đến một cái ghế không?

Người phục vụ liếc nhìn bọn họ với ánh mắt kỳ quái, gật gật đầu. Một lúc sau một chiếc ghế được mang đến. Không còn cách nào khác, Thị Y Thần phải ngồi đầu bàn, chỗ cô ngồi chiếm cả một nửa lối đi.

Mấy người khách xung quanh ai cũng đều nhìn họ với ánh mắt kỳ quái.

Thị Y Thần vừa ngồi xuống, Thôi phu nhân đã mở miệng nói: “Thị tiểu thư, tình hình nhà chúng tôi, Lý Bình đã nói cho cô hết chưa?”

Lý Bình là chị em tốt của bà Thị khi họ còn tham gia đội múa ‘Hoàng hôn đỏ’. Dĩ được xem là ‘huyền thoại’ trong giới mai mối, là người rất nhiệt tình. Đối tượng xem mắt của Thị Y Thần, đa số là do dì Lý giới thiệu. Nghe nói, nguyên nhân dì Lý thích công việc mai mối là bởi vì lúc nhỏ gia đình dì rất nghèo, không thể mua nổi giày tốt để mang. Sau đó làm nghề mai mối, có thể mua đủ loại giày mới, vì thế nên bà quyết định gắn bó với nghề này đến bây giờ.

Thị Y Thần gật gật đầu.

Buổi chiều, lúc bà Thị còn đang cần nhằn trong điện thoại, dì Lý giới thiệu một chút về gia đình đối tượng. Nhà bên ấy là gia đình có học, anh ta là chủ nhiệm khoa lịch sử ở trường đại học, mẹ là giáo sư đại học chuyên tham gia nghiên cứu các loài sinh vật, thường xuyên đi về giữa hai nước Trung Quốc và Mỹ, cha là kỹ sư cơ khí ột cơ quan nhà nước. Nhà cửa, tiền bạc, xe đều không thiếu. Thái độ của nhà trai cũng hết sức thành khẩn, vô cùng chân thành, chỉ là tuổi hơi lớn một chút, tuổi chừng ba mươi lăm. Nghe nói đã ba mươi lăm tuổi nhưng anh ta chưa từng cùng người nào chính thức nói chuyện yêu đương, lúc nào cũng viện cớ nghiên cứu bận rộn, thi cử, muốn học cao hơn nữa.

Tuổi tác không phải là vấn đề, trình không phải là khoảng cách. Đối với mẹ cô mà nói, chỉ cần là đàn ông, không phải lão già bốn năm mươi tuổi, hay là người đã kết hôn hai lần, đều phù hợp với người ‘thiếu nữ lớn tuổi’ gần ba mươi vẫn chưa lập gia đình như cô.

Thôi phu nhân nói: “Tôi sẽ giới thiệu sơ lược lại một chút.”

Theo lời giới thiệu của Thôi phu nhân, Thị Y Thần cuối cùng cũng hiểu ra. Biết những người ngồi trên bàn này là ai. Người đàn ông trung niên ngồi ở giữa chính là đối tượng xem mắt lần này Vương Kế Trạch. Bà cụ bảy tám mươi tuổi ngồi bên phải Vương Kế Trạch chính là bà nội của anh ta, ông chú ngồi đối diện chính là cha anh ta, ông cụ còn lại chính là ông nội của anh ta.

Trong lòng cô thầm thở dài, lần đầu tiên trong đời cô bắt gặp cả gia đình cùng đi xem mắt, “đội hình” này đúng thật là hoành tráng.

Thôi phu nhân nói: “Vậy chúng ta nói thẳng vào vấn đề chính đi. Vậy xin hỏi tiểu thư thích làm đám cưới kiểu Trung Quốc hay kiểu Châu Âu?”

Thị Y Thần lập tức ngăn ra, cô tưởng bắt đầu sẽ nói chuyện về gia đình, vì thế cô nói: “Đều không quan trọng.” Tổ chức hôn lễ thế nào, đối với cô mà nói thật sự không quan trọng, nghi lễ kết hôn cũng chỉ là hình thức mà thôi.

Ông cụ ngồi đối diện vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Sao không thể không quan trọng được! Mọi người trong nhà chúng tôi đều thích tổ chức hôn lễ kiểu Trung Quốc. Loại hôn lễ phổ biến hiện nay như tổ chức trong nhà thờ, hay tổ chức tiệc ngoài trời mấy lão già như chúng tôi thực sự không tiếp nhận được. Gia đình chúng tôi thờ Phật.”

Khóe môi Thị Y Thần giật giật.

“Con gái, con thích nhẫn vàng hay nhẫn kim cương?” Lần này đến lượt bà cụ bảy tám mươi tuổi lên tiếng.

Thị Y Thần đang định một lần nữa nói ‘không quan trọng’, bà cụ đã nhanh chóng cướp lời cô, chậm rãi nói: “Con gái à, vàng có thể duy trì được giá trị lâu dài, nghe nói nhẫn kim cương phải ít nhất cái gì...cái gì...một carat trở lên mới có giá trị. Vẫn là nhẫn vàng tốt hơn, con nhìn xem ‘cửu thái điệp nhi biên’* trên tay của ta đây này, thật sự rất đẹp.” Bà cụ đưa tay phải đến trước mặt cô lắc lắc.

* Cửu thái điệp nhi biên: kiểu nhẫn hình lá hẹ, hay lá tỏi tây. Ở đây ý nói miếng vàng mỏng dính, có cũng như không.

Thị Y Thần nhìn chăm chú, trên ngón áp út bàn tay phải nhẫn nheo của bà cụ có đeo một chiếc nhẫn đẹp nhỏ, không có hoa văn gì, chỉ có một chiếc nhẫn cưới bé tẹo thế thôi. Thị Y Thần cười gượng hai tiếng, đổi lòng nói: “Đoan trang, hoành tráng, rất có đẳng cấp.” Hôm nay cô đã được mở rộng tầm mắt, hóa ra loại nhẫn cưới quê mùa cũ kĩ này gọi là “cửu thái điệp nhi biên.”

Bà cụ cực kì đắc ý.

Hết chương 5.

6. Chương 6: Gia Đình Giàu Có (6)

Lần này đến lượt Thôi phu nhân lên tiếng, “Tôi nghe Lý Bình nói, gia đình cô, mẹ của cô, dì của cô đều muốn sau khi kết hôn thì hai vợ chồng vẫn ở lại nhà cô. Hơn nữa đứa nhỏ đầu tiên sinh ra, cho dù là trai hay gái đều phải mang họ Thị. Đối với điểm này, gia đình chúng tôi không thể chấp nhận được, gia đình cô trên dưới lớn nhỏ thật phức tạp, tốt nhất sau khi kết hôn vẫn là nên ở nhà chúng tôi. Đứa con đầu lòng chúng tôi vẫn hy vọng nó mang họ Vương, ngược lại đứa con thứ hai không thành vấn đề.”

“Đợi...đợi một chút...” Thị Y Thần bắt đầu có chút mơ hồ, nhìn Vương Kế Trạch “Tôi và anh hôm nay đến đây là đi xem mắt sao?” Cô nghĩ thế nào cũng không cảm thấy được đây là xem mắt, là cầu hôn đúng không?

Vương Kế Trạch nghiêm túc nói: “Đúng là xem mắt, không phải sao?”

“Tại sao tôi cứ cảm thấy hôm nay giống như ở đây đang bàn...chuyện kết hôn.”

Vương Kế Trạch nói: “Đúng vậy, mục đích của xem mắt là để làm gì? Không phải vì kết hôn sao? Mẹ tôi nói, tất cả những cuộc xem mắt không tiến đến hôn nhân, đều chỉ là trò đùa giỡn mà thôi.”

Good! Thôi phu nhân nói những lời này thật sự rất đúng, cô cũng cảm thấy vậy, nhưng mà...

“Nhưng mọi người bàn vấn đề này, có thấy hơi sớm quá không? Dù sao chúng ta chỉ mới là lần đầu tiên gặp mặt...” Cô nói một cách khéo léo. Thị Y Thần cảm thấy người ở gia đình này thật sự “không bình thường”. Tuy rằng cô đã xem mắt vô số người, cực phẩm gặp phải có thể chất đầy cả sọt. Nhưng mà kiểu xem mắt ‘trực tiếp’ thế này là lần đầu tiên gặp phải, bát tự* còn chưa biết, đã muốn bàn đến chuyện kết hôn, sinh con, thật giống như ngày mai đã là ngày làm lễ kết hôn vậy.

* Bát tự: tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi) Là một cách xem số mệnh của Trung quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi “Bát tự thiếp” cho nhau, còn gọi là “canh thiếp” hay “bát tự”.

“Không sớm chút nào! Tôi năm nay đã ba mươi lăm tuổi rồi, nghe nói cô năm nay đã ba mươi rồi.”

Cô lập tức sửa lại: “Thật ngại quá, tôi năm nay hai mươi tám...” Rõ ràng cô còn trẻ trung, tràn đầy sức sống, vậy mà bị người khác hình dung giống như ‘bác gái’ già yếu không bằng. Có cần phải vậy không? Tháng sau cô mới hai mươi chín tuổi, cô thật sự chán ghét người khác nói cô ba mươi, thật giống như bị xem là già trước tuổi.

Vương Kế Trạch thả lỏng, nói: “Vậy thì ít hơn một chút, tóm lại chúng ta đều là người trưởng thành, không cần phải giống những người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương nam nữ nữa. Chuyện chúng ta cần làm bây giờ, chính là nhanh chóng kết hôn sinh con. Bây giờ mang chuyện này ra bàn tính là được rồi, sau đó thì nói chuyện hôn lễ, sẽ không có gì vội vã cả. Sau khi kết hôn, tôi hi vọng cô có thể ở nhà, chuyên tâm là một bà chủ gia đình, trông coi và quản lý tất cả mọi chuyện trong nhà. Tôi không thích người phụ nữ của tôi trang điểm, trang điểm giống như dạng phụ nữ lẳng lơ. Lại càng không thích vợ mình ăn mặc hở hang. Cô mỗi ngày đều phải thức dậy trước sáu rưỡi chuẩn bị bữa ăn sáng cho cả nhà. Buổi trưa mười một giờ rưỡi phải làm xong cơm trưa. Buổi tối trước sáu giờ rưỡi phải làm xong cơm tối. Bà nội của tôi có bệnh tiểu đường, ông nội của tôi bị cường giáp*, mẹ của tôi dạ dày không tốt. Tất cả thức ăn phải cho ít muối, ít đường. Quần áo cả nhà phải giặt bằng tay, không được giặt bằng máy, phải sử dụng ít bột giặt...”

* Cường giáp là một hội chứng, có thể do nhiều bệnh khác nhau gây ra. Đa số trường hợp cường giáp là do bệnh Basedow gây ra (tên gọi khác là bệnh Graves).

Thị Y Thần nghe xong ngẩn người, đây không phải là đi xem mắt, mà là đi tìm bảo mẫu, cô cuối cùng cũng hiểu được vì sao người đàn ông này đã ba mươi lăm tuổi vẫn chưa bao giờ nói chuyện yêu đương. Người đàn ông này cơ bản không phải vì chuyên tâm làm nghiên cứu mà bỏ lỡ thời trai trẻ. Mà là do dồn nén quá nhiều suy nghĩ nên bị “đốt” đến hỏng rồi. Ai nói phụ nữ ba mươi tuổi không có tư cách nói chuyện yêu đương trai gái? Ai nói phụ nữ ba mươi tuổi nhất định phải sinh con?

Cô vừa nở nụ cười gượng gạo trào phúng, vừa kiên nhẫn ngồi nghe Vương Kế Trạch thao thao bất tuyệt một đồng phép tắc. Ban đầu cô thật sự sợ hãi. Một lúc sau, cô lại muốn nghe xem gia đình có nhiều ‘cực phẩm’ như thế này, rốt cuộc có thể đưa ra bao nhiêu... yêu cầu ‘cực phẩm’.

Ánh mắt của cô lơ đãng nhìn về phía khác, những vị khách xung quanh bắt đầu nhìn chăm chú về phía bàn của cô, dường như họ bị một bàn đầy ‘cực phẩm’ kéo nhau đến xem mắt này thu hút. Ngồi ở bàn bên cạnh là một đôi nam nữ trẻ tuổi, cô gái mặc váy màu xanh ngọc, cổ chữ V gợi cảm. Khi nghe đến yêu cầu của Vương Kế Trạch, không nhịn được liếc há miệng cười. Chàng trai mặc áo sơ mi đen kẻ sọc ngồi quay lưng

về phía cô, không nhìn rõ nét mặt, trong tay cầm một đôi đũa kim loại không ngừng va chạm chén bát tạo ra âm thanh lanh lảnh, anh ta chỉ lẳng lặng ngồi ăn thức ăn.

Hết chương 6.

7. Chương 7: Gia Đình Giàu Có (7)

Thật lâu sau đó, cô không còn kiên nhẫn được nữa, quyết định cắt ngang lời nói của Vương Kế Trạch, nói thẳng: “Vương tiên sinh, tôi nghĩ yêu cầu anh nếu mang đến tìm người ở thị trường môi giới lao động. Họ có thể làm anh hài lòng, ở đó có rất nhiều người có thể đáp ứng được tất cả điều kiện mà anh đưa ra.”

Thôi phu nhân vừa nghe xong liền cảm thấy không vui, cắt ngang lời của cô, nói: “Thị tiểu thư, cô nói như vậy là không đúng rồi. Cô nên suy nghĩ một chút về điều kiện của bản thân. Một đứa con gái đến ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa kết hôn thật sự là một chuyện rất đáng sợ. Đàn ông cho dù tuổi có lớn hơn nữa, chỉ cần điều kiện gia đình tốt là có thể tìm được vợ. Nhưng còn phụ nữ sẽ không giống vậy, sau ba mươi tuổi mà tìm kiếm, càng tìm kiếm càng gặp nhiều khó khăn. Nếu tiếp tục tìm, đến cuối cùng có thể sẽ chẳng nhận được gì. Nghe nói Thị tiểu thư đến bây giờ vẫn còn là “xử nữ” thì phải, về điểm này chúng tôi cảm thấy rất hài lòng. Dù sao ở thời đại bây giờ, con gái vẫn còn giữ mình trong sạch thật sự không nhiều. Nếu không có điểm này, gia đình chúng tôi sẽ không cần nhắc đến cô.”

Lúc này, cô gái đang nghe lén ở bàn bên cạnh không cần thận phun ra hết ngụm nước trái cây trong miệng, vội vàng cầm khăn ăn lau chùi. Người đàn ông ngồi đối diện cũng ngừng động tác, cô ta vội vàng giải thích không ngừng: “Thật xin lỗi, thật xin lỗi...”

Thị Y Thần rốt cuộc không thể nhịn được nữa, chỉ hận không thể mang tất cả thịt nướng trên bàn nhét vào miệng hai mẹ con gia đình này. Nhưng bởi vì là người có ăn học nên cô không ngừng nhắc nhở bản thân phải giữ bình tĩnh. Cô cong khóe môi tỏ ý khinh thường, gạt bỏ hết tất cả lễ phép, tươi cười nói: “Cảm ơn câu nói cuối cùng của ‘phu nhân’, cuối cùng đã nói ra lời tận đáy lòng. Thật xin lỗi, tôi còn có việc phải đi trước, các vị từ từ dùng bữa.” Cô xách túi xách, không chút lễ độ đứng dậy.

Sắc mặt Thôi phu nhân trở nên khó coi, nhìn cô, lạnh lùng nói một câu: “Cái gì là tốt nghiệp đại học nổi tiếng ở Anh, từ trước đến nay đều chỉ tập trung vào thiết kế, thật không có giáo dục!”

“Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Con tức giận của Thị Y Thần bùng nổ, liếc mắt nhìn cả nhà Thôi phu nhân một lượt, chuyện cô ghét nhất chính là có người coi thường nghề nghiệp của cô, cái bọn Bitch đạo đức giả*!

* Bitch: Chó (mình để nguyên văn)

Bà cụ ngồi bên cạnh lập tức kích động la hét, “Ồi! Không ngờ bây giờ con gái bên ngoài lợi hại đến vậy, sau này nếu về nhà, mấy lão già như bọn ta phải sống sao?”

“Thị tiểu thư, cô sao có thể ăn nói như vậy.” Sắc mặt Vương Kế Trạch trở nên khó coi, lập tức an ủi bà cụ, “Mẹ, bà nội mọi người cứ yên tâm, đứa con gái hung dữ thế này, con sẽ không thích. Con sẽ tìm một người khiến mọi người vừa lòng, con gái vào nhà là phải xuống bếp, quán xuyến việc nhà.”

Thị Y Thần trở mặt khinh bỉ, cười nhạt ra tiếng, quét mắt nhìn gia đình ‘cực phẩm’ của anh ta một lượt, khinh thường nói: “Lần sau Vương tiên sinh muốn đi xem mắt, tốt nhất nên đến nhờ người ở thị trường môi giới lao động, đừng quên mang theo ‘núm vú cao su’ và ‘yếm’ của anh theo Ha! Ha! Ha!”

Cuối cùng cô cũng có thể cười ra tiếng, bước nhanh ra khỏi khách sạn.

Ra khỏi khách sạn, nét mặt cô trở nên u ám, có chút buồn bực đi vào thang máy.

Cực phẩm năm nào cũng có, năm nay sao nhiều vậy? Cực phẩm đã gặp qua rồi, nhưng một nhà cực phẩm thì chưa bao giờ thấy qua! Nếu nói việc này cho Chu Kiều Na nghe, sợ là cô ấy sẽ cười đến đau bụng. Cô nhất định là đã làm trái ý trời nhiều rồi, nên hôm nay mới gặp báo ứng, mới có thể gặp được một gia đình

cực phẩm. Lúc này trên bàn ăn họ lại mang chuyện cô là xử nữ ra để nói. Hai mươi chín thì đã sao? Ba mươi thì đã sao? Cho dù cô có già hơn nữa thì đã sao? Đáng về cô bây giờ cho dù có trở lại tuổi thanh xuân, giả làm sinh viên đại học cũng có thể được. Chỉ cần cô không nói ra, người thân của cô không nói ra, mẹ con nhà đó sao có thể biết được cô đã gần ba mươi? Dựa vào sắc đẹp của cô, bằng cấp, sự nghiệp, gia đình cho đến giờ đều làm người khác hài lòng, cô vẫn chưa có cảm giác hài lòng. Nhưng hôm nay, chuyện cô đã hai mươi chín rồi vẫn là xử nữ lại trở thành chuyện duy nhất khiến người khác cảm thấy hài lòng.

Thật sự là con mẹ nó ‘biến thái’! Cô không nhịn được trong lòng bất giác buông ra lời lẽ thô tục.

Hết chương 7.

8. Chương 8: Gia Đình Giàu Có (8)

Cửa thang máy từ từ khép lại, đột nhiên một tiếng ‘ding’ vang lên, cửa thang máy lại từ từ mở ra. Lúc này, một giọng nữ phấn khích, kích động bên ngoài cửa thang máy truyền đến: “Thật buồn cười! Lúc này nhìn thấy buổi xem mắt của một đôi trai gái phía bên cạnh thật là cười chết em! Cô gái kia đã ba mươi tuổi, lại còn là xử nữ. Nhưng gia đình người đàn ông kia vẫn cầu nhau quanh co cả buổi, từ đầu đến cuối đối với cô ấy chỉ hài lòng mỗi điểm này, nếu em là người con gái kia thì chắc đã sớm đập đầu vào tường.”

Cửa thang máy mở ra, Thị Y Thần liếc nhìn đôi trai gái bên ngoài thang máy, đúng là hai người lúc này ngồi bên cạnh.

Cô gái kia vừa trông thấy cô, lập tức ngậm miệng, kéo cánh tay người đàn ông che ình rồi lùi về sau.

Thị Y Thần trừng mắt liếc cô ta, không hề lẽ độ nói: “Đồ nhiều chuyện, nơi công cộng nói chuyện nhỏ một chút, đừng làm ra chuyện không tự trọng như vậy!”

“Cô nói ai nhiều chuyện? Ai không tự trọng đâu?” Cô gái gương mặt biến sắc thét mấy tiếng chói tai.

“Ai nói tiếp người đó không có tự trọng!” Cơn bực tức của cô đang tích tụ lại. Có lẽ một lúc nữa sẽ bùng phát. Thị Y Thần hung hăng trừng mắt với người con gái kia, sự tức giận trong ánh mắt giống như đang cảnh cáo cô ta: dám bước vào thang máy, chị đây sẽ đá một cước cho cô bay ra!

Cô không chút nể nang ấn mạnh nút thang máy.

Bên ngoài thang máy, tiếng thét chói tai của cô gái kia vọng lại.

Trong nháy mắt, lúc cửa thang máy chuẩn bị khép lại, một cánh tay đàn ông nhanh chóng chắn ngay trước cửa thang máy, cửa thang máy một lần nữa mở ra.

Thị Y Thần tức giận trừng mắt với người đàn ông cao lớn đang đứng chắn trước cửa thang máy, áo sơ mi màu đen kẻ sọc kiểu dáng đẹp mắt, phối hợp với quần tây làm nổi bật dáng người hoàn mỹ.

Người đàn ông đứng đối diện cô, có đôi mắt đen láy, thâm sâu khó lường, khuôn mặt hoàn mỹ khiến bất kỳ người con gái nào cũng đều mê mẩn. Bất kỳ người đàn ông nào cũng cảm thấy ghen tị, ngũ quan cân đối lộ có chút lạnh lùng mà anh tuấn trông giống như tượng điêu khắc, mày rậm, mũi thẳng, môi mỏng. Tất cả đều tạo nên cá tính và tao nhã. Nhất là đôi mắt biết hút hồn người khác, đẹp đẽ, mê người. Nhưng trong mắt của cô, đây là đôi mắt bị mù, nên mới có thể nhìn trúng bà cô om sòm, nhiều chuyện kia.

Người đàn ông nhìn thấy cô, quay lưng về phía người con gái ở phía sau, cất giọng lạnh lùng ra lệnh: “Cô đi thang máy bên cạnh.”

“Thần...” Cô gái mặc bộ váy màu xanh ngọc dường như không thể tin được hét lên đầy oán giận.

Thị Y Thần cảm thấy có chút bất ngờ, chọn mi nhìn anh ta.

Người đàn ông chăm chú nhìn cô, không để ý đến cô bạn gái đang hét chói tai, đi thẳng vào thang máy, đưa tay ấn nút thang máy đóng lại. Bên ngoài thang máy, cô gái mặc váy màu xanh ngọc tỏ vẻ không cam tâm, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng đó, không dám cãi lại.

Cửa thang máy khép lại, từ từ đi xuống, không gian bên trong lớn như thế, đột nhiên chỉ còn mỗi Thị Y Thần và người đàn ông quái lạ vừa bỏ rơi bạn gái ngoài kia.

Thị Y Thần nhìn sau lưng anh ta, trán của cô chỉ cao ngang vai anh. Thân hình cao lớn của anh đối lập hoàn toàn với không gian nhỏ bé này làm cô có cảm giác đang chịu một áp lực vô hình. Trong đầu cô cứ quanh đi quẩn lại bốn chữ “đại nghĩa diệt thân”. Có lẽ người đàn ông này cũng không quen nhìn thấy hành vi lấm mồm của bạn gái mình, đối lại là người khác đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt chưa chắc đã làm được. Trong lòng cô bỗng nhiên cảm thấy có một tia ấm áp, một chút cảm kích.

“Ding” một tiếng, thang máy đã đến bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, cửa từ từ mở ra.

Cô vỗ đầu một cái, vừa rồi vì quá tức giận..., đã quên ấn nút thang máy, cô muốn đến lầu một, không phải bãi đỗ xe dưới tầng ngầm. Thị Y Thần với tay ấn nút thang máy lên lầu một, lúc lấy lại tinh thần mới phát hiện “bóng ma” cao lớn đó hiện tại còn ở đây.

Cửa thang máy mở ra, người đàn ông kì lạ đó vẫn không có ý định bước ra ngoài, vẫn đứng ở chần ngay cửa thang máy không nhúc nhích.

Cô đang cảm thấy khó hiểu, người đàn ông đó đột nhiên quay đầu lại nhìn chăm chăm vào cô, quét từ trên xuống dưới, giống như tia X quang, đem cô từ trên xuống dưới quét qua một lượt.

Cửa thang máy lại một lần nữa mở ra, khoe môi anh ta như có chút khiêu khích, như cười như không, sau đó quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi thang máy.

Thị Y Thần đứng yên trong thang máy, hóa đá trong phút chốc.

Ngay lập tức, cảm giác phẫn nộ cùng nhục nhã từ bụng trào lên đến não. Cô khẳng định, người đàn ông vừa rồi có ý nhạo báng cô, anh ta rõ ràng muốn chế giễu cô đến năm ba mươi vẫn còn phải nhờ người mai mối...”

Lúc đầu, trong lòng cô còn thấy cảm kích, nghĩ anh ta là người tốt, đại nghĩa diệt thân, đem cô bạn gái ôm sòm, nhiều chuyện bỏ ngoài thang máy, kết quả... Kết quả là người đàn ông này lại dùng phương pháp khác để nhục nhã cô. Loại nhục nhã trong im lặng thế này so với cái miệng ba hoa kia càng làm cô cảm thấy bức tức.

Cô cuối cùng đến thế giới này vì cái gì? Ra đường vứt bỏ trình tiết được ca tụng, đặt trình tiết lên bàn thờ thờ phụng thì lại bị người cười?!

Shit! Chắc là cô hôm nay ra đường quên xem ngày rồi.

Hết chương 8.

9. Chương 9: Dịu Dàng (1)

Đi xem mắt gặp phải gia đình cực phẩm, trước mặt mọi người lại bị vạch trần chuyện riêng tư. Liên tiếp bị chế nhạo, liên tiếp gặp phải những chuyện làm cho cô cảm thấy bức bối, cô phải đi xả stress mới được.

Thị Y Thần lấy di động ra, gọi cho Chu Kiều Na. Chu Kiều Na nghe được tin này, suýt chút nữa là cười khàn cả giọng, hy vọng nhanh chóng có thể nhìn thấy dáng vẻ của cô lúc này. Vì thế hai người hẹn gặp nhau ở quán bar K.O.

K.O nằm ở đường Trung Sơn sầm uất, tuy rằng bây giờ không phải giờ cao điểm hay tan tầm, nhưng giao thông trên đường vẫn ùn tắc nghiêm trọng. Thị Y Thần đau khổ nhìn chiếc taxi đang nhích từng chút một chầm chậm trên đường.

K.O đúng là quán bar có phong cách độc đáo, không giống mấy quán bar tầm thường khác hay xảy ra tranh chấp, xô xát lẫn nhau. Tuy rằng đèn ở đây cũng mờ ảo như những nơi khác, nhưng lại có một góc ánh đèn sáng đến chói mắt. Ở đó DJ và các nghệ sĩ trẻ có thể thỏa sức thể hiện và thưởng thức những giai điệu. Bài hát họ chọn không phải loại âm nhạc nặng nề ảm ỉ. Ngoại trừ lúc diễn ra những trận đấu quyền hoàng hay arcade game* âm nhạc hăng hái hơn một chút để trợ hứng, thì phần lớn vẫn là những giai điệu êm dịu, nhẹ nhàng, những ca khúc nước ngoài sâu lắng, động lòng người.

* - Arcade game: Trò chơi arcade (tiếng Anh: Arcade game) là một dạng trò chơi được chơi trên một loại máy giải trí sử dụng bằng đồng xu, loại máy này thường được lắp đặt ở những địa điểm kinh doanh công cộng, ví dụ như quán ăn, quán bar, và đặc biệt là tại những trung tâm giải trí game.

Thời kỳ đỉnh cao của trò chơi arcade là vào cuối thập niên 1970 tới thập niên 1980. Mặc dù trò chơi arcade vẫn khá phổ biến trong thập niên 1990, danh tiếng của loại game này đã liên tục sụt giảm ở phương Tây khi các máy game console chuyển từ dạng 2D sang 3D. Mặc dù vậy thì trò chơi arcade hiện vẫn phổ biến ở châu Á. Các trò chơi arcade còn được gọi là trò chơi điện tử

- Quyền Hoàng: The King of Fighters (• • • Za Kingu obu Faitāzu), viết tắt là KOF, là loạt trò chơi đối kháng của hãng SNK Playmore. Ban đầu trò chơi được phát triển cho phần cứng Neo Geo MVS của SNK, phần cứng hiện tại của loạt trò chơi là Taito Type X2. Các phiên bản arcade và trò chơi The King of Fighters đầu tiên đã được phát triển trên một số hệ máy cầm tay.

Âm nhạc vừa êm dịu, vừa sôi động, xen kẽ lẫn nhau. Những vị khách đến đây ngược lại lại thích điểm khác biệt ở nơi này, yên tĩnh và thoải mái. Họ thích tụ họp bạn bè, uống chút rượu, nói chuyện trên trời dưới đất, tâm sự thêm hiểu biết và gia tăng tình cảm với nhau.

“Người đẹp, người đẹp, ở đây!” một cô gái trẻ khuôn mặt xinh xắn lại vui vẻ, ăn mặc gợi cảm ngoác ngoác cánh tay, ở phía lối vào sàn nhảy cách đó không xa Thị Y Thần vẫy vẫy tay đáp lại.

Một tiếng “Người đẹp” này làm cho tất cả mọi người xung quanh đều quay lại nhìn Thị Y Thần. Trong phút chốc, Thị Y Thần kích động đến mức có suy nghĩ muốn bóp chết người đang làm loạn kia. Trong ánh đèn mờ mờ, cuối cùng cô cũng tìm được kẻ làm loạn Chu Kiều Na.

Thị Y Thần có thói quen gọi Chu Kiều Na là Chu Điện, bởi vì giữa “Điện hạ” và Kiều Na phát âm theo tiếng Hàn Quốc giống nhau. Từ lúc phim dài tập Hàn Quốc tràn vào trong nước giống như như gián ‘diên cuồng’ lấn sang, cô liền gọi Chu Kiều Na là “Chu Điện”. Mà Chu Kiều Na gọi cô là “Người đẹp”, bởi vì cô họ Thị, thông thường thị nữ theo hầu hạ điện hạ đều là người đẹp.

Thị Y Thần lẩn tránh ánh mắt thích thú đang dáo dạt tìm kiếm của người xung quanh, giẫm lên đôi giày cao gót tinh tế tạo nhả lướt qua bọn họ. Cô ngồi xuống phía đối diện Chu Kiều Na, dùng đôi mắt sáng đánh giá cô ấy một cách tỉ mỉ, cuối cùng dừng lại ở ‘con sóng lớn mãnh liệt’ trước ngực Chu Kiều Na, “Ồ là la, trông cậu kìa ‘sâu hun hút’ thế này, đến nỗi Brahmaputra* cũng có thể chảy qua được.”

*Brahmaputra: là một trong những con sông lớn của châu Á chảy qua Tây Tạng, Ấn Độ, Bangladesh và đổ ra vịnh Bengal.

Sông Brahmaputra khởi nguồn ở Tây Tạng, hòa với sông Yarlung chảy qua phía nam Tây Tạng, nơi nó được gọi là Dihang và xẻ Himalayas ra thành các hẻm núi. Sau đó Brahmaputra chảy theo hướng tây nam qua Thung lũng Assam và theo hướng nam qua Bangladesh với tên gọi Jamuna. Ở đó, nó nhập vào sông Hằng để tạo thành một đồng bằng châu thổ rộng lớn. Sông này dài khoảng 2.900 km, là một nguồn thủy lợi và giao thông quan trọng.

Chu Kiều Na cố gắng dùng khuôn ngực xinh đẹp hướng đến Thị Y Thần khiêu khích, mặt mày hớn hở nói: “Thế nào? Hâm mộ sao, ghen tị hay là oán hận?”

“Nghe qua bốn chữ này chưa?” Thị Y Thần chăm chú nhìn đường cong trên người Chu Kiều Na, cong khoe miệng: “Ngực to không nào.”

Chu Kiều Na véo cô một cái, hăng giọng: “Người đẹp, rõ ràng là hâm mộ, ghen tị cùng oán giận, lại còn vệt chết vẫn mạnh mẽ không chịu thừa nhận. Đâu giống như cậu ‘có của’ lại giấu giếm, thật là lằng lằng. Đến nơi thế này, cậu còn che kín đến vậy, thật sự phục cậu. Vừa nói, vừa dùng tay kéo áo của cô một chút.

Thị Y Thần trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh tươi mát, bắt kể từ cổ áo, cổ tay áo cũng dừng mong nghĩ sẽ nhìn thấy được một chút gì bên trong. Phóng tầm mắt nhìn xung quanh, trong quán bar chỉ cần là nữ, họ đều mang cảnh đẹp cùng đường cong gợi cảm của mình phô bày không sót một chút. Chu Kiều Na mặc một bộ âu phục màu đỏ hở vai, bờ vai mịn màng, chắc nịch dưới ánh đèn màu cam cực kì gợi cảm, kết hợp với mái tóc xoăn lại càng nóng bỏng hơn. Xem ra Chu Kiều Na cho dù đã nhận giấy đăng kí kết hôn rồi, nhưng một khi đến quán bar càng không thể bỏ qua cơ hội khoe dáng người gợi cảm. Thị Y Thần thì ngược lại, toàn bộ từ trên xuống dưới, đường cong xinh đẹp duy nhất có thể để lộ ra chính là phần dưới đang được chiếc váy đen ôm sát. Nhưng điều đáng sợ nhất chính là phần dưới của chiếc váy này dài quá đầu gối.

“Tiểu thư à, mình nói cậu dù sao đi nữa đến club cũng nên mặc váy ngắn hở đùi một chút.” Chu Kiều Na lấy tay nâng trán.

Thị Y Thần giơ ngón tay cái lên, nói: “Con gái đã kết hôn quả là có khác, vừa phóng khoáng lại còn chịu chơi! Chị đây thật sự phải xem lại xem có nên phân rõ ranh giới với loại con gái đã kết hôn như cậu hay không.”

Hết chương 9.

10. Chương 10: Dịu Dàng (2)

“Cậu đi chết đi!* Cái gì mà gái đã kết hôn, chị đây rõ ràng vẫn ở tuổi ‘thanh xuân’. Chu Kiều Na vừa phản bác, vừa lấy hộp trang điểm trong túi xách đưa cho Thị Y Thần, “ Bên ngoài không ổn thì không hay cho lắm, còn bên trong muốn làm gì thì làm.”

* Nguyên văn: ‘ ni qu shi’ có nghĩa là cậu đi ‘giải quyết’ đi phát âm giống ni qu si: cậu đi chết đi.

Thị Y Thần cầm lấy hộp trang điểm, lấy cây bút kẻ mắt ra, nhìn vào gương, trang điểm một cách cẩn thận. Dùng cây bút kẻ tô tô vẽ vẽ, đôi lông mi dài cong vút chớp chớp, màu son trang nhã làm bờ môi trở nên đỏ mọng quyến rũ. Sau khi trang điểm xong thật hoàn mỹ, Thị Y Thần lập tức thay đổi thành một con người khác.

“Bây giờ nhìn mới giống con gái.” Chu Kiều Na cảm thấy hài lòng khen cô vài tiếng.

Thị Y Thần mím môi không trả lời, vẫy tay gọi phục vụ, chọn một ly Blueberry Tea nhỏ.

Chu Kiều Na kinh ngạc: “Lại đây! Lại điên như trước kia rồi, cùng lắm cậu chỉ uống được Margaret, hôm nay sao lại đổi Blueberry Tea? Xem ra lần này cậu bị đả kích không nhỏ.”

Blueberry Tea là loại rượu vang mạnh nhất còn được gọi là ‘rượu thất thân’, hương thơm ngọt ngào, ấm áp, nhưng sau khi uống một ly, sẽ bị say mà sinh ra ảo giác, trong mắt sẽ chỉ còn lại cảnh ăn chơi trụy lạc.

Thị Y Thần gãi gãi tóc, bắt đầu dĩ nói: “Không còn cách nào khác, năm nay người bị bệnh thần kinh nhiều lắm, trái đất thật sự không an toàn, chị em nên suy nghĩ lại xem có nên quên nơi này đi, sau đó trở về sao Hỏa sống hay không.”

Chu Kiều Na bật cười ha ha, sau đó âm thanh càng ngày càng lớn, cuối cùng ôm bụng ngã vào lưng ghế, thân thể không ngừng run rẩy.

Thị Y Thần thấy vậy, phát cáu: “Có thể đừng cười được không? Chuyện này có vui vẻ đến mức phải cười đến như vậy không?”

Chu Kiều Na ra sức gật đầu: “Nếu không cười vui vẻ, anh đẹp trai trong thang máy đâu có ‘hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh*’ đứng không? Thật ra anh ta muốn cười, nhưng vì anh ta đùa giỡn quá mức mang bạn gái đuổi ra khỏi thang máy rồi nên mới cảm thấy ngại không dám cười thôi, cho nên chỉ có thể miễn cưỡng chịu đựng. Còn tớ đây không cần phải chịu đựng. Ha ha ha...”

* Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh: trích trong bài ‘Trường hận ca’ của nhà thơ Bạch Cư Dị. Nguyên câu là : “hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, lục cung phần đại vô nhan sắc”, câu này muốn hình dung nhan sắc Dương Quý Phi đoan trang xinh đẹp, hoa nhường nguyệt thẹn. Ý của Chu Kiều Na là muốn đùa ghẹo Thị Y Thần.

Một câu này liền đâm trúng tử huyết Thị Y Thần.

“Nê mã*, cười đi cười đi, cứ ở đó mà cười thỏa thích đi.” Cô dùng ánh mắt trắng dã của mình liếc Chu Kiều Na một cái, sau đó cầm ly rượu bên cạnh trút một hơi.

* Đồng âm với ‘Ni ma’ nghĩa là mẹ nó.

Cuối cùng Chu Kiều Na cũng cười đủ, lau nước tràn ra nơi khóe mắt, cố nhịn cười vì ‘xúc động’, trêu ghẹo nói: “Mình nói với cậu, làm thế nào mà đến bây giờ cậu vẫn còn là xử nữ? Cậu rõ ràng đến bây giờ vẫn còn là xử nữ? Tại sao đến bây giờ tớ mới biết là cậu vẫn còn là xử nữ? Mẹ kiếp chuyện này thật sự là phản khoa học! Ha ha ha...”

Chu Kiều Na bên trái “xử nữ” bên phải “xử nữ”, thật không sợ bị lú lờ.

Nhìn thấy bộ mặt xem thường của Chu Kiều Na, Thị Y Thần có chút buồn bực, không chịu được đáp trả: “Xử nữ thì thế nào? Xử nữ thì phạm pháp sao?”

Chu Kiều Na liếc mắt nhìn Thị Y Thần, nói: “Xử nữ không phạm pháp, nhưng con gái ba mươi vẫn còn là xử nữ, vậy mà không biết thế nào là dụng ý châm biếm của thi nhân là thế nào, hay là cậu không biết xấu hổ?”

“Hai mươi chín tuổi kém một tháng.” Thị Y Thần gõ nhẹ ngón tay xuống bàn nhấn mạnh.

“Hừ!” Chu Kiều Na hừ lạnh một tiếng, “Phụ nữ luôn luôn không chịu thừa nhận tuổi thật của mình.”

Thị Y Thần thả lỏng, tỏ vẻ mặc kệ người khác nói thế nào, cô vẫn mặt dày mày dạn nhận mình chưa đến ba mươi tuổi.

Lúc này phục vụ bưng Blueberry Tea đến, cô cầm lấy ly rượu, Thị Y Thần đưa chai rượu huých Chu Kiều Na một cái, đưa một ly rượu đến trước mặt cô ấy, sau đó cầm ly còn lại một hơi uống cạn.

“Quay lại vấn đề, cậu và Dương sư huynh yêu nhau hơn hai năm, ngoại trừ ôm hôn, cũng không có chút tiến triển nào, cậu và anh ta sau bao khó khăn, trắc trở cuối cùng chỉ dừng lại ở mức bạn bè thôi sao?” Chu Kiều Na vừa nói xong, sắc mặt Thị Y Thần liền thay đổi.

Hết chương 10.

11. Chương 11: Dị Dàng (3)

Lời vừa nói ra, Chu Kiều Na lập tức cảm thấy hối hận, thật sự kích động đến mức muốn tát bản thân mấy cái. Cô tự nhắc nhở bản thân đừng bao giờ nhắc đến ba chữ “Cao Minh Dương” trước mặt Thị Y Thần. Nhưng vừa uống vào mấy ly rượu, cô lại không thể ngăn được cái miệng của mình. Chu Kiều Na cầm chai rượu lên, tự phạt mình một chai. Bỏ chai rượu xuống, cô càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, liền nghiêm túc nói: “Mặc dù tớ biết cậu và Cao Minh Dương đã chia tay lâu rồi, nhưng mà tớ vẫn không biết được giữa cậu và anh ta đã xảy ra chuyện gì. Bởi vì là chị em nên tớ mới hứa với cậu không nhắc đến chuyện này. Nhưng chuyện này đã xảy ra cách đây nửa năm, là chị em với nhau, cậu vẫn không muốn nói cho tớ biết nguyên nhân cuối cùng tại sao mọi chuyện lại trở thành như vậy? Cậu có còn coi tớ là chị em không?”

Buổi tối ngày nào đó của năm trước, Thị Y Thần tự đứng kéo cô đến quán bar uống rượu. Sau đó, uống say đến không biết trời đất là gì, vừa khóc vừa nói với cô, cô ấy và Cao Minh Dương đã chia tay. Thị Y Thần xin cô đừng hỏi gì cả, cô thật sự không hỏi đến, cũng chỉ còn cách uống rượu cùng cô ấy. Chuyện này đã trở thành quá khứ gần nửa năm rồi, nhắc lại chuyện cũ, Chu Kiều Na cho rằng nha đầu chết tiệt này đã không còn nghĩ đến chuyện đó nữa. Nhưng về mặt Thị Y Thần đã nói cho cô biết, sự việc không phải đơn giản như vậy.

Chu Kiều Na không hề nể nang dùng ngón tay nâng cằm Thị Y Thần, không cho cô né tránh: “Về mặt của cậu rõ ràng là đang rất khó chịu, rốt cuộc nửa năm trước đã xảy ra chuyện gì? Không thể nói cho tớ biết một chút được sao?”

Thị Y Thần im lặng một lúc, cầm chai rượu đầy trước mặt lên, uống hết vào bụng, sau đó há miệng cười thật to, giả vờ thoải mái nói: “Thật ra cũng không có gì, tớ vẫn còn nhớ năm trước cùng anh ấy đi xem phim, sau khi xem phim xong phát hiện anh ta đã để mắt tới người con gái khác.” Cô nhếch khóe miệng, cười khỏ.

Chu Kiều Na vừa nghe xong, tức giận lại không thể phát tiết, giọng nói cao hần lên, “Có tớ đây! Là ai không biết xấu hổ như vậy? Chị đây thay cậu đánh nó!”

Thị Y Thần không nói lời nào, chỉ cười khỏ, cố gắng cầm chai rượu trên bàn ngửa mặt lên mà uống: “Cậu đánh nó, không bằng trực tiếp đánh tớ còn hơn.” Giọng nói tràn ngập tự giễu.

“Chẳng lẽ lại là con em họ ‘đói khát’ của cậu...”

Thị Y Thần nhìn chằm chằm vào chai rượu trống không, không nói lời nào.

Chu Kiều Na nhìn thấy vẻ mặt này của cô, không cần hỏi nữa, chắc chắn là vậy rồi. Cô nắm chặt tay, mấy khớp xương kêu răng rắc, phần nộ nói: “Tớ chịu đựng đủ rồi! Đúng thật lại là nó! Nó có ý định sống chết ‘không đội trời chung’ với cậu thật sao, chỉ cần cậu tìm được người đàn ông nào, nó cũng sẽ tìm cách cướp lấy. Nó thật sự bị bệnh rồi, hay là như thế nào?”

Nhắc đến cô em họ Thị Y Vân của Thị Y Thần, hai người không biết nên nói cái gì mới là tốt. Có lẽ trên đời này thật sự có nhiều đứa con gái là ‘cực phẩm’, nhưng chỉ là chưa thấy qua đứa con gái nào ‘cực phẩm’ đến như vậy. Từ lúc tốt nghiệp trung học năm đó, Thị Y Thần có chuyện xích mích ‘đắc tội’ với đứa em họ kì quái này, chỉ cần Thị Y Thần để ý đến học sinh nam nào hay là người đàn ông nào một chút, kết quả cuối cùng học sinh nam và người đàn ông đó sẽ trở thành bạn trai của đứa em họ kì quái kia.

Dần dần, Thị Y Thần quen với việc bị cướp đoạt như thế. Loại cướp đoạt này giống như lời nguyên vậy, lời nguyên cứ đeo bám theo cô suốt mười mấy năm. Đơn giản, cho đến bây giờ cô vẫn chưa tìm được bạn trai, thật sự là uổng phí nhiều năm sống trên đời. Khó khăn lắm, mấy năm trước vào dịp họp lớp mới có dịp gặp lại được người bạn học chung trung học, đã nhiều năm không gặp là Cao Minh Dương. Hồi còn học phổ thông, Dương sư huynh là một người không được nổi bật lắm, vừa không được cao lại hơi gầy, lại vừa hay ngại ngùng xấu hổ, trông rất tầm thường. Bây giờ gặp lại trông thật cao, da trắng, có công việc ổn định thu nhập cao, lại dịu dàng, biết chăm sóc người khác, không keo kiệt, bủn xỉn. Thị Y Thần sống uổng phí nhiều năm như vậy, tâm hồn đã gần như khô cạn, lần này gặp Cao Minh Dương giống như được nước tiên trong tịnh bình của Quan Thế Âm Bồ Tát tưới lên.

Điều đáng sợ chính là, lời nguyên vẫn còn linh nghiệm, sau khi đi xem phim, Dương sư huynh lại trở thành EX* của cô. Sự việc năm đó, thật sự là cô đã mắc nợ cô ta sao...

* EX: Người yêu cũ

Thị Y Thần buồn bực buộc lại tóc, nói với Chu Kiều Na: “Biết tại sao gần nửa năm nay tớ không nói cho cậu biết không? Tớ sợ cậu sẽ thật sự đi đánh nó.”

Chu Kiều Na nói: “Cậu thật vô dụng! Đã bị nó cướp bao nhiêu là đàn ông rồi? Nó có thể cướp đàn ông của cậu, sao cậu không đi cướp lại, cướp về rồi ném đi? Đã nói với cậu không biết bao nhiêu lần rồi, đối phó với loại người không biết xấu hổ này, phải dùng thủ đoạn, phải mặt dày hơn nó. Nếu cậu cứ giống như người vô dụng thế này, cả đời này cũng đừng nghĩ đến chuyện tìm được đàn ông, thật là một đứa ngu ngốc, vô dụng.”

“Chị đây dù có hơi khiếm khuyết một chút nhưng không phải là đồ vô dụng bỏ đi!” Thị Y Thần không thừa nhận.

“Cậu chính là đến chết vẫn còn mạnh miệng.”

“Được rồi, chuyện cũ dù sao cũng đã qua nửa năm rồi, tớ bây giờ cũng không sao. Chỉ là giống như một người bị bệnh thần kinh thường xuyên tái phát thôi, có đôi lúc tớ cảm thấy như mình thật sự bị bệnh thần

kinh, nếu không tại sao lại yếu đuối đến vậy?” Thị Y Thần cầm chai rượu huých Chu Kiều Na một cái, đưa đến trước mặt cô: “Thị nữ xin diện hạ nén đau thương!”

Tuy rằng miệng nói không sao cả, nhưng trong lòng cô lại cười khổ. Sự việc đã qua nửa năm rồi, nếu thật sự chuyện cũ chưa chấm dứt, sẽ còn tiếp tục đến hiện tại, sở dĩ cô không dám nhắc đến chuyện này, là vì sợ tình hình nóng nảy của Chu Kiều Na, cô ấy sẽ thật sự tìm đến nhà đánh cho Cao Minh Dương và Thị Y Vân một trận.

“Thật sự bị cậu làm cho tức chết mà.” tuy rằng Chu Kiều Na ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng cũng cảm thấy xót xa thay cho cô bạn thân, ai có một cô em họ biến thái đến vậy thật sự là bất hạnh.

Hết chương 11.

12. Chương 12: Dịu Dàng (4)

Thường thì những người sống trầm lặng trong lòng họ luôn luôn mong chờ tìm được một cuộc gặp gỡ thật đẹp. Mặc dù trong thực tế chả mấy ai được như vậy, chỉ cần miệng nói thích, mắt thấy thích đã là tốt rồi.

Xét về dáng vẻ bề ngoài, Thị Y Thần và Chu Kiều Na đều trên mức trung bình. Chu Kiều Na càng lớn càng xinh đẹp, trên người từ trên xuống dưới không chỗ nào là không tỏa ra nét quyến rũ mê người. Còn Thị Y Thần thì ngũ quan cân đối, so với cô bạn, diện mạo của cô lại tỏa ra khí thế bức người. Thị Y Thần thường nói, nếu cô là đàn ông, nhất định sẽ đẹp trai đến mức ‘thiên hạ không có đối thủ’.

Thường nếu có đàn ông đến gần, nhất là loại người đàn ông xấu xí, khi gặp phải tình huống thế này, Thị Y Thần sẽ ôm Chu Kiều Na, bốn mắt nhìn nhau quyến luyến, môi lại không rời, làm cho người đàn ông đó phải sờn gai ốc biết khó mà chủ động rút lui.

Hai người lúc nào cũng thì thào với nhau, lúc nào cũng đi khắp nơi ‘càn quét’ những ‘món hàng’ tốt, lúc thì cười ha ha, buồn thì cùng mím môi, vui vẻ thì không bao giờ thiếu phần người còn lại.

“Oa, tớ vừa phát hiện được ‘một món hàng tốt’. Người ngồi trong góc, bàn thứ nhất gần bệ cửa sổ.” Chu Kiều Na đột nhiên thấp giọng, đôi mắt đen lầy bất chợt lóe sáng, “Không đúng, là hai người mới phải. Thật sự thật đẹp trai, ôi trái tim nhỏ bé của chị đây cứ đập thành thịch liên hồi. Chỉ nhìn thôi mà nó đã đập nhanh đến mức muốn nhảy ra ngoài rồi.”

Chu Kiều Na vụng về bắt chước* dáng vẻ Tây Thi, làm cho Thị Y Thần bó tay với cô bạn.

* Nguyên văn: Bồng Tâm: Tương truyền mỹ nhân Tây Thi thời xuân thu có bệnh tim, hay bị tái phát vì đau mà hay cau mày. Hàng xóm thấy dáng vẻ này của Tây Thi rất đẹp nên cũng học theo cau mày, nhưng càng cau mày lại càng xấu. Người sau dùng hai chữ này để chỉ cách bắt chước theo một cách vụng về.

“Cậu quá khoa trương rồi. Làm gì có nhiều người đẹp trai đến vậy chứ?” Trải qua không biết bao nhiêu lần khó khăn trắc trở, Thị Y Thần đối với đàn ông đã không còn cảm thấy có hứng thú nữa rồi. Nhưng Chu Kiều Na lại bày ra bộ dạng thèm đến nhỏ dãi, cô cũng cảm thấy hiếu kỳ. Rốt cuộc người đàn ông phải đẹp trai đến mức độ nào mà khiến bạn cô lại thèm khát đến vậy.

Phóng tầm mắt lướt qua mấy chỗ đông người, nhìn về phía góc khuất mờ mờ thiếu ánh sáng đó, mắt Thị Y Thần chớp chớp mấy cái, cuối cùng tập trung tầm mắt về phía bàn bên cạnh bệ cửa sổ ấy. Thị lực của cô không tốt lắm. Xa đến vậy, nếu cố gắng cô cũng có thể nhìn thấy. Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, một người mặc áo sơ mi trắng, một người mặc áo đen. Giống như cô và Chu Kiều Na, họ vừa trò chuyện vừa uống rượu. Một đôi ‘hắc bạch vô thường’ thật đẹp! Từ góc nhìn của Thị Y Thần, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đang quay mặt về phía cô. Tuy rằng tầm nhìn không rõ lắm, nhưng có thể nhận ra anh ta là một người cực kỳ đẹp trai, khí chất phi phàm. Quả nhiên, cả đêm gặp một đồng đàn ông ‘nhìn chẳng ra làm sao’, cuối cùng cũng xuất hiện ‘hàng tốt’. Cô chỉ có thể nhìn được nửa khuôn mặt của người mặc áo đen, nhiều lắm cũng chỉ nhìn thấy chiếc mũi thẳng cùng với một bên cằm, nhìn cũng không đến nỗi nào. Cô chớp mắt một cái, cố gắng muốn nhìn rõ mặt người đàn ông mặc áo đen. Thế nhưng anh ta lại đột nhiên

quay đầu về hướng cửa sổ, cởi áo khoác một cách tự nhiên. Để lộ hai cái cúc áo trên không cài, xắn tay áo lên, cánh tay lộ ra, da thịt trắng nõn đối lập hoàn toàn với quần áo đang mặc trên người. Trái lại, người đàn ông mặc áo trắng ngồi đối diện anh ta, quần áo gọn gàng, thậm chí ngay cả cravat cũng không tháo.

Người đàn ông đẹp trai mặc áo sơ mi trắng hình như đã gặp ở đâu đó rồi. Cô muốn nhớ lại, đầu óc lại trở nên hỗn độn, không thể nào nhớ ra được.

Hai người này không chỉ nổi bật ở quán bar này thôi, nếu đi ra đường cũng thuộc dạng đẹp trai hiếm thấy. Sau một lúc quan sát thế này, Thị Y Thần đã trông thấy ba bốn người phụ nữ mon men tiếp cận. Nhưng mà không tới mười giây đã bị cự tuyệt hết, người cuối cùng ngay cả miệng cũng còn chưa kịp mở, đã bị từ chối thẳng.

“Ồ là la, người cuối cùng thật sự thăm hại.” Cô nhếch khóe miệng, tỏ vẻ đồng tình.

Chu Kiều Na cười nhẹ một tiếng: “Đó không phải là thăm hại, mà là ngu. Hai người đàn ông, hơn nữa hai người đàn ông đẹp trai ngồi trong quán bar lâu như vậy, bên cạnh không có phụ nữ, mọi người sẽ nghĩ họ thế nào?”

“Thế nào?” Thị Y Thần nhìn họ hết lần này đến lần khác, dáng vẻ như bị mê hoặc.

Hết chương 12.

13. Chương 13: Dị Dạng (5)

Chu Kiều Na thở dài: “Ngốc! Thế giới bên ngoài đã thay đổi tám trăm năm rồi, cứ tiếp tục như thế này, trai đẹp sớm muộn gì cũng sẽ giống khủng long thôi, cậu nói xem hai người họ ai là công ai là thụ?”

Chỉ cần nhìn hai người đàn ông này đứng chung một chỗ, Chu Kiều Na sẽ cảm thấy hưng phấn đến điên cuồng, nói mãi, nói mãi không ngừng. Thị Y Thần thật sự không thể nào hiểu rõ người đã có giấy chứng nhận kết hôn này. Cô bạn làm sao có thể cả ngày cảm thấy có hứng thú đối với loại chuyện thế này, thật sự là không bình thường. Cô liền đưa hai tay lên bắt chéo, nói: “Dừng lại! Chị đây hiện tại đang buồn bực, hận không thể cầu trời cho người đàn ông nào lập tức rút xuống trước mặt ngay bây giờ. Cậu đừng mơ mộng dùng Boy's love để phá hủy ý chí của đại tiểu thư là tớ đây.”

Chu Kiều Na cười, nói: “Tháng sau cậu đã hai mươi chín tuổi rồi, nói cho chị biết cậu muốn món quà sinh nhật thế nào? Chị đây sẽ tặng cậu!”

“Quà sinh nhật? Thật tốt!” Thị Y Thần chớp chớp đôi mắt mơ màng do uống say đã trở nên mông lung, ngây ngô cười một tiếng, có lẽ đã bị chất cồn gây nhầm lẫn rồi, cô lớn gan gọi hai tiếng “Đàn ông.”

Bảy phần say, ba phần tỉnh. Có lẽ cô nên sớm một chút đi tìm một người đàn ông, xong chuyện quên đi. Cho dù sau này không tìm được người đàn ông nào đi nữa, ít ra cũng sẽ biết được mùi vị đàn ông là thế nào. Không đến nỗi giống như xem mất mấy ngày trước, bị người ta công khai chế giễu đã gần ba mươi tuổi vẫn còn là xử nữ.

“Có tương lai! Cậu cuối cùng cũng giác ngộ được rồi.” Chu Kiều Na vui vẻ vỗ vai cô.

Bị Chu Kiều Na vỗ vai hai cái, cô đột nhiên cảm thấy dạ dày rất khó chịu, đầu óc cũng đau nhức quay cuồng.

Lúc này, điện thoại Chu Kiều Na vang lên, là chồng cô ấy gọi, hối thúc cô ấy nhanh về nhà.

Không thể nhận ra, bây giờ đã gần mười hai giờ rồi, bây giờ kết thúc họp mặt hội chị em được rồi.

Ngay lúc ra khỏi cửa, một người đàn ông say rượu đụng phải Thị Y Thần, cái va chạm này làm cho dạ dày của cô lập tức cuộn lên. Cô dừng bước, không kịp nói cho Chu Kiều Na biết, liền che miệng chạy vào nhà vệ sinh.

Đến nhà vệ sinh, cô quay về phía bồn cầu không ngừng nôn khan, mang mọi thứ đang cuộn lên trong dạ dày nôn ra hết, nhưng cố gắng một lúc cũng không nôn ra được. Ngồi nghỉ một lúc, cảm thấy dễ chịu hơn một chút, cô mới từ từ đi đến cạnh bồn rửa tay, mở vòi nước, ra sức tát nước lạnh vào mặt, trong chớp mắt đầu óc đã lạnh đi.

Cô chống hai tay lên bồn rửa, đầu óc của cô như trở nên hỗn loạn, muốn đứng dậy cũng không đứng nổi. Đêm nay uống nhiều hơn một chút. Cô biết chất cồn đang từ từ ăn mòn đại não của cô, tuy nói say, nhưng đầu óc của cô vẫn còn một chút tỉnh táo. Giờ phút này, cho cô một cái giường là tốt nhất.

Thị Y Thần cúi đầu xuống, nhắm mắt lại, chống tay lên bồn rửa thiếp đi một lúc. Có người đi đến toilet, cô mới tỉnh lại. Cô cố gắng nói với bản thân, cho dù muốn ngủ, cũng phải rời khỏi nơi này. Cô không muốn ở lại nơi này rồi không biết chuyện gì xảy ra với mình, sau đó xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Tát một ít nước lên hai má ặt bớt nóng một chút, sau đó cô mới lảo đảo bước ra khỏi cửa nhà vệ sinh.

Phía hành lang có hai người đàn ông đang đứng, một đen một trắng, hình như đang cãi nhau, đứng chặn cả lối đi làm cho chẳng ai qua được. Đột nhiên người đàn ông mặc áo đen nói to: “Tớ vốn không muốn kết hôn.”

Người đàn ông mặc áo trắng nói: “Tình cảm có thể từ từ vun đắp.”

Người đàn ông mặc áo đen cười có vẻ xem thường, nói: “Tớ thà đi chăm sóc rau dưa của tớ còn hơn.”

Người đàn ông mặc áo trắng nhìn anh ta thật lâu, trầm mặc không nói gì.

Người đàn ông mặc áo đen thấy anh ta như vậy, lại một lần nữa vô tình, nói: “Thật xin lỗi, tớ mệt rồi, tớ phải về nghỉ ngơi.”

Người đàn ông mặc áo trắng giữ chặt anh ta lại, “Còn chưa nói xong, không được đi.”

Âm thanh cãi nhau của hai người đàn ông làm cho đầu óc Thị Y Thần ong ong cả lên.

“Làm phiền...” Cô đưa tay phải lên, muốn xin hai người họ dừng lại một chút cho cô đi qua. Kết quả, mới chỉ nói “Làm phiền”, ba chữ “Xin nhường đường” vẫn chưa kịp nói ra, người đàn ông mặc áo đen đã vung tay trái lên đánh mạnh vào mặt cô một cái.

“Ôi!” Cú đánh thật mạnh này làm đầu cô choáng váng, mất trọng tâm, người đổ dồn về phía sau, chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, gót giày bị gãy, cô bị tụt chân, ngã nhào trên mặt đất.

Lâm Uẩn Trạch và Lục Thần Hòa đang cãi nhau đến ‘long trời lở đất’, vì thế mới không để ý gì đến người xung quanh.

Thấy vậy, Lâm Uẩn Trạch vội vàng cúi xuống đỡ Thị Y Thần lên, “Thật xin lỗi, cô không sao chứ?”

Thị Y Thần bị chất cồn gặm nhấm đến mức đầu óc mụ mị. Cô đưa một tay che mặt, một tay chống hông, ngồi dưới đất rên rỉ: “Đau quá...”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, cô có muốn tôi đưa cô đến bệnh viện không?” Lâm Uẩn Trạch vừa xin lỗi, vừa đỡ cô dậy, “Để tôi đỡ cô đứng lên.”

Tuy còn chút váng đầu, nhưng cô cuối cùng cũng có phản ứng. Hai chân một ột thấp cuối cùng cũng có thể đứng vững được. Cô cúi đầu nhìn giày của mình, gót giày bên phải bị gãy, chỉ còn một chiếc bình thường. Thị Y Thần khom lưng xuống, sử dụng bao nhiêu sức lực mới lấy được gót giày bị gãy ra. Cô nghiêng đầu, dùng đôi mắt lơ mơ của mình nhìn người đứng bên cạnh Lâm Uẩn Trạch, người đàn ông này đến cả dáng người cao thấp thể nào cô cũng không nhìn rõ. Dùng giọng nói khàn khàn chất vấn: “Vừa rồi là ai đánh tôi?”

“Không phải anh ta, là tôi. Vừa rồi là do tôi không chú ý mới đánh trúng cô, thật xin lỗi.” Người đàn ông mặc áo đen đang đứng trước mặt cô lên tiếng.

Thị Y Thần nhắc hông đứng dậy, ánh mắt say lơ đãng nhìn người vừa gây sự, chớp mắt nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc ngay trước mắt. Cô ngẩn ra, lại nhìn anh ta thêm 10s. Đối phương tiến lại lấy tay quơ qua quơ lại trước mặt cô, cô mới hoàn hồn lại.

Người khác không biết còn tưởng cô uống quá nhiều rượu, trở nên hão sắc, thật ra cô đang suy nghĩ tại sao nhìn người đàn ông này có vẻ rất quen mắt đến vậy? Á! Thì ra là người đàn ông ở thang máy trong nhà hàng Hàn Quốc đã liếc nhìn cô, cười nhạo cô, cái tên đàn ông thói tha âm thầm chế giễu cô vẫn là xử nữ! Một buổi tối gặp anh ta liên tiếp hai lần, đúng thật là quái lạ.

“Thì ra là tên xấu xa này! Tên Bối Bối Sơn* chết tiệt...” Cô chửi bằng giọng khàn khàn mang theo sự khinh thường, tức giận cùng chán ghét. Nhưng do tác dụng của cồn, làm cho giọng nói của cô trở nên yếu ớt, âm cuối kéo thật dài giống như đang làm nũng.

* Bối Bối Sơn: Cách gọi nhau thân mật của những người đồng tính.

Lục Thần Hòa đứng đó như tượng, môi mím lại thành một đường, đôi mắt xinh đẹp chỉ thiếu chút nữa là có thể tóe ra lửa dim chết cô.

“Bối Bối Sơn?!” Lâm Uẩn Trạch trừng mắt, liếc nhìn Lục Thần Hòa cất giọng kinh ngạc như không thể tin được, “Cậu quen cô ấy sao?”

“Có quỷ mới biết!” Thị Y Thần trang điểm đậm đến vậy, Lục Thần Hòa cũng không nhận ra cô, không thể nào liên tưởng cô hiện tại với người con gái trong thang máy.

Hận cũ lại kết thêm oán mới!

Thị Y Thần không nói gì, đột nhiên vung tay tát Lục Thần Hòa một cái, tuy là sức lực không đáng kể, chỉ giống như “vuốt ve” hơi mạnh một chút, nhưng cũng đủ làm người bên cạnh kinh ngạc.

Trong phút chốc, bầu không khí ở đây trở nên im lặng đến đáng sợ, đến mức một cây kim rơi cũng có thể nghe thấy được.

Lục Thần Hòa nắm chặt tay, gân xanh nổi cả lên, các đốt ngón tay phát ra âm thanh “răng rắc”.

Lâm Uẩn Trạch lập tức ngăn anh ta lại, sợ anh ta trong cơn tức giận, sẽ ‘tặng’ lại cô gái kia một đấm.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, nói: “Tôi không cần phải giải thích gì cả, chuyện này xem như là có qua có lại, trả lại cho anh! Lần sau đừng có mà cười loạn nữa! Còn về đôi giày này, anh phải bồi thường!”

“Được, vị tiểu thư này, cô nói giá đi. Đôi giày này bao nhiêu tiền?” Lâm Uẩn Trạch tươi cười hòa nhã, hy vọng có thể nhanh chóng xử lý xong chuyện này.

Nhìn nụ cười của Lâm Uẩn Trạch, anh ta là người đàn ông đẹp trai thà đứng ngoài tiệm áo cưới cũng không muốn vào trong giúp vợ chưa cưới của mình chọn áo. Trong lòng cô nói thầm: Khó trách! Khó Trách! Hai người đàn ông ở cùng một chỗ nhất định không phải chuyện tốt đẹp gì!

Thị Y Thần tỏ vẻ ngang ngược, cởi giày, đứng trước mặt Lục Thần Hòa, nói: “Đôi giày này của tôi được thiết kế ở Italy, được chuyên gia làm bằng thủ công, không có giá cả. Anh chỉ cần mang đôi giày sang Italy đóng lại gót, sau đó mang về là được.”

Lâm Uẩn Trạch ngó ra.

Lục Thần Hòa nhìn đôi giày, sắc mặt u ám, khóe miệng nhếch lên, lúc sau cười lạnh một tiếng: “Nếu cô muốn làm khó hay muốn vợ vét tài sản gì gì đó thì cứ nói thẳng con số, đừng quanh co lòng vòng!”

“Làm khó, vợ vét tài sản?” Thị Y Thần trở nên nóng nảy, “Ai rảnh đi làm khó hay muốn vợ vét tài sản của anh? Tôi chỉ muốn anh mang gót giày đi sửa thôi.”

“Cô có bao giờ gặp qua người nào đến tận Italy chỉ vì để sửa gót giày không? Cô làm vậy không phải làm khó chứ là gì?”

“Này, là do anh đánh tôi trước, hại tôi bị ngã, hại gót giày của tôi bị gãy, lại còn ác độc tố cáo sao? Đôi giày của tôi không phải giày bình thường.”

Lục Thần Hòa tỏ vẻ khinh thường liếc nhìn đôi giày màu trắng ngà trong tay cô, bên ngoài ngoại trừ có trang trí vài mẫu kim loại, còn lại kiểu dáng cực kì đơn giản, loại giày thể này nếu vào một shop giày nào đó tìm chắc chắn giá cũng không hơn một ngàn tệ. Cái gì mà thiết kế ở Italy, do chuyên gia làm bằng thủ công? Cũng chỉ là một đôi giày thôi, có cần phải khoa trương đến vậy không?

Có lẽ Thị Y Thần nhìn thấy được ánh mắt khinh thường của anh ta, nhấn mạnh nói: “Đôi giày này của tôi không phải là đôi giày bình thường, phải mang đến Italy sửa.” Chỉ cần nhớ lại nụ cười chế giễu như có như không của anh ta trong thang máy, cô liền trở nên điên tiết, cô quyết không để cho người đàn ông này sống yên ổn, mang cả vốn lẫn lời trả hết cho anh ta.

Hai người cãi nhau không ngừng, Lâm Uẩn Trạch vừa định can ngăn, tiếng di động của anh ta lại vang lên, anh ta nhìn số điện thoại hiện trên màn hình, lập tức bắt máy: “Ừ, anh cùng anh ta đang ở cùng nhau...ở K.O...không có, anh không có cãi nhau với anh ta, chỉ muốn tìm anh ta uống rượu nói chuyện phiếm thôi...Em đang ở đâu?”

Từ lúc Lâm Uẩn Trạch bắt đầu nhận điện thoại, Lục Thần Hòa liền dời ánh mắt đang nhìn đôi giày kia nhìn sang Lâm Uẩn Trạch. Lâm Uẩn Trạch vừa nói điện thoại, vừa liếc nhìn anh ta. Lúc nói xong lời cuối cùng bối rối đến mức phải đi chỗ khác nói chuyện.

Lục Thần Hòa cười lạnh một tiếng, suy nghĩ trong lòng càng thêm vững chắc.

Lúc này Thị Y Thần lại mang đôi giày đến trước mặt anh ta. Anh cắn răng, tức giận liếc cô một cái, không nói lời nào, rút ví từ trong túi ra, không cần đếm lại, mang tất cả tiền trong đó nhét vào tay đang cầm giày của Thị Y Thần. “Cho cô hết, có thể đủ để mua lại mấy đôi.”

“Anh làm vậy là có ý gì? Có tiền là hay lắm sao? Anh cho là tiểu thư tôi đây không có tiền của anh là không sống được sao?” Thị Y Thần vùng tay lên, mang cả giày lẫn tiền ném vào anh ta.

Mấy chục tờ tiền tung bay khắp nơi giữa không trung.

Lục Thần Hòa cảm thấy người phụ nữ say rượu này đúng là bị điên rồi, anh không muốn nán lại đây thêm một giây nào nữa, liền quay người bỏ đi.

“Này, anh đừng hòng nghĩ có thể ôm nợ mà chạy trốn.” Thị Y Thần cầm lấy giày, khập khiễng chạy lên phía trước, chạy được một đoạn, cô cúi xuống dứt khoát cởi luôn chiếc giày bên trái ra, chân trần đuổi theo anh ta.

Lâm Uẩn Trạch đột nhiên thấy một tờ giấy bay qua trước mắt, cúi đầu lại nhìn thấy trên hành lang toàn là tiền mặt, anh ta vội nói: “Đường Di bên này đang xảy ra chút việc, lát nữa anh gọi lại cho em.”

Anh ngắt điện thoại, nhìn thấy Lục Thần Hòa và cô gái kia đã đi rất xa, anh nhìn đồng tiền giấy rơi đầy trên mặt đất, thật sự là không biết phải nói gì.

“Điên rồi! Đúng thật là điên rồi!” Anh ta vỗ trán, khom người xuống, nhặt tiền rơi đầy trên mặt đất lên.

Hết chương 13.

14. Chương 14: Buổi Tối Hỗn Loạn (1)

Lục Thần Hòa đi rất nhanh ra khỏi K.O. Sau đó nhanh chóng bắt một chiếc taxi rồi ngồi vào trong. Vừa định đóng cửa lại, lập tức có một bàn tay gắt gao nắm cửa taxi kéo ra, chỉ một giây sau đó có thêm một cái chân ngọc ngà nữa cũng để vào trong xe, chặn cửa lại.

“Bối Bối Sơn à, anh cho là chân anh dài hơn tôi thì có thể chạy trốn khỏi nơi này sao? Ngày hôm nay nếu chưa nói xong mọi chuyện, anh đừng hòng có ý nghĩ sẽ chạy thoát được!” Thị Y Thần tay đặt lên cửa xe, tay còn lại cầm đôi giày quơ qua quơ lại trước mặt anh.

Gân xanh trên trán Lục Thần Hòa mơn mủn nổi lên, lấy điện thoại di động ra dọa dẫm, nói: “Cô nói ai là Bối Bối Sơn?! Nếu cô còn dám sỉ nhục tôi, cô có tin tôi sẽ điện thoại báo cảnh sát không?”

“Ha ha! Anh báo cảnh sát sao, để tôi chờ xem lúc cảnh sát đến đây, tôi đuổi lý hay anh mới là người đuổi lý? Đánh người đã không chịu nhận lỗi còn muốn bỏ chạy, anh làm vậy có phải đàn ông không?” Lúc Thị Y Thần uống rượu vào, sức lực cực kì nhiều, tay chặn cửa xe, Lục Thần Hòa không thể làm gì được cô.

“Người phụ nữ điên này, có chịu để người khác yên không?” Lục Thần Hòa không nhịn được rống lên.

Tài xế ngồi phía trước cũng không thể chịu nổi, không nhịn được quay đầu lại nói: “Haiz, người yêu thỉnh thoảng gây gỗ, cãi nhau là bình thường, nhưng cũng đừng cản trở người khác làm ăn có được không? Hai cô cậu rốt cuộc có muốn đi xe hay không? Không đi thì xuống ngay!”

Lục Thần Hòa cắn răng, dùng ánh mắt căm hận liếc nhìn người đứng ngoài xe, quyết định xuống xe.

Lúc này, Lâm Uẩn Trạch từ K.O. đi ra, từ phía xa nhìn thấy anh, gọi: “Thần Hòa, chờ một chút.”

Anh nhìn Lâm Uẩn Trạch, có chút do dự, đột nhiên anh nắm lấy cánh tay đang đặt ở cửa xe của Thị Y Thần, kéo mạnh cô vào trong.

Mục đích Thị Y Thần muốn chặn cửa xe lại, chỉ là muốn Lục Thần Hòa đang ngồi bên trong xe kia giải quyết chuyện đôi giày cho cô, nào ngờ, không hiểu tại sao lại bị anh ta kéo vào trong xe.

Bàn tay Lục Thần Hòa rất lớn, cô bị kéo mạnh đến nỗi lao mạnh vào trong xe nằm ngay trên người anh ta, gót giày trong tay vừa vịn đập vào ngực anh. Tiếng kim loại chói tai đâm thẳng vào ngực, anh bị đau kêu lên một tiếng, rất nhanh, tức giận đẩy cô ra khỏi người mình.

“Rầm” một tiếng, đầu cô bị đẩy đập mạnh vào cửa kính xe.

Anh ta lạnh lùng liếc cô một cái, không hề thương tiếc, nói với tài xế: “Bác tài, làm phiền lái xe đi.”

“Đi đâu?” Tài xế hỏi.

“Cứ lái về phía trước.” Anh liếc người phụ nữ đang nằm bên cạnh, suy nghĩ xem làm thế nào có thể bỏ cô ta ở lại xe.

“Anh bị bệnh thần kinh sao?!” Thị Y Thần xoa cái trán bị đụng đến đau điếng, hừ vài tiếng.

Cô điều chỉnh tư thế ngồi lại thật vững vàng. Nào ngờ lúc tài xế khởi động xe, nhấn chân ga, xe lập tức hướng về phía trước, cả người cô một lần nữa bị đẩy về phía sau lưng ghế ngồi, làm cho dạ dày của cô lại cuộn lên mãnh liệt. Thị Y Thần vội vàng lấy tay che miệng, quay đầu về hướng cửa sổ, ra sức hít lấy không khí trong mát ban đêm, sợ mình không cẩn thận sẽ nôn ra.

Từ lúc xe bắt đầu chạy khỏi quán bar, chuông điện thoại của Lục Thần Hòa không ngừng vang lên. Tài xế có lòng tốt nhắc nhở anh ta, anh nhìn lướt qua số điện thoại hiện trên màn hình, là Lâm Uẩn Trạch gọi tới, anh một lần nữa ấn nút từ chối nghe máy. Chuông điện thoại cuối cùng cũng ngừng reo, nhưng rất nhanh sau đó lại nhận được tin nhắn, anh nhìn màn hình, trên đó viết: “Đường Di đang ở nhà cậu, có chuyện muốn nói với cậu, cậu về sớm một chút.”

Một người là vợ chưa cưới, một người là anh em tốt, tên hai người đó lại đan xen vào nhau, khiến lòng anh buồn bực không tả được. Suy nghĩ một lúc, anh ấn nút tắt máy, cắt điện thoại vào túi.

Xe đi một đoạn không được bao xa thì gặp đèn đỏ, tài xế dừng lại đột ngột mà không hề báo trước.

Ban đầu gió đêm thổi đến, Thị Y Thần cảm thấy thoải mái hơn nhiều, cảm giác buồn nôn cũng giảm bớt. Lần này thì hay rồi, cơn buồn nôn lại mãnh liệt kéo đến, khiến iệng cô trở nên đau buốt, phát ra âm thanh khó chịu “Ừa...”

Tài xế nhạy cảm nghe được âm thanh quen thuộc, vội dừng lại, la lên: “Này này này, tiểu thư, xe của tôi vừa thay bọc ghế mới chiều hôm nay, đêm nay tôi còn muốn kiểm tiền, cô vừa nôn ra như vậy, tôi phải kiểm ăn thế nào đây? Hai người nhanh xuống xe đi, thật ngại quá tôi không thể tiếp tục chở hai người được nữa.”

Không chỉ có mỗi Thị Y Thần, ngay cả Lục Thần Hòa ngồi phía sau đang nhìn cảnh đêm cũng bị lần thẳng xe đột ngột này làm cho khó chịu. Anh liếc Thị Y Thần bên cạnh vẫn đang cố gắng lấy tay che miệng đang sắp nôn đến nơi, nói: “Bác tài, cô ấy vẫn chưa nôn.”

“Không được! Không được! Hai người mau xuống xe, chưa nôn ra cũng phải xuống xe.” Tài xế kiên trì không chịu chờ tiếp.

Lục Thần Hòa bất đắc dĩ đẩy Thị Y Thần xuống xe, hai người vừa mới đứng vững, chiếc taxi lập tức lao như tên bắn vội vã rời khỏi đó.

Thị Y Thần ngồi xổm dưới một gốc cây, không ngừng nôn khan. Lục Thần Hòa đứng bên đường, cau mày liếc mắt nhìn cô, vẻ mặt tỏ ra sốt ruột.

Từng chiếc xe trống từ xa chạy đến lướt qua trước mắt hai người rồi chạy mất, không có chiếc xe nào chịu dừng lại. Đợi một lúc, khó khăn lắm mới có một chiếc chịu dừng lại, Lục Thần Hòa còn chưa kịp mở miệng, tài xế nhìn thấy Thị Y Thần đang cực kì khổ sở ngồi xổm dưới gốc cây, liền nhanh chóng khởi động xe chạy đi, thoáng cái đã biến mất.

Thời gian tiếp theo đó, chỉ cần chiếc taxi chịu dừng lại, tài xế vừa nhìn thấy Thị Y Thần khổ sở ngồi dưới gốc cây liền khoát tay một cái nhanh chóng bỏ đi.

Lục Thần Hòa cuối cùng cũng không chịu đựng được nữa, quyết định đi về phía trước một chút, phải tránh xa người phụ nữ này, càng xa càng tốt. Chỉ cần có cô ta bên cạnh, đêm nay Lục Thần Hòa cũng đừng mong đón được chiếc xe nào.

Thị Y Thần vẫn đang cuối đầu chiến đấu quyết liệt với cái dạ dày đang cuộn lên của mình, nhưng hình như vẫn để mắt đến người đang đứng trên đỉnh đầu, chỉ cần Lục Thần Hòa bước hai ba bước, cô liền với tay nắm anh ta lại, không chịu buông tha.

“Cô muốn làm gì?” Cơn bực tức của Lục Thần Hòa lập tức kéo đến, dùng sức hất tay cô ra tức giận nói.

Thị Y Thần một tay cầm giày, một tay kéo tay áo anh, có chút khó khăn, liền đỡ cả người về phía trước, lập tức va vào người anh.

Đối với Thị Y Thần mà nói, lồng ngực Lục Thần Hòa giống như bức tường cứng rắn, lần này đụng phải lại không biết nặng nhẹ, thậm chí còn dùng lực rất mạnh. Một tay cô kéo cổ áo anh, dạ dày đột nhiên lại quặn thắt kịch liệt, thoáng chốc nôn ọe, mang tất cả những thứ còn sót lại trong dạ dày nôn ra tất cả.

Lục Thần Hòa chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, kèm theo mùi hôi thối kì lạ, hết sức khó ngửi, khiến anh suýt chút nữa cũng muốn ngất đi.

“Người phụ nữ đáng chết này!” Lục Thần Hòa bực tức đến tột độ, ánh mắt tóe lửa có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ, hận không thể đem người phụ nữ trong ngực này chặt thành tám khúc.

“Oe...” Giờ phút này, Thị Y Thần đang trải qua giai đoạn thống khổ nhất, toàn thân hầu như đã mất cảm giác, đầu còn có thể nghe tiếng mắng của anh ta. Để có thể đứng vững, cô liều mạng bám lấy cổ áo anh không buông, nôn ra không ngừng.

Lục Thần Hòa sắp điên rồi, dùng tay nắm gáy cô không hề thương tiếc, xoay cả người cô về phía gốc cây, “Nôn ra ở đây cho tôi!”

Thị Y Thần khom người ra sức nôn vào đó, nhưng tay vẫn nắm lấy vạt áo Lục Thần Hòa không chịu buông.

Lục Thần Hòa nhìn vết bẩn trước mặt, bị cô làm tức giận đến mức đầu trở nên trống rỗng, hoàn toàn không biết phải làm thế nào cho đúng, hai tay cứng nhắc nâng lên giữa không trung, một lúc sau mới nhớ đến lấy khăn lau vết bẩn trước ngực.

Không biết qua bao lâu, Thị Y Thần rốt cuộc cũng nôn xong. Cô đứng lên, lau miệng, đôi mắt mông lung nhắm lại, tiến lại gần Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa đang dùng khăn lau vết bẩn trước ngực, đôi mắt lại hướng về cái bóng đen đang bước đến gần, trực giác nói cho anh biết cần phải né tránh, nhưng trước sau vẫn chậm một bước, Thị Y Thần tiến đến ngã vào người anh, anh vẫn không nhúc nhích.

Thân thể Lục Thần Hòa bất chợt cứng lại, rất nhanh, kịp phản ứng lại, kéo cô rời khỏi người mình. Nhưng chỉ một giây sau đó Thị Y Thần lại lập tức dựa vào lại, một tay vẫn không quên nắm chặt góc áo của anh, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Anh đừng hòng chạy...đừng nghĩ chạy thoát...cười cái gì mà cười...xử nữ gần ba mươi tuổi không phạm pháp...lại không giết người...lại không phóng hỏa...cười gì mà cười...cười cái gì...cười...”

Ánh đèn đường mờ nhạt chiếu xuống, bóng hai người in lên mặt đường rất dài. Một trận gió kéo đến, ánh sáng yếu ớt xuyên thấu qua mấy hàng cây, tạo thành những đốm sáng loang lổ trên mặt đất, mờ mờ, đục đục.

đưa tự nhiên, như đang đùa giỡn với người đứng bên dưới tàn cây.

Hết chương 14.

15. Chương 15: Buổi Tối Hồn Loạn (2)

Lục Thần Hòa nhắm mắt lại, cả thế giới xung quanh đều toàn một màu đen. Mở mắt ra nhìn người phụ nữ giống như gấu mèo vẫn đang bám dính trong ngực. Thứ đập vào mắt anh chính là...cô có một mái tóc vừa dày, vừa đen bóng, mượt mà, lúc nào cũng tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt.

Anh tìm lại trong trí nhớ một lúc lâu, rốt cuộc cũng nhớ được cô là ai, thì ra là cô gái trong thang máy. Lý do anh còn có thể nhớ được cô là ai, là bởi vì bữa cơm buổi tối hôm đó anh không ăn được gì, suốt thời gian ăn cơm bên tai toàn là tiếng huyền não gia đình ở bàn bên cạnh. Thật ra thì anh có ấn tượng với cô là vì câu nói: “Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Anh rất thích câu nói này của cô.

Anh có cười sao? Anh xưa nay không phải là người có thói quen thích cười với người lạ.

Xử nữ gần ba mươi tuổi? Anh cúi đầu nhìn người phụ nữ trước ngực, khoe miệng theo bản năng khẽ nhếch lên, hình như là một nụ cười. Cho dù anh cười, cũng chỉ vì câu nói kia “Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” , chứ không phải là vì muốn chế nhạo cô là gần ba mươi tuổi vẫn còn là xử nữ. Cho dù cô gần đến bốn mươi hay năm mươi đi nữa, đối với anh cũng không có liên quan gì.

Chả trách cô nàng gấu mèo này cứ bám lấy anh không buông, hóa ra là oán hận mạnh mẽ đến vậy.

Lục Thần Hòa thở dài một hơi, cánh tay ôm eo cô, đỡ lấy thắt lưng, hơi chần chừ một chút. Người phụ nữ mềm mại trong ngực này, khiến anh không biết phải làm thế nào. Anh hít sâu một hơi, kéo cô sát vào người, nửa kéo nửa đỡ cô đi về phía trước. Đi được một đoạn, may mắn gặp được một khách sạn, anh không chút do dự, liền kéo cô vào trong.

Đêm đã khuya, khách ra vào cũng ít hơn, nhân viên tiếp tân đã mệt mỏi. Vừa thấy khách bước vào, cảm giác mệt mỏi dường như đã biến mất không chút dấu vết, lập tức nở nụ cười nghề nghiệp, giọng nói ngọt ngào vang lên “Hoan nghênh quý khách! Tiên sinh, chúc buổi tối tốt lành.”

Lục Thần Hòa đỡ Thị Y Thần tiện tay ném lên ghế salon ở đại sảnh, đi đến quầy phục vụ, nói: “Tôi muốn đặt hai phòng.”

Ánh mắt hai nhân viên tiếp tân liếc nhìn Lục Thần Hòa không rời, tròn mắt phát ra ánh sáng khác thường, trong lòng đang gào thét: Oa, quả là một anh chàng cực phẩm đẹp trai, thật sự là đẹp trai mê người!

Mặc dù trước ngực Lục Thần Hòa bị bắn một mảng, đáng về có chút nhếch nhác, nhưng không hề ảnh hưởng đến gương mặt anh tuấn cùng khí chất tao nhã của anh.

Anh nhân viên liếc mắt nhìn cô bạn đồng nghiệp mê trai một cái, mỉm cười nói: “Được. Tiên sinh, làm phiền anh ượn chứng minh thư.”

Lục Thần Hòa móc chiếc ví trong túi ra, lấy chứng minh thư đưa cho anh ta.

Anh nhân viên nhận giấy chứng minh, khéo léo cười nói: “Thật ngại quá, muốn thuê hai phòng cần phải có chứng minh thư của hai người. Nếu như chỉ có một cái chứng minh thư thôi, vậy chỉ có thể thuê được một phòng.”

Lục Thần Hòa ngẩn ra. Anh quay đầu nhìn người phụ nữ đang nằm bất tỉnh nhàn sự trên chiếc ghế salon, trong tay ngoại trừ đôi “giày rách” được làm ở Italy gì đó thì hoàn toàn không còn gì cả. Túi xách cũng không biết vứt ở đâu rồi, chắc là cũng không mang theo giấy tờ tùy thân gì.

Cô nhân viên nhìn theo tầm mắt của anh, nhìn về phía đại sảnh, chỉ thấy một phụ nữ nằm trên ghế salon, tóc dài che cả khuôn mặt, không thể nhìn rõ diện mạo.

Anh nhân viên có thể nhìn ra nét khó xử trên mặt Lục Thần Hòa, nói: “Tiên sinh, nếu không được anh có thể thuê một phòng, chúng tôi có thể thêm một chiếc giường ở phòng của anh.”

“Không cần, một phòng là được rồi.” Nếu không thể đặt được hai phòng, xem như đó là ý trời vậy, anh cũng không cần phải làm người tốt. Người phụ nữ kia sống hay chết, có làm loạn hay gì đi nữa cũng không liên quan gì đến anh. Anh chỉ cần tìm một chỗ thay bộ đồ dơ bẩn này ra, một phòng cũng đủ rồi.

“Được, phiền anh chờ một chút.” Anh nhân viên tiếp tân bắt đầu đăng kí phòng cho anh, “Tiền phòng năm trăm tệ, xin hỏi anh muốn quẹt thẻ hay là thanh toán bằng tiền mặt?”

“Quẹt thẻ.” Lục Thần Hòa ví tiền trống không, ngoại trừ quẹt thẻ, anh cũng không tìm đâu ra tiền mặt để trả.

Anh nhân viên nhận thẻ tín dụng, vội vàng đi ghi hóa đơn thanh toán, “Phiền anh ký tên ở đây. Cảm ơn. Được rồi, tiên sinh, thang máy ở bên phải, chúc anh buổi tối vui vẻ.”

Lục Thần Hòa nhận lấy chìa khóa phòng, đi thẳng đến thang máy.

Lúc này, cô nhân viên lễ tân gọi anh lại, “Tiên sinh, bạn gái của anh...à bạn của anh vẫn còn nằm ở đó.” Cô nhân viên không thể xác định được người phụ nữ đó có phải là bạn gái của anh hay không. Bởi vì nam nữ đến thuê phòng vào giờ này thường có quan hệ rất phức tạp, vì thế lời nói có phần uyển chuyển hơn một chút.

“Cô ấy không phải là bạn gái của tôi.” Anh dừng bước, trả lời một cách quyết đoán.

Ngược lại, lúc này hai người nhân viên tiếp tân trở nên kinh ngạc. Không phải bạn gái sao? Không lẽ cô ấy là...? Hai người bọn họ, bốn mắt nhìn thấy anh dắt người phụ nữ đó vào đây. Được rồi, loại quan hệ nam nữ thế này không phải là lần đầu tiên bọn họ gặp phải. Nhưng mà, loại người dẫn người khác công khai đến khách sạn thuê phòng, lại nói người còn lại không phải bạn gái của mình, đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy.

Cô nhân viên nói: “Tiên sinh, rất xin lỗi, vị tiểu thư này ở đây như vậy hình như không thích hợp lắm. Nếu như là bạn của anh, phiền anh mang cô ấy đi theo...”

Cô nhân viên còn chưa nói xong, Lục Thần Hòa thần nhiên nói: “Tôi không biết cô ấy, cô ấy cũng không phải bạn của tôi.”

Hai người nhân viên tiếp tân ra sức nuốt nước bọt.

Anh nhân viên không thể làm gì khác, nói: “Nếu không phải là bạn của anh, chúng tôi có thể phải báo cảnh sát...”

“Tùy anh.” Lục Thần Hòa xem chuyện này như không liên quan đến mình, thái độ cực kì thần nhiên, xoay người đi vào thang máy.

Hai người nhân viên tiếp tân ngẩn ra một lúc.

Cửa thang máy đóng lại, hai người liền lập tức bàn luận sôi nổi.

Cô nhân viên nói: “Trời ạ, người đàn ông này đẹp trai như vậy, sao lại có thể lạnh lùng đến thế?!”

Anh nhân viên lại nói: “Phụ nữ các người thường suy nghĩ nông cạn, nhìn đàn ông chỉ nhìn vẻ bề ngoài đẹp trai hay không thôi. Thấy rõ chưa? Đẹp trai thì hay ho gì, gặp phải việc khó, liền vứt bỏ phụ nữ sang một bên, loại đàn ông này... Chỉ được cái mã bên ngoài.”

Cô nhân viên biểu môi, nói: “Hứ! Tôi thấy là anh đang ghen tị với người ta.”

“Thần kinh! Tôi cần phải ghen tị với tướng mạo của anh ta sao?”

“Nói không đúng rồi, hai người bọn họ không có quan hệ gì, anh chàng đẹp trai đó chỉ có lòng tốt giúp đỡ cô gái kia thôi.”

“Cô cảm thấy giả thuyết này chấp nhận được không?” Anh nhân viên phản đối, sau đó nhìn về chỗ Thị Y Thần đang nằm.

Cô nhân viên nhìn theo ánh hướng ánh mắt của anh ta, “Vây theo lời anh nói, người phụ nữ này cùng anh đẹp trai kia thật sự không có quan hệ gì sao? Hai người không phải cùng đi thuê phòng sao? Làm sao bây giờ? Lẽ nào để người phụ đó nằm ở đây một đêm sao?”

“Đương nhiên không được. Cô xem người phụ nữ đó uống say đến không biết gì, lỡ xảy ra chuyện gì, khách sạn của chúng ta phải chịu trách nhiệm, đến lúc đó mọi chuyện không phải đều do hai ta gánh hết hay sao.” Anh nhân viên nói xong đi về phía đại sảnh, lập tức ngửi thấy mùi hôi thối tỏa ra từ người Thị Y Thần. Anh ta cố gắng chịu đựng cái mùi buồn nôn này, khẽ lay Thị Y Thần, “Tiểu thư, tỉnh dậy đi.”

Anh nhân viên lay Thị Y Thần một lúc lâu, cô vẫn không hề nhúc nhích.

Cô nhân viên đứng ở phía xa nhìn, nói: “Tôi thấy nên báo cảnh sát thôi.”

Hai người vội vàng gọi 110, điện thoại chưa kết nối được thì âm thanh từ cửa thang máy đột nhiên “ding” một tiếng, cánh cửa mở ra, Lục Thần Hòa từ trong thang máy đi ra, đi thẳng đến chỗ nghỉ dành cho khách, đứng trước ghế salon nhìn Thị Y Thần đang chìm trong giấc ngủ.

Anh dùng đầu gối lay lay cô, “Này!”

Thị Y Thần hừ một tiếng, vùi đầu vào sofa không hề nhúc nhích.

Anh tiếp tục dùng đầu gối lay cô, hy vọng có thể đánh thức cô dậy. Nhưng sự thật không hề đúng với mong muốn của anh. Thị Y Thần hừ vài tiếng, khẽ trở mình, hình như ngủ rất sâu.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn nhìn, thấy hai nhân viên ở quầy phục vụ. Không biết làm thế nào, anh cúi người xuống, hai tay luồn qua eo cô, ôm lấy thắt lưng. Cô thuận thể dựa vào ngực anh, ngủ tiếp.

Anh cắn răng, liếc mắt trừng cô một cái, cố chịu đựng mùi hôi thối, khó ngửi tỏa ra từ người Thị Y Thần, ôm cô bước nhanh đến thang máy.

Khi cửa thang máy lại một lần nữa khép lại, hai người nhân viên tiếp tân lại tiếp tục bàn luận sôi nổi.

Hết chương 15.

16. Chương 16: Buổi Tối Hỗn Loạn (3)

Vào đến phòng nghỉ, Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần đi thẳng vào phòng tắm, mang cô ném vào bồn tắm lạnh lẽo. Anh mở van nước, vòi hoa sen lập tức tuôn ra bọt nước trắng xóa, anh cầm vòi hoa sen hướng thẳng mặt Thị Y Thần mà phun vào.

“A...” Thị Y Thần bị dòng nước lạnh băng xối qua làm cho cô tỉnh lại, thét lên, không ngừng lấy tay che bọt nước đang bắn thẳng vào mặt.

Lục Thần Hòa không dừng lại, Thị Y Thần càng thét chói tai, né tránh trong bọt nước phun tới bồn tắm. Thế nhưng cô càng né tránh, anh càng hướng vòi nước về phía mặt cô mà phun, không cho cô có cơ hội trốn tránh.

Cứ như vậy, giằng co đến hơn hai mươi phút.

Đột nhiên, Lục Thần Hòa dừng lại. Đứng trên cao nhìn xuống, anh nhìn bộ dáng chật vật của Thị Y Thần đang loay hoay trong bồn tắm, chẳng những không cảm thấy thỏa mãn sau khi trả được thù, trái lại càng làm anh có chút hổ thẹn. Anh đang làm gì vậy? Chỉ vì một bộ quần áo mà anh có thể ngược đãi người phụ nữ này như một kẻ điên cuồng, loạn tính.

“Cô biết người cô hỏi đến mức nào không? Ở đó tắm rửa sạch sẽ rồi mới được ra!” Anh ném vòi hoa sen, xoay người đi ra khỏi phòng tắm.

Thị Y Thần bị nước lạnh dội qua một lúc, có chút tỉnh táo, nhưng động tác vẫn chậm chạp như trước. Quần áo đang mặc ướt đầm dính sát vào người, làm cho cô lạnh đến mức liên tục run cầm cập. Cô dựa vào thành bồn tắm, tay khẽ lướt trên mặt nước, đôi mắt chậm chậm mở ra nhìn khung cảnh lạ lẫm xung quanh, nhìn phong cách trang trí, rất giống ở khách sạn.

Tiếng nước ào ào làm cho Thị Y Thần lấy lại tinh thần, cô đứng nhìn vòi hoa sen đang không ngừng dội nước lạnh vào người mình, sau đó vội vàng tắt nó đi, ngồi trong bồn tắm yên tĩnh suy nghĩ một lúc lâu.

Nơi này là nơi nào? Hình như không phải là nhà của cô, nhìn giống như khách sạn. Tại sao cô lại ở đây? Cô suy nghĩ một lúc lâu, nhưng một chút ấn tượng cũng không có. Cô chỉ nhớ mình cùng Chu Kiều Na đến K.O., uống Blueberry tea, còn có rất nhiều rượu. Hơi say một chút, sau đó rất muốn ngủ, sau đó nữa là... hình như có một người đàn ông xuất hiện...

Đàn ông?! Cô không phải đang nằm mơ chứ.

Thị Y Thần gõ đầu một cái, cảm giác ban đầu chính là đầu mình vừa nặng lại vừa đau nhức, suy nghĩ một lúc lại càng đau hơn. Không muốn suy nghĩ nữa, khách sạn thì khách sạn, tại sao đến được đây thì mặc kệ. Bây giờ cô chỉ cảm thấy vừa mệt, vừa buồn ngủ, chỉ muốn ngủ một giấc để lấy lại tinh thần.

Quần áo trên người vừa dơ bẩn lại vừa ẩm ướt, còn bốc mùi là lạ nữa. Cô cúi xuống ngửi ngửi, chán ghét cởi bỏ quần áo, mở khóa vòi nước lên chỉnh sang nước nóng.

Lục Thần Hòa bước ra khỏi phòng tắm đi đến cửa sổ, anh lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá, ngón tay không biết tại sao cầm gói thuốc lại hơi run run. Anh rút ra một điếu thuốc, châm lửa, hít hai hơi thật sâu.

Hay là anh giống người nhà đã nhận xét, tính cách kỳ quái, làm việc thì tùy hứng, thỉnh thoảng lại có chút bẽ bộn. Thế nhưng cách trả thù đối với người phụ nữ say rượu này thật sự khác xa với hành vi thường ngày của anh. Anh thừa nhận lúc đầu là anh không đúng, anh không cẩn thận nên đánh nhầm cô. Có ối lên người của anh, nếu giống như thường ngày, anh sẽ không tức giận chỉ vì chuyện nhỏ này, cùng lắm chỉ là tìm một chỗ thay bộ quần áo khác mà thôi. Vậy mà anh lại vừa ngược đãi người phụ nữ này, thậm chí trong lòng anh còn nhen nhóm ý nghĩ muốn tiếp tục ngược đãi cô. Kỳ quái nhất chính là, tại sao anh lại muốn mang người phụ nữ này rời khỏi đó? Mang cô đến căn phòng này?

Thật sự rất kỳ quái!

Hơi nước nóng ấm từ trong phòng tắm tràn ra. Dòng nước ấm áp chảy dọc trên người Thị Y Thần, làm tan đi mệt mỏi cả đêm mà cô phải chịu, cảm giác thật sự thoải mái. Nhưng mà mí mắt cứ giống như bị người ta thôi miên vậy, cứ dính lại với nhau không muốn mở ra nữa. Vòi hoa sen cô cầm trên tay một cách mềm yếu vô lực, thỉnh thoảng lại trượt xuống. Lặp đi lặp lại vài lần, cuối cùng ngủ thiếp đi mất, suýt chút nữa là ngã xuống đất, khiến cô giật mình tỉnh giấc. Cô cố gắng mở mắt ra, từ từ bước ra khỏi bồn tắm, cố gắng mở to mắt lấy một chiếc khăn treo trên móc, tùy tiện quấn vào, loạng choạng bước ra khỏi phòng tắm.

Đèn trong phòng không mở, cả phòng đều tối mịt, nhờ chút ánh sáng từ phòng tắm rọi ra, miễn cưỡng cũng có thể nhìn thấy vị trí của chiếc giường.

Cô chớp mắt, nhìn lướt qua cách bày trí trong phòng, chắc là khách sạn này cũng không tệ lắm, ít nhất cái giường cũng thật rộng, thật êm. Thật sự không ngờ cô đã uống say còn có thể thuê được phòng.

Là do không thấy người đàn ông nào, cho nên cô nghĩ tất cả mọi chuyện chỉ là tưởng tượng thôi.

Không có đàn ông là tốt rồi, không có đàn ông là tốt rồi, không có đàn ông là tốt rồi...

Có lẽ là do tình cảm của cô đã bị tổn thương mấy lần, cho nên nội tâm mới bắt đầu khát khao đàn ông, nhưng mà khát khao thì khát khao thế thôi, cô sẽ tuyệt đối không cùng một người đàn ông xa lạ đi thuê phòng. Cho dù cho cô chết đi một ngàn lần, loại khả năng này cũng dường như là không có, cô tin là nếu không có tình yêu sẽ không có vui vẻ.

Cô lảo đảo bước đến bên giường, ngã người lên chiếc giường vừa lớn vừa êm đó.

Thật là mềm... Tuy là cảm giác hơi kém hơn ở nhà một chút, nhưng cũng coi là thoải mái.

Cô giống như một con sâu, từ từ tiến đến chiếc giường rộng lớn lẩn lộn, dang rộng tay chân, lười nhác trở mình trên chiếc giường mềm mại, không muốn rời khỏi nữa.

Mệt mỏi quá, thật khó khăn...

Cô phải ngủ một giấc, nếu không ngủ, cô nhất định sẽ chết mất.

Chỉ một lúc sau, Thị Y Thần đã chìm trong mộng đẹp, phát ra tiếng thở đều đều.

Thành phố N vào đầu hạ, cũng không nóng lắm, gió đêm thậm chí có chút lạnh.

Lục Thần Hòa đứng trước cửa sổ hồi lâu, rèm cửa sổ lơ lửng ngoài cửa gần như che phủ cả thân thể của anh. Điều thuốc lá trên tay đã cháy hết, cháy nóng đến tận ngón tay anh, anh mới giật mình lấy lại tinh thần.

Đồng hồ đeo trên tay đã chỉ một giờ rưỡi sáng, anh đã đứng đây nửa tiếng đồng hồ rồi, mà chuyện buồn cười nhất chính là trong nửa tiếng đồng hồ này, suy nghĩ tại sao muốn mang theo cô nàng gấu mèo đó đến đây vẫn lẩn lộn trong đầu của anh.

Anh thở hắt ra, xoay người mang đầu lọc thuốc còn sót lại dụi vào gạt tàn.

Được rồi, cô nàng gấu mèo kia vẫn còn nằm ở trong phòng tắm. Lúc này anh yêu cầu cô tắm rửa sạch sẽ mới được bước ra. Bây giờ đã qua nửa tiếng rồi, lại không nghe thấy trong phòng tắm có động tĩnh gì, trong phòng im lặng đến mức vượt qua sự tưởng tượng của anh.

Trong bóng tối, cách đó không xa, rõ ràng truyền đến tiếng hít thở đều đều, anh mơ hồ nhận ra có người đang nằm trên chiếc giường lớn giữa phòng.

Anh đi về phía đó, lò mò tìm công tắc bật đèn trong phòng, sau đó bật đèn lên, ánh sáng đèn treo ở phía đối diện chiếu thẳng vào mặt anh.

Thị Y Thần đang nằm trên chiếc giường lớn thoải mái ngủ chẳng hay biết gì. Trên người cô chỉ quấn một cái khăn tắm đơn giản, nhưng nó sớm đã tuột ra một mảng để lộ phần da thịt trắng ngần. Cái khăn tắm chỉ che được nửa đường cong nhấp nhô ở mông, còn lại toàn bộ phần lưng của cô hoàn toàn lộ ra ngoài, thậm chí phần da thịt thật sâu ở đùi cũng có thể nhìn thấy. Ánh đèn chiếu thẳng vào khoảng lưng trơn bóng mịn màng của Thị Y Thần, vài sợi tóc dài đen bóng xòa tỏa rơi trên phần lưng trắng nõn nà. Một đen một trắng, tạo nên hai mảng đối lập hoàn toàn, trông thật chói mắt.

Hết chương 16.

17. Chương 17: Buổi Tối Hồn Loạn (4)

Người phụ nữ này bây giờ rõ ràng là một chút ý thức an toàn cũng không có. Cơ thể lộ lố trước mặt người đàn ông xa lạ lại thản nhiên như không có gì, không biết là do say rượu, hay là do ngu ngốc nữa!

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ tức giận đến vậy. Khẽ nguyên rửa một tiếng, sau đó bò lên trên chiếc giường siêu lớn giữa phòng, thô bạo đẩy đầu Thị Y Thần một cái, muốn đánh thức cô dậy, “Này!”

Trước sau như một, Thị Y Thần không có chút phản ứng nào, vẫn ngủ say như chết. Dù anh có nói thế nào, cô cũng chỉ nằm yên bất động.

“Này! Cô nhanh tỉnh lại cho tôi!” Anh lại một lần nữa thô bạo đẩy cô.

Có lẽ là do đầu bị anh đẩy qua đẩy lại nên cảm thấy khó chịu. Trong lúc ngủ mê cô bất thành linh vươn tay lên, vung về phía anh vừa nhanh lại vừa chuẩn xác, kéo tay anh ra khỏi đầu mình.

“Mẹ à, con mệt rồi, có chuyện gì ngày mai hãy nói...” Miệng của cô thì thầm vài câu giống như niệm kinh, rồi lại trở mình.

Gương mặt của Lục Thần Hòa thoáng chốc đơ ra như tượng, hình như anh vừa nhìn thấy cái gì đó không nên thấy...

Mẹ? Gần một giờ rưỡi sáng, anh đột nhiên được thăng cấp thành “mẫu thân đại nhân” của cô sao?

Anh đứng lên, quay lưng về phía chiếc giường, cắn răng, trong lòng tức giận lại khe nguyên rửa một tiếng, bước nhanh đến tủ quần áo, lấy ra một cái chăn đắp lên người của cô, sau đó bước nhanh vào phòng tắm. Anh cởi bộ quần áo dơ bẩn trên người, để lộ hai múi cơ bắp trước ngực đầy đặn, rắn chắc. Lúc anh chuẩn bị bước vào bồn tắm, chợt nhìn thấy hai món đồ vật “bất minh” đang được treo trước mặt, phía trên thành bồn tắm.

Một chiếc bra màu đen tuyền và một chiếc quần lót đăng-ten màu đen gợi cảm...

Huyết thái dương của anh càng không ngừng giật giật, gân xanh trên trán cũng mơ hồ hiện lên, tiện tay cầm hai món đồ thừa thải đó vứt vào thùng rác.

Anh đứng bên dưới mở vòi hoa sen, để dòng nước ấm nóng từ vòi hoa sen phun xuống ôm lấy toàn bộ cơ thể.

Lục Thần Hòa nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái, thư thả lúc này. Nhưng không biết tại sao lại không kiềm chế được suy nghĩ về cảnh tượng lúc nãy vẫn đang nhen nhóm trong đầu: phần lưng trơn bóng, trắng nõn, phần eo thon thả, tay chân thon dài thẳng tắp, phần mông cao nhấp nhô, còn có những chỗ anh không muốn thấy lại vô tình nhìn thấy nữa, bộ ngực cao vút, đầy đặn... Anh không thể không thừa nhận cơ thể gợi cảm của người phụ nữ này có thể làm cho đàn ông “huyết mạch chảy không thông”. Có thể anh không phải là hạng người chính nhân quân tử gì, thế nhưng cũng không phải là một người cực kỳ háo sắc. Đổi lại nếu là một người đàn ông khác, đêm nay cô chắc chắn sẽ rất mê đắm.

Anh nằm đó để cho làn nước ấm nóng từ từ chảy qua từng góc ngách trên thân thể mình giống như đang vuốt ve, khiến máu trong người anh giống như đang sôi lên, dần dần, phần hạ thể rõ ràng có phản ứng. Chết tiệt! Thân thể của anh lại phản ứng với một người phụ nữ xa lạ, thậm chí chỉ là mới nhìn bằng mắt thôi. Trong đầu của anh vẫn đang không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ: Xử nữ gần ba mươi tuổi... Xử nữ gần ba mươi tuổi... Xử nữ... Xử nữ...

“Cô thật sự còn là một xử nữ...”

Anh bắt đầu trở nên mơ hồ.

Gặp quỷ rồi! Trên thế giới này tại sao lại có chòm sao mang tên là xử nữ chứ?!

Trong lòng anh lại chửi thầm một tiếng, lập tức chuyển nước nóng thành nước lạnh. Ngay tức khắc, nước lạnh phun lên khắp cơ thể, khiến anh hơi run lên một chút. Chỉ một lúc sau, nhiệt độ cơ thể cũng theo đó mà trở nên lạnh đi, phản ứng lúc nãy cũng dần tan biến.

Thở phào một tiếng thật nhẹ nhõm, Lục Thần Hòa đóng vòi nước, lau khô nước lạnh trên người, lấy một cái khăn tắm quấn quanh người, bước ra khỏi phòng tắm.

Dưới ánh đèn, người phụ nữ xa lạ phát ra hơi thở đều đều, chân mền đắp trên người tuy không ngay ngắn cho lắm, nhưng ít ra cũng che được những chỗ gợi cảm trên người, chỉ để lộ cái đầu ra ngoài. Những sợi tóc vừa đen, vừa dài xõa khắp giường. Điều này làm cho Lục Thần Hòa nghĩ tới Medusa, tóc trên đầu cô ta toàn là những con rắn dài ngoằn ngoèo.

Thật đúng là một yêu nữ! Một câu nói một hình ảnh, lại có thể khiến thân thể anh mất đi khống chế.

Cái giường lớn thoải mái đã bị yêu nữ chiếm cứ, anh chỉ còn cách ngủ trên cái ghế dài, hẹp bên ngoài. Nhưng với chiều cao 1m83 của anh, nằm ở cái ghế nhỏ này, miễn cưỡng cuộn người mới có thể nằm đủ được.

Giảng co cả đêm, Lục Thần Hòa mệt mỏi đến đáng thương. Anh cho là bản thân nằm trên cái ghế nhỏ này rất nhanh sẽ ngủ được thôi, nhưng lật qua lật lại lại không thể nào ngủ được. Hai con mắt cứ như đèn ô tô không thể nào nhắm lại, không biết nên làm thế nào. Đột nhiên cảm giác được có vật gì đó rất chói mắt, anh nhìn lên ánh đèn trên trần nhà, cuối cùng cũng tìm được nguyên nhân. Lục Thần Hòa đứng dậy, tắt hết toàn bộ đèn trong phòng. Căn phòng trở nên tối sẫm, anh từ từ quay về chỗ chiếc ghế nhỏ, nhắm mắt

lại. Không biết qua bao lâu, lúc chuẩn bị đi vào mộng đẹp, anh vừa xoay người một cái, đã từ trên ghế ngã thẳng xuống đất, cả người lại trở nên tỉnh táo.

Mang bộ dạng ngáy ngủ từ từ bò lên chiếc ghế lại nằm xuống. Nhưng mỗi lúc anh chuẩn bị chìm vào giấc ngủ sâu, thì ngay lúc đó sẽ từ trên ghế ngã thẳng xuống đất. Nhiều lần như vậy, Lục Thần Hòa không biết mình đã bị ngã bao nhiêu lần nữa. Giấc ngủ của anh không tốt lắm, ngày nào cũng phải đến tối muộn mới có thể ngủ được. Tiếp tục như vậy, anh không biết mình phải đến bao giờ mới có thể ngủ yên được. Lục Thần Hòa thực sự rất mệt mỏi.

Anh nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã chỉ ba giờ sáng. Còn lẩn qua lẩn lại lẩn xuống dưới đất như vậy, đêm nay anh dường như mong ngủ yên được.

Lục Thần Hòa quay đầu nhìn về phía giường lớn, Thị Y Thần đang thoải mái nằm ở đó. Nhất thời, trong lòng anh có một ngọn lửa đang dâng trào. Anh bỏ tiền ra thuê phòng, dựa vào cái gì mà anh không thể ngủ ở giường lớn, mà phải một mình chịu đựng ở cái ghế nhỏ đáng chết này? Dựa vào cái gì yêu nữ đó có thể ngủ ngon lành đến lúc trời sáng?

Đứng dậy rời khỏi chiếc ghế nhỏ, Lục Thần Hòa đi về phía cái giường lớn, không chút do dự bò lên đó nằm xuống, bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, Thị Y Thần trở mình nằm sát vào người anh.

“Quay sang bên kia một chút.” Anh không chút khách khí đẩy cô hướng về phía khác.

Chỉ một lát sau, cô lật cả người lại, quay về phía anh đang nằm, hơi thở nóng ấm phả thẳng vào tai anh.

Anh không thể làm gì khác hơn là nhảy sang bên kia, quay lưng về phía cô. Cũng không được bao lâu, bên hông bỗng nhiên có một cánh tay gác lên. Lục Thần Hòa nắm cánh tay kéo xuống. Chỉ được một lúc, cánh tay lại bắt đầu làm loạn. Anh âm thầm hít một hơi, xoay người đối mặt cô, cắn răng nghiêng lợi nói: “Nếu như cô còn dám động đây một lần nữa, tôi sẽ mang cô từ chòm sao xử nữ biến thành chòm sao khác luôn.”

Câu uy hiếp này thực sự có một chút hiệu quả, cánh tay Thị Y Thần ngoan ngoãn đặt bên hông của anh, không động đây nữa.

Anh nhắm mắt lại, thở ra một hơi thật sâu, tùy ý để cánh tay của cô đặt ở hông của anh, không lấy ra nữa.

Bây giờ anh chỉ muốn ngủ.

Rất nhanh, cơn buồn ngủ kéo theo cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến lấp đầy cơ thể.

Cuối cùng anh cũng nặng nề mà ngủ thiếp đi.

18. Chương 18: Buổi Tối Hỗn Loạn (5)

Cảm giác tỉnh dậy sau một đêm say rượu thật sự là kinh khủng.

Thị Y Thần ra sức xoa nắn huyết thái dương một lúc lâu, khó khăn lắm mới mở được hai mắt lơ lơ mệt mỏi. Đột nhiên, một khuôn mặt đàn ông xa lạ đập vào mắt cô, trong phút chốc, cả người cô đều trở nên tỉnh táo. Cả người cô đang dựa vào ngực người đàn ông này, một tay để trên ngực anh ta, khiến cho tư thế của hai người trở nên cực kỳ ám muội.

OMG! Tại sao lại có đàn ông nằm trên giường của cô?!

Thị Y Thần nhắm mắt lại, đợi hai giây, sau đó mở ra, người đàn ông đó rõ ràng vẫn đang nằm trước mặt cô. Hai mắt của cô nhìn chằm chằm lên trần nhà, OMG! Ở đây không phải là nhà của cô, là khách sạn! Cô lại có thể đi 419! OMG!

Cô hoảng loạn rút tay về che miệng, sợ mình vô tình bật ra tiếng hét sẽ làm anh ta thức giấc. Tay của cô nắm chặt tấm chăn che lên người, cô có thói quen không mặc gì khi ngủ, cho nên không mặc gì là chuyện rất bình thường. Nhưng mà người đàn ông nằm bên cạnh...cô nhìn đồng hồ trên tay, cô nhìn đồng hồ trên tay. Trên

người anh ta thì chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm, dây buộc áo đã tuột xuống từ lâu, bên trong lại không có mặc gì, lộ ra một bộ ngực rắn chắc. Nhìn anh ta ở khoảng cách gần thế này, nước da màu mật ong trơn bóng khỏe mạnh, cơ bắp lộ ra chắc khỏe lại có lực, mẩu đàn ông có vóc dáng hoàn hảo thế này thật dễ khiến người khác thấy phấn khích mà muốn sờ một cái. Nhìn lại khuôn mặt của anh ta, mi mắt vừa dài vừa rậm, sống mũi thẳng tắp, môi đầy đặn, đường nét cương nghị thể hiện sự sắc sảo. Mặc dù người đàn ông nằm trước mặt hai mắt vẫn đang nhắm chặt, nhưng có thể nhận ra được anh ta rất đẹp trai.

Chờ một chút! Người đàn ông này sao lại nhìn có vẻ quen mắt đến vậy? Chết mất! Thì ra là tên đàn ông chết tiệt trong thang máy dám cười nhạo cô!

Thị Y Thần dùng hết sức cắn lên mu bàn tay mình một cái, muốn chứng minh tất cả mọi chuyện xảy ra đêm qua không phải là sự thật. Nhưng cảm giác đau nhói từ mu bàn tay truyền đến lập tức kéo cô trở về hiện thực, đây không phải là nằm mơ.

Cô cắn răng, chậm rãi từng chút, từng chút một nhích người ra khỏi ra khỏi cơ thể của anh. Anh ta đột nhiên trở mình quay lưng về phía cô, Thị Y Thần sợ đến mức không dám cử động. Đợi một lúc, xác định anh ta vẫn còn đang ngủ, cô mới cẩn thận vén tấm chăn lên từ từ bò xuống giường, sợ bản thân làm anh tỉnh giấc. Cô quỳ rạp trên mặt đất tìm quần áo của mình, lại phát hiện chẳng có thứ gì, chỉ có duy nhất một cái khăn tắm. Cô nhặt cái khăn tắm rơi trên mặt đất lên, qua loa quán quanh người, nhón chân rón ra rón rén như tên trộm đi vào phòng tắm.

Bụng của cô rất đau, dòng máu đỏ tươi từ bắp đùi chảy dọc xuống chân, cả người lập tức ngất ngốc chết lặng, không biết phải làm thế nào. Thị Y Thần che miệng ngồi ở trên bồn cầu, dòng máu đỏ tươi nhanh chóng nhuộm đỏ nước trong bồn cầu...

Cô xé giấy vệ sinh, ra sức lao chùi máu đỏ đang chảy giữa hai chân, máu tươi đập vào mắt làm cô sững sờ, cô cảm thấy thật sự sợ hãi. Mắt bỗng cảm thấy cay cay, nước mắt ứa khuất đang dần dần dâng lên, tràn ngập cả hốc mắt.

Đêm qua, Thị Y Thần uống rất nhiều, hoàn toàn không biết mình rốt cuộc đã làm nên chuyện gì. Cô chỉ nhớ mang máng rằng mình cùng Chu Kiều Na đã uống rất nhiều, rất nhiều. Sau đó lại muốn đón xe về nhà, nhưng lúc đứng dậy rời đi lại không nhớ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô thật sự là không thể nhớ nổi. Trong lúc mơ hồ, cô nhớ rõ là đã chạy theo một người đàn ông có diện mạo cực kỳ đẹp trai, hóa ra đó không phải là bị hoa mắt, cũng không phải là cảnh trong mơ, mà là do rượu khiến cô có can đảm cùng đàn ông đi thuê phòng, lên giường.

Thị Y Thần một tay che miệng, một tay ôm bụng đang rất đau, trình tiết cô bảo vệ suốt hai mươi chín năm chỉ trong một đêm đã không còn, nhưng cô lại chẳng hay biết gì, ngay cả người đàn ông đang nằm bên ngoài là ai cô cũng không biết. Trời ạ, cô làm sao có thể làm ra loại chuyện thế này. Cho dù là đói khát, muốn tìm một người đàn ông để yêu, cô cũng không thể nào làm ra loại chuyện như vậy...

Thị Y Thần bối rối nắm tóc. Chuyện đã như vậy, không cần anh ta phải chịu trách nhiệm, cô chỉ mong có thể rời khỏi đây, sau này không phát sinh chuyện gì là tốt rồi. Cô lấy tay lau đi nước mắt trên mặt, bắt đầu tìm quần áo của mình, cuối cùng phát hiện nó nằm trong thùng rác trong phòng tắm. Bộ đồ lót cùng cái áo khoác đang lẳng lẳng nằm ở đó, tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu. Thị Y Thần nhặt nó ra, nhưng không có can đảm để mặc lại nó một lần nữa.

Cô ép bản thân mình trở nên tỉnh táo, cầm lấy cái bàn chải đánh răng đang nằm trên bàn trang điểm, trên bao bì có ghi rõ tên cùng địa chỉ khách sạn. Hơi xa K.O., nhưng không phải xa lắm. Thị Y Thần không cần suy nghĩ nhiều, cô đi ra ngoài ngước mắt nhìn số phòng, sau đó lại rón rén trở về phòng tắm, cẩn thận bấm số điện thoại, gọi vào di động của Chu Kiều Na. Rất nhanh, đầu dây bên kia liền vọng đến thanh âm trong trẻo của Chu Kiều Na, “Xin chào, ai đây?”

Thị Y Thần thấp giọng, sợ đánh thức người đàn ông đang ngủ say bên ngoài, run rẩy nói: “Chu Điện, là tớ.”

“Nha đầu chết tiệt kia, tối hôm qua cậu thật là sung sướng nha.”

“Cậu biết chuyện xảy ra sao?! Khoan hãy nói chuyện này. Cậu mua giúp tớ một bộ quần áo, mua luôn cả đồ lót, cả băng vệ sinh nữa, sau đó đưa đến...” Thị Y Thần liếc mắt nhìn lại địa chỉ khách sạn rồi khẽ đọc, ”

Phòng 2202, khách sạn XX ở phía bắc đường Trung Sơn, nhanh nhanh một chút.”

“Hả? Quần áo của cậu đâu? Bị xé mất rồi à?” Chu Kiều Na cầm điện thoại nhưng trong đầu đang tưởng tượng ra cảnh bọn họ chiến đấu kịch liệt trên giường.

Thị Y Thần không biết cô bạn đang nghĩ gì, nói: “Ừ, mọi chuyện chi tiết sẽ kể lại cho cậu sau.” Cúp điện thoại, cô vẫn ngồi trên bồn cầu trong phòng tắm, cảm giác toàn thân lạnh đi, thân thể càng không ngừng run lên.

Sau khi Thị Y Thần rời khỏi giường ngủ, Lục Thần Hòa lập tức mở mắt ra, anh nhìn cô đang quần khăn tắm rón ra rón rén trong phòng tắm như kẻ trộm. Thật ra lúc cô rút tay ra khỏi ngực anh, anh đã tỉnh dậy rồi, chỉ là cô không phát hiện ra mà thôi. Anh thấy cô hoảng hốt cắn mu bàn tay của mình, đau đớn cau chặt mày, bộ dạng rất đau khổ. Ngay cả khi cô rời giường, trông cũng cực kỳ thống khổ, hình như cô rất sợ anh tỉnh lại. Anh nghe thấy loáng thoáng trong phòng tắm tiếng nước nở của cô. Lục Thần hòa hơi nhũn mày, người phụ nữ này thật sự là kỳ quái, tại sao mới sáng sớm rời giường đã khóc rồi?

Anh gơ tay lên, nhìn thoáng qua đồng hồ đeo tay, kim đồng hồ đã điểm chín giờ rưỡi. Từ trước đến nay giấc ngủ của anh cực kỳ ít ỏi, nhưng tối qua nằm trên giường này lại ngủ như chết rồi. Đêm qua anh thực sự bị dày vò nhiều quá...

Lục Thần Hòa xoa xoa huyết thái dương, chuẩn bị đứng dậy. Lúc này mới nhớ tới trên người chỉ mặc duy nhất một cái áo choàng tắm, quần áo bị nôn bắn đã ném vào thùng rác rồi. Anh cầm điện thoại di động đặt ở đầu giường, gọi một cú điện thoại, trong điện thoại chỉ dặn dò giản đơn chỗ mình đang ở, gọi người đó đưa sang đây một bộ quần áo mới.

Cúp điện thoại, anh lại nằm xuống giường, kéo tấm chăn, lại phát hiện trên ga giường trắng tinh có một vết đỏ chói mắt.

Đầu của anh bị một trận co rút đau đớn dữ dội, môi mím lại thành một đường nhìn về phía tấm kính thủy tinh ngăn cách phòng tắm, tấm kính thủy tinh bị tấm màn cửa che khuất, không nhìn thấy rõ khung cảnh diễn ra bên trong.

Cuối cùng Lục Thần Hoa cũng hiểu rõ vì sao Thị Y Thần lại khóc. Xử nữ gần ba mươi tuổi! Chẳng lẽ cô lại cho rằng, đêm qua anh cùng cô đã phát sinh quan hệ. Tại sao anh có thể phát sinh quan hệ với cô được chứ? Cho dù là đầu óc mù mịt đi chăng nữa anh cũng sẽ không đối khát đến mức làm ra loại chuyện như vậy. Đêm qua, thật sự chẳng phát sinh chuyện gì, chỉ đơn giản là nằm ngủ mà thôi. Đêm qua coi như có lập kỷ tích đi chăng nữa, thì cũng là kỷ tích anh cùng phụ nữ lên giường, lại không hề xảy ra chuyện gì mà chỉ đơn giản là ngủ. Điều này làm cho bản thân Lục Thần Hòa cũng cảm thấy thật đáng kinh ngạc! Anh không thể nào nghĩ ra, mình lại có thể nằm ngủ ngon lành cạnh người phụ nữ chỉ mới gặp có hai lần, thật sự cảm thấy bình yên. Chuyện này thật không có khoa học!

Chuông điện thoại trong phòng khách chỉ vang lên một tiếng, Thị Y Thần liền nhanh chóng lao ra bắt máy, Chu Kiều Na nói đã đến đại sảnh khách sạn rồi. Cô đi theo hướng dẫn của người phục vụ đến lối rẽ ở hành lang, chỉ một lúc sau đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên.

Thị Y Thần lao nhanh ra đó, mở cửa.

Trong tay Chu Kiều Na cầm một túi xách lớn, thở hồng hộc đứng ngoài cửa, nhìn Thị Y Thần từ trên xuống dưới chỉ quần một cái khăn tắm, liền nở nụ cười mờ ám, “Ôi ôi ôi, nhìn cậu thể này, đêm qua nhất định là tình hình chiến đấu thật sự kịch liệt nha, có đạt “cực khoái” không vậy?”

Thị Y Thần lập tức che miệng cô bạn, kích động đáp lại: “Chính xác là chẳng khác gì xác chết. Cậu đứng bên ngoài chờ tót.” Cô không muốn Chu Kiều Na nhìn thấy thảm cảnh trong phòng, lại còn người đàn ông nằm trên giường đó nữa. Cho dù là chị em tốt đi chăng nữa, nhưng loại tình huống khó xử thể này không nên thấy vẫn hơn. Nhận lấy quần áo và đồ dùng hàng ngày, Thị Y Thần liền chui vào phòng tắm.

Lục Thần Hòa chống nửa người, nhìn cái gương đối diện tủ quần áo có thể nhìn thấy cảnh tượng phía phòng tắm, vừa vặn thấy Thị Y Thần cầm một túi đồ lớn bước vào phòng tắm.

Chỉ một lúc sau, Thị Y Thần thay xong quần áo mới, ngược mắt nhìn theo tấm gương phản chiếu liền nhìn thấy Lục Thần Hòa nửa nằm nửa ngồi trên giường, nghiêng nửa thân người, hai mắt nhìn cô chằm chằm.

Cô xoay người, chạm phải ánh mắt đen láy, sâu thẳm của anh, lập tức trở nên bối rối, đứng yên một chỗ không nhúc nhích.

Lục Thần Hòa từ từ đứng dậy bước xuống giường, bước đến cửa phòng tắm, bộ dạng giống như muốn nói lần này không thể bỏ qua cho cô được.

19. Chương 19: Chạy Trốn (1)

Lục Thần Hòa cao 183cm, cao hơn Thị Y Thần một cái đầu. Từ góc nhìn của Thị Y Thần vừa vặn sẽ nhìn thấy hai múi cơ bắp nơi phần ngực rắn chắc ẩn hiện sau lớp áo choàng tắm của anh. Bộ ngực màu mật ong vạm vỡ, khỏe mạnh, như ẩn như hiện thật sự mê người. Cô vô thức nuốt một ngụm nước bọt, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào ngực anh, ánh mắt giống như tia X quang, quét qua từng tấc da thịt của Lục Thần Hòa.

Đàn ông chết tiệt, tại sao dáng người lại đẹp đến vậy? Những người đàn ông xuất hiện trên web “nude” thể giới, dáng người đàn ông Trung Quốc sao lại đứng cuối bảng chứ? Tại sao đa số toàn là đàn ông “bụng phệ” là thế nào?

“Làm phiền cô tránh đường một chút.” Trên đỉnh đầu phát ra giọng nói lạnh như băng.

“Cái gì?” Thị Y Thần có chút hơi ngẩn ra.

“Cô đang đứng cản đường của tôi.” Lục Thần Hòa lại một lần nữa nhẹ nhàng cất giọng lạnh như băng.

Gương mặt Thị Y Thần thoáng chốc nóng lên, lập tức lùi về sau một bước dài, liền đụng phải tủ quần áo sau lưng mình.

Lục Thần Hòa quét ánh mắt liếc nhìn cô, đi vào phòng tắm, mang cửa phòng đóng lại một cái thật mạnh.

Cô nhìn về phía cửa phòng tắm, một tay đặt lên ngực, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu. Cô lấy lại bình tĩnh, vừa định bỏ đi, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Lục Thần Hòa chớp mắt nhìn cô, “Cô muốn đi đâu?”

Thị Y Thần cảm thấy hoang mang, không khỏi chột dạ, cất giọng run run trả lời: “Liên quan...sao?” Cô đi đâu thì mắc mớ gì đến anh ta chứ! Trong đầu cô có một dự cảm không tốt sắp xảy ra, người đàn ông này không phải đang có ý đồ bịa đặt, dựng chuyện, muốn lừa gạt vợ vét tài sản của cô đấy chứ?

“Cố muốn cứ như vậy mà phui mông bỏ đi sao?” Lục Thần Hòa tiến về phía cô.

Quả nhiên. Người đàn ông này có ý đồ vợ vét tài sản!

“Anh muốn thế nào?” Cô lùi về phía sau một bước. Rõ ràng người xui xẻo là cô, rõ ràng cô mới là người bị mất trinh tiết một cách không rõ ràng, vậy mà người đàn ông này lại bày ra bộ mặt như là cô thiếu tiền anh ta vậy.

Lục Thần Hòa bước từng bước về phía cô. Cô bị dồn ép phải từng bước lùi về sau, bị dồn đến chiếc giường, cô lập tức bị ngã ngồi trên mép giường.

Thị Y Thần ngược mắt lên nhìn, vừa vặn bắt gặp ánh mắt sâu thẳm đang bày ra vẻ hứng thú của anh ta, người đàn ông này ngũ quan anh tuấn, vóc người cao to, hoàn toàn không thua người mẫu nam ở Dubai mà cô yêu thích nhất, một đôi mắt rạng rỡ có hồn, giống như là hắc diệu thạch dưới ánh mặt trời vậy, trông thật chói mắt.

Trái tim của cô bỗng nhiên đập mạnh một nhịp, nếu bình thường gặp được một anh đẹp trai thế này, chắc cô đã sớm chảy nước miếng thèm khát. Nhưng người đàn ông đẹp trai đến lóa mắt này cũng là một người đàn ông vô cùng khó chịu.

Lục Thần Hòa liếc đôi mắt về phía tấm ga trải giường. Cô thuận theo tầm mắt của anh nhìn về phía đó, trên chiếc ga giường trắng tinh tự nhiên có một vết hồng hồng xuất hiện. Cô vừa trông thấy vết máu này,

cả người ngây ngốc, chết lặng. Muốn xóa sạch màu máu đỏ đau đớn trong mắt của cô, trong lòng của cô, như đang nhắc nhở chính mình rằng trình tiết cô giữ gìn suốt hai mươi chín năm, giờ đã không còn nữa rồi. Cô hoảng hốt dời chỗ ngồi, đặt hông ngồi ở đó muốn che đi vết máu. Thị Y Thần cắn răng nói: “Anh rốt cuộc là muốn thế nào? Nếu như anh có ý đồ vơ vét tài sản của tôi, tôi khuyên anh nên sớm tỉnh lại đi. Nếu anh biết điều, để tôi rời khỏi đây, chuyện tối ngày hôm qua, tôi sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.”

“Vậy sao? Cô xác định là tối hôm qua không xảy ra chuyện gì?” Anh đột nhiên rất chờ mong câu trả lời của cô.

Mặt cô đỏ lên, sau đó môi run run, giận dữ nói: “Chuyện tối ngày hôm qua, không phải anh biết rõ hơn tôi sao?”

Anh nhú mồm, phía đuôi lông mày lại ẩn hiện nét cười. Anh có thể nhận ra được cô rất để ý đến chuyện phát sinh đêm qua, thật sự mà nói, cô rất coi trọng cái màng mỏng kia. Thật ra chẳng có chuyện gì phát sinh cả, nhưng anh lại hết sức xấu xa chuyện gì cũng không cho cô biết. Anh từ từ bước đến gần Thị Y Thần, đứng trước mặt của cô, cúi đầu xuống nhìn cô, khẽ nhếch khóe môi như cười như không, nham hiểm nói: “Đúng vậy, chuyện tối ngày hôm qua, là tôi biết nhiều hơn cô một chút.”

“Anh...” hô hấp Thị Y Thần trở nên phập phồng, tròn mắt nhìn chằm chằm về phía trước như vô hồn. Không muốn nghe, nhưng rồi lại muốn nhanh chóng biết được chuyện gì đã xảy ra đêm qua.

“Tối hôm qua, là cô một mực đi theo tôi, níu kéo tôi, sống chết cũng không chịu buông tha cho tôi. Tôi càng đẩy cô đi, cô lại càng không ngừng bám lấy. Ở đây, ở đây,” Anh khoa trương chỉ vào ngực rồi lại chỉ vào thắt lưng của mình, “Tất cả đều bị cô sờ rồi. Fervor, passion and wildness.”

“Anh có thể đừng nói nữa được không!” môi cô run run, giọng nói có chút ghen ngào.

Anh đứng lên, hơi nhướn mày, nói: “Thế nào? Hối hận sao? Bây giờ mới bắt đầu tiếc nuối cái màng mỏng cô giữ suốt gần ba mươi năm có phải hơi muộn rồi không? Nếu thật sự hối hận như vậy, tại sao tối hôm qua lại một mực bám lấy tôi không chịu buông tha? Cô nên cảm thấy may mắn vì trên người không còn phải gắn liền với cái danh xưng “Lão xử nữ” vinh quang kia nữa, sau đó dù có đi xem mắt cũng không còn bị cười nhạo nữa. Chúc cô lần sau đi xem mắt thật vui vẻ.” Anh đứng khoanh tay trước ngực nhìn cô, biểu cảm có chút lạnh lùng, ngôn ngữ lại giống như đang châm chọc. Nhìn thấy cô khóc không ra nước mắt, tâm tình của anh cảm thấy tốt hẳn lên. Thật kỳ lạ là anh lại cảm thấy vui sướng trên nỗi đau của người khác.

Thị Y Thần cắn chặt răng, tức giận đến mức cả người đều run rẩy.

Cô đột ngột đứng dậy, ngược mắt nhìn chằm chằm vào anh, hai mắt đang rơi lệ giống như hai thanh lửa đỏ rực, hướng về phía anh quát: “Có gì đáng cười?! Chuyện này có tốt đẹp đến mức khiến anh vui đến vậy? Lẽ nào thủ thân như ngọc, giữ mình trong sạch, coi trọng trình tiết ở xã hội bây giờ là chuyện vui để mọi người cười nhạo sao? Anh ý mình có tướng mạo đẹp để thì con gái sẽ phục tùng nghe theo, chấp nhận anh sao? Tôi bám lấy anh không buông là vì anh làm hỏng gót giày của tôi thôi.” Cô không phải cái loại phụ nữ uống rượu xong sẽ không biết tốt xấu chạy theo đàn ông, “Đừng nghĩ rằng có thể lên giường với phụ nữ là vinh quang lắm. Anh nghĩ tất cả mọi người đều giống nhau, mang chuyện có tình cảm rồi lên giường với nhau so với động vật giao phối là giống nhau sao? Loại người như anh mới thật sự là đáng cười. Tôi bảo vệ bản thân mình, mặc kệ là ba năm, ba mươi năm, hay ba trăm năm đi nữa cũng sẽ như vậy, bởi vì tôi là một người phụ nữ có lòng tự tôn, tự ái và tự trọng. Tôi không giống anh, có thể tùy tiện lên giường với bất cứ người phụ nữ nào, bởi vì anh chỉ là loại người tinh trùng chạy lên não đã cảm thấy vui sướng, thật giống động vật giao phối. Chỉ có mình quý trọng bản thân, thật lòng đối với người mình yêu, mới có thể hiểu được cảm giác kích thích khi hai tâm hồn hòa quyện, có tình mới có yêu, mới không giống như động vật cứ giao phối mà chẳng có cảm giác gì!” Thị Y Thần gào thét đến khàn cả giọng.

Lồng ngực như có cảm giác bị vật gì đâm trúng, Lục Thần Hòa kinh ngạc nhìn cô, mi tâm chau lại, môi mỏng mím thật chặt, không nói lời nào.

“Một màn “mây mưa” đêm qua, tôi xem như mình như bị chó cắn.” Giọng nói lạnh lẽo của cô vang lên, liếc anh một cái, muốn rời khỏi đó.

“Chờ một chút!” Anh đột nhiên bước đến ngăn cô lại, mang một đồng quần áo bẩn trong tay ném cho cô, về mặt khinh bỉ nói: “Tối hôm qua cô ới lên người tôi, bộ đồ của tôi được may ở Italy, cô xem nên tính thế

nào đây?”

Thị Y Thần nhìn quần áo bẩn trong tay, một mùi khó ngửi xông thẳng vào mũi. Chuyện tối hôm qua, thật sự là một chút cô cũng không nhớ, thì làm gì còn nhớ đến chuyện ói lên quần áo của anh ta. Chỉ thấy cái loại người bụng dạ hẹp hòi như anh ta có chút buồn cười, “Anh cũng làm hỏng gót giày của tôi.”

“Ý của cô là, chuyện giày cô tự mình giải quyết, chuyện quần áo của tôi, tôi cũng tự mình xử lý sao?”

“Nếu như anh muốn tính toán tiền phòng cùng với tiền giặt ga giường, tôi sẽ đưa.” cô cắn răng. Giờ phút này, cô chỉ muốn rời khỏi nơi ác mộng trần gian này càng nhanh càng tốt.

“Ok, cô có thể đi.” Giọng nói tiễn khách, lạnh lùng mà vô tình.

Thị Y Thần nhắm mắt lại, mang đồng quần áo bẩn ném xuống đất, bước nhanh ra khỏi phòng.

Chu Kiều Na đứng bên ngoài nghe thấy bên trong truyền đến tiếng cãi vã, lo lắng áp tai vào cánh cửa muốn nghe rõ chuyện gì đang xảy ra bên trong, đột nhiên Thị Y Thần mở cửa lao ra, dọa cô hết hồn, “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Hai người các cậu ồn ào chuyện gì?”

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na, chỉ nói một câu, ” Cho tớ năm trăm tệ. ”

Chu Kiều Na tỏ vẻ nghi hoặc, không nói gì, đưa cho cô năm trăm tệ.

Thị Y Thần cầm tiền, xoay người bước vào phòng.

Lục Thần Hòa có chút ngạc nhiên nhìn Thị Y Thần vừa mới bỏ đi lại quay trở lại, sắc mặt của cô tái nhợt không còn chút máu, chỉ cãi nhau một chút đã trở nên yếu ớt không còn sức lực, dáng vẻ cũng xuống dốc trầm trọng.

Cô đưa năm trăm tệ cho anh, nói: ” Tiền giặt quần áo và tiền phòng, tiền lẻ không cần thối lại.” Nói xong, xoay người rời khỏi.

20. Chương 20: Chạy Trốn (2)

Trong phòng khôi phục lại sự yên tĩnh, Lục Thần Hòa nhìn chăm chăm vào vết hồng hồng trên tấm ga giường trắng tinh cùng với năm trăm tệ trong tay mình. Trong lòng lại dâng lên cảm xúc khó tả. Anh vốn định mang sự đau khổ của người khác làm trò vui cho bản thân, ngược lại lại bị sự đau khổ của người ta làm ảnh hưởng đến tâm trạng của mình. Tuy rằng anh cũng không phải là người tùy tiện cùng phụ nữ lên giường. Thế nhưng thỉnh thoảng vận động một chút lại bị gọi là động vật thích giao phối thể này, trong thời gian ngắn anh không thể tìm được một lý do nào để phản bác, thậm chí còn không hiểu được tại sao trong lòng lại có ý nghĩ đồng tình. Buồn cười nhất chính là anh lại bắt đầu muốn hỏi ngược lại bản thân, anh đúng là đã thú sao? Người phụ nữ gần ba mươi tuổi này thật sự làm lòng anh cảm thấy khó chịu.

Bỗng dưng, điện thoại trong phòng khách đột ngột vang lên cắt đứt suy nghĩ của anh. Lục Thần Hòa nhận điện thoại, là quầy tiếp tân gọi đến, “Xin lỗi, làm phiền anh. Xin hỏi Lục tiên sinh gọi người mang y phục đến đúng không ạ?”

“Đúng vậy.” Anh lên tiếng trả lời.

Cúp điện thoại không bao lâu, ngoài cửa liền vang lên tiếng gõ cửa.

Lục Thần Hòa mở cửa phòng, nhìn thấy những người đứng bên ngoài thì ngẩn ra. Anh nâng khóe miệng, ngoài mặt cười nhưng trong lòng lại không cười nhìn anh tài xế Tiểu Hàn. Thật tốt, có thể phản bội Boss của mình công khai vậy, rõ ràng là không muốn đi làm nữa mà.

Tiểu Hàn cúi thấp đầu, lắp bắp nói: “Xin lỗi, Lục Tổng... Y phục anh cần...”

Lâm Uẩn Trạch lên tiếng nói: “Cậu đừng trách Tiểu Hàn, là tớ bảo anh ta dẫn đường.”

Đứng phía sau Lâm Uẩn Trạch là một người có khuôn mặt dịu dàng, chính là Đường Di. Lục Thần Hòa mở rộng cửa, gương mặt lạnh lùng nhận bộ quần áo, không nói một lời, đi thẳng vào phòng tắm.

Đường Di đứng ngoài cửa, không muốn bước vào. Lâm Uẩn Trạch khẽ đẩy cô, ý bảo cô đi vào, lúc này cô mới bước tới mấy bước quan sát bên trong phòng. Quan sát một chút, cô đi vài bước, dưới chân đột nhiên vướng phải vật gì đó, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Lâm Uẩn Trạch đứng phía trước cách đó không xa rất nhanh chạy đến đỡ cô.

Lúc này, Lục Thần Hòa vừa thay đồ xong, mở cửa phòng tắm, vừa vặn bắt gặp một màn như vậy. Lâm Uẩn Trạch giống như vừa chạm phải điện, lập tức đẩy Đường Di ra. Đường Di bĩu môi, tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra.

Lục Thần Hòa cũng xem như chưa nhìn thấy gì, thờ ơ xoay người đi về phía chiếc ghế nhỏ, nhặt bộ quần áo bẩn dưới đất lên, cất vào túi.

Đường Di nhìn thoáng qua vật dưới chân mình, thứ vừa khiến cô bị vướng chân suýt chút nữa thì ngã là một đôi giày cao gót của phụ nữ. Cô cuối người xuống nhặt nó lên, tò mò quan sát đôi giày bị gãy gót này.

Lâm Uẩn Trạch liếc mắt nhìn đôi giày gãy gót kia, hình như đã từng gặp qua rồi. Trên đất còn có dây tiền, hình ảnh quen thuộc khiến Lâm Uẩn Trạch nhớ lại một màn ở K.O tối hôm qua, rất giống chuyện tối hôm qua, Lục Thần Hòa không nói gì đi nhanh đến giặt lại đôi giày.

Đường Di hơi nhướn mi, khóe miệng nhếch lên, nói: “Làm gì vậy?”

Trong phút chốc, cả căn phòng lớn cực kì yên tĩnh, đến tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Lục Thần Hòa thấy Lâm Uẩn Trạch cầm đôi giày trên tay, môi mỏng mím chặt, không nói lời nào, bước nhanh đi tới chỗ Lâm Uẩn Trạch đưa tay giặt lại đôi giày, tiện tay ném sang một bên.

Về mặt Đường Di rất bình tĩnh đưa mắt nhìn về phía chiếc giường gần chỗ phát hiện đôi giày, từ từ quan sát. Ánh mắt vừa vặn rơi vào mớ hỗn độn trên giường. Trên tấm ga giường trắng tinh có một mảng đỏ tươi, đẹp đến mức cực kỳ chói mắt.

Lâm Uẩn Trạch không chịu đựng được nữa, cuối cùng nhìn sang Lục Thần Hòa, tức giận nói: “Cậu nói một câu có được không?”

“Nói cái gì?” Lục Thần Hòa nhú mày nhìn anh ta.

“Hai người các cậu sắp đính hôn rồi, có thể đừng ấu trĩ như vậy nữa được không? Hở một tí là tìm người khác hòa giải. Cậu có biết không, Đường Di suốt đêm qua ở lại nhà cậu không có về nhà. Sáng nay biết tin tức của cậu, cô ấy là người đầu tiên chạy đến. Cậu có biết là tớ và Đường Di rất lo lắng cho cậu không!” Lâm Uẩn Trạch không thể chịu đựng được Lục Thần Hòa đối xử lạnh lùng với Đường Di như vậy, giọng nói cao hẳn lên.

“Lo lắng cho tôi chuyện gì?! Sợ một người lớn như tôi sẽ đi lạc sao, hay sợ tôi thế nào? Em đến tốt cùng là đang đợi tôi, hay là đang đợi người khác?” Anh quay sang Đường Di hỏi.

Đường Di nhướn mày, không mở miệng.

“Lời cậu nói là có ý gì, ở nhà của cậu không đợi cậu thì còn có thể đợi ai?” Lâm Uẩn Trạch không biết tại sao lại tức giận đến vậy.

“Thật không? Cô ấy tự nguyện chờ, là chuyện của cô ấy. Tớ không muốn về nhà, là chuyện của tớ. Đây từ đầu đến cuối đều là chuyện giữa tớ và cô ấy, không cần cậu quan tâm!” Lần đầu tiên, Lục Thần Hòa nói với Lâm Uẩn Trạch những lời giấu kín tận đáy lòng. Rõ ràng quan tâm người ta như vậy, vì sao lại không chịu đứng ra nói yêu Đường Di.

Lâm Uẩn Trạch đầu tiên là ngẩn ra. Rất nhanh, mang tất cả mọi chuyện cất giấu tận đáy lòng bộc phát ra hết, “Cậu nghĩ rằng tớ quản chuyện giữa hai người?! Là tớ ăn no nên rảnh rỗi không có chuyện gì làm?! Từ đây về sau nếu cậu không rảnh đi cùng Đường Di, xin vui lòng đừng gọi điện thoại cho tớ nữa, trên thế giới chỉ có mỗi cậu Lục Thần Hòa mới là người bận rộn, lẽ nào Lâm Uẩn Trạch tớ rảnh rỗi sao, không có chuyện gì làm sao?” Anh ta quay sang Đường Di nói, “Sau này nếu anh ta không có thời gian đi cùng

em, em cứ điện thoại nói thẳng với anh ta. Nếu lần sau anh ta không chịu đi cùng em, em hãy chia tay anh ta đi!”

Lâm Uẩn Trạch vừa nói xong, Đường Di vẫn giữ được vẻ bình tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn thẳng anh ta, trong mắt ẩn chứa một loại đau khổ không thể giải thích được.

Lâm Uẩn Trạch cố nén tình cảm trong lòng. Nếu cứ tiếp tục như vậy, sớm muộn gì anh cũng sẽ phát điên. Anh cắn răng, không thể kiềm lòng được, tiếp tục mắng: “Kết hôn phải đợi qua ba mươi tuổi mới được sao? Hai người các cậu nếu muốn kết hôn, thì làm ngay đi, nếu không muốn, thì dẹp đi! Chẳng có chuyện gì liên quan đến tớ?! Cậu nghĩ rằng tớ là một thằng đáng chết thích bị kẹt giữa hai người sao?! Tớ con mẹ nó chính là ăn no rảnh tối, ‘bắt chó đi cày’ xen vào việc của người khác! Từ giờ trở đi, chuyện của hai người các cậu hoàn toàn không liên quan đến Lâm Uẩn Trạch tớ đây, các cậu muốn làm thế nào, đừng làm phiền tớ là được! Còn nữa, đây là tiền hôn qua cậu ném đi, giờ cũng trả lại cho cậu.”

Trút giận xong, Lâm Uẩn Trạch mang xấp tiền ném trước mặt, xoay người bỏ đi không quay đầu lại một lần.

Đường Di giống như tượng gỗ, đứng yên một chỗ không hề nhúc nhích, giống như bị chuyện gì đó đã kích rất nặng.

Trong mắt Lục Thần Hòa, cô vẫn luôn là người như vậy, luôn luôn im lặng, giọng nói trong trẻo ngọt ngào, ngoại trừ dịu dàng trầm ổn, không để lộ một động tác dư thừa nào.

Lục Thần Hòa đi đến trước mặt cô, nói: “Em nghĩ kỹ lại xem, nhất định phải đính hôn với tôi sao?”

Đường Di chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn anh ta, cực kì bình tĩnh nói: “Ừ.”

Nghe một câu bình thản “Ừ” của cô, Lục Thần Hòa không thể tin nổi cười lạnh một tiếng, một giây sau đó có cảm giác máu đang dồn lên đỉnh đầu, không chịu đựng được quát: “Cậu ta vẫn luôn ngốc nghếch như vậy, không nhìn ra được là tôi dốc hết lòng muốn tác hợp cho hai người, em vẫn cố tình cùng anh ta giả ngốc sao?! Ok, chỉ cần em không thấy hối hận, tùy em thôi.”

Nụ cười nhàn nhạt trên khóe môi Đường Di vụt tắt, vỗ vỗ vai anh, nói: “Thấy anh không sao là tốt rồi, em còn có việc, phải đi trước.” Nói xong, cô xoay người, lẳng lặng rời khỏi, giống như chưa bao giờ xuất hiện ở đây vậy.

Căn phòng lớn trong phút chốc trở lại đáng vẻ yên tĩnh vốn có.

Lục Thần Hòa tay run run châm một điếu thuốc, không ngừng diên cuồng đi tới đi lui trong phòng. Lại là thế này, chuyện qua chuyện lại cuối cùng bóng vẫn nằm trong tay anh. Anh nhìn Tiểu Hàn, sau đó mới lấy lại tinh thần.

“Lục tổng, phải đi sao?” Tiểu Hàn đứng ở cửa cẩn thận hỏi.

Lục Thần Hòa trừng mắt liếc Tiểu Hàn, Tiểu Hàn nhanh chóng cúi đầu, không dám nói câu nào.

Gương mặt anh tuần đen lại, Lục Thần Hòa nhặt đôi giày cao gót dưới chiếc ghế nhỏ lên, nhìn một chút, ngay cả vật rơi dưới đất cũng nhặt lên nhét vào túi áo, mang theo chúng rời khỏi khách sạn.

Tiểu Hàn cúi thấp đầu theo ở phía sau, trong lòng lẩm bẩm: lần này anh Lâm đẹp trai hại chết anh ta rồi. Sau này anh Lâm đẹp trai kia có “quyền rũ” anh, anh cũng không tiết lộ chỗ ở của tổng giám đốc.

Thanh toán toàn bộ chi phí ở quầy tiếp tân xong, Lục Thần Hòa đột nhiên nhìn Hàn nói: “Đưa chìa khóa xe cho tôi.”

Tiểu Hàn khẽ run, sau đó nhanh chóng lấy chìa khóa đưa cho Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa nhận chìa khóa xe, trực tiếp đi thẳng đến bãi đậu xe khách sạn.

Tiểu Hàn đi theo sau, sau đó Lục Thần Hòa ngồi vào ghế lái. Tiểu Hàn trong lòng lo sợ, hồng rồi.

Lục Thần Hòa mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, khởi động xe, đạp chân ga, xe nhanh chóng lao nhanh thoáng chốc đã cách bãi đậu xe một khoảng mười mét.

Đến lúc Tiểu Hàn có phản ứng, ông chủ đã sắp lái xe rời khỏi đó.

Anh ta đau khổ gọi một tiếng: “Lục tổng...” ba chữ “Chờ tôi với.” chưa kịp nói ra, liền nhận lấy ánh mắt giết người của ông chủ.

“Tự gọi taxi mà trở về công ty không được than vãn.” Lục Thần Hòa hạ cửa kính xuống, ném ra một câu nói lạnh như băng, liền lái xe nhanh chóng rời khỏi, chỉ để lại phía sau một làn khói đang dần dần tan biến trong không khí.

Tiểu Hàn lúc này mới ý thức được lần này thật là đã chạm đến giới hạn, vượt quá bốn phần. Ở công ty, có người nào không biết nội tâm Lục tổng sâu không đoán được. Đã biết ông chủ của mình ghét ai là sẽ trả lại gấp đôi. Anh ta than khổ: “Ông chủ, anh quá độc ác rồi. Ở đây cách công ty rất xa...” Quên đi, không than vãn sẽ không than vãn, anh ta sờ sờ túi tiền, chỉ có mấy đồng tiền xu, ví tiền rơi ở trên xe mất rồi. Xem ra ông trời cũng bắt đầu làm khó anh ta rồi, muốn đón xe quay về, là chuyện không thể nếu chỉ với bao nhiêu đây tiền.

Nếu không muốn chết ở nơi này, chỉ còn một cách duy nhất, đón xe buýt rồi đổi trạm liên tục quay về công ty.

21. Chương 21: Dì Cả *

* Có thể hiểu là kinh nguyệt.

Thị Y Thần kéo Chu Kiều Na chạy thẳng một mạch ra khỏi khách sạn mới dừng lại.

Chu Kiều Na vỗ ngực, không ngừng thở dốc, “Không nghĩ ra là sau khi được “thoải mái”, cậu lại có...thể lực... kinh người... đến như vậy...”

Thoải mái gì chứ? Tình trạng bi thảm của cô chỉ trong lòng cô mới hiểu rõ. Dù chỉ một giây thôi cô cũng không muốn nhớ đến nơi kinh khủng này.

Cuối cùng Chu Kiều Na cũng lấy lại được nhịp thở, nói: “Xe của tớ đậu ở phía đối diện.”

Hai người bước vào trong xe, Chu Kiều Na khởi động xe, chậm rãi đi được một đoạn, mới nói: “Nhanh nói cho tớ biết tình hình chiến đấu tối hôm qua nào.”

Thị Y Thần dựa đầu vào ghế, vẻ mặt xuống tinh thần, nói: “Tình hình chiến đấu gì chứ? Căn bản là tớ chẳng nhớ chuyện gì cả.”

“Hả? Không phải chứ, anh chàng đẹp trai kia nhìn thất lưng rõ ràng rất có lực. Lần đầu tiên quan trọng như vậy mà cậu chuyện gì cũng chẳng nhớ là thế nào? Không thể nào.” Chu Kiều Na không tin.

“Tớ lừa cậu làm gì? Hôm qua, ngay cả việc làm thế nào đến được khách sạn tớ cũng không biết.”

“Hả? Không nhớ được gì sao? Không thể nào. Đêm qua tớ nhìn thấy cậu sống chết bám theo anh chàng đẹp trai đó, kéo áo anh ta, sau đó còn cùng anh ta lên taxi nữa. Tớ còn tưởng đầu óc cậu được khơi thông rồi chứ. Làm cả buổi, cậu lại hoàn toàn không biết gì. Cậu sẽ không tưởng nhầm anh ta là tớ đấy chứ? Đáng người của tớ chuẩn hình chữ S quyến rũ chết người thế này, cậu cũng có thể nhìn lầm được sao? Cậu cũng thật biết nói đùa.”

“Cái gì?! Tối hôm qua cậu nhìn thấy tớ lôi kéo anh ta?”

“Đúng vậy, cậu cứ chạy theo lôi kéo anh ta, sau đó cùng anh ta lên xe, cậu còn dùng thân để mở cửa xe nữa, không cho người ta đi, tớ nghĩ là cậu đang “ngã giá” với anh ta...”

“Tớ X...” Thị Y Thần buông một lời thô tục, nếu không phải Chu Kiều Na đang lái xe, cô thật sự muốn bóp chết sự phản kích quá mức của cô bạn, “Tớ làm sao có thể đi ngã giá với anh ta chứ?! Tớ có nói, nhưng tớ không phải đang nói “phí qua đêm” với anh ta, tớ nói chuyện sửa giày. Cậu xem bộ dạng tớ thế này có thể đi tìm loại người như anh ta sao? Tớ khinh! Nhưng tất cả những chuyện này không quan trọng! Quan

trọng là, cuối cùng cậu có phải là bạn của tớ hay không? Cậu thà đứng trơ mắt nhìn tớ cùng người đàn ông xa lạ rời khỏi đó, cũng không ngăn tớ lại một lần? Cậu có biết là thứ quý giá nhất của tớ... lần đầu tiên đã không còn nữa rồi.”

“Nhưng mà tối hôm qua lúc tớ hỏi cậu muốn món quà sinh nhật gì, cậu nói muốn đàn ông.”

“Tớ...” Thị Y Thần nghẹn lời, những lời này cô nhớ rất rõ. Cô cắn môi, còn nói: “Dù sao cậu cũng nên theo tớ đi chào hỏi người ta một tiếng.”

“Haiz, tớ đâu biết là rốt cuộc cậu nghĩ cái gì. Ngày hôm qua ra khỏi đó thật thoải mái, cậu đột nhiên biến mất, tớ nghĩ cậu đã rời khỏi quán trước rồi, kết quả ra khỏi K.O. cũng không có thấy cậu. Tớ còn đi hết mấy con phố gần đó để tìm, quay về chỗ cũ đợi một lúc, ai biết vừa đứng ở trước cửa đã thấy cậu cùng một người đàn ông lôi kéo nhau ra khỏi K.O, còn bước lên taxi nữa. Cậu thật sự giống như muốn cùng người ta đi thuê phòng ấy, cậu nói xem nếu như ở hoàn cảnh đó cậu sẽ làm thế nào? Tình huống lúc đó, đổi lại người khác cũng sẽ làm như vậy thôi.”

“Ta X...” Thị Y Thần cảm thấy lòng như chết lặng. Càng nói, cô càng cảm thấy thật khó chấp nhận, càng có suy nghĩ muốn đi chết quách cho xong. Cô không ngừng gõ đầu mình, thực sự là không hiểu nhau lắm, “Bạn thân à, tối hôm qua đột nhiên tớ rất khó chịu được không? Dạ dày của tớ cứ nhộn nhạo cả lên, vì vậy phải vào toilet. Trùng hợp gặp được hai người đàn ông đang cãi nhau, một người trong đó chính là anh ta. Tớ chỉ nói một câu bảo hai người họ nhường đường, kết quả bị anh ta tát một cái ngã lăn ra đất gót giày cũng vì thế mà bị gãy. Vì chuyện chiếc giày, tớ cãi nhau với anh ta, kết quả anh ta quăng một xấp tiền vào mặt tớ. Cậu cũng biết đó là đôi giày do Leone dạy tớ làm, tớ xem nó như bảo bối của mình. Vậy nên tớ mới đuổi theo anh ta không buông, tớ làm sao vì chuyện muốn lấy chồng mà làm ra cái loại “tình một đêm” đó được chứ?”

Hình ảnh tiền mặt giống như mưa bay đầy trời không ngừng lẫn quẩn trong đầu của cô.

“Ra là vậy... Cậu cũng nên nhớ một chút, ít ra anh ta rất đẹp trai, cũng có rất nhiều phụ nữ lân la đến bắt chuyện, lần buôn bán này cậu có lời rồi.” Chu Kiều Na chỉ có thể cười khan.

“Nhờ lời chúc “tốt lành” của cậu.” Thị Y Thần dùng tay ấn mạnh lòng ngực, sợ mình sẽ không nhịn được mà phun ra một ngụm máu tươi.

“Được rồi, vừa rồi cậu cãi nhau với anh chàng đẹp trai kia, có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không có gì.” Cô thật sự không muốn nhắc đến chuyện xảy ra trước đó nữa, cô đã đánh mất món đồ quý giá nhất mà bản thân giữ gìn hai mươi chín năm, còn bị người ta cười cợt, chúc mừng vì được giải thoát khỏi cái danh lão xử nữ, đây mới là sỉ nhục lớn nhất.

Chu Kiều Na thật sự không hiểu tại sao cô bạn lại buồn phiền vì chẳng nhớ được gì, vừa lái xe vừa thoải mái nói với Thị Y Thần: “Thật ra thì lần đầu tiên không nhớ cũng không phải là không tốt, lần đầu tiên rất đau, không thoải mái chút nào, thậm chí có lúc còn cảm thấy sợ hãi. Cậu như vậy sẽ không có bóng ma trong lòng.”

Cô nghiêng đầu nhìn về phía Chu Kiều Na, mặt thoáng chốc đỏ lên, im lặng một hồi lâu mới nói: “Hỏi cậu một chuyện nghiêm túc, lần đầu tiên của cậu, cái kia nhiều không?”

“Cái gì nhiều không?” Chu Kiều Na không nghe rõ.

“Chính là...chảy máu đó.”

“À, cái này...không nhiều lắm.”

“Không nhiều lắm? !” Thị Y Thần vừa nghe xong, lòng bỗng nhiên trầm xuống. Cô cắn môi, trong đầu phản ứng rất nhanh, vì sao máu của cô giống như kinh nguyệt đến ấy, “nước mắt chảy thành sông”?

“Ừ, một chút. Nói chính xác, chỉ là một ít tơ máu mà thôi, thế nhưng sẽ có cảm giác rất đau, rất trướng, nhưng mà, qua ngày hôm sau là tốt lại thôi. Hiện tại rất nhiều cô gái tự mình đánh mất lần đầu tiên, hoặc là do hoạt động quá mạnh vân vân. Cậu còn có thể nhìn thấy máu xử nữ, thật sự hai mươi chín năm qua giữ gìn rất tốt.” Chu Kiều Na cười cười.

Cô không nói gì chỉ liếc mắt.

Nhưng những lời Chu Kiều Na nói cô nắm bắt rất nhanh. Phía dưới rất đau, cô không có, rất trướng, cô cũng không có, có cảm giác chỉ là cảm giác đau như kinh nguyệt đến mà thôi.

Cô xoa xoa phần bụng đau âm ỉ của mình, buồn rầu nói: “Đúng như cậu nói bụng của tớ có đau một chút, thắt lưng và chân cảm thấy rất mỏi, với lại còn không có sức.”

“Đau bụng?” Chu Kiều Na liếc mắt nhìn bụng của cô, nở một nụ cười khó hiểu, ám muội như đùa cợt lại nổi lên, “Thắt lưng và chân mỏi vô lực đều rất bình thường, cậu đau bụng vậy... Ha ha, đến cuối cùng cậu và anh chàng đẹp trai đó tối hôm qua có bao nhiêu kịch liệt mới có thể khiến cho bụng cậu đau vậy.”

“Tớ ngất mất!” Cái gì kịch liệt? Cô hoàn toàn không có một chút ấn tượng nào. Cô thật sự rất khó chịu.

“Haiz, ngày mai sẽ tốt thôi. Ngày mai nếu như còn khó chịu, cậu đến bệnh viện tìm bác sĩ đi.” Chu Kiều Na liên tục cười không ngừng.

“Tớ xin cậu, cậu đừng cười có được không?” Cô mệt mỏi liếc mắt.

“Được được được, không cười. Hì hì... Bây giờ cậu muốn về nhà hay về cửa hàng?” Chu Kiều Na cố nhịn cười nói.

Về nhà, nếu không may gặp phải mẹ cô, cô cả đêm không có về nhà, chắc chắn sẽ bị tra hỏi tới tấp. Cô đã phiền lắm rồi, nếu lại nghe thêm một trận giáo huấn nữa, cô nhất định sẽ điên mất. Thị Y Thần mệt mỏi nói: “Đưa tớ về cửa hàng đi, vẫn còn nhiều việc chờ tớ giải quyết.”

Lúc bận rộn, cô sẽ không có thời gian nghĩ đến việc mình đã ăn chơi sa đọa thế nào.

“Được.” Chu Kiều Na lái xe, lòng vòng một lúc, lái đến Jessie’s.

Trên đường đi, Chu Kiều Na nhận được một cuộc gọi từ trường học, đưa Thị Y Thần về tiệm, liền vội vội vàng vàng rời khỏi.

22. Chương 22: Dì Cả (2)

Thị Y Thần vừa đẩy cánh cửa, Lưu Sa Sa liền chạy đến chào đón, nói: “Jessie, sáng sớm Nhạc tổng của K.O. gọi điện thoại đến, nói chị tối hôm qua bỏ quên túi xách trong toilet, khi nào chị có thời gian thì qua đó lấy lại. Hôm nay có hai chiếc áo cưới vừa mới được đưa đến, một vị khách đến hỏi thúc bản thiết kế. Còn có một chuyện nữa, dì gọi điện thoại đến nói nếu có nhìn thấy chị, nhắn chị lập tức gọi điện thoại về nhà.”

“Được, chị biết rồi.” Thị Y Thần cuối cùng cũng yên tâm, túi xách để ở K.O cũng tốt. Tuy ném tiền là việc nhỏ, nhưng đánh mất chứng minh thư và thẻ ngân hàng trong túi xách mới là chuyện lớn. Đúng là đêm qua không có về nhà, mẹ cô liền tìm đến cửa hàng.

Cô đang định đi vào phòng làm việc thì đột nhiên Lưu Sa Sa kinh ngạc gọi một tiếng, “Jessie, sao hôm nay chị lại đi “dép lê” thế kia?”

Cô vừa cúi đầu nhìn, đúng là chân đang mang một đôi dép lê của khách sạn.

Chết tiệt! Cô để quên đôi giày bảo bối ở lại khách sạn rồi.

Thị Y Thần vò tóc, vội vã chạy vào phòng làm việc. Cô gọi đến 114*, hỏi số điện thoại của khách sạn mình vừa rời khỏi. Chỉ một lúc sau, điện thoại được kết nối, cô có chút nôn nóng nói: “Xin chào, tôi là người khách thuê phòng số 2202 của khách sạn tối hôm qua. Tôi muốn hỏi một chút, sáng nay lúc nhân viên quét dọn phòng, có nhặt được một đôi giày cao gót nào không, trong đó có một chiếc bị gãy gót.”

*114: tổng đài hỗ trợ, tư vấn của Trung Quốc.(ví dụ: truy vấn số điện thoại, đặt phòng hoặc đặt vé máy bay, tìm đường...)

Đầu dây bên kia bảo cô đợi một lúc, không lâu sau đó đã có trả lời: “Xin lỗi tiểu thư, nhân viên khách sạn nói họ không thấy đôi giày nào cả. Chắc là bạn trai của cô lúc rời khỏi đó đã mang đi rồi, cô có thể hỏi lại bạn trai của cô xem.”

“Bạn trai?” Thị Y Thần ngẩn ra, ngực phập phồng, có phải đang nhắc đến cái tên đàn ông chết tiết đó không? Cô vội vàng hỏi: “Vậy xin hỏi khách sạn có điện thoại của anh ta không?”

Đầu dây bên kia bỗng im lặng một lúc, “Tiểu thư... Thật xin lỗi...”

Thật ra lời vừa ra khỏi miệng, Thị Y Thần đã thấy hối hận, nói một câu “cảm thấy xấu hổ”, nhanh chóng cúp điện thoại.

Cô buồn rầu ngồi xuống ghế. Cô nhân viên nghe điện thoại chắc chắn sẽ khinh thường cô. Mọi người đều nói anh ta là “bạn trai” của cô, vậy mà cô làm sao lại có thể đi hỏi ngược lại số điện thoại “bạn trai” của mình được chứ? Chuyện này ngoại trừ nam nữ muốn làm chuyện “tình một đêm” cùng nhau đi thuê phòng thì không còn cách giải thích nào phù hợp hơn.

Thật sự là thất bại! Thật là mất mặt! Tại sao mọi chuyện tồi tệ đều đổ ập lên đầu của cô thế này?

Đắm ngực giậm chân, nội tâm gào khóc một lúc lâu, nhớ đến việc phải gọi ẹ mình báo một tiếng, cô bấm điện thoại nhà. Chỉ một lúc sau, một giọng nói dịu dàng vang lên: “A lô, xin hỏi muốn tìm ai?”

Nàng ừ nhẹ một tiếng: “Mẹ, là con.”

Giọng nói dịu dàng lập tức chuyển thành một giọng khác trong trẻo, cao vút như sư tử Hà Đông gầm: “Ôi, nha đầu chết tiết kia, cuối cùng cũng biết lên tiếng rồi. Tối hôm qua con chết ở đâu một đêm, cả đêm không về nhà? Con còn biết phải gọi điện thoại trở về báo bình an sao? Gọi vào điện thoại của con thì tắt máy, gọi đến cửa hàng thì nhân viên nói con không có đi làm. Không phải là tối hôm qua mẹ bảo con đi xem mắt sao, con xem con đã làm ra chuyện gì? Di Dương của con tối hôm qua điện thoại đến nói, đối phương nói con buông ra lời lẽ thô tục với gia đình họ. Con muốn làm khó mẹ đúng không? Có thể nói lời lẽ thiếu lịch sự với gia đình người ta? Con nói xem cái mặt già này của mẹ phải giấu ở đâu đây? Con nói...”

Bà Thị nói một câu là chất vấn một câu, khiến cho Thị Y Thần muốn mở miệng cũng không có cơ hội. Cô xoa huyết Thái Dương mơ hồ có cảm giác đau nhức, chỉ còn cách chen ngang lời của bà Thị: “Mẹ, nếu mẹ không muốn nghe giải thích thì con cúp điện thoại đây.”

Bà Thị lập tức ngừng trách mắng, “Bắt đầu giải thích.”

“Con gái của mẹ hôm qua được cả nhà người ta ra sức ‘Ca ngợi’”

“Ra sức ca ngợi cái gì?”

“Đã gần ba mươi mà vẫn còn là xử nữ.”

“... Đây là nói thật.” Bà Thị im lặng một lúc lâu mới phun ra được bốn chữ.

Tiếp theo, Thị Y Thần thuật lại toàn bộ yêu cầu “Thông báo tuyển dụng bảo mẫu” của gia đình bên kia, “Nếu không ưu điểm duy nhất này phù hợp với yêu cầu của bọn họ, gia đình họ có lẽ sẽ không bỏ thời gian để đi xem mắt cùng con gái của mẹ đâu.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, cô gọi một tiếng, mới nghe tiếng bà Thị hỏi: “Vậy cuối cùng con đã làm thế nào để có thể ‘An ủi’ gia đình người ta?”

“Thiết kế thì đã sao? Không có những người như chúng tôi, con mẹ nó các người không phải ‘khỏa thân’ rồi sao?!” Cô lặp lại lời nói ngày hôm qua mình đã nói.

Ở đầu dây bên kia, bà Thị bỗng chốc hiểu ra, mắng: “Con mẹ nó? Con chỉ biết mắng mỗi ba chữ ‘con mẹ nó’ thôi sao? Mẹ nó mẹ không dạy con là những lúc thế này phải đáp trả ít nhất bốn chữ ‘Con mẹ mày người’, khí thế sẽ khác hẳn! Lại còn có một nhà cực phẩm như vậy, nếu như tối hôm qua lão nương ở đó, nhất định sẽ ‘xử’ cho bọn họ biết thế nào là mặt đỏ hơn hoa.” Sau đó, trong điện thoại chỉ nghe tiếng bà Thị không ngừng oán giận, liên tục nói mấy câu trong Tam Tự kinh, cuối cùng không quên an ủi con gái cưng, “Buổi tối trở về sớm một chút, mẹ nấu canh gà cho con hạ hỏa.”

Một dòng nước ấm áp chậm chậm rót vào lòng Thị Y Thần, con cái mãi mãi là bảo bối của mẹ. Cúp điện thoại, Thị Y Thần đuổi người một cái, quyết định đi K.O. trước. Lấy túi xách về rồi tính.

23. Chương 23: Dì Cả (3)

Uống canh gà tình yêu của mẹ xong, trong lòng Thị Y Thần cảm thấy được an ủi phần nào. Thế nhưng trong người vẫn cảm thấy khó chịu, cô có cảm giác “máu xử nữ” trong người không hề giảm đi, ngược lại càng ngày càng ra nhiều hơn. Thật là giống như “dì cả” ghé thăm vậy, nước mắt chảy thành sông.

Sáng hôm sau, lúc đi làm, cô ngồi ngẩn ngơ trước bàn làm việc gần nửa giờ đồng hồ, không làm được chuyện gì. Bụng dưới có cảm giác đau đốn mơ hồ, đau đến mức trán cô rịn cả mồ hôi. Thậm chí cô còn không dám rời khỏi bàn làm việc, bởi vì cảm giác người giống như có thủy triều chảy qua khiến cô cảm thấy choáng váng.

Lưu Sa Sa đi vào báo cáo công việc, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt không còn tí máu của cô thì giật mình, nói: “Jessie, chị không sao chứ? Sắc mặt của chị không được tốt lắm. Không được, chị nên đến bệnh viện tìm bác sĩ khám một chút mới được.”

Nhắc đến bác sĩ, Chu Kiều Na cũng từng nói với cô, nếu máu càng ngày càng chảy nhiều, đề nghị cô nên đến bệnh viện kiểm tra lại. Chuyện lại phát sinh thêm chuyện, thật khiến cô muốn chết đi cho xong. Thị Y Thần gật đầu, dằn dò công việc, rồi cầm lấy túi xách bước ra khỏi cửa tiệm, bắt một chiếc taxi đi thẳng đến bệnh viện dành cho bà mẹ và trẻ em.

Trước kia cô rất ít bị bệnh, ít đến bệnh viện, đứng xếp hàng ở bệnh viện mấy giờ đồng hồ, khó khăn lắm mới lết được vào đến phòng khám. Trong phòng khám bệnh có mấy người khề liệt nhìn cô.

Bác sĩ là một người đã lớn tuổi, tuổi trạc tuổi mẹ cô, hỏi mấy câu hỏi “riêng tư” nhưng sắc mặt không hề thay đổi. Mặt khác lại yêu cầu mấy cô gái đến khám bệnh phải nằm một tư thế khá kỳ lạ trên ghế để kiểm tra. Nghe tiếng kêu la thảm thiết của mấy người đến khám, trong lòng Thị Y Thần cũng không khỏi có cảm giác không rét mà run.

Trước mặt có mấy cô gái cũng không ngoại lệ, tất cả đều là mang thai ngoài ý muốn. Vị bác sĩ già không ngừng hỏi đi hỏi lại cùng một vấn đề, lặp lại kết quả khám bệnh “Về nhà uống thuốc, một tuần sau quay lại kiểm tra. Nếu không có vấn đề gì, chuẩn bị làm phẫu thuật lấy thai ra.”

Cuối cùng cũng đến lượt Thị Y Thần, cô bước đến trước bàn ngồi xuống. Vị bác sĩ đẩy kính một cái, nhìn thoáng qua tên cô trên sổ bệnh án, hỏi lại câu hỏi giống như đã hỏi những người khác: “Cô cảm thấy khó chịu ở đâu?”

Đáy lòng Thị Y Thần dâng lên một cảm giác chua xót, cổ họng lại như bị nghẹn không thể nói thành lời.

Vị bác sĩ nhìn thấy cô như vậy, nét mặt trở nên nhu hòa hơn một chút, nói: “Đừng khẩn trương, lần đầu như vậy, lần sau sẽ quen thôi.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn lo lắng nói rằng: “Khuya ngày hôm trước... Tôi có làm “chuyện ấy”... Ngày hôm sau phía dưới không ngừng chảy máu, không biết có phải cơ thể của tôi có vấn đề gì hay không?” Cô then đỏ mặt, không muốn đến bệnh viện, đối mặt với bác sĩ, loại chuyện thể này rất khó mở miệng.

Vị bác sĩ nghe xong, lại đẩy kính mắt một cái, nhướng mày, vẻ mặt nghiêm túc, hỏi: “Kỳ kinh nguyệt lần trước là lúc nào?”

“Kinh nguyệt lần trước... khoảng đầu tháng tư, nếu nói cụ thể một ngày, tôi không nhớ được.”

Bác sĩ vừa ngồi ghi lại bệnh án, vừa hỏi: “Đúng khoảng một tháng. Cô có kiểm tra trước ở nhà xem mình có mang thai hay là không chưa?”

“Mang thai?” Thị Y Thần không hiểu.

“Nếu như trước đó kiểm tra có mang thai, sau đó xuất hiện hiện tượng xuất huyết, có thể là dấu hiệu sinh non.” Vị bác sĩ giải thích.

Không thể nào...mới trúng thưởng một lần, sau có thể sinh non sớm như vậy, sẽ không bất hạnh đến vậy chứ...

Sắc mặt Thị Y Thần vốn đã trắng lại càng nhợt nhạt hơn, trong lòng cô cảm thấy lo lắng, thành thật trả lời bác sĩ, “Không có kiểm tra qua, bởi vì chuyện ấy mới xảy ra vào khuya hôm trước thôi...” Thẹn đến chết người.

Vị bác sĩ nhìn cô, lại đẩy mắt kính, hỏi: “Ngoại trừ khuya ngày hôm trước, trước đã có làm chuyện đó không?”

“Không có. Khuya ngày hôm trước là lần đầu tiên, mặc dù chảy máu là chuyện bình thường, nhưng mà không ngờ càng chảy càng nhiều...” Giọng nói của cô càng ngày càng nhỏ, đến mức thẹn quá nên cúi đầu xuống.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng xì xào bàn tán.

Giọng nói của vị bác sĩ kia có chút kỳ lạ “À” một tiếng, sau đó lại hỏi: “Có đau bụng không?”

“Rất đau.”

“Đau thế nào?”

“Có một chút giống như kinh nguyệt đến vậy.”

“Máu chảy ra thế nào? Có xuất hiện huyết trắng không?”

“Thật sự không có. Giống như máu xuất hiện trong kỳ kinh nguyệt vậy.”

Vị bác sĩ ghi lại xong, nhàn nhạt nói: “Không có gì, cô chỉ là đến tháng thôi. Tôi kê cho cô một ít thuốc trị đau bụng kinh.”

“Đến tháng?” Thị Y Thần như không thể tin được.

“Đúng, là đến tháng thôi.”

“Vậy không phải là do lần đầu tiên... bị rách mà chảy máu sao?”

“Nói thế này, màng trinh là một tấm màng mỏng nằm trong âm đạo, nằm giữa mô liên kết có các mạch máu. Phần lớn ở lần đầu tiên quan hệ sẽ bị rách, xuất hiện hiện tượng xuất huyết gây đau đớn. Bởi vì mỗi người mỗi khác, có người sẽ chảy máu, có người sẽ không chảy máu, đa phần sẽ chảy một ít máu, sẽ không xuất huyết nhiều như đến tháng. Nếu xuất hiện hiện tượng xuất huyết nhiều, kéo dài liên tục trong thời gian dài, chuyện cần lo lắng là tử cung xuất huyết. Theo lời cô nói tính từ lần đến tháng lần trước, vừa đúng một kỳ.”

“Tôi thật sự chỉ là đến tháng thôi sao?”

“Đúng vậy. Chuyện này rất bình thường, giống như chu kỳ mỗi tháng của cô thôi, rất nhiều người lầm tưởng lần đầu tiên sẽ chảy máu rất nhiều. Nhưng mà đa phần đều là những cô bé chưa trải qua những chuyện thế này. Cô đến từng này tuổi rồi, xuất hiện loại vấn đề này lại lầm tưởng sinh non...” Trên mặt vị bác sĩ kia vẫn không có biểu cảm gì, nhưng lại thoáng ẩn hiện nụ cười trêu đùa, Thị Y Thần tỏ ra thoải mái ngồi chờ nhận đơn thuốc vị bác sĩ kia đưa cho cô, “Không sao, sau này rảnh rồi tôi sẽ lên mạng tìm hiểu thêm về vấn đề này.”

Mấy cô gái trẻ tuổi vây xung quanh cửa chờ đến lượt mình, vốn trên mặt họ hiện lên vẻ phiền muộn cùng lo âu, nhưng ngồi xem quá trình khám bệnh của Thị Y Thần, tinh thần họ nhẹ nhõm hơn một chút, thậm chí có người không nhận được bật cười.

Tình hình như vậy khiến Thị Y Thần thật xấu hổ. Bị nhiều người xa lạ như vậy biết mình đến từng này tuổi mới trải qua lần đầu tiên, đến tháng lại nghĩ nhầm thành vì lần đầu tiên nên mới xuất huyết, thực sự là mất mặt.

“Cảm ơn bác sĩ.” Cô cầm đơn thuốc, che nửa khuôn mặt rất nhanh rời khỏi phòng khám.

Sau khi rời khỏi bệnh viện, cả người cô nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Cô nhớ lại một chút, đột nhiên cũng nở nụ cười. Hóa ra chỉ là kỳ kinh nguyệt đến mà thôi, suýt chút nữa dọa chết cô rồi. Cô thật sự là một lão bà dốt nát mà, thật sự ngốc nghếch. Sắp đến tuổi ba mươi, ngay cả loại chuyện thể này cũng không biết rõ, tự mình gây ra chuyện mất mặt làm cho người khác chê cười. Haiz, nhưng mà điều quan trọng nhất là cô không có chuyện gì là tốt rồi. Ít ra cô cũng có thể yên tâm, sẽ không lo chỉ một lần mà mang thai ngoài ý muốn.

24. Chương 24: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (1)

Kỳ kinh nguyệt đến bất ngờ cứ như lũ kéo về, kết quả kiểm tra lần này đã làm tan biến vẻ ủ dột thường ngày của Thị Y Thần, còn quét sạch đám mây mù trước đó. Nào là một đêm say rượu, nào là làm ra chuyện hư hỏng lên giường cùng ngủ chung với đàn ông, phải tránh càng xa càng tốt!

Đi xem mắt gặp phải một gia đình cực phẩm, nhờ vậy bà Thị cũng ngừng việc điên cuồng thúc ép cô đi xem mắt. Tâm tình của cô giống như nắng xuân tháng ba rọi qua vừa rực rỡ, vừa sáng lạn.

Thành phố N gần như không có mùa xuân và mùa thu, mùa xuân tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Thời gian như thoi đưa, thoáng chốc mùa hạ đã tới, tháng bảy nóng như lửa đốt, nhiệt độ liên tục tăng cao, thật khiến con người ta không chịu đựng nổi.

Vì tháng mười là tháng của mùa cưới nên gần đây rất bận rộn, Thị Y Thần gần như ngày nào cũng phải tăng ca, làm thêm giờ.

Nhìn giấy vụn bị vứt đầy trên đất, trong lòng cô cảm thấy hỗn loạn. Cô nhéo huyệt thái dương một cái, suy nghĩ đến việc ngày kia khách hàng nhất định sẽ đến xem mẫu thiết kế, đầu của cô bắt đầu có cảm giác đau nhức.

“Jessie...” Lưu Sa Sa lại một lần nữa gõ cửa phòng làm việc.

“Không phải chị đã dặn trước rồi sao? Khi chị đang suy nghĩ đừng tới làm phiền chị.” Giọng nói của cô có chút bực bội.

“À...” Sa Sa sợ đến mức không dám lên tiếng.

“Xin lỗi, chị đang suy nghĩ về mẫu thiết kế, đầu óc có chút rối loạn. Chuyện gì, nói đi.” Cô cảm thấy rất hối hận, buông lỏng tâm tình, một lần nữa cầm bản phác thảo trong tay vò nát rồi ném vào sọt rác.

“Sáng ngày hôm kia áo cưới của Đường tiểu thư đã được đưa đến, bọn em thông báo cô ấy đến thử áo, xem có chỗ nào cần sửa lại hay không, cô ấy nói không cần thử nữa, nói là lễ đính hôn đã hủy rồi, sau đó ghi lại địa chỉ và một số điện thoại cho bọn em, bảo chúng ta mang áo cưới đến nơi này.” Lưu Sa Sa đưa cô một tờ giấy.

“Lễ đính hôn hủy bỏ rồi?” Cô hơi nhíu mày. Loại chuyện này không phải gặp lần đầu tiên, lãng phí không ít thời gian và công sức của cô. Gặp phải khách hàng như vậy, bình thường cô sẽ cảm thấy tức giận, không tiếp lần thứ hai. Thế nhưng vừa nghĩ đến bạn trai “đồng tính” đứng ngoài cửa hiệu của Đường tiểu thư, Thị Y Thần cũng phần nào hiểu được.

“Ngày hôm qua em và Manh Manh vốn định tranh thủ chút thời gian rảnh để đi gửi, nhưng lại không nghĩ rằng đến bây giờ vẫn bận. Sau đó nhìn lại địa chỉ trên giấy, hình như hơi xa thành phố một chút... Chiều hôm nay tài xế bị tiêu chảy, cho nên không thể đi sớm được.” Vẻ lo lắng của Lưu Sa Sa hiện rõ lên mặt có thể trông thấy.

“Trang viên Hương Khê?” Cô nhìn tờ giấy ghi địa chỉ, không phải là hơi xa thành phố, mà là xa. Lưu Sa Sa nói “Hơi xa một chút” để hình dung là cực kỳ ‘tinh tế’. Lại phải đi về phía nam khoảng hai mươi phút, gần

đến thành phố M rồi. Bây giờ đã sáu giờ rưỡi, nếu để Lưu Sa Sa và Vương Mạnh Mạnh đi giao hàng xa thế này, sợ là đến nửa đêm mới có thể về nhà, đối với cô gái như hoa như ngọc này, việc đi giao hàng xa như vậy là chuyện hết sức nguy hiểm. Vì thế, cô là chủ cửa hàng không vào địa ngục thì ai vào địa ngục đây?

“Áo cưới ở đâu? Đưa chị, để chị mang đi. Ngày hôm nay bận rộn cả ngày rồi, xem tí nữa bớt khách, về nhà sớm chút đi.” Cô mang tờ giấy ghi địa chỉ và số điện thoại nhét vào túi.

Lưu Sa Sa vừa nghe xong, thở phào nhẹ nhõm, giống như vừa trút được gánh nặng, hết sức vui vẻ, nói: “Em đã gói lại rồi, để em mang ra xe cho chị.”

Thị Y Thần gật đầu, dọn dẹp một chút, liền mang theo túi xách rời khỏi.

Trước khi đi, Lưu Sa Sa vẫy vẫy tay với cô, “Đêm Thất tịch vui vẻ.”

Đêm Thất tịch, hóa ra hôm nay là Thất tịch. Ngày này năm ngoái, cô đang chìm đắm trong hương vị hạnh phúc. Năm nay, lại chỉ mỗi cô đơn độc một mình. Cô lắc đầu, quyết định không suy nghĩ những việc liên quan đến Cao Minh Dương nữa.

Cầm tờ giấy ghi địa chỉ, cô đi theo hướng dẫn, lên xa lộ vành đai bao quanh thành phố lái xe đến nơi giao hàng, một khu biệt thự cao cấp nào đó bên bờ sông Tần Hoài. Đêm khuya vắng người, cô nhìn một dãy nhà phong cách châu Âu mỹ lệ đẹp động lòng người trước mắt, trong lòng không nén nổi sự khâm phục đối với những người có tiền có thể sống ở nơi hoang vắng lạnh lẽo thế này. Nếu đổi lại cô, cô thà chọn sống ở một căn hộ mười mét vuông nhưng náo nhiệt, cũng không muốn ở lại cái nơi quỷ quái đến cả năm ngón tay cũng không nhìn thấy rõ này. Chính bởi vì tâm lý “thấp hèn” này, vậy nên Chu Kiều Na mới nói cô vĩnh viễn cũng không thể ở trong biệt thự xa hoa được.

Cô nói rõ mục đích đến đây, bảo vệ liên hệ với chủ ngôi nhà đó, đợi xác nhận xong, lúc này cô mới đi vào tiểu khu.

Dọc theo tiểu khu xinh đẹp mấy hàng cây uốn khúc quanh co, nhìn vẻ ngoài giống nhau của dãy biệt thự, Thị Y Thần lái xe thật chậm, sợ mình sẽ không tìm được nhà. Cuối cùng cũng tìm được địa chỉ ghi trên tờ giấy, cô tắt máy dừng xe lại.

Thị Y Thần ôm áo cưới đi ngang qua một giàn hoa tử đằng trồng trước ngôi nhà, đứng ở trước cửa, cô nhấn chuông, đợi rất lâu nhưng không có tiếng trả lời. Thực sự là kỳ quái, bảo vệ rõ ràng đã liên lạc rồi, tại sao lại không có ai?

Cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào số điện thoại trên tờ giấy, tiếng chuông chờ vang lên một lúc lâu, vẫn không có ai trả lời. Cô kiên nhẫn gọi lại một lần nữa, rốt cục cũng kết nối được.

Thị Y Thần kích động nói: “Đường tiểu thư, áo cưới cô đặt mang đến rồi, bây giờ tôi đang đứng trước cửa nhà cô.”

Đối phương không trả lời.

Cô nghi ngờ một lúc, lại nói: “Đường tiểu thư, áo cưới cô đặt...”

Cô còn chưa nói xong, điện thoại đã truyền đến âm thanh tút tút ngắt máy. Cô nhìn điện thoại một lúc không nói gì, cô Đường tiểu thư này làm sao lại trở nên kỳ lạ thế này? Lần trước ở trong cửa hàng còn rất tốt mà. Thị Y Thần chuẩn bị gọi một lần nữa thì cánh cửa trước mặt đột nhiên mở ra.

Nhìn thấy bên trong cánh cửa đột nhiên xuất hiện một bóng người, Thị Y Thần giật nảy người, hai tay nắm chặt áo cưới, hai mắt tròn thật to, trái tim đập mạnh vì sợ hãi. Người mở cửa không phải Đường tiểu thư, mà là một người gầy rộc, sắc mặt vàng vọt, râu trên mặt không cạo, trông người đàn ông cực kỳ tiêu tụy, hốc hác.

Người đàn ông đó nhìn cô một cái, không nói lời nào liền xoay người đi trở vào nhà, bước đi nghiêng ngả, giống như uống rượu say vậy.

Trong bụng Thị Y Thần hiện lên vô số dấu chấm hỏi, ôm áo cưới bước vào. Cô đứng sau cánh cửa, không tiến vào bước nào nữa. Cô đảo mắt nhìn cách bày trí trong nhà một lượt, cô thích lối kiến trúc châu Âu theo phong cách baroque* cổ điển này.

* Baroque (Ba Rốc) là một phong cách nghệ thuật bắt nguồn từ Phục Hưng Ý, sau đó lan ra khắp châu Âu và cả những thuộc địa ở Tân thế giới cho tới cuối thế kỷ 18.(wiki)

Người đàn ông quỵ dĩa kia đột nhiên xoay người lại, cô vội vàng thu lại ánh mắt đang dò xét xung quanh của mình, nói: “Xin hỏi Đường tiểu thư có ở nhà không?”

“Cô ấy không ở nơi này.” Giọng nói của người đàn ông nghe khàn khàn, hơi yếu ớt.

Cái gì?! Không ở nơi này?! Vậy tại sao muốn cửa hàng của cô đưa áo cưới đến đây?

“Đường tiểu thư là...”

“Vợ chưa cưới của tôi.”

Trước khi bước vào, Thị Y Thần có suy nghĩ có phải người này là người nhà của Đường tiểu thư, nhưng không ngờ anh ta lại nói Đường tiểu thư là vợ chưa cưới của mình. Cô nhìn thế nào cũng thấy người đàn ông này không giống người đàn ông đẹp trai đứng trước tiệm áo cưới. Tuy rằng trong bụng đầy nghi vấn, nhưng trước mặt khách hàng không nên có quá nhiều biểu hiện, cô gật đầu, nói: “Số điện thoại và địa chỉ đều là Đường tiểu thư để lại, tôi nghĩ cô ấy có lẽ muốn nhờ anh nhận thay cô ấy. Đây là áo cưới cô ấy đặt trong cửa hiệu của tôi hai tháng trước. Phiền anh ký nhận ở chỗ này.” Cô đưa áo cưới cho người đàn ông nhìn có vẻ hốc hác đó, nhìn anh ta ở khoảng cách gần, đột nhiên cảm giác anh ta có chút quen mắt, hình như đã gặp qua ở đâu rồi.

25. Chương 25: Phục Vụ Chuyện Nghệp (2)

Biểu hiện đầu tiên của đôi phương là nhìn chăm chăm vào cô một lúc lâu, sau đó lại nhìn áo cưới trong tay của cô, sững sốt thật lâu, không nói lời nào, không nhận lấy áo cưới, cũng không ký tên.

Thị Y Thần nhìn ánh mắt tối tăm vô hồn của anh ta, trong lòng suy nghĩ, lẽ nào cô đã nói chuyện gì không nên nói sao? Không có nha.

Đang suy nghĩ, người đàn ông kia đột nhiên đi tới, mặt không cảm xúc nhận lấy áo cưới, bàn tay vô tình chạm vào tay cô, cô vội vàng rút tay về theo bản năng.

Bàn tay của người đàn ông này thật là nóng, bộ dạng như sắp ngã xuống đến nơi rồi.

Anh cầm lấy cây viết trên bàn, ký lên đơn hàng ba chữ như rồng bay phượng múa, miễn cưỡng có thể nhận ra được tên của anh: Lục Thần Hòa.

Nhìn thấy chữ ký của anh ta, Thị Y Thần nói tiếp: “Lục tiên sinh, chiếc áo cưới này hai tháng trước Đường tiểu thư đặt ở cửa hàng để mặc trong lễ đính hôn, đã thanh toán bảy mươi phần trăm tiền hàng, trên đơn đặt hàng có ghi rõ, còn lại ba mươi phần trăm, phiền Lục tiên sinh thanh toán nốt.”

Người đàn ông ký xong mang đơn đặt hàng trả lại cho cô, lại nhìn chăm chăm vào cô một lúc, đột nhiên nói: “Cô làm nghề đòi nợ sao?” Tuy rằng lời nói của anh ta rất yếu ớt, nhưng ngôn ngữ châm chọc trong lời nói lại không hề yếu ớt chút nào.

Thị Y Thần vừa nghe xong, ngược mắt nhìn chăm chăm người đàn ông rầy rĩa lồm chồm bệnh tật này, giọng nói quen thuộc cùng với những ký ức ác mộng trong đầu cô cứ đè nặng chồng chất lên nhau. Cô đột nhiên nhớ ra, cả kinh kêu lên một tiếng: “Lại là tên Bối Bối Sơn này!”

“Xin cô chú ý cách dùng từ của mình. Ai là Bối Bối Sơn?!”

“Anh hung hăng gì chứ? Dùng Bối Bối Sơn là để ‘khen ngợi anh, ca tụng anh’ thôi.”

“Tôi mà phải cần đến cô khen sao? Phụ nữ trơ trẽn? Nếu tôi là Bối Bối Sơn vậy cô là cái gì? Một người phụ nữ uống say bí tỉ trong quán rượu, trước mặt đàn ông xa lạ lại ‘cởi sạch’, không chút kiêng dè nằm trên giường, là con gái đàng hoàng sẽ không bao giờ làm.”

Chuyện sai lầm của cô đêm đó từ miệng Lục Thần Hòa nói ra, giống như mang một thanh kiếm sắc bén đâm vào ngực Thị Y Thần, máu chảy thành sông. Cô nhìn người đàn ông trước mắt như không thể tin được, anh ta lại có thể nói những lời độc mồm độc miệng đến vậy.

“Chả trách Đường tiểu thư muốn hủy bỏ lễ đính hôn, chắc là đã nhìn thấy diện mạo xấu xí này của anh, không muốn bị anh lừa gạt. Thật sự là một người đàn ông cận bả cực phẩm!” Vốn cô không thể hiểu được Đường tiểu thư vì sao đột nhiên nói hủy bỏ hôn ước, hôm nay tận mắt thấy người đàn ông này nói ra những lời ghê tởm đến vậy, cô có thể hiểu được phần nào.

Lục Thần Hòa vừa nghe xong, có chút nổi giận, nói: “Cô thì biết cái gì?! Chỉ dùng suy nghĩ để phán đoán lung tung, tại sao cô không đi làm biên kịch chứ? Cô quả thực là một người phụ nữ chanh chua, đáng đời đêm Thất tịch không có ai ở cùng còn phải đi giao áo cưới.” Anh ta nói hai câu, chột ho khan liên tục, ho đến nỗi không đứng vững được. Anh vịn vào sofa, yết hầu đau dữ dội, toàn thân nóng hổi, đầu óc mơ màng.

“Tôi là phụ nữ chanh chua? Anh so với tôi tốt hơn bao nhiêu? Cũng không đến mức nằm vùi ở nhà như một con quỷ bệnh lao!” Thị Y Thần gần như phát điên, cô sống hai mươi chín năm trên đời, lần đầu tiên bị một người đàn ông mắng cô là người phụ nữ chanh chua, lại còn nguyên rửa cô đêm Thất tịch chỉ cô đơn một mình. Cô tức giận đến thiếu chút nữa không kiềm chế được. Thị Y Thần cố gắng đè xuống tâm trạng của mình, sợ mình một nhẹn không được nhào tới trước, xé xác người đàn ông này, “Tôi không muốn nhiều lời vô ích với anh, nhanh thanh toán nốt ba mươi phần trăm số tiền còn lại!”

“Tôi không có nhiều tiền mặt như vậy.”

“Ngại quá, vậy tôi phải mang áo cưới về.” Nói xong, cô liền với tay giật lấy cái áo cưới.

Anh ngăn cản cô, mi tâm nhíu lại, nói: “Cô dựa vào cái gì muốn mang về?”

“Lục tiên sinh, anh từ Sao Hỏa đến sao? Đến cửa hàng và siêu thị mua đồ không muốn trả tiền sao? Không có tiền, anh lấy cái gì chứ? Còn có, giày của tôi, trả giày cho tôi.”

“Giày gì chứ? Không nhìn thấy. Tôi ghi lại hóa đơn thanh toán cho cô, tối mai cô đến lấy tiền.” Lục Thần Hòa vỗ vỗ trán, giọng nói có chút yếu ớt, cơ thể đứng không vững. Anh rất khó chịu, muốn nằm xuống nghỉ ngơi, anh không có dư tình lực ăn thua đủ với người phụ nữ này.

“Tối mai? Anh tưởng tôi ngốc sao? Là anh cố ý mà, anh sống ở cái nơi ‘khỉ ho cò gáy’ này, đi đến đây một chuyến khó khăn bao nhiêu biết không? Còn phải lên vành đai cao tốc, đi một đoạn xa suýt chút nữa là đến thành phố M rồi.” Tại sao phải ở xa vậy chứ? Không rời khỏi biệt thự được sao? Cô cũng có thể về quê cha mình còn xa gấp mấy lần nơi ở của anh ta.

Lục Thần Hòa cố nhịn, nặng nề ngẩng đầu lên, chỉ vào quảng cáo trên đơn đặt hàng, nói: “Phục vụ chuyên nghiệp, bằng lòng giao hàng đến nhà? Đây chính là tiêu chuẩn phục vụ của cửa hàng cô sao? Chỉ bằng thái độ phục vụ này của cô, thực sự là không hiểu nổi tại sao ông chủ lại thuê người như cô?”

“Thật ngại quá, tôi là chủ cửa hàng.” Thị Y Thần như cười như không.

“À, ra vậy, chắc là cửa hàng của cô cũng không duy trì được bao lâu...” Lục Thần Hòa từ từ nhắm hai mắt lại, trong miệng lẩm bẩm trào phúng, giọng nói yếu ớt, nhẹ vô cùng, nhưng vẫn là bị Thị Y Thần nghe thấy được.

Kể gì thà chịu chết chứ không thể chịu nhục.

Đối mặt sự khinh thường của Lục Thần Hòa, Thị Y Thần giận không chỗ phát tiết, quyết định không theo vụ làm ăn này nữa, “Xin lỗi, loại người như anh đây thì có cho nhiều tiền hơn nữa, bản tiểu thư cũng không muốn phục vụ. Áo cưới mang đến, bản tiểu thư không bán, ngày mai mời anh đến cửa hàng để lấy lại tiền.”

Chuyện làm khó dễ người khác ai không biết làm!

Cửa hàng của cô cực kỳ phát đạt, anh ta lại dám nguyên rửa cửa hàng bảo bối của cô sớm đóng cửa!

Cô mang danh thiếp đập mạnh lên bàn, sau đó nhanh tay giật lại áo cưới trên tay anh ta. Nhưng mà, không biết là do cô dùng sức quá mạnh hay sao, Thị Y Thần không lường trước được, trong lúc cô giật lại cái áo

cười, cũng kéo cả Lục Thần Hòa về hướng mình.

Cứ như vậy không hề báo trước, Lục Thần Hòa bổ nhào về phía cô.

26. Chương 26: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (3)

Lục va chạm mạnh làm trọng tâm của Thị Y Thần không vững, bị ngã về phía sau.

Trong chớp mắt lưng đã chạm đất, cô kêu lên một tiếng thảm thiết.

Cú va chạm thật mạnh! Cái mông của cô đau nhói, dạ dày của cô cũng thật là đau...

Trước đó nếu không phải có chiếc áo cưới ngăn ở giữa làm giảm lực va chạm, cô nghĩ ‘lục phủ ngũ tạng’ đã bị đè đến mức lòi ra.

Thị Y Thần thét lên: “Cái tên Bối Bối Sơn thâm hiểm này... Anh đứng lên cho tôi...”

Cô đâm vào người Lục Thần Hòa đang nằm phía trên mình, nhưng anh ta không hề có chút phản ứng nào. Thị Y Thần bị đè đến sắp thở không nổi nữa, cô không thể làm gì khác hơn ngoài việc lấy tay đẩy anh ta ra. Tay vừa mới chạm vào da thịt Lục Thần Hòa, nhiệt độ trên người anh ta nóng như lửa đốt, cô vội vàng rút tay lại.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, dồn hết sức lực mới đẩy được anh ta ra khỏi người mình.

Cô nhảy qua người anh, liền tát anh ta một cái, nhưng Lục Thần Hòa không có chút phản ứng gì. Lúc này Thị Y Thần mới phát hiện, anh ta đã ngất đi rồi. Cô giật mình, chỉ là cãi nhau với anh ta vài câu, anh ta không phải tức giận đến mức sinh bệnh mà chết đây chứ, một chút sức lực cũng không còn sao. Thị Y Thần cực kỳ hoảng sợ lấy tay đưa lên mũi anh ta, vẫn còn hơi thở, cô thở phào nhẹ nhõm, ra sức vỗ ngực trấn an bản thân, thật sự là dọa cô toát mồ hôi lạnh.

Gò má của Lục Thần Hòa hiện lên màu hồng khác thường, vừa rồi lúc cô không cẩn thận chạm phải người anh ta, toàn thân anh ta nóng như lửa. Cô lấy tay sờ trán Lục Thần Hòa, thật sự là nóng ran.

“Tôi đúng là xui xẻo tám kiếp mà...” Chỉ là mang áo cưới đến rồi nhận tiền thôi, người trả tiền lại đột nhiên phát bệnh mà ngất đi.

Thị Y Thần nhặt cái áo cưới dưới đất lên, muốn rời khỏi nơi này. Chân mới vừa bước một bước thì lập tức dừng lại. Vừa rồi tên Bối Bối Sơn này đã nói, Đường tiểu thư không ở đây, mà lúc mới bước vào cô đã quan sát nơi để giày, chỉ có một đôi giày nam. Nói cách khác một ngôi nhà lớn như vậy, chỉ có một mình anh ta ở. Nếu cô bỏ đi như thế, ở nơi vắng vẻ không có một người này, cứ để mặc cho anh ta nằm trên đất như bây giờ. Trong thời gian ngắn sẽ không có ai phát hiện, ngộ nhỡ anh ta vì sốt à sang thể giới bên kia, việc này bị điều tra ra, nói không chừng cô có thể trở thành kẻ mang tội giết người. Trời ạ! Đêm Thất tịch cô cô đơn đã thê thảm lắm rồi, cô chỉ đến đây để lấy tiền áo cưới thôi mà, sao phải thê thảm thế này? Ông trời phải đối xử độc ác với cô đến vậy sao?

Phải đưa tên đàn ông chết tiệt này đến bệnh viện sao? Nội tâm Thị Y Thần vô cùng rối loạn.

Do dự một lúc, cô bỏ áo cưới đang cầm trên tay xuống, sau đó lấy điện thoại ra, bấm gọi 120.

Nửa giờ sau, ở ngoài cửa vang lên tiếng xe cấp cứu.

Thị Y Thần thật sự không biết là do kiếp trước cô đã tạo quá nhiều nghiệp chướng hay sao mà kiếp này phải chịu báo ứng như vậy.

Cô nhìn người đàn ông đang nằm trên giường bệnh, có cảm giác khóc không ra nước mắt, cô vốn nghĩ chỉ gọi xe cấp cứu giúp anh ta thôi, nào ngờ lại bị bác sĩ cấp cứu xem là người nhà của anh ta, cương quyết kéo cô đến bệnh viện.

Mới vừa từ xe cấp cứu bước xuống, cô định thở vài hơi lấy sức thì lập tức bị y tá lôi đến chỗ nộp tiền viện phí. Sau đó hai tay run run lấy thẻ tín dụng đưa ra. Lúc quẹt thẻ ở quầy thanh toán, ký tên xong, Thị Y Thần cảm thấy cực kỳ đau lòng, tự dừng lại mất đi ba nghìn tệ đóng tiền viện phí một cách không rõ ràng. Vốn là thu vào hơn ba nghìn tệ, chẳng những không thu được khoản tiền này, trái lại còn phải mất thêm ba nghìn tệ đóng phí khám bệnh ột người xa lạ. Đóng tiền xong, để anh ta lại cho bệnh viện chăm sóc, thật ra thì cô cũng có thể đi được rồi, nhưng bác sĩ lại nói với cô, tối nay là thời điểm quan trọng, cô phải trông nom thật kỹ bệnh nhân. Lại còn thế này nữa, có ai xui xẻo như cô không?

Giường bệnh trong bệnh viện quý giá như vàng. Rõ ràng khu vực dành cho bệnh nhân rất rộng rãi, hôm nay lại bị mấy cái giường bệnh chiếm chỗ, ngay cả lối đi nhỏ hai bên hành lang cũng đều là giường bệnh. Tình hình như vậy, Lục Thần Hòa cũng chỉ có thể nằm ở giường bệnh ngoài hành lang thôi. Sự thực chứng minh, là do bệnh nhân ăn tết quá ‘khoa trương’. Theo lời bác sĩ giải thích, bọn họ coi như may mắn rồi, là do thời tiết bên ngoài quá nóng, gần đây bệnh nhân rất nhiều, phòng bệnh, giường bệnh đã chật kín người. Có thể có một cái giường bệnh ở hành lang cũng coi là may mắn rồi. Nhưng Thị Y Thần thì không nghĩ vậy, bởi vì hậu quả trực tiếp của chuyện này chính là cô phải ngủ cùng Lục Thần Hòa.

Cô trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa đang nằm bất tỉnh nhân sự trên giường, oán hận nói: “Nói tôi là phụ nữ chanh chua? Có người phụ nữ chanh chua nào tốt bụng như tôi không? Có thấy người phụ nữ chanh chua nào nghĩa khí như tôi không? Thấy không? Anh bị mang xuống xe, tôi liền bị lôi theo trả tiền. Tôi làm nghề đòi nợ gì chứ? Nơi này là bệnh viện, là nơi cứu người, nhưng cũng giống nhau thôi, nếu không có tiền anh có thể nằm thoải mái ở đây được sao? Anh nằm ngủ, còn tôi thì xui xẻo phải ở đây trông anh ngủ. Nếu không có người phụ nữ chanh chua cao cả như tôi, cái mạng nhỏ bé của anh đã mất từ lâu rồi. Anh nghe kỹ cho tôi, ba nghìn tệ này, anh phải trả cho tôi sáu phần trăm tiền lãi suất, còn có, tiền phí phục vụ của bản tiểu thư một giờ một trăm đô. Nếu anh dám không trả, bản tiểu thư nhất định sẽ giết chết anh! Hừ!”

Gương mặt Lục Thần Hòa tái nhợt không còn chút máu, nhắm chặt hai mắt, không nghe được gì, yếu ớt giống như cá nằm trên thớt.

Đột nhiên, một người phụ nữ trung niên nằm giường bên cạnh liên tục ho khan, xung quanh có mấy người là người nhà của bệnh nhân bắt đầu xì xào bàn tán.

“Haiz, xem vợ chồng son cãi nhau ầm ĩ kia, anh chồng bị bệnh đến nỗi bất tỉnh nhân sự, cô vợ vẫn còn tính toán ba nghìn tệ tiền lãi.”

“Đúng rồi. Cô xem người anh ta xanh xao, bần thiêu thế kia, người vợ này thật quá nhẫn tâm.”

“Thảo nào chồng cô ấy mắng cô ấy là người phụ nữ chanh chua, tôi thấy chồng của cô ấy chắc chắn là bị cô ấy ngược đãi, nhìn thế này chắc là bị ngược đãi đến mức phải nằm viện.”

“Hôm nay là Thất tịch, ngày lễ không được như ý muốn, giận dữ nên trút giận đây mà.”

Thị Y Thần vô tình nghe được vài câu, thiếu chút nữa tức đến phát điên. Cô đứng bật dậy, ánh mắt phẫn nộ nhìn lướt qua mấy giường bệnh ở hành lang, trong nháy mắt bầu không khí trở nên cực kỳ im lặng, đám người mới vừa xì xào bàn tán sau lưng người khác giả vờ tùm lại nói chuyện của mình.

Lúc này, một cô y tá đang đẩy xe tới, hô lên: “Lục Thần Hòa? Lục Thần Hòa? Người nhà Lục Thần Hòa có đây không? Người nhà Lục Thần Hòa có đây không?” Cô y tá hô vài tiếng cũng không có ai trả lời, vậy nên cô ta phải tìm tên từng người ghi trên đầu giường bệnh, nhìn phía trước chỗ Thị Y Thần đang đứng, liền có chút bức bối, “Cô là vợ của Lục Thần Hòa? Vừa gọi tên nhiều lần như vậy, sao cô không lên tiếng trả lời?”

“Tôi không phải vợ anh ta.” Thị Y Thần trừng lớn hai mắt, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó hiểu. Người nhà anh ta gì chứ, cô và anh ta có dùng tám cây cột nổi lại cũng không có nửa phần liên quan nhau, tại sao cô phải lên tiếng trả lời?

Mọi người xung quanh cất tiếng thở dài.

Cô y tá liếc mắt, “Người là do cô đưa đến bệnh viện sao?”

“Đúng.”

“Vậy là được rồi. Lật người bạn trai của cô lại, tiện thể cởi quần anh ta ra.”

Cô vừa định giải thích anh ta cũng không phải là bạn trai của cô, nghe xong câu “Cởi quần của anh ta”, cô tròn tròn mắt, kích động hỏi: “Cái gì?”

“Cái gì là cái gì, phải tiêm thuốc hạ sốt cho anh ta ngay bây giờ. Nếu không hạ sốt, đầu óc sẽ nóng đến hồng mắt.” Y tá lắc đầu, cảm thấy thương xót cho người đàn ông này, thật sự chưa bao giờ gặp qua cô bạn gái nào ngốc ngếch đến vậy.

Vào lúc này, Thị Y Thần có cảm giác ‘xúc động’ muốn chết đi cho rồi. Trời cao sao lại bắt cô gặp phải tên Bối Bối Sơn này, tất cả đều muốn nhìn xem cô chết như thế nào mà.

Thị Y Thần cắn răng, quyết định không quan tâm nữa. Cô lật người Lục Thần Hòa sang bên trái, hai mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Y tá giục: “Nhanh cởi quần.”

Cô liếc mắt, cắn răng, lúc này mới với tay cởi thắt lưng Lục Thần Hòa. Thế nhưng cái thắt lưng như có thù oán với cô vậy, cô dùng hết sức lực, cũng không thể nào mở khóa được, thậm chí động tác bắt đầu trở nên thô bạo, cả người Lục Thần Hòa bị kéo qua trái qua phải cứ lắc lư liên tục.

Người đàn ông là người nhà của bệnh nhân bên cạnh không nhịn được, mở miệng nói: “Haiz, cô gì ơi, thắt lưng không phải mở như vậy, mặt trên cái khóa có cái nút, cô phải ấn nó xuống. Bạn trai cô bệnh thành như vậy, cô cứ kéo như thế, không cần chích, anh ta cũng chết.”

Lúc mọi người dùng ánh mắt xem thường nhìn cô, cô đang nhanh chóng làm theo lời của người đàn ông kia. Ấn cái nút, thắt lưng phát ra một tiếng “Tách” sau đó có thể dễ dàng cởi ra. Thị Y Thần hận đến nghiến răng nghiến lợi, mạnh tay mang quần của anh ta kéo xuống. Trong nháy mắt, làn da tuyết trắng như một luồng sáng chói mắt đập vào mắt cô, làm gò má cô ửng hồng, Thị Y Thần vội vàng quay sang hướng khác.

“Người bị tiêm là anh ta, không phải cô, cô sợ gì chứ?” Y tá nói.

Trong lòng Thị Y Thần gào thét, con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đang sợ vậy? Tôi xin cô! Tôi là đang xấu hổ có được không?

27. Chương 27: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (4)

Trên mặt y tá không có tí cảm xúc cảm ông tiêm, vừa nhanh vừa chuẩn ghim vào mông Lục Thần Hòa, mấy giây sau, nói một tiếng “Được rồi” liền đẩy xe chăm sóc sức khỏe của mình rời khỏi.

Thị Y Thật ngừng suy nghĩ mang quần của Lục Thần Hòa kéo lên một cách qua loa, sau đó nhanh chóng đắp chăn giúp anh ta. Ngồi phía trước, tim của cô liên tục đập mạnh. Tạo nghiệt! Đôi tay “bảo bối” chỉ dùng để vẽ này của cô, hôm nay lại dùng để cởi quần đàn ông, cô phải đi rửa tay mới được.

Nhìn người đàn ông sắc mặt trắng bệch nằm trên giường bệnh, Thị Y Thần ngồi ở đầu giường thất thần một lúc.

Lục Thần Hòa nhắm chặt mắt, trên cánh tay có gắn kim truyền, bình dịch đang nhỏ từng giọt, màu môi vốn có nay trở thành trắng xám, cả người nhìn qua tiêu tụy không thể tả. Cứ trầm lặng chìm trong giấc ngủ, anh ta không nói lời nào, nhìn như vậy thật không thấy đáng ghét chút nào, thậm chí còn có một chút khiến người khác thương xót.

Lần này là lần thứ ba gặp mặt, có câu nói “sự bất quá tam*”. Trong ấn tượng của cô, Lục Thần Hòa là một người đàn ông cao to đẹp trai, đặc biệt là khuôn mặt anh tuần làm cho người gặp qua rồi sẽ rất khó quên. Mà lần này gặp lại, cả người gầy hắc đi, mặt mày tiêu tụy, bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ. Chẳng lẽ là bởi vì dính hôn bị hủy mới khiến ột người đẹp trai phong độ biến thành bộ dạng như thế này? Nếu thật là như vậy, người đàn ông này đối với Đường tiểu thư cũng coi là si tình. Tuy rằng cô luôn

miệng gọi anh ta là Bối Bối Sơn, cũng chỉ là suy đoán của cô mà thôi, thật ra có nhìn thế nào, cả người anh ta nhìn qua hoàn toàn không có một chút nào giống với người làm nghề phục vụ, trái lại trên người còn toát ra phong thái quý tộc, đặc biệt là dáng người cao gầy, râu mép lởm chởm, Thị Y Thần không thể không liên tưởng tới “Kinh tình bốn trăm năm**” của bá tước hút máu Dracula.

* Chuyện xấu không nên liên tiếp xảy ra ba lần giống nhau.

** Tên tiếng anh Bram Stoker’s Dracula do Mỹ sản xuất năm 1992.

Nội dung:

Năm 1462, Vlad Dracula, hoàng tử xứ Wallachia, đánh bại đội quân xâm lược đông đảo của đế quốc Ottoman. Khi trở về hoàng cung, chàng vô cùng đau đớn khi biết tin người vợ Elisabeta xinh đẹp đã chết. Một kẻ nào đó đã phao tin rằng Dracula tử trận và Elisabeta tự vẫn để theo chồng sang thế giới bên kia. Tuy nhiên, giáo hội khẳng định linh hồn nàng sẽ bị đày xuống địa ngục vì tội “tự tước đoạt cuộc sống mà Chúa ban cho”. Quá tức giận trước lời buộc tội phi lý đó, Dracula, vốn là một tín đồ Cơ đốc ngoan đạo, lớn tiếng nguyên rủa Thượng Đế trong tháp chuông nhà thờ. Hoàng tử thế sẽ đội mồ sống dậy để trả thù cho cái chết của vợ với tất cả quyền lực của thế giới bóng tối. Sau khi chết, Dracula trở thành ma cà rồng có sức mạnh siêu nhiên. Hơn 400 năm sau, hoàng tử xứ Wallachia, lúc này là bá tước Dracula và có thêm 3 vợ nữa, phát hiện một thiếu nữ có diện mạo giống hệt Elisabeta yêu quý của ông. Đó chính là Mina. Để phục hồi diện mạo trẻ trung, Dracula buộc phải hút máu người. Ông tìm cách tiếp cận Mina và tìm cách giúp cô nhớ lại tiền kiếp. Đúng lúc Dracula sắp thành công trong việc chinh phục Mina thì hành tung của ông bị Abraham Van Helsing, chuyên gia săn ma cà rồng, phát hiện. Cuộc chiến giữa hai đối thủ ngang tài ngang sức bắt đầu.(bạn nào muốn biết thêm thì lên tra google ^^)

Nếu như cô và anh ta không phải gặp nhau trong hoàn cảnh như vậy, không trải qua một đêm như vậy. Có thể cô cũng sẽ không cảm thấy anh ta đáng ghét. Lòng thương hại, mọi người đều có. Càng nhìn bộ dạng khổ sở đáng thương này của Lục Thần Hòa, tâm lý bài xích lúc trước cũng dần dần biến mất, ngược lại còn có một tia đồng cảm, cô theo bản năng giúp anh nhét lại góc chăn, nằm ở đầu giường, chớp mắt một lúc.

Lục Thần Hòa ngủ mê man một đêm, tiếng người ầm ĩ làm anh từ từ tỉnh dậy. Nhiệt độ cơ thể đã giảm xuống, chưa bao giờ khó chịu như tối hôm qua, anh giơ cánh tay lạnh ngắt cứng đờ lên, muốn sờ trán của mình. Khi ánh mắt nhìn lướt qua mu bàn tay có dán băng dính cùng với bông băng trắng tinh của mình, lúc này mới để ý khung cảnh ồn ào xung quanh. Hành lang thật dài, trần nhà màu trắng, tường màu vàng xanh, giường đơn, cùng với mấy cô y tá đi tới đi lui trên hành lang, anh mới ý thức được mình đang ở đâu.

Tại sao anh lại ở bệnh viện? Anh chỉ nhớ rõ tối hôm qua vì một chiếc áo cưới, cãi nhau với một người phụ nữ ‘trong rừng mới ra’ kia vài câu.

Lục Thần Hòa cử động thân thể vài lần, trên hành lang thật dài xếp đầy giường chiếu, xung quanh đều là tiếng người ồn ào.

Người nhà bệnh nhân đối diện thấy anh tỉnh lại, cười nói: “Cậu tỉnh rồi! Bạn gái của cậu tuy là có chút kỳ lạ, nhưng mà đêm qua cũng may mà có cô ấy. Khỏe lại rồi thì bù lại một đêm Thất tịch cho cô ấy đi.”

Bạn gái? Về mặt Lục Thần Hòa có chút mơ hồ. Lúc này, một tiếng chuông kỳ quái đột ngột vang lên, cắt đứt suy nghĩ của anh.

“Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào! Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào!” Tiếng chuông điện thoại kỳ quái không ngừng vang lên trong phòng bệnh.

“Điện thoại bạn gái cậu reo kìa.” Người nhà bệnh nhân bên cạnh nói.

Đối với ba chữ “Bạn gái”, Lục Thần Hòa vẫn không hiểu được. Điện thoại của bạn gái anh? Người có thể được coi là bạn gái anh là Đường Di chưa bao giờ sử dụng nhạc chuông điện thoại ấu trĩ như vậy.

“Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào! Mẹ bạn điện thoại tới rồi! Gọi bạn về nhà ăn rồi! Nhanh nghe điện thoại đi nào!” Chuông điện thoại di động càng không ngừng vang.

Lục Thần Hòa có cảm giác tiếng chuông điện thoại xa lạ này ở rất gần mình.

Người nhà bệnh nhân bên cạnh thấy anh ngây ngốc vậy, không chịu nổi, vội tay lấy cái điện thoại ở trên tủ đầu giường đưa cho anh.

Chiếc điện thoại di động mẫu mới nhất có đính mấy viên đá quý sáng lấp lánh, phía trên còn treo một con thỏ nhỏ mặc váy, kích thước con thỏ nhỏ suýt chút nữa còn lớn hơn cả cái điện thoại.

Lục Thần Hòa đành phải mở điện thoại ấn nút nghe máy trên màn hình, nhưng giọng khàn khàn không thể nào phát ra tiếng được.

“Nha đầu chết tiệt, tối qua con lại chết ở chỗ nào thế? Lại cả đêm không về nhà? Lần này lại đưa bạn xấu nào phải kết hôn, mấy đứa nó lại kéo nhau đi chè chén trụy lạc? Hay là cùng với người đàn ông mẹ chuẩn bị trước đi hẹn hò suốt đêm, mắt mẹ bị mù mới có thể tin con! Nha đầu chết tiệt sao không trả lời? Lại giả chết?! Mẹ cho con biết, cuối tuần này xem mắt nếu con dám giả chết với mẹ, coi chừng trở về mẹ sẽ lột da con. Đây? Thị Y Thần, Thị Y Thần, mẹ đang nói chuyện với con đây, con có nghe thấy không?”

“Xin lỗi, cô ấy không có ở đây.” Lục Thần Hòa ho nhẹ hai tiếng, cố gắng gạt bỏ âm thanh khàn khàn trong cổ họng.

Ngay lập tức, giọng nói trong điện thoại im bật, nhưng mấy giây sau trong điện thoại lại truyền đến âm thanh chói tai: “Cậu là ai? Sao điện thoại của con gái tôi lại nằm trên tay cậu?”

“Cháu... Không biết.” Không hiểu tại sao điện thoại di động lại đưa đến tay anh.

“Ăn trộm?!”

“Tất nhiên là không phải...”

“Không phải ăn trộm! Đợi một chút, tối qua nó ở với cậu?”

“Cháu nghĩ chắc là vậy...” Đầu óc Lục Thần Hòa hoạt động rất nhanh, bây giờ anh đang ở bệnh viện, tối hôm qua trước khi ngắt đi người cuối cùng nhìn thấy là Thị Y Thần, chắc là cô ấy đã đưa anh đến đây, còn cái điện thoại di động này chắc là cũng của cô ấy.

“Nhóc con, tên cậu là gì? Nhà ở đâu? Số điện thoại di động bao nhiêu? Có quan hệ gì với con gái tôi?”

“Cháu họ Lục, Lục...” Anh còn chưa nói xong, điện thoại di động liền bị giật mất.

“Ai cho anh nhận điện thoại của tôi?!” Thị Y Thần hung hăng giật lại điện thoại. Cô mới vừa đi vào toilet một lúc, lúc trở lại đứng đằng xa đã thấy Lục Thần Hòa cầm điện thoại của mình nói chuyện, lòng thương hại đối với anh ta vừa nảy sinh tối qua trong phút chốc đã biến mất sạch sẽ, hận không thể một bữa đánh chết Lục Thần Hòa, “Anh có biết cái gì gọi là động vào đồ vật của người khác là mất lịch sự không?!”

Không đợi Lục Thần Hòa giải thích, Thị Y Thần nhìn lướt qua màn hình điện thoại, thiếu chút nữa cắn vào lưỡi mình. Đi tìm đường chết đây mà! Lại là mẹ. Cô hung hăng trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa một cái, cầm điện thoại di động vội vàng đi ra khỏi phòng hướng về hướng thang máy, “Mẹ, con đây.”

Trong điện thoại, giọng bà Thị “thánh thót”, hỏi: “Giọng nói khàn khàn đó là ai?”

“Là chồng chưa cưới của khách hàng.” Thị Y Thần bình tĩnh nói.

“Chồng chưa cưới của khách hàng?!” Bà Thị vừa nghe xong, giọng nói bỗng cao thêm mấy lần, “Con phải nói rõ ràng ẹ, đêm Thất tịch con và chồng chưa cưới của khách hàng ở chung với nhau? Mấy người đó là ai? Nghề nghiệp là gì? Con không nhớ mẹ đã từng dạy con là làm tiểu tam sẽ bị thiên lôi đánh sao?”

28. Chương 28: Phục Vụ Chuyên Nghiệp (5)

Thị Y Thần cũng biết nếu mẹ cô nghe được chuyện này sẽ giống như bom nguyên tử phát nổ, vội vàng giải thích, nói: “Haiz, mẹ, mọi chuyện không xấu như mẹ nghĩ đâu. Có một vị khách hàng yêu cầu con mang áo cưới đến nhà chồng chưa cưới của cô ấy. Nhà chồng chưa cưới của cô ấy ở rất xa, ở tận khu kinh tế mới mở, đi thêm hai mươi phút nữa là đến thành phố M. Nào ngờ đến nơi chồng chưa cưới của cô ấy phát bệnh, ngất xỉu nằm trên đất. Mẹ từ nhỏ đã dạy con thấy việc nghĩa phải làm, làm người tốt đó sao. Đương nhiên con không thể thấy chết mà không cứu, vậy nên con lập tức đưa anh ta vào bệnh viện, sau đó ở lại bệnh

viện một đêm. Nói chính xác hơn là, đêm qua bên ngoài ngoài trừ anh ta, còn có n y tá ở cùng bệnh nhân ở đó. Bây giờ con vẫn còn ở bệnh viện đây, nếu mẹ không tin, con có thể chụp mấy tấm hình ẹ xem.”

Bà Thị nghe xong nửa tin nửa ngờ, nói: “Đêm Thất tịch thật tốt, khách hàng của con không qua đêm với chồng chưa cưới của mình, vậy cô ấy đã đi đâu? Chồng chưa cưới của cô ấy phát bệnh, sao con không tìm cô ấy? Người nhà anh ta đâu? Tại sao con phải đưa đi?”

“Làm sao con biết được? Điện thoại của cô ấy không gọi được, nhà chồng chưa cưới của cô ấy chỉ có mỗi anh ta ở. Ở cái nơi xa xôi quỷ quái đó ngay cả dùng súng bắn một con chim cũng không nghe tiếng.” Nói đến đây, cô có chút bực bội, “Haiz, mẹ, con ở Anh mấy năm chưa từng ăn chơi lâu lổng bao giờ, giờ ở trong nước thì có thể làm gì? Cho dù con có “đói quá ăn bữa”, cũng không cần thiết phải ăn thứ người khác ăn rồi vứt đi đúng không? Thật sự là con chỉ đi đưa áo cưới. Thiếu chút nữa đã quên việc chính, con đến nhà chồng chưa cưới của cô ấy để lấy tiền, con phải đi thu tiền, tối về con sẽ từ từ nói lại với mẹ. Vậy nhé, con cúp máy đây.”

Không đợi bà Thị mở miệng hỏi thêm câu nào, Thị Y Thần nhanh chóng cúp điện thoại.

Cúp điện thoại xong, cô nhẹ nhõm thở một hơi dài, tay run run nắm chặt điện thoại. Lời cô nói với mẹ là sự thật, nhưng đây chỉ là một nửa sự thật thôi. Cô cùng chồng chưa cưới của khách hàng không đơn giản chỉ là người qua đường nào đó vô tình gặp nhau.

Thị Y Thần gõ đầu một cái, đêm qua cô ở đầu giường áy náy cả đêm. Cô áy náy không phải là bởi vì làm Lục Thần Hòa ngất xỉu phải vào viện, mà là bởi vì khách hàng của cô - Đường tiểu thư. Tối hôm qua trước lúc đưa Lục Thần hòa vào bệnh viện, trên đường đi bọn họ đã thử liên lạc với Đường tiểu thư, nhưng điện thoại di động cô ấy vẫn tắt máy, thậm chí lúc vào nhà vệ sinh cũng từng gọi vào điện thoại của Đường tiểu thư, vẫn tắt máy như trước. Vậy nên cô mới cảm thấy lo lắng, trong lòng cảm thấy rối bời, không biết việc Đường tiểu thư hủy bỏ tiệc đính hôn có phải có liên quan đến cô không. Mặc dù không có bắt được tại trận, nhưng nói không chừng bởi vì phát hiện chuyện tối hôm đó nên tiệc đính hôn mới bị hủy. Nếu là vì thế này, cô thật sự phải chết ngàn vạn lần.

Thị Y Thần cắn ngón tay, chết tiệt! Cái tên đàn ông hại người đó lại là chồng chưa cưới của khách hàng? Quy tắc đầu tiên của cô khi nói chuyện với khách hàng là không có quan hệ vượt mức công việc, mà giờ lại cùng chồng chưa cưới của khách có quan hệ thân thể. Phải làm sao đây? Tục ngữ nói thật hay “thà rằng phá hủy mười đèn thờ, cũng đừng phá hỏng một đoạn nhân duyên”. Bây giờ cô thật sự phải bị thiên lôi đánh. Nhất định là ông trời đang nhìn, cho nên cô mới liên tiếp gặp chuyện không may.

Thị Y Thần dùng sức vỗ đầu, đột ngột xoay người một cái, vừa vặn chạm phải một bộ ngực rắn chắc. Cô sờ sờ cái đầu đau nhức vừa bị va chạm, liên tục nói: “Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...”

Lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện là Lục Thần Hòa, cô giật mình vài giây, đầu đột nhiên trống rỗng, nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần, nói: “Anh đứng sau lưng tôi làm gì?”

Lục Thần Hòa nhìn chằm chằm vào người phụ nữ đang đứng trước mặt này, tối hôm qua cãi nhau cũng cô ấy, anh đột nhiên ngất đi. Tuy rằng không nhớ quá trình thế nào, nhưng lúc anh yếu ớt nhất thì cô gái này đã đưa anh vào bệnh viện. Mới vừa nãy, trong lúc cô đi nghe điện thoại, mấy bệnh nhân và người nhà của họ đều khen anh tìm được một người bạn gái tốt. Trên sổ y bạ ghi là anh bị viêm dạ dày cấp tính, anh nửa đêm phát sốt, vật lộn từng chút một. Tình hình tối qua như vậy, nếu không phải có người phụ nữ gặp nhau hai lần đều cãi nhau, gần như không quen biết này, đột nhiên lao đến, không biết anh sẽ như thế nào nữa.

Được tấm chăn nhẹ nhàng đắp lên từ tận đáy lòng có cảm giác mềm mại còn có cả xúc động, Lục Thần Hòa không nhịn được nhìn Thị Y Thần thật lâu.

Thị Y Thần bị anh nhìn cảm thấy không tự nhiên, vô thức sờ má một cái, mịn màng, trơn bóng không có gì khác thường, hung hăng nhìn anh nói: “Nhìn cái gì vậy? Chưa thấy qua người đẹp sao?”

Lục Thần Hòa nhìn mấy sợi tóc rối lòa xòa của cô, khóe miệng cong lên. Ở trong bệnh viện chịu trận cả đêm, chưa nói đến đầu tóc rối bù, vành mắt thâm quầng, nhìn không ra người đẹp so với cô có chút nào giống nhau.

Thị Y Thần bị anh cười nên không được tự nhiên, nói tiếp: “Bác sĩ nói anh có thể xuống giường sao? Anh

có biết tối hôm qua anh bị viêm dạ dày cấp tính nên mới ngất xỉu không, là tôi cứu anh, đưa anh đến bệnh viện. Bác sĩ nói may là đưa đến đúng lúc, chậm một chút nữa sẽ dẫn đến loét dạ dày. Loét dạ dày đó anh biết không? Bác sĩ nói lúc anh tỉnh lại, không nên đi tới đi lui, nghỉ ngơi dưỡng bệnh. Anh còn không mau trở về giường nằm? Nếu anh lại ngất xỉu, tôi cũng không có thời gian chăm sóc anh đâu.”

Lời nói liên tục không ngớt của cô lọt vào tai người khác lại trở thành một loại quan tâm đặc biệt, nơi trái tim giống như được một dòng nước ấm rót vào. Lục Thần Hòa cong khóe môi, dùng giọng nói khàn khàn của mình lên tiếng: “Cám ơn cô.”

Một câu “Cám ơn cô” giống như thôi miên vậy. Thị Y Thần bị lời nói của anh ta làm cho trong lòng có chút kinh ngạc, hai mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen thâm sâu như biển của Lục Thần Hòa, hai gò má giống như bị lửa đốt, đột nhiên có chút ngượng ngùng. Cô ho nhẹ hai tiếng, giả vờ bình tĩnh nói: “Đừng cảm ơn. Nhớ kỹ mang tiền trả hết cho tôi là được.”

Trong đầu Lục Thần Hòa không ngừng hiện ra cảnh người nhà của bệnh nhân ở giường bên cạnh mặt mày hớn hở, nói cô tối qua đưa anh đến đây mặt mày cực kỳ hưng hăng, tất cả mọi người đều cho là anh bị Thị Y Thần ngược đãi phải vào bệnh viện, bởi vì miệng của cô không ngừng tính toán chuyện ba nghìn tệ tiền lãi.

“Cho tôi mượn điện thoại của cô một chút.” Anh đột nhiên lấy điện thoại của cô, bấm một dãy số, đầu dây bên kia rất nhanh nhận cuộc gọi, Lục Thần Hòa dặn dò mấy câu đơn giản rồi cúp máy, “Tôi sẽ sắp xếp người liên hệ với cô, tiền áo cưới, tiền thuốc men và tiền nằm bệnh viện đều trả lại cho cô. Cô yên tâm chỉ nhiều chứ không ít hơn.”

Lục Thần Hòa đưa điện thoại di động trả lại cho Thị Y Thần, sau đó đưa tay ấn nút thang máy.

Thị Y Thần giật mình, kịp lấy lại phản ứng, nói: “Anh đi đâu? Bác sĩ nói sáng nay anh còn phải làm một cuộc kiểm tra, anh không thể xuất viện lúc này.”

Anh mím chặt môi một cái, mi tâm cau lại, nói: “Cám ơn cô tối hôm qua quan tâm. Từ giờ trở đi, không cần cô bận tâm nữa.”

“Anh thật sự muốn tìm chỗ chết mà. Tại sao tối hôm qua tôi lại cứu anh chứ?” Cô bực bội liếc anh một cái.

” Cứ tiếp tục làm cho xong mọi chuyện, đừng quên quay lại bệnh viện tính tiền. Hẹn gặp lại.” Cửa thang máy mở ra, Lục Thần Hòa bước vào trong, thang máy đẩy người chỉ có thể chứa thêm anh ta, cô đang do dự có nên theo vào không.

Anh đứng phía sau, đột nhiên lại nói: “Được rồi, mẹ cô nói nếu cô quên chuyện xem mắt vào cuối tuần, bà ấy nhất định sẽ lột da cô.”

Thị Y Thần sững sờ đứng tại chỗ, đột nhiên có phản ứng trùng mắt nhìn anh, một lúc lâu không nói được lời nào, “Anh, anh, anh...”

Lục Thần Hòa cười cợt nhả.

“Anh đừng đi! Giày của tôi...” Cô đột nhiên nhớ tới đôi giày của mình, muốn chạy vào thang máy, nhưng cửa thang máy đã chậm rãi khép lại. Chỉ nhìn thấy Lục Thần Hòa hơi cong khóe môi, trong nụ cười rõ ràng mang theo ý đùa cợt, biến mất sau cánh cửa.

Cô tuyệt vọng nắm tóc, vội vã ấn nút thang máy bên cạnh. Thị Y Thần đi xuống lầu, đuổi theo ra cửa bệnh viện, Lục Thần Hòa đã biến mất từ lâu.

Thị Y Thần sốt ruột dậm chân, “Chết tiệt! Tôi sẽ vẽ một vòng tròn nguyên rửa anh*!”

* Câu nói trích từ phim hoạt hình rất nổi tiếng của Trung Quốc “Hỉ Dương Dương và Khôi Thái Lang”. Câu này là do một cái trứng gà (Tiêu sái ca) lúc gặp phải chuyện không vừa lòng hay nhìn không vừa mắt sẽ nói câu này.

Xoay người quay về tầng trên bệnh viện, hoàn thành xong sổ sách, cô lại đón xe đến Hương Khê sơn trang. Thị Y Thần ấn chuông cửa một lúc lâu cũng không có người nào lên tiếng trả lời, cô không thể làm gì khác hơn là rời đi, sau đó lái xe trở lại thành phố.

29. Chương 29: Lại Gặp Em (1)

Lục Thần Hòa là người biết giữ chữ tín.

Anh nói sẽ trả tiền lại, Thị Y Thần đối với lời nói của anh nửa tin nửa ngờ. Khi anh quay lưng rời khỏi, Thị Y Thần có cảm giác như mình bị lừa gạt. Thế nhưng ngay buổi chiều hôm đó đã có người liên lạc với cô, hỏi số tài khoản ngân hàng của cô. Khoảng vài phút sau, tài khoản của cô tăng thêm tám nghìn tệ. Thị Y Thần tính toán xong, nhiều hơn tiền áo cưới và tiền nằm viện khoảng hai nghìn tệ, tuy là ít hơn rất nhiều so với phí phục vụ một trăm đô một giờ của cô đưa ra, nhưng nhìn chung mà nói, người đàn ông này đúng như lời anh nói chỉ nhiều chứ không ít hơn.

Ở sâu trong nội tâm đột nhiên dâng lên cảm giác thù hận kẻ giàu có nồng đậm.

Vừa hết giờ làm việc, chuông điện thoại của cô đã vang lên, là Kiều Na.

“Người đẹp, có rảnh không? Nếu có thì đi uống rượu với mình.” Điện thoại vừa nói mấy, cô liền nghe thấy giọng nói chán chường của Chu Kiều Na.

“Ngày thứ hai sau đêm Thất tịch đã kéo hội chị em đi uống rượu, cậu muốn hủy hôn sao?” Xưa nay đều là Kiều Na nói móc cô, thỉnh thoảng mới có cơ hội để cô phản đòn lại vài câu, thật đúng là không dễ dàng.

Nhưng Chu Kiều Na đâu phải người đơn giản, “Này, khó khăn lắm mới có cơ hội cho cậu, vậy mà cậu bắt đầu đắc ý sao? “ Một người phụ nữ bị ‘Dì cả’ đến thăm lại tưởng rằng máu xử nữ trong người chảy ra như cậu có tư cách để lên tiếng sao?”

FML*! Đây là do cô tự đào hố chôn mình, lập tức kêu lên: “Buổi tối tớ không rảnh.”

* Fuck my life

“Đừng có làm ra vẻ với tớ. Từ lúc cậu bắt đầu nhận điện thoại, tớ đã nghe được tiếng tim của cậu đang đập loạn.”

“Cậu và mẹ tớ thật sự là cặp đôi hoàn hảo! Có lẽ hai người mới thật sự là mẹ con với nhau.”

“Chờ xem.”

Cúp điện thoại, Thị Y Thần dọn dẹp một lúc, mang theo túi xách, đón xe đến K. O. .

Gần đây số lần đến K.O đã tăng lên, đến nỗi ông chủ Lạc Thiên hiếm khi nhìn thấy bây giờ cũng gặp được, liếc mắt khẽ nhìn cô, “Vẫn còn để bụng chuyện cái áo choàng cho vợ tôi sao?”

Cô thật sự là người rất ngây thơ. Thật lâu trước kia, kẻ có tiền họ Lạc này, để theo đuổi vợ mình, đã chọn cho vợ một cái áo dạ hội trong cửa hiệu của Thị Y Thần, chọn xong lại chê cái váy của cô thiết kế vãi quá ít, vậy nên thuận tay lấy cái áo choàng đang khoác trên người manocanh khoác lên người vợ mình. Đứng thấy cô mở cửa hàng mà oai phong, thật ra kiếm tiền rất khó khăn, nhất là gặp loại người có tiền lại thích làm khó dễ.

“Anh đẹp trai, tôi dễ giận vậy sao? Hơn nữa rõ ràng là do anh tiện tay mang đi mà.” Thị Y Thần đưa tay tỏ vẻ bắt chước lại động tác đó.

Lạc Thiên hai tay nhét trong túi quần, bình tĩnh nói: “Mẹ cô gần đây không sắp xếp cô đi xem mắt nữa sao? Sao lại rảnh rỗi đến đây giết thời gian vậy?” Giấm lên nỗi đau của người khác, là việc làm hết sức quen thuộc với anh ta.

“Tôi đi đây!” Cô liếc anh ta một cái, “Gần đây anh nhất định là âm dương không được điều hòa, tôi bỏ qua cho anh.” Gần đây nhất định là cô đã đắc tội với tiểu nhân, vậy nên ai cũng chà đạp cô như vậy.

Rảnh rỗi nói chuyện với Lạc Thiên một hồi, Chu Kiều Na thông thả đi tới.

Lúc Chu Kiều Na đến đây, liền ôm chai bia uống ừng ực, tình huống thế này làm Thị Y Thần sợ hãi một phen.

Ban đầu tưởng rằng đêm Thất tịch chỉ mỗi mình buồn bực, đau khổ, không ngờ tới ngày lễ truyền thống này cũng làm Chu Kiều Na bực bội. Nguyên nhân là bởi vì Kiều Na muốn ăn lẩu, mà quán lẩu có quá nhiều người đứng chờ, chồng cô ấy không muốn chờ, vậy nên hai người họ mất hứng bỏ về.

Chu Kiều Na cầm chai bia tức giận nói: “Lúc yêu nhau, đừng nói chờ một giờ, cho dù là chờ năm giờ anh ta cũng bằng lòng. Hiện tại có được rồi, chỉ mới vừa nhận giấy đăng ký, tớ muốn ăn cái lẩu, để anh ta đứng chờ với tớ nửa tiếng đồng hồ, anh ta cũng không muốn, cứ như vậy phát tay bỏ đi. Thực sự là tức chết tớ mà!”

“Chưa từng nghe qua câu danh ngôn đúng đắn này sao? Trước khi kết hôn, đàn ông đều là chó giữ nhà, phụ nữ không cần dắt, anh ta cũng sẽ đi theo. Sau khi kết hôn, đàn ông trở thành chó đại, phụ nữ có dắt thế nào, anh ta cũng không muốn đi theo.” Ngày trước Thị Y Thần sẽ an ủi Chu Kiều Na nói mình trải qua ngày lễ với rất nhiều người, chắc chắn không chỉ chơi nửa giờ, thế nhưng từ lúc bị phản bội, cô lúc nào cũng mượn lý do để từ chối tiếp xúc đàn ông, cho nên cô chỉ có thể thay đổi cách thức an ủi Kiều Na, “Biết tớ tối hôm qua đi đâu, làm gì không?”

Chu Kiều Na nhìn về phía cô.

“Còn nhớ đêm đó tớ say rượu gặp phải người đàn ông kia không? Anh ta lại là chồng chưa cưới của khách hàng ở tiệm của tớ.”

“Cậu lại gặp anh ta?” Chủ đề này quả nhiên hấp dẫn Chu Kiều Na, thành công thay đổi sự chú ý của cô ấy.

“Đâu chỉ là gặp thôi, tớ còn đi đến nhà anh ta nữa.”

“Được lắm! Hấp dẫn thế này, nói nhanh chút đi.”

“Vợ chưa cưới của anh ta đặt áo cưới ở cửa hiệu của tớ, đặt rồi lại không muốn lấy nữa, bảo mang áo đến nhà của anh ta. Kết quả tớ và anh ta cãi nhau ầm ĩ một trận, cãi một lúc anh ta phát bệnh ngất đi, nằm xỉu trên đất.” Vậy nên tối qua là đêm Thất tịch thê thảm nhất từ trước đến nay của cô.

“Tớ chỉ biết, cậu chính là người trời sinh đến trị hết bệnh cho tớ.” Chu Kiều Na trông phút chốc từ buồn khổ, phần nộ trở nên vui vẻ tràn đầy năng lượng, thiếu chút nữa cười khàn giọng.

Nếu nói chữa hết, sợ là dù có tìm tiếp cũng không thể nào tìm được cách chữa hết bệnh trên người cô. Ngón tay cô nắm chặt chai bia, nếu Lục Thần Hòa có ở đây ngay lúc này, cô nhất định sẽ cầm chai bia trên bàn, dùng hết sức đập lên đầu anh ta. Tuy rằng đã đền cho cô hai ngàn tệ tiền bù đắp, thế như một ngụm máu nghẹn lại trong ngực này, khó có thể nuốt xuống.

Ngày hôm sau, trong lúc mơ mơ màng màng, nghe thấy trong phòng có một hồi âm thanh leng keng kì lạ vang lên, lập tức mở hai mắt, Thị Y Thần thấy mẹ mình đang đứng ở đầu giường, trên tay cầm một cây chổi lông gà, gương mặt lộ vẻ hung ác.

“Ôi, mẹ đang làm gì thế? Suýt chút nữa bị mẹ dọa chết rồi.” Cô bị dọa hoảng sợ, bỗng nhiên từ trên giường bật dậy, ” sớm muộn gì con cũng bị mẹ dọa mà bị tâm thần!”

“Người bị dọa đến sớm muộn gì cũng bị tâm thần là mẹ mới phải.” Bà Thị hừ lạnh một tiếng bắt đầu quét dọn trong phòng.

Thị Y Thần nhìn lướt qua đồng hồ trên tường, mệt mỏi nói: “Ôi, bây giờ mới sáu giờ rưỡi, mẹ quét dọn phòng sớm thế làm gì chứ? Con buồn ngủ, mẹ không thể chờ con đi làm rồi đến quét dọn được sao?”

“Chim thức dậy sớm có sâu để ăn! Cứ như con mỗi ngày đều ngủ đến lúc mặt trời lên cao, sâu đã sớm bị mấy con chim khác ăn sạch rồi.”

Thị Y Thần ảo não nắm tóc, nói: “Vấn đề mấu chốt ở đây là con không phải chim, không muốn ăn côn trùng...” Cô kéo dài giọng, âm cuối kéo thật dài.

“Thật lười biếng, không phải con nói gần đây rất bận rộn sao? Tối nào cũng phải tăng ca, thêm giờ để làm xong việc, kết quả thì sao? Tại sao đi qua đêm?” Bà Thị vung chổi lông gà lên đỉnh đầu cô bắt đầu quơ quơ lại.

Thị Y Thần biết chuyện ở bệnh viện đêm đó sẽ không thoát khỏi sự truy hỏi của mẹ cô. Cô nhìn chiếc chổi lông gà đang không ngừng bay xuống, nghi ngờ dụng ý của mẹ mình, “Mẹ, mẹ muốn gì thì nói thẳng ra đi.”

Sáng hôm qua, lúc nghe điện thoại trong bệnh viện, bà Thị rõ ràng là đối với chồng chưa cưới họ Lục của khách hàng kia rất thích thú, theo logic thường ngày, muốn bà Thị tin lời cô nói thì Thị Y Thần thà tin trên đời có quỷ còn hơn. Một bụng câu hỏi dồn nén đã lâu này, khiến Thị Y Thần ngày còn chưa sáng đã bị gọi dậy. Nếu muốn bắt được đứa con gái xảo quyệt như hồ ly này, chỉ còn cách ra tay sớm, “Con và cái cậu họ Lục kia thật sự không có xảy ra chuyện gì?”

Thị Y Thần ngẩn ra, sau đó rất nhanh lấy lại phản ứng, nói: “Đương nhiên không có! Mẹ, cho dù con kém cỏi, nhưng lẽ nào nguyên tắc làm người cơ bản nhất cũng không biết sao?” Mẹ cô thật đáng sợ. Ngay đến anh ta họ Lục bà ấy cũng biết. Không biết cái tên họ Lục đáng chết kia đã nói gì với mẹ cô nữa.

Thị Y Thần cố giấu không để bị lòi đuôi, có chết cũng không hé môi nửa lời, chỉ thừa nhận việc mình thấy người khác khó khăn nên làm việc tốt. Vừa thay xong quần áo, cô liền trốn vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, tránh mặt mẹ cô đang đứng bên ngoài.

Bà Thị vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng hai ngày liền không moi thêm được tin gì từ miệng của cô con gái, đoán là thật sự không có gì. Đợi đến lúc Thị Y Thần ngồi vào bàn ăn, bà Thị lòng vòng một lúc rồi đi vào vấn đề, nói: “Tối hôm nay, mẹ có hẹn với bạn học cũ, con trai cô ấy cũng đi theo.”

Thị Y Thần vừa mới cắn một miếng trứng chiên, vẻ mặt ngây ngốc, hoàn toàn không biết mẹ cô đang nói gì?

“Con đừng nói với mẹ, con đã quên chuyện này rồi?” Bà Thị trừng mắt nói.

Thị Y Thần nhớ lại Lục Thần Hòa trước khi bỏ trốn khỏi bệnh viện có nói một câu. OMG! Đêm nay là thứ bảy? Thời gian từ lúc nào lại trôi nhanh đến vậy.

“Ngày hôm nay là cuối tuần phải đến cửa hiệu chọn áo cưới cho khách hàng, con không rảnh.” Thị Y Thần trực tiếp từ chối.

Nói chuyện yêu đương, cha mẹ cô trước giờ chưa từng nhúng tay vào. Thế nhưng trong hai năm gần đây, tuổi của cô mỗi ngày một gần đến ba mươi rồi, cha mẹ cô bắt đầu nôn nóng, vì vậy không ngừng tìm khắp nơi, thu xếp cho cô mấy cuộc xem mắt, cho đến lúc xem mắt gặp phải gia đình cực phẩm kia mới ngừng việc tìm kiếm. Cô cho rằng có thể vui vẻ một thời gian, kết quả một tháng không có tin tức gì, mẹ yêu lại bắt đầu giúp cô sắp xếp việc xem mắt.

Lúc này đây, rõ ràng bà Thị không phải là người đơn giản, nói: “Con đã đùn đẩy mấy lần rồi? Mấy lần trước mẹ xem như không có, tối hôm nay nhất định phải đi. Ngày hôm nay mẹ mặc kệ cho dù con có bận rộn cỡ nào đi nữa, cũng phải bỏ ra một chút thời gian ẹ. Nếu con không đi, con ra khỏi nhà ẹ, mẹ và ba của con sẽ trực tiếp đăng báo đoạn tuyệt với đứa con gái này.”

“Ôi, mẹ à mẹ tỉnh lại đi, pháp luật quy định cha mẹ không thể đoạn tuyệt quan hệ với con cái. Con xin mẹ buông tha con có được hay không?”

“Thời gian là liều thuốc trị bệnh thất tình hiệu quả, đàn ông không quen biết lại càng là vị thuốc hiệu quả hơn.”

Thị Y Thần thật sự bị mẹ đánh bại, khóe miệng giật giật, mĩa mai nói: “Mẹ xác định thật sự muốn con đi xem mắt sao? Lẽ nào mẹ không sợ con lại gặp một gia đình bệnh thần kinh như lần trước?”

“Dù sao cũng phải gặp bệnh nhân tâm thần, mẹ gặp trước vẫn tốt hơn.”

“... Mẹ, mẹ thắng rồi.” Thị Y Thần vâng lời xách túi xách, thay giày, im lặng ra khỏi nhà, trong lòng vẫn nghĩ: Thế kỷ hai mươi mốt gì chứ? Phụ nữ cả đời ngoại trừ kết hôn, lập gia đình, sẽ không có con đường khác để lựa chọn.

30. Chương 30: Lại Gặp Em (2)

Bận rộn một ngày đêm, cuối cùng cũng không thể nào chịu đựng được điện thoại truy hồn đoạt mệnh của mẹ, Thị Y Thần ngoan ngoãn đến địa điểm hẹn, tầng cao nhất của trung tâm thương mại của thành phố là nhà hàng xoay tròn. Cô vốn nghĩ hai bà mẹ đã sớm họp mặt ở đó, một cuộc họp mặt gia đình, tiện thể giặt dây bass cầu. Không ngờ lúc đến đây, mới biết được đây là cuộc xem mắt có mưu tính trước.

Âm nhạc Broadway* kinh điển nhẹ nhàng lay động khắp ngõ ngách trong phòng ăn, ráng chiều ngoài cửa sổ lấp lánh tuyệt đẹp cùng với nhà hàng xoay tròn đang không ngừng biến hóa. Những thứ thuộc về thành phố N đặc biệt có đủ cả phồn hoa lẫn sự yên tĩnh, cảnh đẹp thu hết vào tầm mắt.

* Broadway hay còn gọi là Sân khấu Broadway, là hệ thống bao gồm 39 nhà hát chuyên nghiệp (500 ghế trở lên) nằm trong khu vực Theatre District, Manhattan,

New York. Broadway là địa điểm du lịch hấp dẫn của thành phố New York.

Thị Y Thần thờ ơ khuấy ly nước chanh trước mặt, lịch sự ngồi nghe lời nói của người đàn ông đến xem mắt.

Người đàn ông đi xem mắt lần này có một cái tên không tệ gọi là Chu Tân Vũ, bằng tuổi với cô, trên mặt đeo một cặp kính đen, nghề nghiệp là thiết kế quảng cáo, theo quan sát của cô, anh ta có thể coi là nhân viên IT*. Theo bản năng, trong đầu của Thị Y Thần lại hiện ra gương mặt đẹp trai, sáng sủa của Cao Minh Dương.

* IT: Viết tắt Information Technology có nghĩa là công nghệ thông tin.

Chu Tân Vũ có đôi mắt hẹp dài, không giống Cao Minh Dương mày rậm mắt to, nhưng mắt một mí cũng không làm cho người khác chán ghét, phim Hàn Quốc bây giờ cũng lưu hành trào lưu này. Da trắng nõn, so với cô chỉ hơn chứ không kém, đến nỗi Thị Y Thần không nhịn được muốn hỏi anh ta dùng mỹ phẩm gì mà duy trì được tốt vậy. Chiều cao 178 cm, thân thể nhìn qua lại rất cao lớn, so với gương mặt trắng nõn nà, nhả nhận thật sự có chút không hợp.

Trong lòng Thị Y Thần thở dài một hơi, nhìn Chu Tân Vũ một chút, anh ta có vẻ là một người đàn ông rất tốt. Nếu đổi lại trong mắt người khác, có lẽ là vừa lòng, thế nhưng làm thế nào Thị Y Thần cũng không tìm được hứng thú. Vì vậy ngay từ lúc người đàn ông đó ngồi xuống, mỗi câu nói của anh ta đều không rời khỏi chuyện của em gái mình. Ví dụ như, mỗi tuần đều dẫn em gái đang học đại học đi ăn KFC phần ăn dành cho trẻ em, chỉ vì trong phần ăn có đồ chơi, anh em họ có một sở thích nho nhỏ là sưu tầm các món đồ chơi trong phần ăn ở KFC; lại ví dụ, mỗi tuần chỉ cần có ít thời gian nghỉ, anh ta sẽ dẫn em gái đi mua sắm quần áo mới hoặc là đi xem phim ở rạp, hai ngày trước vừa mới đi xem một bộ phim điện ảnh hài...

Mặc dù đơn giản chỉ là nói chuyện phiếm một chút, cô có cảm giác Chu Tân Vũ là một người đàn ông rất dịu dàng, biết chăm sóc người khác. Nhưng mà sự dịu dàng chăm sóc ấy không dành cho những người muốn trở thành bạn gái của anh ta. Nếu Chu Tân Vũ đối xử như vậy với đối tượng xem mắt của mình, cô có thể hiểu được, nguyên nhân một người đàn ông ưu tú như vậy vì sao đến rồi ba mươi tuổi vẫn không có bạn gái. Bởi vì bất kỳ người con gái nào cũng không thể chấp nhận em gái của bạn trai mình chen chân ở giữa làm kì đà cản mũi.

Thị Y Thần không nén được trong lòng ngâm khê một bài hát: “Em gái bạn ngồi đầu thuyền, anh trai tôi đi trên bờ, ân ân ái ái, dây buộc thuyền nhẹ nhẹ đừng đưa...”

Thị Y Thần liếc nhìn đồng hồ đeo tay một cái, mới ngồi được một giờ. Lúc này mẹ cô mới gửi đến một tin nhắn, uy hiếp cô nếu thấy không hợp mắt cũng phải ngồi lại đủ hai giờ. Hai giờ, thật sự là khoảng thời gian quá dài. Đầu bắt đầu trở nên hỗn loạn, miệng khô khốc, cô cầm ly nước chanh trước mặt lên, uống một hơi thật mạnh.

Cô mới vừa để cái ly trống không xuống, Chu Tân Vũ liền cầm bình nước bên cạnh, rót thêm cho cô một ly đầy.

Quan tâm tăng lên bội phần. Thế nhưng, lẽ nào anh ta không nhìn ra, đêm nay cô đã uống không dưới tám ly nước rồi sao?

“Xin lỗi, tôi đi toilet một chút.” Cô không phải lấy cốc vào nhà vệ sinh, mà là uống tám ly nước thật sự muốn vào nhà vệ sinh.

Chu Tân Vũ mỉm cười gật đầu.

Anh ta cười trông rất thoải mái, nhưng giờ phút này nhìn trong mắt Thị Y Thần lại có chút buồn bực.

“Cô làm sao vậy?” Cuối cùng Chu Tân Vũ cũng phát hiện được điều khác thường ở nơi cô.

“À, không có gì.” Thị Y Thần buông nắm tay, thả lỏng tâm trạng, mỉm cười rời khỏi.

Đứng trước gương trong toilet, ánh mắt Thị Y Thần ngây ngốc nhìn vào trong gương thất thần, cô lại phải nhắc nhở bản thân mình một lần nữa, rằng cô đang trải qua khoảng thời gian tàn khốc nhất, chính là bây giờ cô không còn giống như lúc hai mươi tuổi, trên người tỏa ra sức hấp dẫn mê người nữa, đã có nhiều thay đổi, ánh mắt của cô cũng không còn sáng như trước nữa, ánh mắt đã khác trước rồi. Cô đang bước dần đến tuổi trung niên.

Thị Y Thần thở dài một hơi thật sâu, đột nhiên trong gương đột nhiên xuất hiện thêm một gương mặt, cô hoảng hốt thét lên. Chẳng biết từ khi nào bên cạnh lại có thêm một người xa lạ đang đứng, cũng đang nhìn vào gương như cô.

“Xin lỗi, làm cô sợ rồi, có muốn hút một điếu không?” Ngón tay thon dài của người phụ nữ này rút ra một điếu thuốc đưa về phía cô.

Thị Y Thần lắc đầu. Cô nghĩ, nếu như cô biết hút thuốc, có thể sẽ nhận lấy điếu thuốc này, ném thử xem cảm giác hít thở làn khói trắng này có mùi vị gì, thật sự có thể quên được tất cả những chuyện không vui hay không.

Người phụ nữ rút tay về, tự nhiên nói: “Khi người khác khen vẻ đẹp duyên dáng của một người phụ nữ sắp đến ba mươi tuổi, tức là đang uyển chuyển nói với cô gái đó, cô thật sự đã già rồi. Hiểu không? Điều đáng sợ nhất đối với phụ nữ là để gương mặt già nua lộ ra bên ngoài, càng lớn tuổi ‘dì cả’ sẽ càng ngày càng ít ghé thăm, càng ngày càng ít. Haiz, già thật rồi, nếu không lập gia đình thì muốn gả đi cũng không được.”

Mấy câu đơn giản lọt vào tai Thị Y Thần, giống như tiếng chuông đồng hồ “ding ding” va chạm vào nhau vang lên.

Không thể như vậy, mỗi ngày cô đều bị người khác “khen” là người sắp ba mươi tuổi “dịu dàng duyên dáng”. Cho nên, hôm nay cô mới phải xuất hiện ở nơi này.

Nếu không lập gia đình thật sự muốn gả cũng không được.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, quyết định trở lại ngồi ở nơi nhàm chán đó.

Thị Y Thần rửa tay xong, vội vàng rời khỏi, mới ra khỏi toilet, trước mặt liền đụng vào một người đàn ông thân hình cao lớn.

“Không đúng...” Thị Y Thần ngược mắt, vừa vặn chạm phải ánh mắt của anh ta, chữ cuối cùng nuốt luôn vào bụng.

Đời người gặp lại ở đâu không gặp, lại gặp lại ở WC. Có một thành ngữ vô cùng tinh tế, gọi là “hiệp lộ tương phùng” (gặp kẻ thù ngay ngõ hẻm), dùng để hình dung tình cảnh bây giờ thật sự là đúng đắn.

Toilet thật đúng là một nơi “kỳ diệu”.

Đôi mắt Lục Thần Hòa thâm sâu trong trẻo, hình như gặp cô ở nơi này là chuyện ngoài dự liệu của anh, trong đầu hiện lên ký ức lúc ở bệnh viện vô tình nhận được cuộc điện thoại kia, khóe miệng khẽ nhếch lên, nói: “Đến xem mắt?”

Cô giả vờ không nghe thấy câu hỏi của Lục Thần Hòa, dáng vẻ giống như chưa từng gặp đi lướt qua anh ta.

Bất ngờ, giọng nói anh ta từ phía sau truyền đến, “Xem ra lời đe dọa của mẹ cô có hiệu quả.”

Thị Y Thần dừng bước, tức giận trả lời: “Mắc mớ gì tới anh, gà mái*!”

* Chỉ những người thích xen vào chuyện của người khác, giống như bà tám.

”Xem ra xem mắt là chuyện cực kỳ đau khổ, trên mặt cô đang khắc mấy chữ ‘kết thúc nhanh lên một chút’ bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi xuống.” Lục Thần Hòa quan sát từ đầu đến chân Thị Y Thần một lượt, áo thun ba lỗ màu xám bạc, chiếc váy dài màu xám đậm, một đôi giày Punk đế bằng màu đen, tóc buộc đuôi ngựa đơn giản, phối hợp với gương mặt âm u ảm đạm, nhìn thế nào cũng không giống như là đang xem mắt. Kiểu ăn mặc này dành để đi dạo phố với nghỉ mát rất phù hợp, nhưng đổi lại đi xem mắt, rõ ràng về mặt u ám này, không đủ hấp dẫn đàn ông, rất khó tưởng tượng cô là một nhà thiết kế có một cửa hiệu áo cưới thật thời trang, thật thẩm mỹ. Nhưng mà, nhìn khuôn mặt giống như có ý ‘mọi chuyện xong rồi, chẳng còn trông chờ gì nữa’ này của cô, đây cũng chắc là kết quả mà cô mong muốn nhất đêm nay.

Khóe miệng Thị Y Thần giật giật, siết chặt nắm tay theo bản năng. Nghĩ tới trong bệnh viện, anh ta chuyển lại lời nói của mẹ cô cho cô, cô có suy nghĩ gặp phải trở ngại không vượt qua được. Tuy nói mồm mép cùng nội tâm Lục Thần Hòa có chút ác độc, thế nhưng không thể không thừa nhận ánh mắt của anh ta rất sắc bén. Cười cười hai tiếng, ngoài cười nhưng trong lòng không cười nói: “Biết không? Anh vẫn nhìn thiếu mất hai chữ trên mặt tôi.”

Lục Thần Hòa nhướn mày một cái, chăm chú lắng nghe.

“Cút đi!”

Ý cười ở đáy mắt Lục Thần Hòa càng đậm, bỗng nhiên đổi chủ đề, “Nhận được tiền chưa?”

“Nhận rồi.” Thị Y Thần lạnh lùng trả lời.

“Vây là tốt rồi. Sau này nếu cửa hiệu của cô làm ăn không tốt, cô có thể đưa tôi trông hộ, nghe nói nghề này rất thiếu người.” Lục Thần Hòa cong cong khóe môi, lại một lần nữa nguyên rửa cửa hiệu của cô đóng cửa.

Thị Y Thần tức giận nhìn Lục Thần Hòa chằm chằm, nói: “Khuya hôm trước, căn bản tôi không nên xen vào việc của người khác, để anh chết cháy ở trong nhà luôn đi!” Cô mắng xong, quay đầu bước đi.

Lục Thần Hòa nhìn bóng dáng của cô biến mất nơi lối rẽ ở hành lang, không nhận được khe nói nhỏ một câu: “Lại gặp rồi...”

Đây chẳng lẽ là số mệnh định sẵn trong truyền thuyết sao?

31. Chương 31: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm

Từ toilet trở về, Thị Y Thần ngồi trên ghế salon một lúc, gương mặt u ám, không nói được lời nào.

Một lát sau, Lục Thần Hòa đi qua chỗ của cô, tiện thể liếc mắt nhìn Chu Tân Vũ ngồi đối diện, khóe môi hơi nhếch lên.

“Anh Thần Hòa, bên này.” Cách đó không xa, một giọng nữ trong trẻo gọi to tên anh.

Lục Thần Hòa thu hồi ánh mắt, giống như người xa lạ cất bước ưu nhã rời khỏi đó, đi thẳng ra phía sau đến chỗ chiếc bàn đặt gần cửa sổ, ngồi xuống.

Từ chỗ ngồi của Thị Y Thần nhìn sang trùng hợp mặt đối mặt Lục Thần Hòa. Cô liếc thấy khóe miệng đang hiện lên nụ cười châm biếm của anh ta, trong bụng đầy ảm ức, nhanh chóng dời ánh mắt, không muốn nhìn thấy người đàn ông chết tiệt này dù chỉ một giây.

Một tay Thị Y Thần đỡ trán, thật sự là oan gia ngõ hẹp. Vốn tưởng là lúc thanh toán xong tiền hàng, sẽ không phải gặp lại tên ôn thần Lục Thần Hòa này nữa, nhưng mà không ngờ lại gặp anh ta ở đây. Cô ghét nụ cười như có như không, giống như đang cười cợt của anh ta lúc này. Anh ta nhất định là đang cười nhạo cô về cuộc xem mắt buồn cười, đại đột này. Trời ạ! Vì sao hai lần xem mắt, đều gặp phải người đàn ông này? Đến tận cùng cô đang gặp phải chuyện quỷ quái gì đây?

Chu Tân Vũ nhận thấy Thị Y Thần có vẻ khác thường, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Gặp phải quý.” Đối với Thị Y Thần mà nói, Lục Thần Hòa không phải oan hồn thì là gì?

“Cái gì?!”

“Không có gì.” Cô khôi phục lại dáng vẻ tự nhiên, mỉm cười với Chu Tân Vũ. Mặc kệ đề tài của người đàn ông này buồn chán cỡ nào, đêm nay ít ra cô cũng nên tỏ thái độ lịch sự một chút.

Chu Tân Vũ đột nhiên nở nụ cười, nói: “Cô thấy tôi vô vị lắm phải không?”

Thị Y Thần cho là cô che đậy rất tốt, không ngờ vẫn bị anh ta phát hiện. Thị Y Thần có chút bối rối cười cười, nói: “Cũng không...”

“Cũng không, hay còn có. Thật ra không cần phải ngại, tôi biết bản thân mình rất vô vị, nếu không cô sẽ không ngồi như vậy từ nãy đến giờ, còn không ngừng uống nước, tổng cộng tám ly rồi.” Chu Tân Vũ nói xong, nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Thị Y Thần ngạc nhiên. Anh ta để ý cô uống tám ly nước, còn tưởng anh ta là một tên đầu gỗ ngu ngốc, hóa ra không phải vậy. Cô xin lỗi: “Thật ngại quá, không phải tôi ghét anh, chỉ là không có chủ đề để nói, thật ra câu chuyện của anh cũng rất thú vị, em gái của anh rất đáng yêu.”

“Cô không cần phải xin lỗi. Đây là vấn đề cá nhân của tôi, tôi lớn đến thế này, lại không phải là người xấu xí khó coi, nhưng ba mươi tuổi, vẫn chưa có bạn gái, có phải kỳ lạ lắm không?” Chu Tân Vũ thành thật nhìn về phía Thị Y Thần.

“À, anh với tôi cũng không khác nhau lắm, đều là người kỳ lạ.” Thị Y Thần cười hì hì, “Ba mươi tuổi” thật giống như một lời nguyền.

Chu Tân Vũ cười nói: “Thật ra trước đây cũng có rất nhiều cô gái theo đuổi tôi, tôi cũng đã từng có bạn gái, thế nhưng tiếp xúc một thời gian, họ sẽ cảm thấy tôi rất biến thái, bởi vì tôi lúc nào cũng nhắc đến em gái mình. Dần dần những cô gái đó đều bỏ đi, bởi vì các cô ấy không chịu đựng được tình cảm tôi dành cho em gái. Kỳ thực không phải như vậy, bởi vì khi gặp mặt mấy cô gái tôi cảm thấy rất khẩn trương, căng thẳng. Tôi không biết nên nói chuyện gì cho phù hợp, tôi sợ nhạt nhẽo, sợ đối phương nghĩ tôi là một người tính tình kỳ lạ, khó hiểu. Vì không tìm được chủ đề nào để nói nên mới đành kể chuyện tình cảm của bản thân với em gái.”

Thị Y Thần ngạc nhiên mở to hai mắt sáng rực nhìn Chu Tân Vũ, những suy nghĩ trong lòng của cô lúc này, từ miệng Chu Tân Vũ nói ra, giống như hiểu hết mọi thứ vậy, làm cô bối rối không thôi. Nói ra những lời này, khiến Thị Y Thần nhìn Chu Tân Vũ với đôi mắt khác, Thị Y Thần nhìn anh ta nở nụ cười trong sáng, rạng rỡ. Trong chớp mắt phát hiện ra Chu Tân Vũ trở nên bối rối. Cô không nhận được che miệng cười một lúc mới dừng lại được.

Chu Tân Vũ nói: “Dáng vẻ tươi cười bây giờ của cô, khác xa so với lúc này. Tôi thật vui khi thấy cô tươi cười vui vẻ như vậy.”

Thị Y Thần ngượng ngùng nói: “Thật ra tôi uống tám ly nước không phải hoàn toàn bởi vì anh cứ nói chuyện em gái mình, miệng tôi thật sự cảm thấy hơi khô.”

Lần này đổi lại đến lượt Chu Tân Vũ nở nụ cười.

Hai người ngồi đối mặt nhau cùng nở nụ cười.

Chu Tân Vũ lại nói: “Cô không cần để ý đến quan hệ của mẹ cô và mẹ tôi, thật ra không thể làm người yêu, cũng có thể làm bạn bè. Quen biết nhiều bạn khác giới, đối với tôi cũng là chuyện tốt.”

Thị Y Thần gật đầu tỏ vẻ đồng tình. Đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, từ trong túi lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Chu Tân Vũ, nói: “Nếu là bạn bè, tôi cũng không ngại nữa, đây là danh thiếp của tôi. Sau này nếu cửa hiệu của tôi muốn tuyên truyền hay quảng cáo, tôi có thể nhờ anh rồi.”

Chu Tân Vũ nhận danh thiếp của Thị Y Thần, đồng thời đưa danh thiếp của mình như trao đổi, “Nhất định nhất định. Có lần nghe mẹ tôi nói, cô có mở một cửa hàng áo cưới, áo cưới và trang phục trong tiệm đều do cô tự mình thiết kế. Chúng ta cũng coi như cũng có một chút điểm chung, sau này có gì cần cô cứ nói.”

“Cảm ơn. Nếu anh có bạn bè kết hôn cần thiết kể áo cưới, cứ việc giới thiệu đến đây, tôi nhất định sẽ lấy giá ưu đãi nhất. Nào, quen biết bạn mới, lấy nước thay rượu, cạn ly.” Thị Y Thần cầm ly nước chanh trước mặt lên.

Chu Tân Vũ cũng cầm ly nước trái cây trước mặt lên, chạm nhẹ một cái.

Cảm giác xa lạ giữa hai người trong một thoáng đã hoàn toàn tan biến, Thị Y Thần bắt đầu kể một số chuyện liên quan đến thiết kế cho Chu Tân Vũ nghe, được không ít lợi lộc, nụ cười trên mặt cô cực kỳ xán lạn. Chu Tân Vũ vẫn là một người hay nói, nhưng không nhắc đến em gái để phá vỡ cục diện bế tắc như lúc đầu nữa.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, đột nhiên, nụ cười vui vẻ trên gương mặt Thị Y Thần trở nên cứng nhắc. Trong phút chốc, nhìn thấy người đàn ông ở phía đối diện, ánh mắt của cô hơi chậm lại, ngay cả câu nói tiếp theo là gì cũng quên mất, hai mắt nhìn thẳng phía bên đó.

Cao Minh Dương nhíu chặt mày đứng đối diện nhìn cô, nắm chặt hai tay giống như muốn bóp nát chiếc ly thủy tinh đang cầm trên tay.

Người vốn đưa lưng về phía này là Thị Y Vân bỗng chốc quay mặt lại, vẫy tay với cô, khoe miệng tràn ngập nụ cười giống như hoa mùa xuân đang nở rộ.

Không phải từ trước đến nay chưa đau lòng lần nào, nhưng cô thật sự không muốn gặp hai người này trong hoàn cảnh này.

Thị Y Thần cup ánh mắt, che giấu sự đau khổ đang nhen nhóm từ tận đáy lòng, hô hấp vẫn bình thường như trước, nhưng áp lực đè nén trong lòng nặng bao nhiêu thì chỉ mỗi cô biết rõ.

Chu Tân Vũ hình như đã nhận ra được sự khác thường của Thị Y Thần, lúc trước đó còn nói chuyện vui vẻ, nhưng lại chợt dừng lại, Chu Tân Vũ nhìn theo ánh mắt Thị Y Thần đang hướng về phía đối diện, ngồi ở đó là một đôi trai gái. Về mặt u ám của chàng trai đó đang nhìn chăm chăm vào mặt anh, Chu Tân Vũ cảm thấy có chút khó hiểu; cô gái ăn mặc cầu kỳ, mắt kẻ màu khói rất đậm và rục rỏ, nhìn qua không hề cảm thấy dung tục, tầm thường. Ngược lại có cảm giác như loại phụ nữ này có nét gợi cảm, quyến rũ bẩm sinh. Cô gái xinh đẹp dường như cảm thấy có người đang nhìn mình, quay về phía đó vẫy tay với Chu Tân Vũ, nhướn miệng cười, nụ cười rất quyến rũ, khiến cho anh có chút ngượng ngùng, mặt hình như đang nóng lên. Chu Tân Vũ cười lịch sự rồi quay đầu trở lại.

Chu Tân Vũ quay đầu lại, nhìn Thị Y Thần một lần nữa, cô thấy ánh mắt của anh ta hoàn toàn thay đổi.

Tầm mắt bị giới hạn, Thị Y Thần thấy Thị Y Vân đột nhiên đứng dậy, đi về phía cô.

32. Chương 32: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm (2)

“Thật là trùng hợp. Ở nơi này cũng có thể gặp mặt.” Thị Y Vân chuyển ánh mắt về phía Chu Tân Vũ, dịu dàng cười nói, “Anh đẹp trai, em có thể ngồi đây được không?” Tuy miệng Thị Y Vân nói vậy, nhưng không cần Chu Tân Vũ mở miệng cô đã kéo chiếc ghế trống bên cạnh ngồi xuống, lập tức tự giới thiệu, “Xin chào, em là Thị Y Vân, là em gái Y Thần.”

Chu Tân Vũ ngượng ngùng cười, nói: “Hóa ra là em gái của Y Thần. Cứ việc ngồi đi. Người ngồi bên kia là bạn trai của cô à, hay là cùng nhau ngồi chung đi.”

Thị Y Thần mím chặt môi, sắc mặt càng thêm u ám.

Thị Y Vân cười liếc mắt nhìn qua Thị Y Thần, vui vẻ quay đầu nhìn về phía Cao Minh Dương, nói: “Minh Dương, bên này.”

Cao Minh Dương chần chờ một lúc, chậm rãi đứng dậy đi tới, một tay nhét trong túi quần, dừng lại ở trước bàn.

“Anh ngồi kể chị đi, em lười di chuyển.” Thị Y Vân tỏ vẻ không để tâm.

Cao Minh Dương không hề động đậy, vẫn đứng đó không làm gì cả.

Chu Tân Vũ tưởng anh ta thấy ngại, vì thế lại nói: “Hay là anh ngồi chỗ của tôi đi.” Chu Tân Vũ chủ động đứng lên nhường lại chỗ ngồi.

“Cảm ơn, không cần.” Cao Minh Dương lạnh nhạt lên tiếng, sau đó ngồi vào chỗ trống bên cạnh Thị Y Thần.

Cao Minh Dương vừa ngồi xuống, gương mặt Thị Y Thần trở nên u ám, nói nhanh: “Xin lỗi, tôi đột nhiên nhớ ra vẫn còn có việc phải về trước.”

Chu Tân Vũ cảm thấy bất ngờ, trước đó cô ấy ngồi yên nghe anh nói nhiều đến vậy, coi như là phép lịch sự, cũng không lạnh nhạt như vậy, không, phải nói là thờ ơ. Kiểu từ chối người khác cực kỳ thờ ơ, mà sự thờ ơ này không phải dành cho anh, mà là cho chàng trai vừa mới ngồi xuống kia.

Thị Y Thần lau miệng xong, liền xách túi xách đứng dậy.

Cao Minh Dương đưa tay kéo cô lại.

Chu Tân Vũ kinh ngạc nhìn hai người, trong đầu có suy nghĩ mơ hồ rằng người anh chàng đẹp trai này và Thị Y Thần có mối quan hệ không bình thường. Thế nhưng, anh ta không phải bạn trai của Thị Y Vân sao? Về mặt Chu Tân Vũ kinh ngạc nhìn Thị Y Vân đang ngồi bên cạnh.

Thị Y Vân hai tay khoanh lại, đôi mắt xinh đẹp nhìn hai người, không hề nói lời nào, biểu cảm như chẳng hề quan tâm đến chuyện này, trên mặt vẫn nở nụ cười điềm nhiên như trước.

Thị Y Thần lắc cổ tay một cái, cũng không thể nào thoát khỏi tay Cao Minh Dương. Cô trừng mắt liếc nhìn Cao Minh Dương, ý bảo anh ta buông tay.

Cao Minh Dương làm như không thấy, nắm tay Thị Y Thần thật chặt, kiên trì không chịu buông tay, ánh mắt lạnh băng nhìn về phía Thị Y Vân đang ngồi đối diện.

Thị Y Thần thấp giọng nói: “Buông tay.”

Cao Minh Dương đột nhiên đứng lên, không nói gì, nắm tay Thị Y Thần thật chặt, kéo cô ra khỏi quán ăn.

“Anh muốn làm gì? Buông tay!” Thị Y Thần không nghĩ anh ta sẽ làm như vậy.

Chu Tân Vũ có dự cảm không hay, vội vàng đứng lên ngăn cản Cao Minh Dương, “Xin lỗi, vị tiên sinh này, anh không thể mang bạn của tôi ra khỏi đây được, vả lại cô ấy cũng không muốn đi theo anh.”

Cao Minh Dương trừng mắt liếc Chu Tân Vũ một cái, ánh mắt sắc bén, che giấu sự ghen ghét. Anh ghét Thị Y Thần bày ra bộ dáng vui vẻ cười nói với anh ta lúc này. Cao Minh Dương lạnh lùng nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi. Tôi dẫn bạn gái mình đi phải cần sự cho phép của anh sao?”

Chu Tân Vũ tỏ vẻ ngạc nhiên.

“Anh ta không phải bạn trai tôi.” Thị Y Thần vội vàng nói, huyết thái dương của cô không ngừng co rút.

Chu Tân Vũ lại được một phen ngạc nhiên, trong phút chốc cảm thấy bối rối.

Thị Y Thần nhìn về phía Thị Y Vân, Thị Y Vân đang cầm một ly nước trái cây, nâng lên hướng về phía Thị Y Thần trừng mắt chăm chọc, hình như muốn nói “Tôi đến để xem bạn trai tiếp theo của mình”. Thị Y Thần nghiêng rằng trừng mắt nhìn cô ta, trước đây Thị Y Thần chỉ biết mấy chuyện xấu cô ta lén làm sau lưng mình, hôm nay lại phá rối chuyện của cô một cách công khai như vậy, thực sự là càng ngày càng bỉ ổi.

Cao Minh Dương lại một lần nữa kéo Thị Y Thần ra ngoài.

“Xin buông tay cho, Cao Minh Dương!” Lúc này đây Thị Y Thần lớn giọng quát.

“Cao tiên sinh, xin buông tay.” Chu Tân Vũ lấy lại tinh thần, một lần nữa đưa tay ngăn cản Cao Minh Dương, cánh tay Cao Minh Dương theo bản năng vung lên, không cẩn thận đẩy Chu Tân Vũ ra ngoài, trọng tâm anh ta mất thăng bằng, lão đảo lui về phía sau, cả người đụng vào cái bàn ở gần đó. Khách hàng ở bàn đó sợ hãi kêu lên thành tiếng, Chu Tân Vũ luôn miệng nói xin lỗi.

“Anh thật sự là một người điên!” Thị Y Thần tức giận nhìn Cao Minh Dương.

“Nếu anh là người điên, đó cũng là do bị em ép đến điên.” Cao Minh Dương kéo cô nhanh chóng bước ra ngoài.

Mọi chuyện trở nên bế tắc, đột nhiên một bóng người cao lớn bước nhanh tới, dùng sức dằng lấy cánh tay của Thị Y Thần đang bị Cao Minh Dương nắm, thuận thế kéo cô về phía mình, ôm vào trong ngực.

Thị Y Thần giật mình hoảng hốt, ngược mắt nhìn người đàn ông xa lạ đột nhiên lao đến ôm mình, lại là Lục Thần Hòa. Cô kinh ngạc há hốc mồm, thiếu chút nữa không khép lại được.

Anh ta ở đâu ra thế này, chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô đã đủ mệt rồi, anh ta lại còn chạy đến làm loạn thêm, muốn không cho cô sống yên đây mà.

Chỉ có Lục Thần Hòa và cô, hai người nghe được lời này cúi đầu xuống, nói: “Cô chỉ cần im lặng là được rồi.”

Thị Y Thần nghe lời ngoan ngoãn không nói nữa.

Lần này, không chỉ có Cao Minh Dương và Chu Tân Vũ giật mình, ngay cả người từ nãy đến giờ vẫn ung dung ngồi uống nước trái cây như Thị Y Vẫn cũng ngạc nhiên đến mức thiếu chút nữa phun hết nước trái cây trong miệng ra.

“Anh ta là ai?” Cao Minh Dương vừa trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa, vừa hỏi Thị Y Thần.

“Tôi mới là bạn trai cô ấy.” Lục Thần Hòa không nhanh không chậm nói ra mấy chữ.

Thị Y Thần như không thể tin được trợn mắt nhìn Lục Thần Hòa, anh ta vừa khỏi bệnh mấy hôm, tinh thần cực kỳ tốt, đã lấy lại dáng vẻ đẹp trai, anh tuần trước kia, thoát nhìn chiếc cằm gầy gò khiến anh ta trông có vẻ cực kỳ kiên nghị, ra dáng đàn ông đích thực.

Lục Thần Hòa nhìn cô, cánh tay đang ôm bên hông đột nhiên siết chặt, giống như muốn đem cô cắt thành hai mảnh vậy.

Về mặt Cao Minh Dương như không thể tin được nhìn Thị Y Thần.

Thị Y Thần lấy lại tinh thần, âm thầm cắn chặt răng, đưa tay ôm chặt hông Lục Thần Hòa, thuận thế dựa vào ngực anh ta. Giờ phút này, Thị Y Thần nghĩ, không còn cách nào tốt hơn là dựa vào Lục Thần Hòa. Cô nói với Chu Tân Vũ: “Xin lỗi, gây phiền phức cho anh rồi. Tôi có việc phải đi trước, sau này gặp lại sẽ nói chuyện với anh nhiều hơn.”

Chu Tân Vũ ngây người gật đầu.

Lục Thần Hòa chớp mắt chăm chú nhìn vẻ tức giận của Cao Minh Dương, ngang ngược ôm Thị Y Thần ra khỏi quán ăn.

Một nữ sinh ăn mặc thời thượng vội đuổi theo hai người, không ngừng gọi to “Anh Thần Hòa”.

Cao Minh Dương nhìn theo bóng lưng hai người, cảm thấy có chút khó hiểu.

Chu Tân Vũ cũng không phải là một kẻ ngốc, ít nhiều cũng đoán ra được một số chuyện, cũng đoán ra người đàn ông mang Thị Y Thần đi không phải là bạn trai cô ấy. Chỉ là một người lần đầu tiên đi xem mắt, cũng có thể coi là một người bạn mới quen, chuyện riêng của Thị Y Thần hoàn toàn không liên quan gì đến anh. Hôm nay xảy ra chuyện như vậy, người đàn ông đột nhiên xuất hiện kia mang cô ấy rời khỏi là biện pháp tốt nhất.

Chu Tân Vũ nhìn Cao Minh Dương đang đứng ngẩn ngơ bên cạnh, tức giận nói: “Anh không phải đã nói anh là bạn trai Thị Y Thần sao? Rốt cuộc anh có phải bạn trai của cô ấy không? Anh không cần nói với tôi, cũng không cần trả lời. Loại đàn ông không biết cư xử đúng mực như anh thật sự không xứng làm bạn trai của cô ấy.” Chu Tân Vũ gọi phục vụ đến, tính tiền xong, quay đầu bước đi.

Mới Cao Minh Dương run run, không nói lời nào. Trong đầu của anh ta bây giờ chỉ toàn hình bóng của người đàn ông không biết từ đâu xuất hiện lúc này. Cao Minh Dương tức giận nhìn thoáng qua Thị Y Vẫn đang ngồi ở đó, tính tiền xong, xoay người rời khỏi.

Thị Y Vân ưu nhã lau miệng, lúc đứng dậy theo anh ta vào thang máy, cất giọng thoải mái nói với anh ta: “Tôi chưa gặp người đàn ông đó bao giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy cô ta có bạn trai mới.”

33. Chương 33: Gặp Kẻ Thù Nơi Ngõ Hẻm (3)

Cao Minh Dương lạnh lùng nói: “Bữa cơm sau cùng? Địa điểm cô chọn? Cách làm hèn hạ như cô, cô thật sự cho rằng tôi ngu ngốc để cho cô tùy ý điều khiển sao?” Cao Minh Dương đã ôm trong lòng niềm căm kích, cô ta nói đây là bữa cơm cuối cùng, không nhìn ra đây chỉ là ngụy tạo. Anh lại bị Thị Y Vân lợi dụng, liên tục bị cô cho vào tròng hai lần không hề hay biết.

Thị Y Vân nở nụ cười, tiếng cười giống như chuông gió trong trẻo đung đưa trong gió.

“Chu Du cùng Hoàng Cái*, một người muốn đánh một người muốn bị đánh. Luận đề tiện, anh chỉ có hơn chứ không kém. Lợi dụng em gái của bạn gái mình, muốn dò xét xem trong lòng bạn gái mình rốt cuộc bản thân có trọng lượng thể nào.”

* Trong tiểu thuyết Tam Quốc diễn nghĩa của La Quán Trung, Hoàng Cái là viên tướng xuất hiện từ ngày đầu, theo giúp Tôn Kiên đánh Đổng Trác và Lưu Biểu. Khi Tào Tháo áp sát Giang Đông, Hoàng Cái đứng vào hàng ngũ các võ tướng quyết tâm chống Tào.

Để lừa được Tào Tháo, Hoàng Cái và Chu Du đã phải dụng tâm làm kế khổ nhục. Biết Sái Trung, Sái Hòa (2 nhân vật hư cấu, là em của Sái Mạo) sang Đông Ngô trả hàng, Chu Du và Hoàng Cái cố ý giả vờ cãi nhau, rồi Chu Du đánh đòn Hoàng Cái trước mặt 2 họ Sái, để mượn 2 gián điệp của Tào Tháo đưa tin tức sai về. Hoàng Cái giả cách oán hận Chu Du, cử Hám Trạch sang đưa thư trả hàng. Do tin của Sái Trung, Sái Hòa đưa về, cộng với tài ăn nói của Hám Trạch, Tào Tháo tin việc Hoàng Cái sang hàng là thật.(Viki)

“Cô câm miệng! Tôi chưa từng lợi dụng cô để nhằm mục đích gì. Đêm đó, trong lúc đó tôi và cô đến cuối cùng đã phát sinh chuyện gì, trong lòng cô biết rõ.” Cao Minh Dương thật sự kích động muốn đánh Thị Y Vân, nếu không phải cô ta là phụ nữ, anh đã sớm đâm một phát vào khuôn mặt xinh đẹp của cô ta.

“Anh chắc chắn không hề xảy ra chuyện gì sao? Là ai một mực oán giận Thị Y Thần nói cô ta là một người phụ nữ không có chút lãng mạn nào, oán giận cô ta không có thời gian cùng anh, đối với áo cưới còn dành nhiều tình cảm hơn đối với anh?” Thị Y Vân đi tới trước mặt Cao Minh Dương, đưa ngón tay ra đặt trước ngực của Cao Minh Dương vẽ vòng tròn khiêu khích, “Không biết là ai đã ôm tôi mãnh liệt thật lâu không muốn buông tay?”

Cao Minh Dương trừng lớn đôi mắt, gân xanh trên trán không ngừng nổi lên, đẩy Thị Y Vân ra, rời khỏi.

Đêm hôm đó, Cao Minh Dương cùng bạn bè ngồi trong quán uống rượu, vừa vặn gặp Thị Y Vân, vốn muốn từ chỗ Thị Y Vân hỏi xem rốt cuộc Y Thần thật sự muốn gì, nhưng không ngờ lại bị cô ta dẫn dắt ngược lại, mang mấy chuyện đau khổ khó nói trong lòng nói ra. Bởi vì trong lòng buồn khổ, lại còn uống nhiều rượu, ngày hôm sau tỉnh lại, đã phát hiện Thị Y Vân nằm bên cạnh mình. Ngoại trừ hôn ra, Cao Minh Dương căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra. Chuyện này không chỉ là lưỡi dao sắc bén mà Thị Y Vân dùng để trả thù Thị Y Thần, cũng vì chuyện này đã làm cho Cao Minh Dương và Thị Y Thần trở thành người xa lạ.

Cao Minh Dương lạnh lùng nói: “Cô đừng tưởng ai cũng thích người như cô.”

Thị Y Vân không hề để tâm, cười nói: “Một bàn tay vỗ không vang, một con ruồi không đốt hư quả trứng. Anh đừng lừa mình dối người nữa, anh dám nói lần đầu tiên lúc nhìn thấy tôi, tim của anh không đập nhanh không?” Lần thứ hai Thị Y Vân bước đến gần anh ta, đưa tay chặn trước ngực Cao Minh Dương, “Nếu không phải muốn chứng minh cái gì, tại sao anh đồng ý dùng thân phận bạn trai của tôi để xuất hiện ở nhà của tôi? Kỳ thực từ sâu trong nội tâm của anh, sợ dĩ anh chấp nhận đề nghị của tôi là muốn kích thích Thị Y Thần ghen tuông. Chỉ tiếc là, anh đã tính sai. Tuy rằng tôi đã thành công làm Thị Y Thần nổi cơn ghen, nhưng cũng làm cho cô ta vĩnh viễn không thể nào tha thứ cho anh. Anh biết không? Chuyện Thị Y Thần hận nhất không phải là anh lên giường với tôi, bởi vì cô ta biết tấm ảnh đó là tôi cố ý làm cho cô ta xem.

Chuyện Thị Y Thần hận nhất, là anh dùng thân phận bạn trai của tôi khi đến nhà tôi, điều đó như thông báo với người nhà chúng tôi rằng, tôi là bạn gái của anh, cô ta chẳng là gì cả. Thị Y Thần là một người yếu đuối, mỗi lần cô ta bị tôi cướp mất bạn trai, ngoại trừ trốn tránh và trốn tránh, Thị Y Thần sẽ không quay đầu lại, bởi vì anh không phải là người đầu tiên, cũng sẽ không phải người cuối cùng. Anh bỏ cái ý nghĩ này đi, bạn học cũ.”

Thị Y Vân vừa nói xong, lời nói giống như một thanh kiếm khoét sâu vào trong lòng Cao Minh Dương.

“Tôi cho rằng nhiều năm qua rồi cô sẽ thay đổi, không ngờ cô vẫn như vậy, không có thuốc nào cứu được.” Cao Minh Dương dùng sức đẩy Thị Y Vân ra, đi vào thang máy.

Thị Y Vân hơi mất trọng tâm, thân thể lùi về phía sau mấy bước, mặc dù có chút chật vật, nhưng dáng vẻ tươi cười không bao giờ tắt trên gương mặt cô.

Trong nháy mắt cửa thang máy chậm rãi khép lại, Thị Y Vân cười nói với Cao Minh Dương: “Tôi chính là muốn cô ta phải đau khổ, tôi muốn cô ta giống như tôi năm đó, từ từ ném trái nõi đau mất đi người yêu.”

Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần bước vào thang máy mới buông tay ra.

Thang máy nhanh chóng di chuyển xuống bãi đậu xe. Ra khỏi cửa thang máy, nước mắt của Thị Y Thần cứ như ‘đại hồng thủy’ tuông ra không ngừng.

Nỗi đau khổ không thể chịu được trong quá khứ giống như dòng nước lũ đáng sợ, tiến về phía cô, trong nháy mắt cuốn cô vào trong vòng xoáy.

Cuộc chia tay nửa năm này, có quá nhiều chuyện không cam lòng, chỉ là trong lòng vẫn không có cách nào khuất phục, vẫn kiên cường cố gắng chống chọi. Đã từng có một người đàn ông luôn miệng nói yêu cô, lại nhiều lần chạm đến giới hạn chịu đựng cuối cùng của cô, không để ý đến cảm nhận của cô. Rốt cuộc anh ta muốn thế nào, tại sao công khai thừa nhận là bạn trai của Y Vân, còn đối với cô thì sao? Loại cảm giác này khiến cho cô cảm thấy bản thân như bóng tối không thể nhìn thấy ánh mặt trời, vĩnh viễn bị người khác chà đạp. Cô cho rằng Cao Minh Dương sẽ biết rằng cô không thể chấp nhận bất cứ lời giải thích nào của anh ta, cũng chưa từng muốn biết. Cao Minh Dương lại giống như Thị Y Vân, từ một người có lý trí biến thành một kẻ điên.

Lục Thần Hòa đưa cho cô một cái khăn.

“Cảm ơn.” Cô nhận lấy, lau đi nước mắt, hít sâu mấy hơi, cố gắng bình ổn lại tâm tình.

Lục Thần Hòa đứng một bên không nói lời nào, từ trong túi quần lấy ra một điều thuốc, châm lửa, lặng lẽ nhả khói, yên lặng chờ cô hồi phục tâm tình.

Nhưng bầu không khí yên tĩnh này không duy trì được bao lâu, đột nhiên có hai giọng nói truyền tới làm phá bầu không khí yên tĩnh này.

“Y Y!”

“Anh Thần Hòa!”

Thị Y Thần quay đầu lại, nhìn thấy một đôi trai gái đứng cách đó không xa, người con trai không ai khác là Cao Minh Dương, còn cô gái chính là cô gái xinh đẹp ngồi đối diện Lục Thần Hòa.

Cô muốn bỏ đi, nhưng không kịp.

Cao Minh Dương đuổi theo, kéo tay cô, nói: “Anh xin lỗi...”

Lời của anh ta còn chưa nói xong, Thị Y Thần liền cười lạnh một tiếng cắt ngang: “Xin lỗi? Xin lỗi cái gì? Xin lỗi anh vẫn còn đi chung với Thị Y Vân? Xin lỗi anh và cô ta cùng nhau điên loạn quan sát xem bạn trai tiếp theo của tôi như thế nào sao? Xin lỗi vì các người đã thành công phá hỏng chuyện xem mắt? Xin lỗi, xin lỗi, anh muốn xin lỗi chuyện gì?!” Thị Y Thần giống như người bệnh tâm thần gào thét.

Cao Minh Dương không biết phải bắt đầu giải thích hiểu lầm từ đâu, anh mím chặt khóe môi, suy nghĩ một chút mới nói: “Anh hoàn toàn không biết hôm nay em đến ăn với bạn. Anh chỉ là đến đây nói chuyện rõ ràng với cô ấy, kết thúc mọi chuyện trước kia, cho nên...”

Thị Y Thần hít sâu một hơi, cắt lời Cao Minh Dương: “Được rồi, không cần giải thích với tôi. Cao Minh Dương, bây giờ tôi ở đây nói rõ ràng với anh, từ lúc tôi bắt đầu nhận được tin nhắn kia, tôi với anh đã chấm dứt rồi. Từ lúc anh bắt đầu làm bạn trai của Thị Y Vân, tôi với anh thật sự là không còn gì nữa rồi. Làm ơn, từ nay về sau, hãy biến mất khỏi tầm mắt của tôi!”

34. Chương 34: Đả Kích?an Ủi?

Gào thét xong, Thị Y Thần muốn bỏ đi, cánh tay lại bị người nào đó nắm thật chặt. Cô quay lại trừng mắt liếc Cao Minh Dương, lạnh lùng nói: “Buông tay!”

“Em có thể cùng anh nói chuyện đằng hoàng được không?”

“Tôi và anh kể từ lúc đó đã không còn gì để nói rồi. Buông tay!”

“Không buông.” Cao Minh Dương đưa tay ôm lấy Thị Y Thần, nhưng không ngờ bị cô dùng hết sức lực toàn thân đẩy ra, cả người lao đảo lui về phía sau, chút nữa thì ngã xuống đất.

Lục Thần Hòa thấy vậy ném điều thuốc lá trong tay đi, cúi đầu nói với cô gái xinh đẹp kia mấy câu, cô gái xinh đẹp liền vui vẻ xoay người chặn trước người Cao Minh Dương. Lục Thần Hòa cong khóe môi, dễ dàng nắm lấy tay Thị Y Thần, đi về phía chiếc xe màu bạc để rời khỏi đó.

Thân thể Cao Minh Dương vừa mới đứng vững, vừa có ý định đuổi theo chiếc xe đó. Bỗng nhiên, một cô gái xinh đẹp xuất hiện đưa hai tay ôm chặt lấy anh ta, nói to: “Thất lễ rồi, thất lễ rồi!”

Cao Minh Dương ngạc nhiên, đột nhiên có người cản đường lại không thể làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn người đàn ông xa lạ đó dắt Thị Y Thần rời khỏi.

“Cô còn không chịu buông tay, bọn họ đều đi cả rồi.” Cao Minh Dương nắm lấy cánh tay của cô gái xinh đẹp đó, rút ra một cách khó khăn.

Cô gái xinh đẹp đứng phía sau rất vững, phát hiện Lục Thần Hòa và Thị Y Thần đã chui vào trong xe, hốt hoảng kêu lên: “Anh Thần Hòa, chờ em một chút!”

Lục Thần Hòa nhanh chóng khởi động xe, chạy đi chỉ để lại phía sau một làn khói dài. Xe rất nhanh rời khỏi bãi đậu xe ở tầng hầm, chạy lên quốc lộ.

Điện thoại di động của Thị Y Thần vang lên liên tục, trên màn hình điện thoại hiện lên một dãy số quen thuộc. Thị Y Thần không chút do dự, liền tắt máy.

Cho đến lúc gặp phải đèn đỏ, Lục Thần Hòa mới mở miệng hỏi Thị Y Thần đang ngồi ở ghế lái phụ, “Muốn đi đâu?”

“Không có chỗ để đi.” Thị Y Thần ngây ngốc trả lời.

Lục Thần Hòa dừng một chút, qua khỏi đèn đỏ anh liền quay đầu xe chạy về hướng ngược lại.

Thị Y Thần quay đầu nhìn qua cửa kiếng xe, từng hàng đèn đường vàng mờ mờ lướt qua trước mắt, đèn đường dần dần mất hẳn, hai bên đường trở nên tối tăm, thay vào đó chỉ là ánh sáng lập lờ lên từ đuôi xe chạy phía trước. Nhưng mà tất cả những thứ này, đối với Thị Y Thần mà nói, đều không quan trọng. Giờ phút này, trong đầu của cô từ lâu đã trống rỗng, căn bản không thể suy nghĩ được chuyện gì nữa.

Chẳng biết xe chạy bao lâu, cuối cùng cũng ngừng lại.

Thị Y Thần trầm lặng một lúc mới từ từ lấy lại tinh thần, Lục Thần Hòa đã xuống xe. Cô mở cửa xe, đến lúc nhìn rõ mọi thứ xung quanh, cô không khỏi ngẩn ra.

Lục Thần Hòa cầm chìa khóa mở cửa, phát hiện phía sau không có động tĩnh gì, xoay người lại, một tay Thị Y Thần chống lên cửa xe, vẫn đứng đó không hề động đậy. Anh nhíu mày, nói: “Làm sao vậy?”

“Không có gì.” Thị Y Thần thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi tiến về phía trước, đi vào nhà Lục Thần Hòa. Thị Y Thần không thể nào ngờ Lục Thần Hòa lại đưa cô về nhà anh ta, tuy rằng trước đó cô đã tới một lần.

Lục Thần Hòa thay giày, rẽ ở chỗ ngoặt, người liền biến mất.

Thị Y Thần đứng ở cửa ra vào, do dự một chút, mới thay giày, đi vào phòng khách. Cô tiến về phía ghế sofa chậm rãi ngồi xuống, hai mắt nhìn thẳng vào bức tranh to treo trên tường, trở nên ngây ngô, không biết từ lúc nào nước mắt đã theo khóe mắt chảy ra.

“Muốn uống gì?” Âm thanh của Lục Thần Hòa đột nhiên truyền đến cắt ngang dòng thương cảm của cô.

Thị Y Thần vội vàng lau khóe mắt, nhìn về hướng âm thanh phát ra, Lục Thần Hòa đứng bên trái cánh cửa xung quanh được trang trí bằng đá cẩm thạch, hai tay đút trong túi quần, nhú mào nhìn cô.

Thị Y Thần hít sâu một hơi, nói: “Gì cũng được.”

“Nhà của tôi không có nhiều thứ, chỉ có rượu và nước lọc.” Lục Thần Hòa nhướng mày, xoay người hướng về phía sau cầu thang, cầu thang thông với một tầng hầm. Lục Thần Hòa đi vào tầng hầm, rất nhanh mang theo một cái giỏ xách.

Anh ta lấy từ trong giỏ ra thứ gì đó.

Thị Y Thần nhìn một hàng chai thủy tinh trên bàn trà, bên trong có chứa mấy loại chất lỏng đủ màu, có màu trắng, có màu vàng, có màu đỏ đậm, có màu nâu, còn có màu trắng sữa nữa.

Thị Y Thần kinh ngạc nhìn về phía Lục Thần Hòa, nói: “Cái này chẳng lẽ... Toàn bộ đều là rượu sao?”

“Ừ.”

“Mới nhìn rất giống nước trái cây.”

“Hoàng tử, bia, rượu nếp, rượu sơn tra cùng với rượu nho, cô cũng có thể coi mấy loại rượu này là nước trái cây lên men cũng được.” Lục Thần Hòa chỉ vào bình chứa rượu sơn tra và bình rượu nho, sau đó chỉ tay vào mấy cái bình còn lại, nói, “Những thứ này đều do tôi tự cất. Ở dưới còn có rượu thuốc, nếu như cô nói muốn uống, tôi có thể đi lấy.”

Thị Y Thần cong khóe môi, lắc đầu ý bảo không cần phiền phức như vậy.

“Muốn uống gì thì tự mình rót.” Lục Thần Hòa rót ỉnh một ly rượu đỏ, lắc nhẹ ly rượu, ngồi nhìn chất lỏng màu đỏ thi nhau sóng sánh trên thành ly.

Thị Y Thần mím chặt môi, không nói lời nào, cũng không chọn một loại rượu nào, chỉ khẽ nâng mắt nhìn Lục Thần Hòa, chân mày lập tức lại rũ xuống.

Đôi môi mỏng của Lục Thần Hòa khẽ cong lên, nói: “Cô rất hiểu bản thân, biết tửu lượng của mình không tốt, nên mới không dám uống.”

“Tửu lượng của tôi rất tốt, lần trước uống nhiều rồi gặp được anh, đó là...” “Chỉ là ngoài ý muốn” bốn chữ này đột nhiên nghẹn lại trong miệng Thị Y Thần. Chỉ cần vừa nhắc tới chuyện đó, Thị Y Thần lập tức muốn cắn lưỡi, mà khóe miệng hiện lên nét cười cợt của Lục Thần Hòa làm cho cô cảm thấy buồn bực. Cô đã có quá nhiều chuyện để mệt rồi, lại còn cộng thêm chuyện này nữa. Nhưng mà người như anh ta căn bản không thể hiểu được con người của cô, nhất định sẽ cho rằng cô là một người phụ nữ vô cùng phóng túng, hờ một chút là mang chuyện đó ra treo ở cửa miệng, vì chuyện đêm đó mà cảm thấy tự hào.

Thị Y Thần cầm lấy chai thủy tinh chứa đầy chất lỏng trong suốt trước mặt, rót ỉnh một ly, cầm ly lên một hơi uống sạch. Vị cay xè lập tức lan tỏa khắp khoang miệng, cô không chịu được ho khan dữ dội. Chất lỏng trong suốt đó, ngoại trừ nước, còn có cả rượu trắng. Lúc này mấy loại rượu Lục Thần Hòa kể tên, hoàn toàn không có rượu trắng, cho nên cô mới cho rằng chai thủy tinh chứa chất lỏng trong suốt này là nước, lại không ngờ rằng nó là rượu trắng.

Về mặt Thị Y Thần đau khổ nhìn Lục Thần Hòa, muốn mở miệng hỏi tìm nước, nhưng nhìn bộ dạng như cười như không trên choker của anh ta, trong lòng dâng lên cảm giác tủi thân, cố đè nén, nhin xuống.

Lục Thần Hòa che miệng, nhìn gương mặt khổ sở của Thị Y Thần, biết cô đang kiên cường chịu đựng. Lúc này, đưa cho cô một ly nước trái cây hoặc một ly nước lọc mà nói, giống như ‘quỳnh tương ngọc dịch’, nhưng anh lại không đưa cho cô một ly nước, mà là cầm một chai rượu màu đỏ thắm đưa cho cô.

“Cái này chắc là cô sẽ thích, là rượu sơn tra, không khác nước trái cây là mấy, uống cũng không say.”

Không biết tại sao, Lục Thần Hòa lại thích nhìn thấy dáng vẻ khổ sở, chật vật của Thị Y Thần.

Thị Y Thần nhìn chai chất lỏng trong suốt màu đỏ đậm giống màu rượu nho trước mặt, không muốn cầm lên.

Lục Thần Hòa cười nhạo một tiếng, nói: “Tôi biết cô đang nghĩ gì. Một người phụ nữ cùng một người đàn ông ở cùng nhau, người đàn ông bảo người phụ nữ uống rượu, phụ nữ nên cảnh giác cũng là chuyện nên làm thôi. Nhưng bây giờ cô mới cảnh giác có phải là quá muộn rồi không?”

35. Chương 35: Đả Kích?an Ủi? (2)

Mặt của Thị Y Thần nóng lên, bĩu môi, tức giận trả lời: “Tôi làm sao biết anh sẽ đưa tôi đến đây?” Trong quán ăn, tình cảnh đó khiến cho cô trở nên bối rối, không biết làm thế nào, mà Lục Thần Hòa đột nhiên xuất hiện, anh ta giống như thiên sứ do thượng đế phái tới để cứu giúp cô. Bởi vì tin tưởng, nên cô mới đi theo anh ta, để mặc cho anh ta chở cô đến một chỗ yên tĩnh. Nhưng mà ai ngờ anh ta lại hiểu “Chỗ yên tĩnh, vắng người” là nhà anh ta?

Ánh mắt Lục Thần Hòa quét qua liếc nhìn Thị Y Thần, cười lạnh một tiếng, độc mồm nói: “Chẳng lẽ cô muốn tôi chở cô ra bờ sông để hóng gió sao? Xung quanh chỗ đậu xe trời tối đen như mực, bên tai không ngừng truyền đến tiếng nước chảy cùng với âm thanh của mấy chiếc thuyền khua nước. Nhìn xa xa, trên mặt nước có vài cái đèn hiệu, kéo dài như vô tận, ngẩng đầu nhìn lên nền trời, mấy ngôi sao chiếu sáng giống như châu ngọc trên nền vải đen tuyền. Với cô, có thể ngồi khóc thỏa thích, để mặc cho tiếng nước cùng tiếng mấy chiếc thuyền xung quanh khóa lấp đi tiếng khóc, không ai nghe thấy. Chuyện như vậy chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết thôi, còn chuyện tôi làm là chuyện xuất hiện ở hiện thực.”

Khóe miệng cô giật giật, nói: “Tôi chỉ là muốn tìm một nơi yên tĩnh một chút, không nhất định phải là bờ sông, ai biết là anh chở tôi đến nhờ anh, cái nơi hoang vu vắng vẻ này. Anh không nói móc người khác sẽ chết sao?!” Nói một lúc, nước mắt tủi thân đã tràn ngập trong khóe mắt, một giọt nước mắt lớn gần bằng hạt đậu lăn xuống, Thị Y Thần liền quay mặt chỗ khác, đưa tay lau đi.

Lục Thần Hòa nhìn Thị Y Thần, lời nói bén nhọn: “Tôi chỉ nói sự thật thôi. Bờ sông chỉ là một ví dụ, cho dù là bờ sông hay là đỉnh núi, nếu tôi chở cô đi, cô liền khóc lóc như vậy, trong lòng có chuyện khó giải quyết được, có thể sẽ nhảy sông tự sát, phí công sức tôi đi cứu cô. Tôi ghét phải gặp chuyện phiền phức mà không hiểu tại sao, vả lại nhà tôi hoàn toàn phù hợp với yêu cầu của cô: Một nơi yên tĩnh tuyệt đối!”

“Thôi quên đi, tôi thấy anh chở tôi đến nhà anh, là bởi vì anh nghĩ thay vì lựa chọn mấy chỗ yên tĩnh khác, trực tiếp về nhà sẽ tốt hơn.”

Lục Thần Hòa đưa tay, ý nói cô nói đúng rồi, độc địa trả lời: “Cô không cần phải tủi thân, trực tiếp về nhà đối với tôi mà nói là lựa chọn tốt nhất. Nhớ lần trước cô giúp tôi, tôi phải giúp lại cô, đưa cô rời khỏi đó, nhưng không có nghĩa là tôi phải chở cô về nhà.”

“Ông trời đối với mọi người luôn luôn công bằng. Cho dù ban phát cho cô một cái xác tốt hơn nữa, nhưng bởi vì ... cái miệng độc địa này, khiến nó trở nên thối nát không thể chịu được, lại còn tâm địa độc ác. Người phụ nữ nào thích anh, nhất định nếu không phải bệnh tâm thần, thì cũng là đầu óc có vấn đề.” Thị Y Thần bực mình đứng dậy, tức giận đến run người, ly rượu trắng vừa rồi xuống bụng giống như một trận lửa đang thiêu đốt trong ruột gan cô.

Một lần nữa Lục Thần Hòa lại chọc giận Thị Y Thần thành công. Mỗi lần gặp cô, chỉ cần nói mấy câu, lúc nào anh cũng dễ dàng chọc cô tức giận.

“Vậy sao?” Lục Thần Hòa cũng đứng lên, bước nhanh đến đứng trước mặt cô, ngăn cô lại, mang gương mặt tuần tú áp sát mặt Thị Y Thần.

Thị Y Thần bị động tác bất ngờ của anh ta làm cho hoảng sợ, theo phản xạ muốn tránh về phía sau, thoáng cái đã ngã ngồi xuống ghế sofa. Lục Thần Hòa cúi người, sát lại gần cô, cô vẫn tiếp tục lùi về phía sau, thế nhưng trên sofa muốn lùi về sau cũng không có chỗ, thân thể chỉ nhích một chút, liền chạm phải chỗ tựa lưng phía sau, không thể động đậy.

Tay phải của Lục Thần Hòa khẽ nhấc lên, tùy ý đặt trên chỗ tựa lưng cạnh đầu vai Thị Y Thần, thân thể lại một lần nữa nghiêng về phía trước.

“Anh muốn...làm gì?!” Thị Y Thần trở nên khẩn trương, vẻ mặt bối rối, đưa hai tay về phía trước hướng vào trong ngực Lục Thần Hòa. Người đàn ông này thật đúng là không thể hiểu được, không có chút quy tắc, chừng mực nào.

Khuôn mặt anh tuần của Lục Thần Hòa gần trong gang tấc, trông mắt sâu như biển, khóe môi phác họa lên ý cười như có như không, hơi thở ấm nóng, trầm ổn từ mũi phả vào tai cô, có chút nhẹ nhàng lại mang theo chút trêu đùa.

Mặt của Lục Thần Hòa càng ngày càng gần, chỉ cách ba cm, giống như sắp hôn lên má cô đến nơi rồi.

Giọng nói khàn khàn của Lục Thần Hòa, nhẹ nhàng nói: “Xuyên qua hai cánh tay đang run rẩy của cô, tôi có thể nghe rõ tiếng tim cô đang đập mãnh liệt...” Lục Thần Hòa nói một nửa, đột nhiên dừng lại.

Hô hấp Thị Y Thần có cảm giác đập dồn dập, hai tay cũng không tự chủ được nhẹ nhàng run rẩy, nội tâm có cảm giác kỳ quái không nói được. Loại cảm giác kỳ quái này không giống như chất cồn đang làm loạn, cô chắc chắn trữ lượng của mình không tệ, ly rượu kia tuy là hơi mạnh một chút, có thể làm khuôn mặt của cô hơi nóng lên, đầu cũng có chút choáng váng, nhưng không đến mức đầu óc mơ hồ đến vậy.

“Một chút lại một chút, như là đang không ngừng nói...” khóe môi Lục Thần Hòa cong lên, “Dừng lại đây, dừng lại đây, dừng lại đây... Tôi không chịu nổi.”

“Anh bệnh tâm thần!” Mặt Thị Y Thần càng ngày càng nóng. Ý thức được anh ta đang đùa mình, hai tay cô dùng sức đẩy anh ra, nhưng lại không đẩy ra được, “Anh là một người bệnh thần kinh!”

Lục Thần Hòa thỏa mãn nhìn tâm tình Thị Y Thần đang không ngừng biến hóa, khóe miệng khẽ nhếch lên, chế nhạo nói: “Cô nghĩ tôi thật sự sẽ hôn cô sao? Cô nghĩ nhiều rồi. Ai lại có hứng thú với một con gấu mèo quý kia chứ.” Nói xong, anh nhanh chóng đứng dậy, quay về chỗ của mình ngồi xuống.

Lục Thần Hòa vừa rời khỏi, Thị Y Thần liền nhảy dựng lên, lấy một cái gương từ trong túi xách. Cô trong gương, vốn dĩ mắt trang điểm rất nhạt, màu lông mi đen giống như mực tàu bao xung quanh viền mắt, phía dưới còn có hai vệt nước mắt màu đen, đầu phải chỉ là gấu mèo, nhìn giống quý hơn. Cho nên Lục Thần Hòa nói “Gấu mèo quý” để hình dung cô lúc này thật là chính xác.

Chết tiệt! Cô phải đi rửa khuôn mặt giống quý này ngay mới được.

Lục Thần Hòa như nghe được tiếng lòng của cô, đưa tay chỉ về cánh cửa bên phải cầu thang, “Toilet ở bên kia.”

Thị Y Thần không rời khỏi đó ngay, ngồi yên tại chỗ suy nghĩ một lúc, khi thấy dáng vẻ Lục Thần Hòa nhún nhún vai như chẳng có gì cả, cô lập tức cắn răng, đứng lên bực bội đi vào toilet.

Vừa đóng cửa, cô mở vòi nước, ra sức tát nước lên mặt, dòng nước lạnh dường như băng khiến nhiệt độ trên gương mặt nóng bừng của cô giảm đi nhiều. Không trang điểm, mặt mũi lại dơ bẩn, cô bước đến cạnh bồn rửa tay, lau sạch tay lấy xà phòng chà nhẹ lên mắt. Không biết là do xà phòng kích thích, hay là do trong lòng đau khổ, nước mắt Thị Y Thần như suối nước điên cuồng tràn ra ngoài, hòa lẫn vào trong nước, từng giọt từng giọt rơi vào bồn rửa tay.

Trong lòng Thị Y Thần nguyện rửa Lục Thần Hòa hàng ngàn hàng vạn lần. Đê tiện vô sỉ hạ lưu, đồ đàn ông thối ác độc. Rõ ràng người đàn ông độc ác như vậy, hết lần này đến lần khác giả dạng làm thiên sứ mang vòng hào quang, giả danh lừa bịp. Cô bị ma quỷ mê hoặc, mới có thể tin tưởng đi theo anh ta. Đàn

ông trên thế giới này, không có ai là tốt cả. Dáng vẻ dù xấu xí, đẹp trai, có tiền, không có tiền, cao, hay thấp, tất cả đều là đồ khốn nạn.

Mắt vừa rất vừa đau, cô sụt sùi, lau khô nước cùng nước mắt trên mặt, trang điểm lại một chút, điều chỉnh lại tâm trạng, lúc này mới rời khỏi toilet.

Lục Thần Hòa đang ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, đối mặt Thị Y Thần.

Thị Y Thần liếc Lục Thần Hòa một cái, xoay người đi về phía cửa chính, giọng nói của Lục Thần Hòa từ phía sau truyền đến: “Bây giờ cô từ đây đi ra ngoài, tôi đảm bảo, trong vòng mấy tiếng đồng hồ, cô cũng không đón được xe. Trừ phi giống lần trước, cô điện thoại đến 120 gọi xe cấp cứu.”

“Chuyện này không cần anh phải bận tâm.” Cô thật sự muốn lấy túi xách trên tay đập vào khuôn mặt đẹp trai nhưng lại cực kỳ đáng ghét của anh ta.

“Cho dù bây giờ cô ra ngoài may mắn bắt được một chiếc xe, về đến nhà, lẽ nào không sợ người yêu cũ vẫn đang đứng chờ cô sao? Dựa vào kinh nghiệm của tôi, tám chín phần là như vậy. Cách tốt nhất là nên tránh mặt, hay là cô muốn tìm một nơi không có bóng người, không ai tìm được ở đó một đêm, một mình yên tĩnh.”

Thị Y Thần dừng lại, môi mím chặt, lời nói của Lục Thần Hòa không phải là không đúng. Bây giờ nếu có bắt được xe quay trở lại, nhất định không tránh được phải gặp một số người. Thế nhưng, dù sao cũng không thể ở lại nơi này chịu nhục được.

Cô đứng ở cửa ra vào, đang chuẩn bị thay giày, lại nghe Lục Thần Hòa nói: “Có thể cô cho là tôi là một người thích cãi nhau với phụ nữ, dễ tiện vô sỉ hạ lưu, một người đàn ông khốn nạn thích trả thù người khác, tôi không quan tâm. Nhưng nói cách khác, từ lúc cô cãi nhau với tôi đến giờ, nước mắt cũng chảy không ít, có phải từ lúc đến đây đã tạm thời quên đi chuyện không vui lúc trước rồi không, đau khổ cũng giảm đi nhiều?”

36. Chương 36: Đả Kích?an Ủi? (3)

Thị Y Thần quay đầu lại, nhìn về phía Lục Thần Hòa có chút khó tin được. Anh ta rốt cuộc là người thế nào?

“Hết giận rồi, vậy thì lại đây uống một ly đi.” Lục Thần Hòa cầm chai rượu đỏ, uống thử một ngụm nhỏ, nói thêm một câu, “Cô có thể yên tâm, tôi nói rồi, tôi đối với cô hoàn toàn không có hứng thú.”

Thị Y Thần cắn môi, học theo anh, quay lại nói một câu: “Anh đối với tôi không có hứng thú, hay là đối với phụ nữ không có hứng thú.”

Lục Thần Hòa khẽ mím đôi môi mỏng, mi tâm nhíu lại, nhưng rất nhanh gương mặt đã khôi phục lại dáng vẻ tự nhiên, nói: “Nếu nghĩ như vậy, có thể làm cho cô có cảm giác an toàn, vậy tạm thời cho là vậy đi.” Lục Thần Hòa cầm chai rượu sơn tra, rót vào ly rượu của cô một ly, làm động tác mời.

Thị Y Thần suy nghĩ một chút, quay trở lại sofa ngồi xuống. Cầm ly rượu sơn tra trước mặt, ly rượu chạm vào môi, cô nếm một chút, chất lỏng màu đỏ thẩm chảy qua đầu lưỡi, hương vị tê dại ngọt ngào từ miệng chảy xuống cổ họng.

Quả thực như lời anh ta nói, giống như nước trái cây, rất ngon.

Cô mới thử nếm một chút, chưa thỏa mãn.

Thị Y Thần liếc nhìn Lục Thần Hòa, không thể tin được mấy bình rượu này đều do anh cất, nhưng anh ta ở khu nhà cao cấp như vậy, lái xe nổi tiếng, nếu không phải là người ăn chơi trác táng, thì cũng ‘không phải đàn ông’, thật sự rất khó tin được anh ta lại có sở thích chưng cất rượu giản dị như vậy.

“Ánh mắt cô trông đầy vẻ khinh thường, nhưng sự thật vẫn là sự thật, rượu là do tôi cất, không thể nghi ngờ.” Ánh mắt sắc bén của Lục Thần Hòa quét qua liền bắt được suy nghĩ của cô.

Cô đồng tình, lại nếm thử một chút, không khỏi nghĩ đến câu nói của Chu Kiều Na: “Tình yêu cũng giống như rượu sơn tra vậy. Có lúc vị rất ngọt, có lúc vị rất chua, có lúc vị lại là đắng chát, đôi khi còn có mùi vị cay nồng. Dù là vậy, người ta vẫn không thể kiềm chế được muốn nếm thử một chút. Bởi vì...mùi vị của nó, chỉ có những người đã trải qua tình yêu mới có thể hiểu được. Chính mùi vị ‘ngọt bùi cay đắng’ này, mới khiến cho con người ta khắc cốt ghi tâm.”

Là khắc cốt ghi tâm, loại đau nhức ăn sâu vào xương cốt này, làm sao có thể đơn giản mà quên đi được.

Thị Y Thần ngửa đầu một hơi uống cạn ly rượu sơn tra.

“Từ từ mà uống.” Lục Thần Hòa đột nhiên bỏ ly rượu xuống, đứng lên, đi về phía cầu thang, mới vừa bước một bước, lại dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Thị Y Thần, “Dưới lầu có phòng dành cho khách, cô cứ chọn một phòng nghỉ ngơi, nhưng bắt đầu từ chỗ này là cấm địa.” Anh chỉ vào bậc thang dưới chân, ánh mắt sắc bén nói cho cô biết, nếu cô uống nhiều sau đó đi nhầm vào cấm địa, hậu quả tự mình gánh lấy.

Thị Y Thần nhìn bóng dáng của anh biến mất nơi cầu thang, cảm giác như không thể hiểu được.

Cô cầm chai rượu, lại rót thêm một ly, sau đó không chút khách sáo từ từ uống, quả nhiên phải uống từng ngụm từng ngụm lớn mới cảm nhận được rõ mùi vị.

Có lẽ do cồn kích thích, cũng có thể không phải, nhưng tâm trạng của Thị Y Thần cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Tuy là cô ghét cách anh ta chế nhạo, xem thường cô, nhưng không thể không nói, trong lúc buồn bực tìm một người cãi nhau một trận, nước mắt như đê vỡ trào ra, thật sự là một phương pháp giải tỏa tốt. Loại cảm giác này thật dễ chịu, giống như trong người bức rức lâu ngày, trong nháy mắt toàn bộ đều được đẩy ra ngoài, thật sự rất thoải mái.

Tuy rằng miệng của anh ta có chút độc địa, nhưng xem như anh ta đã giúp cô “Thoải mái”, từ tận đáy lòng cô cảm thấy cảm kích anh ta. Lúc cô cảm thấy đau khổ, bất lực nhất, cuối cùng cũng có người cứu cô lên, không để cho cô một mình tuyệt vọng chết chìm ở trong nước, tuy rằng quá trình đó làm cô hơi khó chịu một chút.

Thị Y Thần vừa xoa xoa khóe mắt, vừa vỗ vỗ gương mặt, tự nói với mình không nên nhớ lại chuyện không vui nữa, hít sâu một hơi, nhìn chiếc bàn thủy tinh bên cạnh cổ nệm ra một nụ cười, sau đó bắt đầu chậm rãi quan sát những vật trang trí trong phòng.

Xuất phát từ sở thích đối với nghệ thuật, cô đối với lối kiến trúc Baroque kiểu châu Âu này thật sự mê đắm, cô có cảm tình mãnh liệt đối với kiểu trang trí theo phong cách Baroque thế này, màu sắc vừa mang phong cách tôn giáo huyền bí lại còn có chủ nghĩa hưởng lạc, xa hoa, lãng mạn, thần bí hòa hợp làm một. Cô đã từng muốn thiết kế ngôi nhà của mình theo phong cách Baroque này, chỉ là học trưởng Thẩm Tiên Phi nói phong cách Baroque chỉ thích hợp đối với những ngôi nhà có diện tích lớn, mà nhà của cô là kiểu ba phòng hai sảnh, không gian nhỏ hẹp hoàn toàn không thích hợp để thiết kế phong cách Baroque, không chỉ không thể hiện được khí thế, ngược lại đối với người sống ở đó lại tạo thành một cảm giác bức bách, chật hẹp. Vậy nên sau cùng cô chỉ có thể thiết kế nhà mình theo phong cách Trung Hoa đơn giản chẳng có gì đặc sắc.

Trước đó đã đến đây một lần, mặc dù nhìn thoáng qua trong thời gian ngắn, nhưng phong cách trang trí kiểu Baroque ở đây làm cô có ấn tượng rất sâu sắc. Đối diện chỗ cô ngồi là một bức tranh vẽ trên tường cực lớn, từ trên trần nhà kéo dài đến đối diện với ghế sofa cách khoảng bốn mươi cm; cô ngồi trên sofa nhìn chiếc lò sưởi làm bằng cẩm thạch âm tường, phía trên lò sưởi bằng đá cẩm thạch treo một bộ tượng khắc gỗ Châu Phi trông rất phóng khoáng, hòa hợp; phía dưới chân là một tấm thảm Ba Tư được làm thủ công hoàn mỹ, khiến Thị Y Thần phải rút chân lại, không nỡ giẫm lên; phía trước bàn trà, cạnh sofa, bên cạnh chiếc tủ đứng đẳng cấp là mấy món đồ vật gia dụng được đánh bóng kèm những họa tiết xoắn cuộn, tượng cẩm thạch hình elip gần đó khiến bầu không khí lạnh lẽo xung quanh trở nên nhu hòa, tao nhã.

Thị Y Thần lại rót một ly rượu sơn tra, uống vài hớp, tay sờ vào tấm bọc màu cà phê pha nhưng trên ghế sofa, mạch suy nghĩ không nhận được muốn vận động. Cô mở túi xách, lấy giấy bút, tùy ý vẽ vài đường cong. Khi còn bé, khi gặp chuyện không vui, cô sẽ cầm một cây bút, lặng lẽ ngồi vẽ tranh.

Vẽ một chút, Thị Y Thần chợt dừng lại, trong đầu không khỏi hiện ra Cao Minh Dương đã từng nói đùa rằng: “Lập một kế ước được không? Một ngày anh không chạm vào máy tính, một ngày đó em cũng không thiết kế.”

Nhìn mấy nét vẽ đơn giản, cô lại quên đi lời hứa lại cầm bút lên và thiết kế. Trước đó rất lâu anh đã ngẫm ám chỉ với cô, cô là một người cuồng công việc.

Lúc cô cúi đầu loay hoay với mấy bản vẽ, hình ảnh trong quán ăn lại một lần nữa hiện lên trong đầu cô, mùi vị đau khổ lại kéo nhau chạy lên não, ngực cô có cảm giác nặng như bị đá đè, khiến cho cô sắp không thở được nữa, nhưng nội tâm kiêu ngạo khiến cho cô phải ngẩng đầu. Cho dù bạn gái là người cuồng công việc, cũng không phải là lý do để anh ta lừa dối cô.

Tay cô run lên, cầm chai rượu, tự rót một ly đầy, không chút do dự uống một ngụm lớn.

Từ giờ trở đi, công việc là bạn trai của cô.

Thị Y Thần cầm bút tiếp tục vẽ, vừa vẽ tranh, vừa uống rượu, không biết từ lúc nào chai rượu sơn tra đã nằm hết trong bụng của cô. Có mấy bản vẽ khiến cô rất hài lòng, nhìn một lúc, đột nhiên đầu bắt đầu có cảm giác mơ hồ. Cô lắc đầu theo bản năng, cầm bút định vẽ chiếc váy cuối cùng. Thế nhưng, không biết tại sao, bản vẽ trong tay từ một tờ biến thành hai tờ, từ hai tờ biến thành bốn tờ. Cô lắc lắc, đầu bút trong tay, cũng từ một cây biến thành hai cây, hai cây biến thành bốn cây. Cô ngẩng đầu, mọi vật xung quanh cô cũng bắt đầu xoay vòng vòng, tầm nhìn cũng dần dần mơ hồ...

Cô hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra, quay cuồng một lúc, ngã xuống ghế sofa.

Bản vẽ trong tay rơi đầy trên mặt đất.

Lục Thần Hòa lau khô tóc, vừa bước ra khỏi phòng tắm. Trên tủ đầu giường, điện thoại di động đang không ngừng vang lên. Anh không thèm nhìn dây số hiển thị trên màn hình, cũng biết là điện thoại truy hồn từ đâu gọi đến.

Lục Thần Hòa xem như không có chuyện gì, nằm trên giường, nhìn một quyển tạp chí nằm ở đó.

Khoảng nửa tiếng sau, một giọng nói sắc nhọn trong trẻo từ dưới lầu truyền đến, “Lục Thần Hòa, em nhanh xuống đây cho chị!”

Lục Thần Hòa sắp đi vào mộng đẹp lại bị tiếng hét chói tai đánh thức, anh nhướng mày, bỏ tờ tạp chí đang che trên mặt xuống, chậm rãi đứng dậy đi xuống lầu.

37. Chương 37: Thế Giới Diên Rò (1)

Ở chỗ cửa ra vào, một người phụ nữ ăn mặc thời thượng đang đứng ở đó, diện mạo xinh đẹp.

“Lục Thần Hòa, em rốt cuộc đang làm trò quỷ quái gì thế? Elaina mới từ Mỹ trở về, vẫn chưa quen cuộc sống ở đây, em lại có thể bỏ cô ấy ở lại một mình trong bãi đậu xe ngầm, lại cùng một cô gái rời khỏi đó một cách không thể nào hiểu nổi?!” Tuy là người phụ nữ xinh đẹp đó đang rất giận dữ, nhưng không hề ảnh hưởng đến khí chất tao nhã của cô ta.

Lục Thần Hòa nhìn Lục Giai Ngưng, chị ruột của mình, gương mặt tỏ vẻ ngạc nhiên, giống như trời sắp sụp xuống vậy.

Lục Thần Hòa đi đến ghế sofa ngồi xuống, tiện tay nhặt mấy tờ giấy rơi dưới đất lên, trên giấy là bản vẽ phong cảnh cùng với mấy mẫu áo cưới. Thị Y Thần đã ngã trên ghế ngủ say như chết từ bao giờ. Mà trên bàn trà, trên mặt đất, trên ghế sofa, nơi nào cũng có bản vẽ của cô. Chuyển tầm mắt từ người cô sang chỗ bàn trà, một chai rượu sơn tra đầy hôm nay không còn một giọt.

Lúc này anh có nói, rượu sơn tra có uống nhiều một chút cũng không say, thế nhưng nếu uống hết cả một chai đầy, anh không dám chắc điều gì sẽ xảy ra.

Lục Thần Hòa lại một lần nữa dời tầm mắt xuống người cô, khóe môi khẽ cong lên. Từ góc nhìn của một người cuồng công việc, người phụ nữ này và anh thật sự rất giống nhau.

Lục Giai Ngưng phát hiện Lục Thần Hòa có chút khác thường, bước vào phòng khách, lúc này mới nhìn thấy một người phụ nữ xa lạ đang nằm trên sofa. Mi tâm cô nhú chặt, không thể chịu đựng được bộ dạng này nữa, mắng Lục Thần Hòa: “Em thật sự là chạm đến ranh giới trụ lạc rồi. Trước đây tuy là em có ăn chơi thể nào đi nữa, chị cũng chưa bao giờ quản em. Ngay cả khi Đường Di hủy bỏ hôn ước với em, chị lúc nào cũng nói giúp cho em trước mặt cha. Em lại chẳng khác gì một kẻ không hiểu chuyện, trong khi người trong nhà ai cũng biết. Nhưng bây giờ em lại đem một người phụ nữ từ bên ngoài về đây là muốn làm gì?! Lại còn vì người phụ nữ này, bỏ Elaina trong bãi đậu xe ngầm ở quán ăn? Lục Thần Hòa, em rốt cuộc là muốn thể nào? Em mau nói cho chị biết.” Lục Giai Ngưng đang cố gắng đè nén sự tức giận không để nó bộc phát.

“Cô ấy không phải là phụ nữ em chơi đùa ở bên ngoài.” Lục Thần Hòa nói đúng sự thật, nhưng mà lọt vào tai Lục Giai Ngưng lại trở thành ...một lời giải thích.

“Không phải là phụ nữ em chơi đùa bên ngoài? Vậy là cái gì? Em đừng nói với chị Đường Di hủy bỏ hôn ước cũng bởi vì cô ta?” Lục Giai Ngưng nhéo huyệt thái dương đau nhức, bộ dạng như sắp không chịu đựng được nữa.

Trong đầu Lục Thần Hòa lại hiện lên hình ảnh Đường Di và Lâm Uẩn Trạch lúc nhìn thấy đôi giày của Thị Y Thần, chính là từ ngày đó, Đường Di đột nhiên đưa ra quyết định hủy bỏ hôn ước. Đường Di nhiên việc Đường Di hủy bỏ hôn ước, là có nguyên nhân khác, không phải vì phát hiện đôi giày của Thị Y Thần. Nhưng nói một cách khác, việc Đường Di nghĩ thông suốt ít nhiều cũng liên quan đến đôi giày của Thị Y Thần. Nếu không phải vì cãi nhau một trận, Lâm Uẩn Trạch tức giận rời khỏi, Đường Di cũng không nhận ra tình cảm thật sự của mình. Cho nên cũng có thể xem là một phần do Thị Y Thần. Vì vậy, anh gạt đầu, không phủ nhận mà “Ừ” một tiếng.

Gương mặt xinh đẹp của Lục Giai Ngưng trong nháy mắt trở nên khó coi. Khi vừa nghe xong lời nói của Lục Thần Hòa tâm tình Lục Giai Ngưng trở nên kích động.

Người làm chị như cô nhìn ra được Lục Thần Hòa là người có số đào hoa thật không sai chút nào, kể ra thì anh có không ít phụ nữ. Nhưng từ lúc thừa nhận quan hệ với Đường Di, tuy là phụ nữ ở bên ngoài thay đổi liên tục, nhưng ít ra Lục Thần Hòa cũng không vì một người phụ nữ nào mà hủy bỏ hôn ước với Đường Di. Nhìn người phụ nữ đang say rượu nằm ngủ trên ghế sofa trước mặt, không hề có khí chất đặc biệt gì, so sánh về độ tao nhã, lịch sự với Đường Di mà nói, quả thật là khác nhau một trời một vực. Lục Giai Ngưng thậm chí còn hoài nghi, em trai của cô ở phương diện này đúng là không có mắt nhìn người, vì một người phụ nữ tầm thường này mà buông tay Đường Di.

“Em mang cô ấy về nhà là muốn nói cho chị biết, cô ấy bây giờ là ‘bạn gái’ của em sao?” Lục Giai Ngưng không muốn nói ra mấy chữ “bạn gái” này.

Lục Thần Hòa hơi dừng lại, kinh ngạc nhìn nhìn về phía Thị Y Thần đang say rượu nằm ngủ trên ghế sofa, không lập tức trả lời câu hỏi của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng lại muốn hỏi tiếp, anh ngược mắt lên hỏi ngược lại một câu: “Chị nghĩ em sẽ mang một người phụ nữ không hề quen biết gì về đây sao?” Lục Thần Hòa không trực tiếp trả lời, nhưng cũng coi như là thừa nhận.

Trong lòng Lục Giai Ngưng đang mong Lục Thần Hòa phủ nhận, nhưng không ngờ Lục Thần Hòa lại thừa nhận người phụ nữ này là bạn gái mới của anh. Không chỉ như vậy, Lục Thần Hòa lại mang cô về đây, chứng tỏ anh thật sự nghiêm túc. Lục Giai Ngưng nhìn Lục Thần Hòa vẻ khó tin. Em trai này của cô lúc nào cũng làm một số chuyện khác người, lúc từ Mỹ trở về, vốn muốn Lục Thần Hòa kế thừa sự nghiệp của gia đình, cùng cô chia sẻ gánh nặng gia tộc, nhưng không ngờ anh lại say mê đến quên cả làm việc, có lẽ dùng say mê quên hết mọi thứ ở cùng với đám nông dân, mỗi ngày đều nghiên cứu đất đai, nông nghiệp. Thế nhưng Lục Thần Hòa có một gia nghiệp khổng lồ cần phải kế thừa, lại đi làm mấy chuyện không có tiền đồ ở đây trồng cây, nghiên cứu, cả nhà coi anh như là kẻ ham chơi chẳng muốn làm gì. Ngoài cô ra mọi người ai dám coi thường việc Lục Thần Hòa làm, anh nhất định sẽ nhìn người đó mỉm cười, cười xong ngay lập tức sẽ nguyên rủa một câu: “Tôi thay mặt rau cải khinh bỉ mấy người. Có gan thì đừng ăn, cho táo bón đến chết.” Cả nhà không ai có thể hiểu được cái tính thích làm theo ý mình khiến người khác tức chết này của Lục Thần Hòa. Ở Lục gia, cô vẫn cho rằng mình là người duy nhất hiểu được Lục Thần Hòa.

Nhưng bây giờ, cô không nghĩ vậy nữa.

Lục Giai Ngưng hít sâu mấy hơi, rất sợ bản thân sơ ý, tức giận đến phát bệnh, ngã xuống đất mà ngất đi.

Cô giơ tay, chấp nhận nói: “Chuyện Đường Di hủy bỏ hôn ước, bây giờ chị cũng không hỏi rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng cha đã bị em chọc tức đến mức suýt chút nữa phải nằm viện, nếu em vẫn còn xem chúng ta là người nhà với nhau, thì hãy mang cô ấy nhanh chóng rời khỏi đây ngay.”

“Mang đi đâu? Đã trễ thế này, chị bảo em phải ném cô ấy ở đâu đây?” Lục Thần Hòa nhíu chặt mi tâm nhìn chị mình.

“Em muốn bức chết chị sao? Em thích mang đi đâu thì cứ mang đến đó, chỉ cần đừng xuất hiện trước mặt chị là được.”

Lục Thần Hòa tỏ vẻ không quan tâm, nhún nhún vai, nhặt mấy bản vẽ rơi đầy đất nhét vào túi xách của Thị Y Thần, sau đó ôm lấy cô, chậm rãi đi về hướng cầu thang, đi mấy bước quay đầu nhìn Lục Giai Ngưng nói: “Trên bàn là rượu em mới cất, nếu buổi tối tức giận đến mức không ngủ được, giống như cô ấy, có thể tự chọn một chai. Ngủ ngon, có giấc mơ đẹp.”

Lục Giai Ngưng nhìn Lục Thần Hòa chằm chằm, gần như sắp phát điên.

Lục Thần Hòa ôm Thị Y Thần vào phòng ngủ của mình, đặt Thị Y Thần lên giường, sau đó đi về phía cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Người khác lúc nào cũng hỏi anh: “Rốt cuộc suốt ngày anh đang suy nghĩ cái gì?” anh rất khó trả lời câu hỏi này. Bởi vì chính anh cũng không biết rốt cuộc là mình đang nghĩ gì nữa. Cũng giống như, anh không biết tại sao mình lại đưa Thị Y Thần về đây, ngay cả Đường Di cũng chưa bao giờ bước vào nơi này. Nơi này chỉ thuộc về người mẹ đã qua đời của anh thôi. Anh và cha mẹ mình, cùng với chị gái đã từng sống ở đây rất vui vẻ, bây giờ chỉ còn mỗi mình anh sống cô độc ở nơi đây.

Kỳ thực, anh hoàn toàn có thể mang cô vào bất kỳ phòng dành cho khách nào dưới lầu. Nhưng lúc chị gái hỏi anh đây có phải là bạn gái mới của mình không, anh cũng không phủ nhận.

Lục Thần Hòa mở ngăn kéo, bên trong có một đôi giày nữ màu trắng đang nằm lẳng lẳng ở đó, có một chiếc bị gãy gót. Anh đã xem qua đôi giày này rất nhiều lần rồi, chỉ là một đôi giày hết sức bình thường, hoàn toàn không thấy gì gọi là chuyên gia Italy tự tay làm ra, không biết vì sao cô lại coi trọng nó đến vậy.

Lục Thần Hòa dập tắt mẫu thuốc lá, đi tới bên giường, lẳng lẳng nhìn Thị Y Thần đang say ngủ một lúc lâu, đưa tay nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc xòa lòa xòa vương trên má. Trong lúc ngủ say, mi tâm cau chặt lại, hình như đang phải chống chọi lại sự thống khổ đau tận tâm can.

Ngón tay thon dài lướt qua gò má mịn màng của cô, xoa mi tâm của cô, động tác nhẹ nhàng, muốn xoa tan đi sự đau khổ trong lòng cô.

Dường như tay Lục Thần Hòa có tác dụng dỗ dành, an ủi, trong lúc ngủ say mi tâm của Thị Y Thần từ từ giãn ra, hô hấp ổn định trở lại.

Chậm rãi thu tay về, Lục Thần Hòa lại lẳng lẳng nhìn gương mặt thanh nhã đang ngon giấc của Thị Y Thần một lúc lâu, mới đưa tay tắt đèn. Trong bóng tối, ngay lúc đó bỗng nhiên trong đầu anh lóe lên một ý nghĩ, ý nghĩ này khá hay.

38. Chương 38: Thế Giới Diên Rò (2)

Ngày mùa hè ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ thủy tinh rơi vào thẳng mặt, Thị Y Thần lăn lộn một lúc, khó khăn mở mắt, lại khổ sở nhắm mắt lại. Hai tay ôm lấy đầu, cô lăn lộn trên giường một vòng, vùi mặt vào trong gối, miệng lầm bầm kêu một tiếng: “Mẹ, mẹ kéo màn giúp con với, hai tiếng nữa hãy vào, cảm ơn...”

“Không có gì.” Lục Thần Hòa ngồi trên ghế sofa, đưa tay ra hiệu với cô giúp việc đang quét dọn buổi sáng, ý bảo cô mang cà phê đến xong rồi một lúc sau hãy quay lại.

Thị Y Thần bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc, nhanh chóng xoay người lại nhìn nơi âm thanh phát ra, Lục Thần Hòa đang ngồi trên ghế sofa nhàn nhã uống cà phê.

Mùi cà phê nồng đậm trong không khí, lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong phòng.

Thị Y Thần vội vàng cúi đầu, vén chăn lên, nhìn lại quần áo trên người, còn nguyên vẹn, quần áo cô mặc tối hôm qua không hề mất đi món nào, cũng không có dấu hiệu gì khác thường. Nhịp tim đập loạn như muốn nhảy ra khỏi cổ họng cũng trở lại bình thường, cô vội vàng nhảy khỏi giường, gần như phát điên, nói: “Sao anh lại tùy tiện vào phòng mà không gõ cửa thế?” Cho dù là chủ nhà, tốt xấu gì cũng nên biết giữ phép lịch sự tối thiểu chứ.

Lục Thần Hòa hỏi ngược lại một câu: “Cô có thấy ai vào phòng ngủ của mình cần phải gõ cửa bao giờ chưa?”

Thị Y Thần ngạc nhiên, nhìn xung quanh một lượt, vẫn là phong cách trang trí kiểu châu Âu, thế nhưng màu sắc cùng cách bày trí trong căn phòng này so với căn phòng ở dưới lầu trang nhã hơn rất nhiều. Chiếc ghế dài và chiếc giường trước mặt rộng khoảng hai mét màu bạc, kết hợp với những bông hoa bằng nhung màu xám bạc uốn lượn bao bọc xung quanh, tấm chăn trên giường màu xám, chiếc giường màu trắng, gối cũng màu trắng, màu trắng nhìn đến chói mắt. Lại phóng tầm mắt nhìn những món đồ khác trong phòng, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy ba màu: Bạc, trắng, đen. Phong cách thế này đúng thật rất giống phòng ngủ của đàn ông.

OMG! Tối qua tại sao cô lại ngủ trên giường của anh ta?! Thị Y Thần căn bản không nhớ được chuyện gì. Cô hoàn toàn không nhớ được chuyện gì đã xảy ra sau khi uống say. Trời ạ, tửu lượng của cô từ lúc nào lại kém đến vậy vừa uống đã say, còn tùy tiện đến mức trèo lên giường của đàn ông, điều đó là không thể nào! Tuyệt đối không có khả năng... trong lòng lặp đi lặp lại n lần không thể nào có chuyện đó, cô lại thấy phân vân...

Thị Y Thần vỗ trán!

“Tối hôm qua rốt cuộc anh đã cho tôi uống cái gì vậy?” Thị Y Thần tuyệt vọng nắm tóc, nhưng nghĩ kỹ lại, tối qua cô uống say ngã xuống, chắc không có sức lực nào để làm chuyện đó. Vậy nên việc xuất hiện ở nơi này, có thể còn có một khả năng nữa đó là anh ta thừa lúc cô uống say mang cô vào phòng của anh ta. Rốt cuộc anh ta muốn làm gì?

“Rượu sơn tra.”

“Rượu sơn tra chết tiệt! Không phải anh nói uống không say sao?”

“Tôi nói vậy, nhưng không có nói uống hết một chai đầy cũng không say. Tiểu thư, cô đã uống sạch cả một chai rượu đầy của tôi, tròn hai lít.” Lục Thần Hòa liếc xéo Thị Y Thần một cái, đưa hai ngón tay lên nói rõ cho cô biết tối qua cô đã uống bao nhiêu rượu.

Thị Y Thần xấu hổ lấy tay đỡ trán, che mặt đi.

Lục Thần Hòa nhìn cô một cách chăm chú, có chút ác độc nói: “Tôi nói có phải vì cô đã lớn tuổi rồi, không có việc gì làm nên mới hoang tưởng hay không, mong có một người đàn ông sẽ làm gì đó với cô, cho nên khi tỉnh dậy nhất định sẽ có biểu hiện thế này?”

Cô rất nhanh cầm cái gối trên tay mình, ném mạnh về phía Lục Thần Hòa, “Anh đi chết đi!”

Ánh mắt Lục Thần Hòa không hề rời khỏi cô, nhẹ nhàng phát tay, cái gối liền bị bay xuống đất, cà phê trong ly cũng không hề bị mất đi một giọt nào.

Thị Y Thần bắt đầu tìm túi xách của mình, thấy túi xách được đặt trên bệ cửa sổ gần ghế sofa.

Căn phòng này đón ánh sáng rất tốt, cửa sổ sát đất cực lớn kéo dài đến tận bên ngoài, chiếm hơn một nửa chiều dài căn phòng, bởi vì không gian khá lớn, anh mới có thể nhàn nhã ngồi trên ghế uống cà phê.

Ánh mặt trời chiếu xuống rơi vào vai và má Lục Thần Hòa, gương mặt anh giống như một bức tranh lập thể nửa sáng nửa tối, tựa ánh mặt trời làm lóa mắt người khác. Ánh mặt trời đẹp như vậy hợp với mùa đông hơn, ngày mùa hè, ngồi trước cửa sổ phơi nắng, chẳng lẽ không sợ nóng sao? Quả thực là người bệnh thần kinh.

Cô bước nhanh đến, lấy lại cái túi xách, xoay người đi về phía cánh cửa.

“Tôi muốn bàn một cuộc giao dịch với cô.” Lục Thần Hòa khẽ nhấp một ngụm cà phê.

“Tôi không muốn giao dịch gì với một người bệnh thần kinh như anh.”

Cô dùng sức kéo cánh cửa ra, ngạc nhiên. Bên kia cánh cửa là một căn phòng chứa quần áo, tất cả đều là tủ chứa quần áo, trong tủ treo rất nhiều quần áo được sắp xếp rất ngăn nắp, đủ loại, đủ màu sắc đen trắng xám. Thị Y Thần cắn răng, đóng cửa lại, quay người lại vừa vặn thấy Lục Thần Hòa đang cong khóe môi mỉm cười.

Cô đi về phía cánh cửa đối diện, đang muốn mở cửa ra, chợt nghe Lục Thần Hòa nói: “Làm bạn gái của tôi thế nào?”

Tay Thị Y Thần đang đề trên khóa cửa chợt dừng lại, không thể tin được nhìn về phía Lục Thần Hòa, mắng: “Anh thật sự là một người bệnh thần kinh!”

Lục Thần Hòa không quan tâm, tiếp tục nói: “Cô không cảm thấy bản thân phải chịu trách nhiệm gì sao?”

“Tôi phải chịu trách nhiệm gì chứ? Lẽ nào lần này tôi lại chủ động nhảy lên giường của anh sao? Rõ ràng có vợ chưa cưới, phải đính hôn, vẫn không chịu yên phận còn chạy ra ngoài làm loạn khắp nơi. Anh thật sự bệnh rồi, hơn nữa bệnh không hề nhẹ, có bệnh là phải chữa trị.” Nói xong cô liền phát cáu muốn rời khỏi. Đàn ông thật sự đều giống nhau, không có ai tốt cả.

Lục Thần Hòa nhướn mày, nói: “Lẽ nào cô không nghĩ đến chuyện tôi và vợ chưa cưới của mình đã đặt áo cưới ở cửa hàng của cô rồi, lại đột nhiên hủy bỏ hôn ước với tôi?”

Thị Y Thần muốn nói “Liên quan gì tôi”, nhưng nhìn ánh mắt sắc bén của Lục Thần Hòa, lập tức trở nên im lặng, lòng cũng trầm xuống.

“Không sai. Hôm đó cô vừa mới rời khỏi, cô ấy đã đến khách sạn, biết cô ở chung với tôi một đêm, sau đó đã hủy bỏ hôn ước với tôi.” Anh nói sự thật, nhưng chân tướng sự thật không phải chỉ có như vậy. Đường Di chỉ nhìn thấy một đôi giày cao gót mà thôi, mà nguyên nhân cô ấy hủy bỏ hôn ước với anh cũng không phải bởi vì một đôi giày cao gót đó. Nói trắng ra là anh lừa gạt cô, đe dọa cô. Trong lòng anh thật sự muốn làm như vậy.

Trong phút chốc, cổ họng của Thị Y Thần như có một vật gì đó thật lớn chắn ngang, cả người sắp không thở nổi nữa.

“Cô cảm thấy bản thân không nên chịu trách nhiệm gì trong chuyện này sao?”

Hai chân của Thị Y Thần như nhũn ra, nếu không phải đang dựa vào cửa, suýt chút nữa cô đã ngã xuống đất. Từ sâu đáy lòng cô vẫn luôn cảm thấy có lỗi với Đường tiểu thư, mỗi lần gặp Lục Thần Hòa, cảm giác tội lỗi của cô lại khắc sâu thêm một lần. Thị Y Thần luôn mong chuyện Đường tiểu thư hủy bỏ hôn ước không liên quan gì đến cô, nhưng không ngờ chuyện này lại có thật. Thị Y Thần không thể nào ngờ được là vì cô, dẫn đến việc hôn ước bị hủy bỏ. Cô ghét hành vi của Y Vân, bây giờ cô và cô ấy chẳng khác gì nhau, vô hình trung làm ra chuyện phải xuống địa ngục. Cô không hại người, người lại vì cô mà chết.

Lục Thần Hòa cong khóe môi, nói: “Vậy nên cô phải bù đắp cho tôi.”

“Bù đắp? Anh muốn bù đắp cái gì? Tiền không có, muốn mạng thì có một cái!” Cô tức giận. Giống như cô là người của anh ta vậy, tiền căn bản là không được. Cô rất nhanh bổ sung thêm một câu, “Làm bạn gái của anh là chuyện không thể nào.”

“Tôi muốn cô làm bạn gái của tôi, cũng không phải muốn cô làm bạn gái của tôi, mà là tôi cần cô làm bạn gái “hờ” của tôi. Nói cách khác, là giả làm bạn gái của tôi. Vừa bị hủy hôn ước, trong thời gian ngắn tôi không muốn bị bắt phải...đính vào một hôn ước khác.”

Thị Y Thần vừa ngẩn ra, nhìn Lục Thần Hòa, có chút khó tin. Người này hóa ra là đang trốn tránh hôn ước, muốn lấy cô làm kẻ chết thay? Thị Y Thần đột nhiên có cảm giác một người con gái tốt đẹp như Đường tiểu thư tại sao lại giả cho anh ta để bị chà đạp như vậy.

“Muốn tôi làm bạn gái của anh là có ý gì? Hay là anh cũng không muốn kết hôn? Với người đẹp trai như anh, đứng giữa trung tâm thành phố, phụ nữ sẽ như bọ hung nhìn thấy phân lao vào không ngớt.” Đóng giả đóng giả, chỉ có những người bệnh tâm thần mới thích chơi trò này.

Lục Thần Hòa khẽ cười chấp nhận, khoe miệng cong lên đường cong sáng lạn mê người, “Bởi vì người tôi cần một người phụ nữ không bao giờ lao vào.”

Thị Y Thần cắn môi, trong lòng cười lạnh.

“Đương nhiên, đóng giả làm bạn gái tôi đối với cô cũng có lợi. Tôi cam đoan, lúc nào cô cần tôi giả làm bạn trai của cô, ví dụ như lúc mẹ cô ép buộc cô đi xem mắt, tôi nhất định sẽ cố gắng hết mình ra sức giúp cô dọn dẹp chướng ngại vật trước mặt, cũng giống như hôm qua vậy.”

“Tôi không cần.” Cô thà mình lại gặp phải đối tượng hẹn hò “cực phẩm”, cũng không muốn cùng Lục Thần Hòa thực hiện cuộc giao dịch này.

“Như vậy đi, tôi chịu thiệt thòi một chút. Nếu nhà của tôi có thể mang đến cảm hứng cho cô thiết kế, cô có thể đến đây thường xuyên, muốn thiết kế kiểu gì cũng được. Tôi còn có thể dẫn cô đến nhiều nơi có phong cách khác, cho cô cảm hứng.” Trong lúc nói chuyện Lục Thần Hòa vẫn không quên nói móc cô một câu, “Đương nhiên, nếu cô lo lắng, có thể làm những việc giống như cô giúp việc.”

Thị Y Thần khinh bỉ nhìn anh ta, nói: “Có biết không? Anh so với những người đàn ông khác ngoại trừ vẻ bên ngoài mười điểm, đẹp trai một chút, có tiền một chút. Không có những thứ này, anh và cái gia đình bệnh thần kinh thích soi mói lần trước không có gì khác biệt.”

Lục Thần Hòa khẽ nhấp một ngụm cà phê, phản đối, nói: “Không liên quan, tôi cho cô thời gian để suy nghĩ. Bây giờ, cô có thể đi rồi. Không tiễn.”

Thị Y Thần liếc nhìn Lục Thần Hòa một cái.

Vừa mở cửa, cô giúp việc đang đứng bên ngoài, nhìn cô gật đầu cười.

Cô lễ phép gật đầu chào lại, bước nhanh xuống lầu.

39. Chương 39: Căn Thận Mờ Ấm (1)

Lục Giai Ngưng ngồi trên ghế sofa, không có hứng thú lật báo, đôi mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía tầng lầu. Sáng sớm lúc rời khỏi giường, Lục Thần Hòa đã gặp mặt cô, phòng ngủ của Lục Thần Hòa nếu không được anh cho phép thì không ai dám vào. Nói dễ nghe một chút, là thông báo, còn khó nghe hơn chính là cảnh cáo, cho nên bất luận cô muốn biết trong phòng của Lục Thần Hòa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi chờ ở đây, đợi người phụ nữ đêm qua chủ động đi xuống.

Chợt nghe có tiếng động từ phía cầu thang, ngay sau đó tiếng bước chân xa lạ bước từng bước một đi xuống, Lục Giai Ngưng lập tức ngồi ngay ngắn lại.

Thị Y Thần đi xuống lầu, đi vào phòng khách, trên ghế sofa có một cô gái diện mạo xinh đẹp, trẻ tuổi nhìn cô chằm chằm. Thị Y Thần một lần nữa gật đầu chào lễ phép, sau đó đi về phía cửa ra vào.

“Cô... Đợi một chút.”

Lúc Thị Y Thần đi ngang sofa, Lục Giai Ngưng gọi cô. Cô dừng bước, nhìn về phía Lục Giai Ngưng.

“Tôi là Lục Giai Ngưng, Lục Thần Hòa là em trai của tôi.”

Lục Giai Ngưng thoáng để lộ ánh mắt coi thường, Thị Y Thần có cảm giác không được thoải mái, nhưng do được giáo dục tốt nên lịch sự trả lời lại: “Xin chào, tôi họ Thị, thị trong thị vệ, Thị Y Thần.”

Lục Giai Ngưng nói thẳng vào vấn đề: “Thị tiểu thư, tôi nghĩ nên nói ít lời khách sáo một chút thì hơn. Cô biết em trai của tôi đã có hôn ước không?”

Lại là chuyện này.

Thị Y Thần cảm thấy áp lực khiến đầu mình sắp vỡ tung. Tay cô nắm chặt cái túi xách, trong khoảng thời gian ngắn không biết phải trả lời câu hỏi này thế nào. Cô gặp Lục Thần Hòa tổng cộng chỉ có bốn lần, lần thứ ba mới biết được anh ta là chồng chưa cưới của khách hàng, thế nhưng lần thứ hai gặp anh ta lại phát sinh quan hệ một cách không rõ ràng, tuy rằng cô thật sự không bao giờ muốn thừa nhận chuyện này.

Lục Giai Ngưng thấy cô ngần ngại thừa nhận, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Xin lỗi cho tôi nói thẳng, cô có biết không, bởi vì sự xuất hiện của cô, hôn ước mới xảy ra vấn đề. Một mối nhân duyên tốt đẹp như vậy, chỉ vì sự xuất hiện của cô mà tất cả đều bị phá hỏng hết. Có thể cô sẽ nói đây là điều cô không mong muốn xảy ra, cô không phải cố ý, nhưng đừng làm người thứ ba thích tìm mọi lý do để biện hộ cho hành vi vô sỉ của mình để chạy tội. Là phụ nữ, chỉ cần gặp Thần Hòa, đều sẽ tìm hết mọi cách, giở mọi thủ đoạn hòng chiếm lấy nó. Tôi đã từng gặp qua nhiều người muốn làm người phụ nữ của nó, nhưng tôi không hiểu tại sao nó lại có tình cảm với cô, thậm chí đồng ý chia tay với Đường Di...”

Đối mặt với Lục Giai Ngưng đang xem thường mình, tưởng tượng ra chuyện để vu oan giá họa, Thị Y Thần không thể nào nhẫn nhịn được nữa, cắt ngang lời nói của cô ta, “Lục tiểu thư, tôi nghĩ cô đã nghĩ sai một chuyện rồi. Tôi và em trai cô – Lục Thần Hòa tiên sinh, cũng chính là cái người ở trên lầu kia, nửa phần quan hệ cũng không có. Tôi cũng không phải là người thứ ba chen chân vào để phá hỏng tình cảm gia đình người khác. Nếu nói là một lần ngoài ý muốn dẫn đến hôn sự của anh ta và Đường tiểu thư tan vỡ, tôi thật sự rất áy náy. Cô cần bản không cần lo lắng tôi sẽ mặt dày bám riết anh ta không buông hay là làm chuyện gì khác. Tôi càng hy vọng sau khi bước ra khỏi cánh cửa ngôi nhà này, mãi mãi không gặp lại anh ta nữa, bởi vì anh ta cần bản là người bị bệnh thần kinh. Tốt nhất nên đưa anh ta đến bệnh viện nào để kiểm tra đi. Rất xin lỗi, làm phiền một đêm.”

Thị Y Thần nói xong, lịch sự khẽ cúi chào, sau đó xoay người đi về phía cửa ra vào, thay giày, bước nhanh ra khỏi nhà.

Lục Giai Ngưng kinh ngạc há hốc mồm không nói được lời nào, trừng lớn hai mắt đứng nhìn Thị Y Thần rời khỏi. Từ trước đến giờ, không, phải nói từ lúc Lục Thần Hòa sinh ra đến nay, lần đầu tiên có người nói nó bệnh thần kinh, hơn nữa còn tỏ vẻ xem thường đến vậy.

Lục Thần Hòa một tay bưng cà phê, một tay còn lại đút vào túi quần, chậm rãi đi xuống lầu.

Lục Giai Ngưng nghe có tiếng bước chân, có chút khó tin nhìn Lục Thần Hòa, nói: “Bệnh thần kinh, nghe chưa?”

Lục Thần Hòa không để tâm.

“Người ta nói em bệnh thần kinh. Điên rồi! Thật sự là điên rồi! Chị bắt đầu nghi ngờ có phải em bị bệnh thần kinh thật hay không, nếu không phải vậy tại sao lại làm ra nhiều chuyện kỳ lạ đến vậy, nếu không phải vậy tại sao lại xem trọng người phụ nữ này, rốt cuộc em thích điểm gì ở cô ta?”

“Nói rất đúng. Mọi người không phải vẫn luôn nói em lúc nào cũng chỉ chú tâm vào nghiên cứu nông nghiệp mà không chú tâm vào khách sạn là bệnh thần kinh sao? Chị hỏi em thích điểm gì ở cô ấy? Em chính là thích câu nói bệnh thần kinh này, nói rất đúng.” Lục Thần Hòa ngồi xuống ghế sofa, bắt chéo chân, lấy một tờ tạp chí trên kệ tiện tay lật một cái.

Lục Giai Ngưng vỗ ngực, sợ sẽ phun ra một ngụm máu tươi, “Em... Thật đúng là đồng bần nhào không đỡ được tường.”

“Xin nhận lời khen ngợi. Nhanh đi chăm chút lại khuôn mặt của chị đi, nhìn nếp nhăn ở đuôi mắt chị, chắc chắc, có thể kẹp chết cả một con muỗi đó.”

Lục Giai Ngưng khản trương nhảy từ trên sô pha xuống, quay mặt về phía tấm kính treo trên tường trang điểm, cái gì mà đuôi mắt có nếp nhăn, rõ ràng chỉ có một đường nhỏ xíu, bị Lục Thần Hòa nói như vậy thật không thể chịu được. Thật muốn tìm đường chết mà, đáng đời bị người ta mắc bệnh thần kinh.

“Mặc kệ em.” Lục Giai Ngưng bỏ lại một câu, cầm chìa khóa xe, chuẩn bị rời khỏi. Lờ Thị Y Thần nói khiến cô yên tâm hơn phần nào, chỉ ít Đường Di và Lục Thần Hòa cũng còn cơ hội tái hợp. Cô phải quay về nói chuyện với cha, nhiệm vụ tiếp theo là phải nhanh chóng mời Đường Di và đứa em trai không chịu thua kém ai này của cô đi ăn một bữa thật ngon. Tại sao cô lại khổ sở có một đứa em trai thế này cơ chứ?

“Đi đường cẩn thận.” Lục Thần Hòa cong khóe môi, nhìn bóng dáng chị mình biến mất sau cánh cửa. Lục Thần Hòa buông tờ tạp chí, chìm vào suy nghĩ.

Mang đôi giày sandal tinh tế, ra khỏi Hương Khê sơn trang, Thị Y Thần có cảm giác kêu trời trời không thấu, kêu đất đất không hay, lòng trở nên chua xót.

Con đường uốn lượn xinh đẹp, hai hàng cây xanh bên đường rợp bóng, nếu không phải có mấy hàng cây tươi tốt che cho cô, Thị Y Thần sợ mình sẽ chết vì phơi nắng ở nơi hoang vắng thế này. Đừng nói xe taxi, thỉnh thoảng có một chiếc xe lao nhanh đến, cô chưa kịp vẫy tay thì bóng dáng chiếc xe đã biến mất không còn tăm hơi.

Bụng đói réo gọi, miệng lưỡi khô rát, Thị Y Thần chỉ có thể ra sức nuốt nước bọt. Muốn gọi điện thoại nhờ giúp đỡ, nhưng lúc móc điện thoại từ trong túi xách ra, đáng hận nhất chính là chỉ sau một đêm, điện thoại di động đã hết pin từ lâu. Rốt cuộc thì cô đã tạo nghiệt gì khiến cho đời này lại xui xẻo đến vậy.

Ngay lúc Thị Y Thần sắp tuyệt vọng, đột nhiên một chiếc màu bạc dừng lại trước mặt của cô. Cô mừng rỡ nhìn cửa kính xe hạ xuống, khi trông thấy gương mặt đáng ghét, cô không hề suy nghĩ quay đầu đi về phía trước.

Vốn muốn cảm ơn Lục Thần Hòa đã cho cô ở nhờ một đêm, thế nhưng vừa nghĩ đến lúc này bị Lục Giai Ngưng sỉ nhục, cô thật sự khó có thể nuốt trôi cục tức này. Cái gì người thứ ba?! Cho tới bây giờ đều là cô bị người thứ ba kia hại, gặp một người bệnh thần kinh thế này cô chỉ có thể trách bản thân đi đêm quá nhiều, không cẩn thận gặp phải ma.

“Theo tôi thấy, từ chỗ này đi đến nơi có nhiều người để đi nhờ xe, nếu tính không nhầm còn mấy cây số. Cô thật sự xác định không cần tôi giúp cô sao?” Lục Thần Hòa đáp phanh chậm rãi đi theo cô.

“À, tôi sợ có người sẽ lấy tiền xe, xe cao cấp như vậy, tôi không trả nổi.” Thị Y Thần cười lạnh nói.

“Cảm ơn cô nhắc nhở, hôm qua tiền thuê nhà và tiền bo tôi còn chưa lấy. Nhưng mà cô không cần lo lắng, cô có thể lấy sức lao động của mình để trả dần, một buổi tối có thể kiếm được hai nghìn tệ.”

“Thật ngại quá, đại tiểu thư từ chối phục vụ người bệnh thần kinh.”

Vừa nghĩ đến chuyện vô duyên vô cớ ở bệnh viện chăm sóc anh ta một đêm, Thị Y Thần càng tức giận. Người đàn ông này, biết rõ cô bây giờ đang nổi cáu, lại làm chuyện không nên làm, phải bức cô tức đến mức ngất xỉu trên đường mới chịu được sao?

“Ok, chúc cô sớm đến được nơi này.” Lục Thần Hòa nói xong, đạp nhẹ chân ga, chiếc xe giống như mũi tên lao về phía trước, biến mất nơi cuối đường.

40. Chương 40: Cẩn Thận Mờ Ám (2)

Xe Lục Thần Hòa vừa đi khỏi, Thị Y Thần giống như một con gà vừa bị đánh bại, toàn thân mất hết sức lực, nước mắt chua xót đã tràn ngập nơi khóe mắt. Cô ra sức rửa mắt, cố ép cho nước mắt nén ngược trở lại, để xuống không cho nó chảy ra.

Thị Y Thần cố chịu bước chân đau đớn, khó khăn đi về phía trước. Cô không ngờ thời gian lại dài đến vậy, sự mệt mỏi theo thời gian từng chút, từng chút một tăng thêm.

Qua khỏi khúc quanh, Thị Y Thần nhìn thấy một chiếc xe đậu cách đó không xa, khó đề nén được sự xúc động trong lòng, thế nhưng chiếc xe màu bạc quen thuộc này làm cho Thị Y Thần có chút do dự.

Thân hình cao lớn của Lục Thần Hòa dựa vào thân xe, đứng ở phía xa nhìn Thị Y Thần khập khiễng bước chậm rãi từng bước đi về phía trước.

Cô bướng bỉnh đi qua mặt Lục Thần Hòa, anh đưa tay kéo cánh tay Thị Y Thần, nói: “Nhiệt độ trung bình ngoài trời hôm nay là 36 độ.”

Thị Y Thần muốn nói “Liên quan gì đến anh” nhưng một chút sức lực cũng không có, lắc lắc cánh tay, chẳng muốn nhìn anh một lần.

Lục Thần Hòa mím môi, lại một lần nữa kéo Thị Y Thần lại, trực tiếp đẩy cô vào trong xe.

Cô trừng mắt muốn vùng dậy.

“Cô gái, có biết chữ có chấp viết như thế nào không? Nếu như cô thật sự muốn bị nắng thiêu thành cái thây khô cho dù có mang đến bệnh viện cũng không cứu được, Ok, vậy thì xuống xe.” Giọng nói của Lục Thần Hòa lạnh lùng, vẻ mặt cũng có chút phức tạp. Anh không hiểu được tại sao mình lại tức giận nữa.

Thị Y Thần ngoan ngoãn ngồi lại trong xe, nước mắt cố nén cuối cùng cũng rơi xuống, lăn dài trên má. Nghe theo Lục Thần Hòa nói, nếu cô lại không nghe lời, quan trọng không phải ai đúng ai sai, mà quan trọng là suy nghĩ cho đúng. Trừ khi ý chí của cô thật sự kiên định, kiên cường đến thà chết không chịu khuất phục.

Lục Thần Hòa quay trở lại ghế lái, thấy Thị Y Thần lại chảy nước mắt, không khỏi thở dài một hơi, rút khăn giấy trong hộp đưa cho cô, sau đó lại đưa một chai nước suối cùng đồ ăn ra phía sau cho Thị Y Thần.

Anh nói: “Yên tâm mà ăn, tôi không có hạ độc.”

Cô nhận lấy, muốn nói tiếng cảm ơn, thế nhưng không thể nào mở miệng ra được, cắn mấy miếng bánh ngọt, nước mắt không thể nào kiềm nén được lại bắt đầu lũ lượt chảy ra ngoài.

Lục Thần Hòa lặng lẽ lái xe.

Dần dần, giống như đêm qua, suốt đoạn đường yên tĩnh chỉ còn lại hơi thở của hai người.

Vào đến trung tâm thành phố, Lục Thần Hòa theo lời Thị Y Thần nói, lái xe đến Jessie’ s.

Xuống xe, Thị Y Thần bước nhanh vào Jessie’ s.

Lục Thần Hòa không đi theo cô, dừng xe một lúc, đứng dựa vào xe, nhìn áo cưới và lễ phục được trưng bày trong tủ kính Jessie’ s, trong lòng có loại cảm giác kỳ lạ. Trước đây đã từng đi ngang qua nhiều cửa hàng áo cưới, những bộ trang phục hoa lệ cùng những món trang sức lấp lánh, ngay cả nhìn Lục Thần Hòa cũng không nhìn một lần, thế nhưng từ lúc Thị Y Thần đi vào trong cửa hàng. Lúc đầu là nhìn chằm chằm vào bóng lưng của cô, sau đó lại nhìn đến áo cưới trong cửa hiệu, mùa hè nóng bức như vậy, thế mà anh có thể đứng ngoài xe nhìn vào hơn mười phút.

Từ lúc Lục Thần Hòa mới đứng ngoài cửa tiệm, hai cô nhân viên Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh đã ngay lập tức phát hiện ra anh.

Hai người ra sức bàn tán sôi nổi.

“Cái anh đẹp trai đó đã đứng trước cửa tiệm của chúng ta được một lúc rồi, vậy mà cũng không sợ bị cảm nắng.”

“Tớ cảm thấy xác suất anh ta đến đây đặt áo cưới không nhiều.”

“Sai, sai. Là từ lúc Boss vừa mới bước vào cửa, hơn nữa còn mặc bộ đồ hôm qua, bây giờ chưa đến hai giờ chiều, cậu không cảm thấy rất kỳ lạ sao?”

“Đúng nha, sáng nay vừa mở cửa liền nhận được điện thoại của... mẹ Boss gọi đến. Nói mùa hè năm nay tình trạng này đã xảy ra hai lần rồi.”

“Lẽ nào anh chàng đẹp trai đó đến đây vì Boss?”

“Bạn trai mới?!”

Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh bốn mắt nhìn nhau, vui vẻ như những nhà thám hiểm tìm được châu lục mới.

Lục Thần Hòa lúc này vẫn còn đứng bên ngoài đột nhiên đẩy cửa bước vào, hai cô gái tỏ vẻ kinh ngạc bước đến chào hỏi.

“Vị tiên sinh này, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho anh không?”

“Là muốn đặt làm lễ phục, hay là muốn đặt làm thường phục?”

Lục Thần Hòa tỉ mỉ quan sát cách bày trí trong cửa tiệm, hoa lệ hơn so với tưởng tượng của anh. Ánh mắt nhìn lướt qua một lượt, anh đi đến khu trang phục nam, nhìn một vòng, sau đó ưu nhã ngồi xuống ghế sa lon, nói: “Tôi muốn đặt một bộ âu phục.”

“Được, đây là catalogue các mẫu âu phục có ở cửa tiệm chúng tôi, anh có thể xem thử một chút.” Lưu Sa Sa liền đưa cuốn catalogue cho Lục Thần Hòa, “Toàn bộ lễ phục và thường phục đều do cô chủ của chúng tôi tự mình thiết kế, một nhà thiết kế chuyên nghiệp. Rất nhiều khách hàng đến cửa hiệu của chúng tôi là do khách quen giới thiệu, trăm phần trăm sẽ quay trở lại, thậm chí cả gia đình họ đều đến đây đặt trang phục.”

Lục Thần Hòa nhíu mày, nói: “Thật không? Cảm giác cứ giống như bác sĩ chữa bệnh, chỉ cần một người đến khám, sau đó mọi người sẽ lũ lượt kéo đến để khám trở thành bác sĩ nổi tiếng.”

Khóe miệng Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh không nhịn được giật giật. Chuyện này thật không giống như tưởng tượng của hai cô!

Lục Thần Hòa tùy ý lật vài trang, sự chú ý hoàn toàn không nằm trên quyển catalogue.

“Sa Sa, mang bản báo cáo nguyên liệu nhập kho ở quý trước đến cho chị xem một chút.” Thị Y Thần day huyệt thái dương, mệt mỏi ra khỏi phòng làm việc.

Sa Sa lên tiếng trả lời, đồng thời giới thiệu cho Lục Thần Hòa, “Tiên sinh, người này chính là cô chủ kiêm nhà thiết kế cho cửa hiệu Jessie’ s chúng tôi Jessie tiểu thư.”

Khi thấy Lục Thần Hòa ngồi trên sa lon ở khu dành cho khách hàng, cả người Thị Y Thần giống như bị một chậu nước lạnh tạt vào mặt làm cho tỉnh hẳn. Ngại vì Sa Sa và Manh Manh ở đây, về mặt cô rất nhanh khôi phục lại như bình thường, lập tức xoay người quay về phòng làm việc.

Thị Y Thần còn chưa kịp bước đến cửa phòng, liền nghe được giọng nói của Lục Thần Hòa truyền đến, “Cô chủ của các cô hôm nay tâm trạng không tốt sao? Về mặt giống như không muốn kinh doanh vậy.”

Thị Y Thần biết mình chạy không khỏi, không thể làm gì khác hơn là xoay người bước nhanh về phía Lục Thần Hòa, đến gần tỏ vẻ tươi cười, nói: “Xin hỏi vị tiên sinh này, muốn đặt thường phục hay là lễ phục?”

Lục Thần Hòa buông quyển catalogue xuống, hai chân bắt chéo, nhìn Thị Y Thần như đang suy nghĩ điều gì đó.

Rõ ràng giả vờ như không quen biết.

Lục Thần Hòa khẽ nâng khóe môi, cố tình nói: “Cô cứ nói đi?”

Hai cô nhân viên Lưu Sa Sa và Vương Manh Manh đồng loạt nhìn Boss, rõ ràng đang che giấu gian tình.

Thị Y Thần nghiêng răng nghiêng lợi, bộ dạng cam chịu siết chặt nắm tay, nếu không phải Sa Sa và Manh Manh ở đây, cô nhất định sẽ xông lên bóp chết anh ta, “Vị tiên sinh này thật biết nói đùa, anh muốn đặt trang phục loại gì, tôi làm sao có thể biết được?” Trong lòng Thị Y Thần bổ sung thêm một câu “Tôi cũng không phải mẹ anh.”

Đôi mắt thâm sâu của Lục Thần Hòa sáng như sao, nói: “Xem ra “quý nhân” thật mau quên. Một đêm nào đó hai tháng trước, cô đã ới lên người của tôi...”

Thị Y Thần vừa định nói “Tiền giặt quần áo tôi đã bồi thường cho anh rồi”, nhưng thấy ánh mắt của Sa Sa và Mạnh Mạnh cứ nhìn chăm chăm như muốn biết tột cùng đã xảy ra chuyện gì, đành phải cố gắng đối phó, vỗ đầu một cái, giả vờ nhớ đến chuyện nào đó, vội vàng trưng ra khuôn mặt tươi cười, nói: “À... Lần đó ở K.O. Thật sự thấy ngại, khiến cho y phục của anh phải mang vứt thùng rác, như vậy đi, để tạ lỗi, cửa hàng sẽ biếu tặng miễn phí cho anh một bộ âu phục mùa thu.”

“Biếu tặng miễn phí ” bốn chữ, Thị Y Thần gần như phải nghiêng răng nghiêng lợi mới nói ra được.

41. Chương 41: Cẩn Thận Mờ Ám (3)

Thị Y Thần trừng mắt, giật quyển catalogue từ trong tay Lục Thần Hòa, sau đó tiện tay lật một tờ, chỉ vào đó nói: “Bộ này rất thích hợp với anh.”

Lục Thần Hòa liếc một cái, thuận tay cầm lấy một quyển tạp chí khác đặt trên bàn trà, chỉ tay vào ảnh bìa.

Thị Y Thần tập trung nhìn vào đó, hơi kinh ngạc một chút, đó là kiểu thời trang thịnh hành nhất quý này. Trên bìa tạp chí hai người mẫu nam và nữ trùng hợp đang mặc trang phục cưới, tất nhiên, trang phục mà Lục Thần Hòa để mắt đến chính là bộ lễ phục mà nam người mẫu đó đang mặc.

Thị Y Thần xua tay, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Xin lỗi, tôi không làm hàng nhái. Anh là người có tiền, anh hoàn toàn có thể đến cửa hàng chuyên bán trang phục loại này để đặt một bộ lễ phục tương tự, không cần phải tìm đến cửa hàng của tôi.”

“Tôi không có bảo cô làm hàng nhái. Ý của tôi là, áo cưới của cô dâu đã có rồi, còn thiếu một bộ lễ phục dành cho chú rể. Nếu muốn bồi thường cho tôi, không bằng thiết kế cho tôi một bộ lễ phục dành cho chú rể đi.”

Lục Thần Hòa vừa dứt lời, ánh mắt của Sa Sa và Mạnh Mạnh đồng loạt nhìn về phía Thị Y Thần, vị tiên sinh này kết hôn? Chuyện này bao giờ mới diễn ra? Hai cô gái suy nghĩ thế nào cũng không hiểu? Vị tiên sinh này nếu sắp kết hôn, nói trắng ra là hoa thơm đã có chủ, vậy quan hệ với Boss là quan hệ thế nào?

Thị Y Thần không nhìn bốn ánh mắt nóng bỏng đang chăm chú nhìn mình, thoải mái vỗ tay, cô nghĩ anh ta muốn làm gì cũng được, chỉ cần lấy số đo xong, cút nhanh ra khỏi Jessie’ s càng xa tầm mắt cô càng tốt.

Cô nói nhanh một lượt về quy trình công việc: “Ok. Chờ lấy số đo một chút, lấy số đo xong, trong vòng nửa tháng sẽ có mẫu thiết kế, hai tháng sau có thể giao hàng, chắc là vừa kịp hôn lễ đúng không?” Thị Y Thần cố tình nhìn anh bằng ánh mắt mỉa mai.

Lục Thần Hòa tỏ vẻ không có vấn đề gì, gật đầu.

“Sa Sa, em lấy số đo của anh ta.” Cô giao nhiệm vụ cho Lưu Sa Sa, muốn quay về phòng làm việc, vừa mới xoay người liền bị Lục Thần Hòa chặn lại.

“Thân là chủ của Jessie’ s kiêm nhà thiết kế, không phải cô nên tự mình giúp khách hàng lấy số đo sao? Biết số đo chính xác của khách hàng, thiết kế ra trang phục mới càng vừa vặn.” Lục Thần Hòa đứng lên, mỉm cười đi đến trước mặt cô.

Thị Y Thần quay đầu lại nhìn khoe miệng khế cong lên của Lục Thần Hòa, đầu mày hiện lên nét cười, có thể hiểu được, đặt làm lễ phục chỉ là mượn cớ, quan trọng chính là muốn đến đây. Nếu ngày hôm nay cô không đưa được tên ôn thần này rời khỏi đây, sợ là đừng mong làm ăn được gì.

Làm theo lời nói của Lục Thần Hòa, cô đưa tay hướng về phía Lưu Sa Sa, rất nhanh, một chiếc thước dây, một cây viết và một quyển sổ ghi chép đặt vào tay Thị Y Thần. Cô đi về phía Lục Thần Hòa, mặt không nặn ra được một nụ cười, nói: “Làm phiền, đưa cánh tay.”

Lục Thần Hòa phối hợp giang hai cánh tay.

Ngón tay thon dài của Thị Y Thần đặt trên thước dây, bắt đầu đo từ đầu vai đến cổ tay anh, sau đó cẩn thận ghi lại từng con số lên quyển sổ.

Ánh mắt Lục Thần Hòa dừng lại trên người Thị Y Thần, nhìn động tác lấy số đo thuần thực của cô, bỗng nhiên thấp giọng hỏi một câu chỉ có hai người có thể nghe được: “Đề nghị lúc sáng của tôi, cô nghĩ thế nào?”

Cô khó tin nhìn anh một cái, sau đó đi vòng ra phía sau lưng anh bắt đầu đo vai.

Anh nhắc nhở cô: “Làm bạn gái của tôi.”

Sau một khắc, đang lúc thước dây đang vòng qua cổ của Lục Thần Hòa, Thị Y Thần dùng sức siết lại, hận không thể giết chết anh. Cô nghiêng răng nghiêng lợi nói nhỏ: ” Bệnh thần kinh! ”

“Này, nhà đại thiết kế, đo cổ hình như không phải đo thế này? Cô làm như vậy là muốn giết chết khách hàng sao?”

“Là anh cố tình tìm đến đây đúng không? Tôi khuyên anh đừng có suy nghĩ sai lệch, cũng đừng làm hại Đường tiểu thư. Bà tám bị bỏ rơi ngoài thang máy đó rất thích hợp với anh, lấy số đo xong rồi thì cút đi tìm cô ta đi, cô ta nhất định sẽ cực kỳ, cực kỳ vui vẻ.” Cô nói lỏng thước dây, đi tới trước mặt anh, một lần nữa vòng qua cổ của anh.

Thước dây mềm vòng qua cổ Lục Thần Hòa, ngón tay của cô vô tình chạm phải cằm của anh, con người đen láy của anh đột nhiên co rút lại, cả người bất chợt run lên giống như chạm phải điện, suýt thở không được. Anh biết rõ là cô không phải cố tình, thế nhưng không hiểu tại sao chỉ vô tình chạm phải như vậy, đối với anh mà nói giống như một loại khiêu khích đáng sợ.

Thị Y Thần nhìn Lục Thần Hòa một cách kỳ quái, đôi mắt của anh trong nháy mắt nhanh chóng dời sang nơi khác.

Trong lòng Thị Y Thần khẽ giễu cợt một tiếng: Thực sự là không thể hiểu được! Bệnh thần kinh!

Cô luồn tay qua nách anh vòng ra sau lưng rồi dừng lại ở trước ngực Lục Thần Hòa, nhìn nút áo sơ mi để hở trước ngực anh, da thịt ở cần cổ màu lúa mạch lộ ra, bông chốc bồng bĩnh, trong đầu đột nhiên hiện ra khung cảnh ở khách sạn buổi sáng hôm đó. Cô mở to đôi mắt lim dim đang ngái ngủ của mình, trước mắt là một người đàn ông cơ ngực rắn chắc, bộ ngực màu mật ong trơn bóng, khỏe mạnh, đường nét trên cơ thể rất rõ ràng, đầy đặn mà có lực... Chết tiệt! Tại sao cô lại nhớ lại mấy cảnh đẹp đẽ vào cái buổi sáng không nên nhớ lại đó chứ.

Lòng Thị Y Thần hoảng hốt, tay run lên, thước dây trong tay suýt chút nữa rớt xuống đất. Cô một lần nữa giữ chặt thước dây, lại một lần nữa luồn qua nách anh, không hiểu tại sao, tay cô lại bắt đầu run lên. Vài lần như vậy, thước dây giống như đang chống lại cô, chỉ cần vừa đặt ngay ngực, lập tức tự động tuột xuống.

Cảm giác được sự khác thường nơi Thị Y Thần, Lục Thần Hòa cười một tiếng: “Tôi có thể hiểu là cô đang nhớ lại dáng người hoàn mỹ của tôi hay không, cho nên bây giờ muốn đến để quấy rối sự tập trung của tôi?”

“Bệnh thần kinh! Câm miệng!” Bị Lục Thần Hòa nhìn thấu, gương mặt Thị Y Thần xẩu hổ ửng hồng, ngay cả hai tai cũng theo đó đỏ lên.

Lúc này thước dây đang đặt ở trước ngực anh, Thị Y Thần qua loa vòng qua, nhanh chóng ghi lại số đo vào sổ, vội vàng đo đến thắt lưng. Lúc đo đến chân, tay cô lại bắt đầu run lên, thước đo rớt xuống.

Lục Thần Hòa hạ mắt nhìn vẻ mặt khản trương của Thị Y Thần, khóe miệng cong lên.

Bất kể cô đứng, khom lưng, nửa ngồi xồm xuống đất, tầm mắt của anh kể từ lúc phát hiện mặt cô đỏ lên, chưa bao giờ dời khỏi đó.

Có lẽ là cảm nhận được có ánh mắt nóng rực đang nhìn mình, lấy số đo cho Lục Thần Hòa xong, Thị Y Thần suýt chút nữa thì kiệt sức, nói lắp: “Được... được rồi, đo... đo xong rồi, anh có thể đi, chờ thông báo là được rồi.”

Lục Thần Hòa nhìn Thị Y Thần chăm chú, nói: “Không cần xem bản thiết kế, cho dù cô thiết kế trang phục cho ăn xin hay cho người già, tôi đều thích. Đến lúc đó trực tiếp đưa đến nhà của tôi là được, địa chỉ cô đã biết rồi.”

“Xin lỗi, Lục tiên sinh, nhà của anh không nằm trong phạm vi giao hàng của cửa hàng.” Thị Y Thần không hề suy nghĩ, từ chối luôn.

“Nếu đã giao được một lần, có thể giao lần thứ hai.” Anh nói, đột nhiên áp sát cô, cúi người nhẹ giọng nói vào tai Thị Y Thần, “Tôi có thể tăng thêm phí vận chuyển, nhưng mà cô phải tự mình giao hàng.”

Thị Y Thần ngược mắt, vừa định quay lại nói một câu “Năm mơ”, bỗng nhiên trước mắt mơ hồ, một bóng đen lẩn đến, khẽ đặt trên trán của cô một nụ hôn nhẹ nhàng, mềm mại.

Trong nháy mắt, cả người Thị Y Thần hóa đá.

“Chờ cô.” Lục Thần Hòa nhoẻn miệng, ưu nhã xoay người rời khỏi.

Khi Thị Y Thần lấy lại tinh thần, tiếng chuông gió treo trên cửa kính ngừng lại, bóng dáng Lục Thần Hòa cũng biến mất từ lâu.

Trong cửa hàng, Sa Sa và Manh Manh còn kinh ngạc hơn, xì xào bàn tán sôi nổi, bàn luận về tất cả mọi chuyện mới vừa xảy ra, lúc nhìn thấy Boss hóa đá đột nhiên lấy lại tinh thần, lập tức ngừng bàn luận, đứng nghiêm túc trở lại, nhìn chăm chăm phía ngoài cửa không chớp mắt.

Thị Y Thần bắt đầu trở nên điên tiết, gơ ngón tay run run chỉ vào Sa Sa và Manh Manh.

Sa Sa và Manh Manh bị dọa đến kinh hãi, vội vã gơ tay lên thề với trời: “Bọn em không nhìn thấy gì hết!”

Thị Y Thần hít sâu một hơi, im lặng một lúc lâu mới khàn khàn nói được một câu: “Không được nói ẹ chị biết!”

“Yes, Madam!”

Nhận được câu trả lời, cô quay đầu đi vào phòng làm việc, nặng nề mang cửa phòng làm việc đóng lại.

42. Chương 42: Dây Dưa Không Dứt (1)

Thị Y Thần ngồi vui trên ghế ở bàn làm việc, tim cứ đập thình thịch, thình thịch không ngừng. Chỉ cần cô vừa nhắm mắt, trong đầu liền xuất hiện cảnh tượng vừa xảy ra. Cô lại bị trêu đùa trước đám đông, trong giây phút đó bản thân giống như bị bỏ thuốc mê, chính mình không hề hay biết, lúc tỉnh táo lại thì cái tên đáng chết đó đã sớm chạy mất chẳng để lại dấu vết gì.

Cô sớm đã qua cái thời thiếu nữ trẻ tuổi ngu ngốc, sẽ không xao động, sẽ không phấn khích, tim cũng sẽ không đập nhanh, chẳng qua chỉ là vô cùng bối rối. Thị Y Thần có thể khẳng định, lúc này đây, người cô gặp không phải chỉ bị bệnh thần kinh, còn là một ôn thần.

Thấy Sa Sa và Manh Manh dùng ánh mắt gian xảo như kẻ trộm nhìn mình, cô có cảm giác ánh mắt của hai cô gái đó giống như tia X quang đang quét qua cơ thể trần trụi trong một thời gian dài, mà tất cả chuyện này chính là do cái tên bệnh thần kinh chết tiệt đó cố tình gây ra.

Trước đó cô phải mất mười phút để giải thích ẹ của mình tại sao tối qua lại đi qua đêm, thật đáng thương cho Chu Kiều Na bị cô lấy ra làm bia đỡ đạn, mới lừa gạt được mẹ mình xong. Nếu chuyện mới xảy ra lại lọt đến tai mẹ, cô nhất định là đến xương cốt cũng không còn. Trời ạ! Hai tay Thị Y Thần xiết chặt thành quyền, thật sự là không còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa.

Thị Y Thần phát điên lấy tay gõ vào đầu, bỗng nhiên, màn hình vi tính thông báo có tin nhắn QQ gửi đến. Cô ngừng vò đầu bứt tóc mình, ngược mắt nhìn lướt qua màn hình, có lời mời kết bạn. Cô mở ra, đúng là Chu Tân Vũ. Cô nhanh chóng thêm vào danh sách bạn bè.

Chu Tân Vũ gửi đến một icon mặt cười: “Tối hôm qua, cô có khỏe không?”

Cô gửi lại một icon mặt cười, sau đó gõ mấy chữ: “Cám ơn anh, tôi rất khỏe. Chuyện tối hôm qua thực sự rất xin lỗi, hôm nào tôi mời anh ăn cơm.”

“Cô quá khách sáo rồi. Thoải mái chút đi, chuyện tối hôm qua, tôi không nói gì với mẹ cả.” Chu Tân Vũ lại gửi đến một icon mặt cười.

Thị Y Thần chưa kịp trả lời, Chu Tân Vũ lại gửi đến một tin nhắn: “Thật ra tối hôm qua...lúc sau...trong lòng tôi có chút chờ mong, chỉ là “sứ giả hộ hoa” của cô xuất hiện” anh liên tục gửi đến icon ba ngón tay, “Tôi nghĩ bản thân mình không còn cơ hội, vậy nên tôi phải cố gắng lên.” Sau cùng anh ta gửi đến một cái icon Fighting.

Vừa nhìn thấy bốn chữ “sứ giả hộ hoa”, trong đầu cô lại hiện lên cảnh tượng Lục Thần Hòa nhân lúc cô không chú ý mà hôn trộm mình. Thị Y Thần tức giận trả lời: “Cái gì sứ giả hộ hoa, anh ta chính là ôn thần!”

Chu Tân Vũ gửi đến một icon ngạc nhiên.

“Anh ta chỉ là... một khách hàng không thể hiểu được, tôi và anh ta chẳng có liên quan gì với nhau cả.” Tuy rằng tình cảm giữa cô và Chu Tân Vũ chỉ là bạn bè bình thường, thế nhưng cô vẫn muốn giải thích rõ, để tránh hiểu lầm.

Chu Tân Vũ lại gửi đến một icon mặt cười, “Lời nói của cô cứ giống như nữ sinh cùng bạn trai yêu nhau tha thiết đang giận dỗi với nhau vậy.”

“...” Cô gửi lại một chuỗi dấu chấm, đúng là càng giải thích càng loạn.

“Nói đùa thôi.”

“Không có gì. Chúc anh sớm tìm được bạn gái, lần sau đi xem mắt, có hộp cũng đừng nhắc đến em gái mình nha.”

“Nhất định nhất định. Thật ngại quá, có đồng nghiệp tìm tôi, có việc gấp, tôi phải đi trước, trở về nói chuyện sau.” Chu Tân Vũ gửi đến một cái icon giàu to rồi, ảnh đại diện nhanh chóng biến thành màu đen.

Thị Y Thần rất biết ơn anh ta, nếu không bây giờ cô cũng không được yên ổn ngồi trước bàn làm việc. Chỉ là cô có chút khó hiểu, nếu nói Chu Tân Vũ giúp cô, là xuất phát từ bạn bè quen biết giúp đỡ lẫn nhau, thế nhưng chuyện cô và Thị Y Vân có mâu thuẫn với nhau, chuyện này tối qua lại không nhắc đến, khiến cho cô cảm thấy bất ngờ.

Nghĩ đến Thị Y Vân, cô liền nhớ đến Cao Minh Dương, trái tim lại nổi lên một trận đau đớn. Thị Y Thần tựa đầu vào hai tay, hít sâu một hơi.

Điều chỉnh lại tâm tình, Thị Y Thần lại tiếp tục công việc, làm việc sẽ khiến bản thân không còn để ý đến những chuyện khác nữa.

Chiều tối, một cơn giông tố ào ạt kéo đến, nhiệt độ oi ả lan rộng suốt một ngày cuối cùng cũng lui về phía sau, nhường chỗ cho giai điệu tí tách của những hạt mưa. Gió nhẹ từ phía đối diện thổi tới, bay lơ lửng trong không khí hòa quyện vào những hạt mưa, mang đến cảm giác mát mẻ đã lâu không gặp.

Xuống xe taxi, Thị Y Thần cầm túi xách che mưa, mang đôi giày cao gót tinh tế đi về hướng nhà của mình.

Có lẽ là do trời mưa, đường đi lại rất ẩm ướt, trơn trượt, Thị Y Thần đang mang đôi giày cao gót cao 10 cm, từng bước chậm rãi, cẩn thận từng chút một, rất sợ sơ ý một chút sẽ ngã xuống đất.

Câu nói thật đúng ‘không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất’. Mọi chuyện thường là như vậy, càng khiến người ta lo lắng thì càng dễ phát sinh. Hai tay Thị Y Thần cầm túi xách che lên đỉnh đầu để tránh mưa, bỗng nhiên cô bị trượt chân, cả người mất đi thăng bằng. Ngay lúc cô lo sợ sẽ ngã xuống đất, một cánh tay có lực đã đỡ bên hông của cô, giúp cô đứng vững trở lại.

Thị Y Thần hoảng sợ nhìn người vừa cứu mình, còn chưa kịp nói tiếng “Cảm ơn”, thân thể đột nhiên cứng đờ.

Cao Minh Dương đỡ cho cơ thể Thị Y Thần đứng vững, cầm lấy cây dù che cho cô, “Có khỏe không?”

Thị Y Thần giống như phản xạ có điều kiện đẩy anh ta ra, không ngờ cảm giác đau đớn từ mắt cá chân lại truyền đến. Nếu không có cánh tay của Cao Minh Dương kịp đỡ lấy cô, Thị Y Thần sợ là bản thân đã ngã xuống đất.

“Anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, mang giày cao gót không thể mang gót thấp một chút được sao?” Cao Minh Dương liếc nhìn đôi giày cao 10 cm của cô, mi tâm nhíu lại.

“Gót thấp một chút cũng gọi là giày cao gót sao?” Giống như trước kia, cô nói ra mà không hề suy nghĩ, sau khi nói xong cô lại cảm thấy hối hận, gương mặt đỏ bừng. Không phải là lần đầu tiên mang giày cao gót bị trẹo chân, mỗi lần như vậy Cao Minh Dương sẽ không ngừng ‘giáo huấn’ cô, lúc đó cô sẽ phản bác lại nếu mang giày gót thấp, vậy có khác gì mang dép lê đâu.

Trong nháy mắt ánh mắt Cao Minh Dương sáng lên như hắc bảo thạch, anh có cảm giác cô đang xấu hổ, lại vì phản ứng của cô mà cảm thấy chút vui mừng.

“Điện thoại di động của em vẫn tắt máy. Anh biết, em không muốn nghe điện thoại của anh.”

“Nếu như anh chờ ở đây, chỉ là muốn nói với tôi chuyện tối qua, tôi không muốn nghe.” Thị Y Thần quay đầu đi vào màn mưa.

“Y Y...” Cao Minh Dương che dù đuổi theo.

Thị Y Thần không để ý tới anh ta, bước nhanh về phía trước, càng đi càng nhanh, thậm chí bắt đầu chạy. Cô quên rằng bản thân đang mang đôi giày cao gót 10 cm trong lúc trời đang mưa nên tốc độ chạy cứ như đi bộ, cho nên chạy được vài bước, liền bị Cao Minh Dương bắt được.

Cao Minh Dương nắm cánh tay của Thị Y Thần, kéo cả người cô đến trước mặt, ép cô phải đối mặt với mình, “Hai chúng ta có nói chuyện đằng hoàng một chút được không?”

“Xin buông tay! Tôi không muốn nói thêm lời nào nữa.”

“Hai chúng ta lúc đó cũng chưa nói chuyện rõ ràng với nhau.” Cao Minh Dương không chịu buông tay, giọng nói vẫn luôn dịu dàng giờ cũng cất cao hơn.

“Bởi vì chẳng có chuyện gì cần phải nói. Buông tay!” Cô muốn rút tay ra, nhưng mà bàn tay to lớn Cao Minh Dương nắm rất chặt, chẳng những không rút ra được, ngược lại làm cho tay mình càng đau hơn.

“Không buông.” Cao Minh Dương giữ chặt không buông, “Nếu em thà chấp nhận mất thời gian đứng ở chỗ này, chứ không chịu nói chuyện rõ ràng với anh, vậy đêm nay cứ đứng như thế này đi, đối với anh chẳng có vấn đề gì cả.”

Cô muốn thoát ra khỏi bàn tay của Cao Minh Dương, tức giận nói: “Anh thật sự là... Được rồi. Anh còn muốn nói chuyện gì? Chuyện gì nên nói, đêm đó lần đầu tiên đến nhà tôi không phải anh đã nói rõ ràng rồi sao?”

Cao Minh Dương nói: “Vậy bây giờ hãy mang chuyện đêm đó nói lại một lần.”

43. Chương 43: Dây Dưa Không Dứt (2)

“Anh là người rảnh rỗi có thời gian để nhớ lại chuyện cũ, tôi không có.” Miệng tuy nói vậy, nhưng trong đầu cô không ngừng nhớ lại hồi ức trước kia.

“Không có cũng phải có.”

Thị Y Thần không nhịn được nữa quay về phía Cao Minh Dương hét lên: “Chị gái cùng với bạn trai của em mình thì có chuyện gì để nói chứ? Nói chuyện trên trời dưới đất thì sau này hãy nói? Hay là muốn nói chuyện hai người lừa dối gì sau lưng tôi, mà bản thân tôi lại giống như một kẻ ngu ngốc chẳng hay biết gì?! Nếu như sáng sớm thức dậy anh nhìn thấy tôi cùng một người đàn ông khác đang nằm một giường, anh sẽ nghĩ thế nào?! Có phải sẽ nghĩ tôi cởi hết quần áo cùng người đàn ông khác “lên giường” hay không, hay anh có thể tin chẳng có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn giản là ngủ thôi?”

Về mặt Cao Minh Dương kiên định nói: “Vấn đề thứ nhất, cho đến bây giờ anh chỉ có mỗi em là bạn gái, cho nên anh với em bây giờ chính là người yêu đang nói chuyện với nhau, không phải là chị gái cùng bạn trai của em gái mình nói chuyện. Thứ hai, nói chuyện trên trời dưới đất sau này hãy nói, chỉ cần em bằng lòng chuyện gì cũng có thể. Thứ ba, anh và Y Vân lúc đó hoàn toàn không có chuyện gì xảy ra. Thứ tư, có chuyện gì xảy ra anh sẽ nói với em, không phải trốn tránh gì hết, bởi vì anh xem em là bạn gái của anh.”

Y Vân Y Vân, gọi thật thân thiết!

“Xem tôi là bạn gái của anh?” Cô nhìn Cao Minh Dương một cách xem thường, “Vậy xin hỏi ba tháng trước anh đến nhà tôi cũng dùng thân phận bạn trai của tôi để đến sau? Nếu anh nói muốn gặp tôi, nhất định phải dùng thân phận bạn trai người khác để gặp sau? Người đó là một người khác hay em gái của tôi? Anh không cảm thấy rất buồn cười sao?”

“Em tin cũng được, không tin cũng được, còn câu nói ba tháng trước của anh, chỉ cần có thể nhìn thấy em, làm gì cũng được.” Hơn nửa năm sau khi chuyện đó xảy ra, ngay cả một cơ hội giải thích cô cũng không cho anh, vẫn né tránh anh. Cùng lúc đó chi nhánh của công ty ở Trung Đông xảy ra vấn đề, anh phải lập tức đến đó để xử lý, nhưng mà đi một lần phải chờ đến bốn tháng. Đến khi anh trở về, cô giống như đã biến mất khỏi thế gian, cả điện thoại di động cũng không gọi được, gọi đến Jessie’s người trong cửa hàng luôn nói cô không có ở đó, đến cửa hàng tìm người, cũng không tìm được. Cô dùng cách trốn tránh, ngoại trừ nhà của cô, anh không nghĩ ra được có thể đi đâu để tìm Thị Y Thần. Mà ba tháng trước, Thị Y Vân chủ động đến tìm anh, muốn anh giúp một chuyện, nhưng mà với điều kiện phải dùng thân phận bạn trai để đến nhà cô ấy. Cao Minh Dương thừa nhận mình đã dùng một phương thức rất cực đoan, thế nhưng anh lại không nghĩ ra được phương pháp nào tốt hơn.

“Anh nói chuyện gì cũng không quan tâm, nhưng tôi quan tâm.” Thị Y Thần cố gắng đè nén tâm trạng đang kích động của mình, “Thật ra lúc sau tết, gặp Thị Y Vân ở rạp chiếu phim, cô ấy nhìn anh mỉm cười, anh nhìn vào mắt cô ấy, tôi đã có dự cảm...”

Tầm hình đó, Thị Y Thần biết là Y Vân cố tình chụp. Chỉ cần là bạn trai của cô, cô ấy sẽ dùng mọi cách để cướp lấy. Chỉ cần người đàn ông cô ấy muốn cướp, sẽ không có ai có thể thoát khỏi. Mà việc này, Cao Minh Dương đều biết. Rõ ràng biết hết, nhưng vẫn cùng cô ấy lên giường. Một bàn tay vỗ không kêu, con ruồi không đốt hư quả trứng.

“Dự cảm, em có dự cảm gì? Em đã nghĩ nhiều rồi. Anh thừa nhận, cô ấy rất đẹp, rất gợi cảm, nhưng không phải bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cô ấy xinh đẹp gợi cảm cũng sẽ mê muội. Lần đó ở rạp chiếu phim, chỉ đơn giản là một người đàn ông mỉm cười với em gái của bạn gái mình mà thôi, thật sự là không có gì khác.”

“Được rồi, anh đã thừa nhận. Anh không phải vì cô ấy đẹp mà trở nên mê muội, nhưng anh sẽ vì cô ấy đẹp mà nhất thời mê muội. Nhất thời mê muội, chuyện này như vậy là đủ rồi. Xin lỗi, tôi là người rõ ràng trong chuyện tình cảm, tôi thà rằng đời này không kết hôn, không có đàn ông, tôi cũng không thể nào chịu đựng được, người tôi từng yêu phản bội lại mình, cho dù anh khóa thân nằm trên giường không làm chuyện gì. Không thể nào chấp nhận được, người yêu của tôi vì muốn gặp tôi, có thể dùng thân phận bạn trai người khác xuất hiện trong nhà của mình. Xin lỗi, tôi không thể nào chấp nhận được.”

“Vậy nói rõ ràng đi.” Cao Minh Dương kéo tay cô.

Thị Y Thần dùng sức hất tay anh ta ra, hai mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào Cao Minh Dương, nói: “Cao Minh Dương, tôi nói rõ ràng với anh một lần nữa, xin anh sau này đừng làm phiền tôi nữa, về phần anh, sau này có dùng thân phận bạn trai của ai đến nhà tôi cũng được, cứ đến thoải mái, tôi nhất định sẽ chuẩn bị không gian yên tĩnh cho các người. Thế nhưng nếu anh dám xúc phạm bất cứ người nào trong nhà của tôi, tôi nhất định sẽ dùng mọi cách để ‘xử’ anh.”

“Y Y, xin hãy nhìn anh, đừng trốn tránh anh có được không? Đừng giống như trước kia, cứ trốn tránh anh, trốn tránh cũng không giải quyết được gì.”

Thị Y Thần dùng sức rút tay ra khỏi tay Cao Minh Dương, cười lạnh nói: “Tôi trốn tránh vấn đề? Vậy anh làm vậy là giải quyết vấn đề sao? Quấy nhiễu không tha sao? Nếu anh muốn giải quyết vấn đề, vậy tại sao còn đi chung với cô ấy? Tôi thật sự lại không ngờ anh lại có thể giống Y Vân cứ điên cuồng mà bám riết

theo tôi, anh lại giống cô ấy thấy tò mò muốn biết người đàn ông tôi xem mắt sẽ có hình dáng thế nào sao? Lẽ nào đây là cách mà anh giải quyết vấn đề?”

Cao Minh Dương lắc đầu, nói: “Anh chưa từng bám riết em. Anh nói rồi, hôm qua chỉ là anh chấp nhận đi ăn bữa cơm cuối cùng với cô ta mà thôi, giải quyết hết mọi chuyện, nhưng anh không hề nghĩ rằng cô ấy lại chọn nhà hàng đó, lại càng không nghĩ đến em lại đến đó...xem mắt. Chuyện tối hôm qua, chỉ là hiểu lầm, nhưng mà đối với những chuyện đã xảy ra, anh thật sự xin lỗi, anh không phải cố ý muốn đẩy người khác.”

Đây là Thị Y Vân.

Thị Y Thần bật cười, sau đó tức giận nói: “Tôi không muốn biết hai người nói chuyện gì, thế nhưng nếu anh không biết, tại sao không như không quen biết luôn? Anh cứ việc ăn cơm của anh đi, tôi xem mắt của tôi. Tại sao lại phải chạy đến chen chân vào?” Biết rõ Thị Y Vân là cố tình, anh ta lại hết lần này đến lần khác sập bẫy.

Cao Minh Dương cắn chặt môi, trầm mặc một hồi, sau cùng lại nói: “Anh thừa nhận, tối hôm qua là anh kích động, nhưng mà em có nghĩ đến cảm giác của anh không? Cái loại cảm giác này giống như em hiểu lầm anh và Y Vân ở chung với nhau. Anh không có cách nào tiếp nhận được chuyện em và người khác xem mắt, cho dù em không để ý đến anh, anh cũng không thể làm như không thấy được.”

Thị Y Thần ngẩn ra, rất nhanh lại nói: “Hoàn toàn khác nhau không phải sao? Tôi xem mắt, lúc này tôi và anh đã chia tay rồi, hơn nữa còn quang minh chính đại, còn anh với cô ấy, cái đó gọi là phản bội, là ‘bắt cá hai tay’.”

“Anh không có phản bội, cũng không bắt cá hai tay. Mỗi ngày em đều chỉ nghĩ đến cửa hàng áo cưới của em, nếu so với người bạn trai này, sự quan tâm của em dành cho nó còn nhiều hơn anh. Cho dù lúc hai chúng ta hẹn hò, suy nghĩ của em vẫn chỉ là áo cưới của em, thiết kế của em, khách hàng của em. Em có nghĩ đến anh không? Anh sẽ ghen tị với mấy cái áo cưới đó, ghen tị với khách hàng của em. Anh hy vọng đến nhường nào em dành sự quan tâm dành cho anh nhiều hơn một chút, mà không phải một đồng vải vóc đó. Tình cảm chất chứa trong lòng, nhưng không có chỗ để nói ra, trùng hợp trong quán rượu gặp được Y Vân, bởi vì cô ấy là em gái của em, em gái cùng lớn lên với em, anh mới có suy nghĩ đến hỏi một số chuyện, muốn tìm hiểu từ cô ấy để biết thêm về em. Anh không muốn sau này gặp em vẫn chỉ có thể nói chuyện vải vóc, em hiểu không?”

Môi Thị Y Thần run lên, lại nhớ đến Cao Minh Dương đã từng đùa rằng anh ghen tị với áo cưới của cô, nói nếu một ngày nào đó anh biến thành vải tơ tằm thì có lẽ tốt rồi. Cô hoàn toàn không biết mình đã bỏ qua câu nói này, nhưng nội tâm kiêu ngạo không cho phép bản thân cúi đầu, “Vậy sao? Bởi vì tôi là một người cuồng công việc nên anh không thể chấp nhận được, vậy nên chuyện này đã thành cái cớ để anh bắt cá hai tay sao?”

“Anh không có bắt cá hai tay, đêm đó anh thật sự uống say, nhưng anh biết chưa có chuyện gì xảy ra...” Cao Minh Dương cau mày lại một lần nữa giải thích.

Thị Y Thần lạnh lùng nhìn anh ta một cái, không muốn nói gì thêm, xoay người rời đi.

Sau cơn mưa, bầu trời buổi chiều trở nên u ám, người đi đường cũng không nhiều.

“Y Y...” Cao Minh Dương ném cây dù trong tay, lần thứ hai đưa tay kéo cánh tay Thị Y Thần, “Anh biết trong lòng của em còn có anh, anh biết nút thắt trong lòng em vẫn chưa được tháo, nhưng mà xin em tin tưởng anh, mở lòng một lần, có được không?”

“Buông tay!” Thị Y Thần hét to, trong giọng nói còn mang theo giọng nghẹn ngào, nước mắt ủy khuất nhanh chóng không kiềm lại được ào ạt chảy ra.

Cao Minh Dương không buông, cố sức áp cô vào trong ngực, hai tay nâng má cô hung hăng hôn xuống.

Hai tay Thị Y Thần quơ loạn phản kháng, nhưng làm thế nào cũng không đủ sức để kháng cự lại Cao Minh Dương, chỉ có thể ra sức cắn môi anh ta.

Cao Minh Dương bị đau, buộc phải buông Thị Y Thần ra.

Thị Y Thần liền vùng tay hung hăng tát Cao Minh Dương một cái.

44. Chương 44: Dây Đưa Không Dứt (3)

Cao Minh Dương ngẩn ra, một giây tiếp theo, lại một lần nữa mang Thị Y Thần kéo vào lòng, đôi môi mỏng chạm khẽ vào tóc cô, giọng nói run run: “Y Y, đừng làm loạn, ngay lúc này anh xin em, đừng làm loạn nữa. Hơn nửa năm qua, anh thật sự đã chịu đủ những ngày không có em rồi. Anh không muốn tiếp tục như vậy nữa, cho anh một cơ hội nữa có được không?”

Ở trong ngực Cao Minh Dương, Thị Y Thần ra sức cắn môi, cố gắng kiềm nén, nhưng nước mắt vẫn như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống, từng giọt, từng giọt không ngừng.

Gương mặt Cao Minh Dương chôn trong tóc cô, thở dài chờ đợi cô tha thứ cho anh ta.

Mưa chẳng biết đã ngừng từ bao giờ, người ở tiểu khu gần đó ra ngoài đi dạo cũng nhiều hơn, xung quanh đều là tiếng sủa chói tai của mấy con chó pomeranian.

Thị Y Thần bị tiếng chó sủa làm cho sợ hãi lấy lại tinh thần, tầm nhìn hướng về phía hai người đang sóng vai nhau đứng đối diện ở phía siêu thị, thân thể bỗng nhiên cứng đờ, cố sức đẩy Cao Minh Dương ra, không quay đầu lại, chạy về hướng nhà mình.

Cao Minh Dương siết chặt quả đấm, nhìn chăm chăm theo bóng lưng đang dần biến mất của cô, nơi lồng ngực giống như bị người ta đâm vào một cái.

Lúc xoay người lại, anh nhìn thấy người đang băng qua đường chính là Thị Y Vân.

Đang trên đường đi tới, ánh mắt Cao Minh Dương khóa chặt Thị Y Vân, hai hàng lông mày nhíu lại tỏ vẻ không thích, nhưng rất nhanh biến mất giống như chỉ là gió thoảng qua.

“Ra ngoài mua một ít thức ăn, không ngờ rằng trời lại mưa thế này, cơn mưa hôm nay kéo dài thật, nhanh nhanh về nhà thôi.” Mẹ Thị Y Vân bà Thị Quế Bình vừa đi trên đường vừa lẩm bẩm, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy Cao Minh Dương đứng cách đó không xa, ngạc nhiên nói: “A? Tiểu Cao, sao cháu lại rảnh rồi đến đây thế này? Không nghe Y Vân nói qua, đi, về nhà chúng ta nói chuyện một chút.”

“Chào dì.” Theo phép lịch sự, Cao Minh Dương hơi cúi đầu. Đối với lời mời này, về mặt anh ta tỏ ra có chút khó xử, mím chặt đôi môi mỏng không nói lời nào.

“Mẹ, Minh Dương đêm nay có việc, chỉ đúng lúc đi ngang đây thôi.” Thị Y Vân đúng lúc đứng ra giải vây cho anh.

Cao Minh Dương rất muốn giải thích, nhưng nghĩ đến lời cảnh cáo của Thị Y Thần, không được làm tổn thương người nhà của cô, anh cố gắng nhịn xuống, thuận theo lời Thị Y Vân giọng điệu thay đổi: “Cháu khát nước, đúng lúc đi ngang đây, biết ở đây có một siêu thị, định đi đến siêu thị mua chai nước.”

“Mua nước uống? Chúng ta mới vừa mua nhiều lắm, ở đây có này.” Thị Quế Bình lấy một chai nước từ trong túi đồ mới mua đưa cho anh ta một cách nhiệt tình.

Cao Minh Dương nhận lấy, nói: “Cảm ơn dì, cháu còn có việc phải đi trước, hôm nào sẽ đến thăm dì.” Cao Minh Dương quay về phía Thị Y Vân gật đầu nhẹ một cái, cảm ơn cô ấy đã giúp anh.

Thị Y Vân nghiêng đầu, ra hiệu bảo anh đi nhanh lên.

Không lưu lại thêm nữa, Cao Minh Dương nhanh chóng đi về phía bãi đậu xe.

Về đến nhà về mặt Thị Y Thần trở nên suy sụp, bà Thị thấy vậy nói: “Không dầm mưa đó chứ?”

Cô lắc đầu, không có sức lực ngẩng lên ghé sô pha.

Bà Thị nói tiếp: “Dì của con cùng Vân Vân vừa đi siêu thị mua đồ, cũng không mang theo dù, bây giờ mưa đã tạnh, chắc là sắp về đến rồi. Chờ hai mẹ con họ trở về rồi ăn cơm. Đi sang bên đó bảo họ qua đây cùng ăn luôn.”

Lúc nghe đến tên Thị Y Vân, Thị Y Thần lập tức tỉnh táo lại, đáp lại một tiếng ra khỏi cửa.

Thị Y Vân và Thị Quế Bình đứng lúc vừa bước ra khỏi thang máy. Cô nhìn lướt qua Thị Y Vân, hai người nhìn nhau. Một người đứng ở hành lang, một người đứng trong thang máy, cách nhau khoảng ba mét, mặc dù hai người chỉ yên lặng nhìn nhau không nói lời nào, tư thế lại giống như “gươm súng sẵn sàng”.

Thị Y Thần đi qua người Thị Y Vân, cô có cảm giác tâm tình đang chuyển biến rõ rệt.

Thị Y Vân bỗng nhiên cười lạnh một tiếng: ” Mỗi lần thấy tôi cùng Cao Minh Dương đi cùng nhau, có phải chị có cảm giác như đang đứng cô đơn một mình trong bóng tối mịt mờ đúng không? Đương nhiên, bản thân tôi cũng có cảm giác như vậy, thế giới của tôi cũng chỉ có đêm đen, không có ban ngày.”

Thị Y Thần không cam lòng chịu yếu kém, dùng giọng nói yếu ớt trả lời: “Muốn ca hát, em quay về phòng mình mà hát.”

“Tức giận nhanh đến vậy sao? Tôi không giống như chị.”

“Em muốn thế nào?”

“Không muốn thế nào hết. Chỉ là hơn nửa tháng không gặp nhau, muốn tâm sự với chị một chút thôi.”

“Chị với em không có chuyện gì để tâm sự với nhau hết.”

“Tôi lại không cảm thấy vậy. Nếu như chị còn đang tức giận chuyện của Minh Dương, tôi nghĩ không cần thiết nữa. Bởi vì không đáng phải làm vậy.”

“Nếu như không phải..., lúc đó em cần gì phải gửi bức ảnh đó đến đây? Với bản lĩnh của em, hoàn toàn không cần phải sử dụng phương pháp dè tiện đến vậy.”

“Tôi thấy vui vẻ, tôi thích! Ai bảo chị quan tâm đến anh ta như vậy. Không mạnh tay một chút, làm sao có thể khiến chị ghi nhớ được lâu đúng không? Không biết hôm qua và hôm nay vô tình gặp lại người yêu cũ có cảm giác thế nào? Nói một chút cảm giác xem, có đúng là hồi tưởng lại vẫn rất có ý nghĩa đúng không?”

Thị Y Thần kích động, “Liên quan gì đến em?”

“A, không vui sao? Trái lại, từ hôm qua đến hôm nay tôi lại thấy cực kỳ vui vẻ, bởi vì tôi muốn Cao Minh Dương nhìn thấy cái người tên Chu Tân Vũ còn có người đàn ông hôm qua đã mang chị rời khỏi đó nữa. Chị nói xem tôi nên ra tay với ai trước? Hay là hai người cùng một lúc?”

Sắc mặt Thị Y Thần trở nên khó coi, lạnh nhạt nói: “Chuyện này không liên quan đến Chu Tân Vũ, em đừng lôi anh ta xuống nước.”

“Còn người đang ông dẫn chị đi thì sao?”

“Chuyện này cũng không liên quan đến anh ta.”

“Vậy nên chị mới không chịu buông tha Cao Minh Dương, có đúng vậy không?”

“Có phải chị buông tay Cao Minh Dương, em cũng sẽ buông tha cho anh ta? Có đúng chỉ cần một ngày nào đó chị có bạn trai, em sẽ không buông tha cho chị, chỉ cần chị muốn kết hôn lập gia đình, em nhất định sẽ phá hỏng nó?”

“Đúng vậy. Lẽ nào đến hôm nay chị mới biết chuyện này sao?”

“Ok, sẽ làm em hài lòng. Ngày mai chị sẽ lập tức đi xem mắt, sau đó mang về một người nói là “bạn trai” của chị, có muốn đi cùng chị không? Sau này chỉ cần chị đi xem mắt, chị nhất định sẽ thông báo cho em. Chị trực tiếp dẫn em đi, ngồi bên cạnh chị, như vậy sẽ nhanh hơn một chút.”

Thị Y Vân đơ ra, trong chớp mắt đã lấy lại bộ dáng tươi cười cổ hữu, “Tôi chính là muốn thấy chị như vậy, càng vội vàng lo lắng, tôi càng thấy thích. Chị càng đau khổ, tôi càng cảm thấy hài lòng. Thật ra chị nên cảm ơn tôi, nếu như không có tôi, chị sẽ không phát hiện ra bộ mặt xấu xa của mấy tên đàn ông đó, coi như tôi làm chuyện tốt giúp chị lau dọn đồng bụi bặm bám trên người.”

Thị Y Thần cắn môi, bỗng nhiên bật cười. Vậy ra, mấy năm nay, cô sống là để làm cho người khác thấy vui vẻ thoải mái sao?

“Vậy em cũng phải cảm ơn chị, năm đó em vẫn còn trẻ người non dạ đi sai đường, là chị đã kéo em quay về con đường đúng đắn.”

Gương mặt vẫn luôn nở nụ cười của Thị Y Vân cuối cùng cũng có sự thay đổi, tròng mắt đen láy của cô trong nháy mắt dấy lên ngọn lửa tức giận, chỗ khoe miệng cổ nén xuống cũng khê động.

Thị Y Thần nhìn thấy khuôn mặt luôn nở nụ cười của Thị Y Vân cuối không cười nữa.

“Thế nào? Cuối cùng cũng không cười được nữa. Chị còn tưởng rằng em vẫn luôn trang bị sẵn sàng, hóa ra chỉ là chưa chạm đến giới hạn mà thôi.”

Thị Y Vân cười lạnh một tiếng: “Tôi nghĩ chị hoàn toàn không có tư cách để nhắc lại chuyện năm đó, chị nên thấy mừng vì tôi vẫn còn sống, nếu không thì hai sẽ vì chuyện này mà hối hận cả đời.”

Thị Y Thần nổi giận, ánh mắt giận dữ nhìn Thị Y Vân một lúc lâu, mới dè nén lửa giận đang nhen nhóm trong lòng xuống, nói: “Thị Y Vân, hở một tí là nhắc đến người nhà và mẹ chị. Chị không nợ em cái gì, chị cũng không có lỗi gì với em. Chính là em đã làm sai, lại cố chấp. Chị đã nhường nhịn em nhiều rồi, không phải là chị sợ em, mà là vì người lớn trong nhà, họ đã lớn tuổi rồi, sẽ không chịu nổi kích thích. Chị không phải em, sẽ không ích kỷ như vậy, không muốn giống như em năm đó, không quan tâm chuyện gì, mang mọi chuyện làm cho loạn lên. Chuyện của Cao Minh Dương, chị không so đo với em, còn chuyện em có thật sự thích anh ta, hay chỉ vì muốn trả thù, chị đều không quan tâm, nhưng đây là lần cuối cùng, sau này chị sẽ không cho em có cơ hội làm ra chuyện như vậy nữa. Độ nhẫn nại của chị có hạn, tốt nhất đừng ... có ý định chọc giận chị. Tốt xấu tự em phân biệt lấy!”

Thị Y Vân gần như phát điên trả lời: “Thị Y Thần, là chị nợ tôi! Cả đời này chị đều nợ tôi! Là chị làm tôi tổn thương, chị không thể cho rằng mất mấy người đàn ông không chung thủy là có thể coi như xong chuyện được.”

Thị Y Thần lạnh lùng nhếch khóe môi, nói: “Cứ việc giữ lấy đi, em muốn lấy bao nhiêu thì cứ lấy. I don't care!”

Thị Y Vân nhìn Thị Y Thần chằm chằm một lúc lâu, cuối cùng chậm rãi lấy lại bình tĩnh, khôi phục dáng vẻ ban đầu, “Mong là chị đêm nay sẽ có giấc mơ đẹp.” Nói xong liền ưu nhã bước vào nhà.

Thị Y Vân vừa đi khỏi, thân thể găng gượng của Thị Y Thần lập tức nhũn ra, giống như quả bóng bị xì hơi. Ký ức người con gái trẻ tuổi tươi cười càng lúc càng mờ nhạt, cảm giác đau khổ dần dần càng trở nên rõ ràng. Có lẽ đây chính là con đường cô phải đi, mặc dù con đường không hề bằng phẳng, thế nhưng cô vẫn phải đi tiếp. Ai bảo cô là người mạnh mẽ nhất Thị gia Thị Y Thần cơ chứ?

45. Chương 45: Câu Chuyện Năm Xưa

Chuyện Thị Y Vân trả thù bằng cách dần vật tinh thần đường như đã trở thành một phần trong cuộc sống của Thị Y Thần, Cao Minh Dương cứ dây dưa lại là một loại bức ép không thể chịu được khác. Vô tình gặp lại trong quán ăn, khiến cho cô không thể không bắt đầu trốn tránh cuộc sống.

Trước đây cô đã từng trốn tránh ba bốn tháng, bởi vì sau khi Cao Minh Dương trở thành bạn trai của Thị Y Vân, ngày ngày đều qua lại với Thị gia. Sự thật này giống như một cây dằm đâm vào tim cô, rút mãi không ra, chỉ có thể cố gắng chịu đựng đau đớn. Cô tránh được thì nên tránh, không thể trốn tránh thì chỉ có thể... bỏ trốn.

Cũng vì như vậy, hơn nửa năm qua, cô mới nghe theo lời mẹ mình, thường xuyên đi xem mắt, nhưng chưa lần nào được thuận lợi, bởi vì thứ khiến cho cô đau đớn vẫn còn dằm vào tim cô. Cô đã quá xem nhẹ đoạn tình cảm này, vậy nên mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ, cứ bỏ đi là có thể giải quyết được mọi chuyện.

Ngay cả khi không nhận điện thoại của Cao Minh Dương, đã xóa số điện thoại của anh ta trong danh bạ từ lâu, nhưng dây số quen thuộc vẫn khắc sâu trong tâm trí không thể nào quên được. Từng tin nhắn ngắn, có lời xin lỗi, có quan tâm, có độc thoại... Cho dù không nhìn, thế nhưng lúc xóa chỉ cần liếc một cái, từng dòng chữ chuyển động sẽ vô tình đập hết vào mắt cô.

Bất luận là ở nhà hay là đang ở Jessie's, thường xuyên gặp được bóng dáng đó, cho dù mỗi lần đều quay đầu chạy trốn, nhưng sau cùng nhìn thấy bóng lưng anh rời đi, tim của cô lại một lần đau đớn chưa xót.

Cô không rõ tại sao Cao Minh Dương lại muốn bắt đầu thêm một lần nữa, anh ta vẫn cứ tiếp tục dây dưa như vậy, vết thương vừa mới khép miệng lại bị rách ra, rách ra lại khép lại. Cô thật sự không muốn tiếp tục như vậy nữa. Cô thật sự không biết mình còn có thể trốn được bao lâu, né tránh bao lâu, dây dưa vẫn chưa bao giờ dứt. Có thể, nếu có ngày cô không chịu đựng được nữa, cô sẽ lấy hết dũng khí nắm cổ áo Cao Minh Dương, đánh anh ta một trận, hoặc là nắm tóc Thị Y Vân tát cho cô ta mấy cái. Nhưng cô thật sự không biết ngày đó bao giờ mới đến, cô nghĩ mình bây giờ thật khổ sở.

Không nhớ được đây là lần thứ mấy cô đến bệnh viện não khoa, dường như mỗi lần đến đây, Thị Y Thần cảm thấy dường như đều là lúc cô cảm thấy bối rối, mâu thuẫn nhất.

Phòng bệnh quen thuộc, một người đàn ông trung niên khoảng chừng năm mươi tuổi đang ngồi cạnh cửa sổ gọt táo. Tóc màu muối tiêu, nếp nhăn trên trán, minh chứng cho việc ông đã trải qua năm tháng cuộc đời, nhưng sườn mặt vẫn anh tuấn như trước, khí chất nho nhã, có thể nhận ra được khi còn trẻ ông ấy là người rất đẹp trai phong độ. Ngồi bên cạnh ông là một người phụ nữ ngoài bốn mươi tuổi, lớn tuổi nhưng vẫn thùy mị thướt tha, cùng với làn da trắng và đôi lông mày xinh đẹp cũng không khó nhận ra lúc còn trẻ cũng là một mỹ nhân. Đôi mắt của bà giống như một đứa trẻ, khao khát nhìn chăm chăm vào miếng táo đang gọt chờ được ăn.

Thị Y Thần nhìn khung cảnh ấm áp này, nhẹ nhàng chào một câu: “Thầy ạ.”

Người đàn ông trung niên đang gọt táo ngừng đầu lên, lập tức vui vẻ nói: “Ồ, Y Thần, sao con lại rảnh rồi đến đây thế này? Ta nhớ thời gian này hẳn là con đang bận lắm.”

Người đàn ông trung niên Thị Y Thần chào hỏi là thầy giáo Tạ tên đầy đủ là Tạ Thiệu Văn, là thầy giáo dạy vật lý thời trung học của Thị Y Thần. Người phụ nữ ngồi bên cạnh đang chờ miếng táo là vợ của ông ấy, tên là La Minh Tuệ.

Thị Y Thần đặt giỏ trái cây xuống, nói: “Vẫn tốt. Lâu rồi không đến thăm thầy với cô, thời gian trước bận quá, hai ngày nay mới rảnh rồi, vậy nên ghé thăm thầy và cô một chút. Ban đầu Kiều Na cũng muốn đến, kết quả có chuyện quan trọng cần giải quyết nên không đến được, vậy nên con đến trước. Cô, còn nhớ con không?”

La Minh Tuệ ngừng đầu nhìn cô cười khúc khích, gật đầu, rồi nhanh chóng lại dời ánh mắt lên miếng táo.

Thị Y Thần mang giỏ trái cây đặt trước mặt người phụ nữ trung niên, nói: “Cô, con có mang đến nho đen mùa hè mà cô thích nhất này.”

La Minh Tuệ vừa nghe đến nho đen, lập tức dời tầm nhìn từ quả táo sang chiếc giỏ trái cây Thị Y Thần đang cầm.

Tạ Thiệu Văn gọt xong quả táo bỏ ra, đặt vào bát, cắm cây nĩa vào, đặt vào tay bà, nhẹ giọng nói: “Ăn táo trước đi, đợi lát nữa ăn nho.”

La Minh Tuệ vui vẻ cầm cái bát, bắt đầu ăn táo, giống như một đứa trẻ thỏa mãn vừa ăn vừa nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nhìn Tạ Thiệu Văn cẩn thận chăm sóc vợ, trong lòng Thị Y Thần vô cùng cảm khái, mọi người phụ nữ đều cầu mong cả đời tìm được người đàn ông như vậy, nhưng cuộc sống thường không tốt đẹp giống như trong tưởng tượng. Thượng đế cho bạn thứ bạn muốn, nhưng có lẽ...sẽ lấy đi thứ khác.

Thị Y Thần thăm hít một hơi, cười nói: “Gần đây trông cô rất tốt.”

Tạ Thiệu Văn cười nói: “Ừ. Bác sĩ nói cố gắng thì cuối tháng có thể xuất viện.”

Thị Y Thần nói: “Thật sự là quá tốt.”

Tạ Thiệu Văn rót cho cô một ly nước, lại nói: “Gần đây con thế nào? Định khi nào cho thầy ăn kẹo cưới đây?”

Thị Y Thần cười cười một cách gượng gạo, tự giễu nói: “Bạn trai còn không biết đang ở nơi đâu, làm sao mà có rượu mừng ạ?”

“Sao, không phải con và thằng nhóc Cao Minh Dương đang yêu nhau sao?” Tạ Thiệu Văn cũng không biết cô và Cao Minh Dương đã xảy ra chuyện.

Bộ dạng tươi cười của Thị Y Thần chợt cứng lại, nhưng rất nhanh lấy lại dáng vẻ ban đầu, nói: “Đã là chuyện của một năm trước, con và anh ta đã chia tay lâu rồi.”

“Hả? Sao có thể như vậy?”

“Đừng nói chuyện của con nữa. Sang năm hẳn là có thể uống được rượu mừng của Kiều Na.”

“Đứa nhỏ này, vậy thì phải cố gắng lên.”

Thị Y Thần cười ngây ngô hai tiếng, gật đầu, ở lại nói chuyện với Tạ Thiệu Văn về tình hình sức khỏe của La Minh Tuệ một lúc, sau đó lại chuyển chủ đề nói chuyện lớp học và mấy người khác, người trong lớp ai cũng nhắc qua một lần, nhưng ba chữ “Thị Y Vân” này giống như cấm kỵ, không nên tùy tiện nhắc đến trước mặt Tạ Thiệu Văn.

Cô nhìn đồng hồ, nhớ đến vẫn còn một cuộc hẹn, vậy nên rút một phong bì từ trong túi nhét vào tay Tạ Thiệu Văn, nói: “Thầy Tạ, con còn có việc phải đi trước. Cái này thầy nhận lấy.” Quyết định giải quyết chuyện tình cảm của mình một cách triệt để, vậy nên bất kỳ cuộc xem mắt nào cô cũng không bỏ qua, chỉ cần có đối tượng xem mắt, nhìn thuận mắt một chút, cô sẽ lập tức kết hôn.

Tạ Thiệu Văn chau mày, từ chối nói: “Nha đầu, nhiều năm như vậy rồi, có thể còn nhớ một thầy giáo dạy vật lý như ta, chắc là chỉ còn mỗi con và Chu Kiều Na. Con và Chu Kiều Na có thể đến thăm thầy giáo già này, đã rất vui vẻ rồi. Chuyện trước kia đã là quá khứ bỏ qua đi, con không cần phải ôm hết vào người, bây giờ ta sống rất tốt, cái này ta sẽ không nhận.”

“Nào có gì gọi là ôm hết vào người? Thầy nói con không cần chịu trách nhiệm, thầy từ chối con như vậy, chẳng phải là thầy tự ôm hết vào người sao? Đây chẳng qua là một chút lòng thành của con và Kiều Na, thầy nhất định phải nhận lấy.”

Tạ Thiệu Văn nghiêm mặt, nói: “Một giỏ trái cây, tâm ý vậy là đủ rồi.”

“Thầy Tạ, con có hẹn người khác xem mắt, phải đi bây giờ. Thầy chờ ăn kẹo cưới của con đi hì hì. Con đi trước. Chào thầy ạ!” Cô nhét phong bì vào túi La Minh Tuệ, bỏ vào xong liền vội vàng ra khỏi phòng bệnh, mặc cho Tạ Thiệu Văn có gọi thế nào, cô cũng không quay đầu lại.

Rời khỏi bệnh viện, nhìn bầu trời xanh thẳm, Thị Y Thần hít sâu một hơi.

Nếu như chuyện gì cũng có thể dùng tiền giải quyết và bù đắp, thế gian này sẽ không có nhiều đau khổ và bất hạnh như vậy. Cô cũng sẽ không phải gánh lấy gông xiềng nặng nề thế này. Rõ ràng không phải là lỗi của cô, lại trói buộc cô gần mười năm. Có lẽ, cô chính là thánh mẫu Bạch Liên Hoa trong truyền thuyết trên ti vi hay trong tiểu thuyết. Ai nói không phải. Còn có một cuộc xem mắt đang chờ cô. Nếu không phải thánh mẫu Bạch Liên Hoa hóa thân, ai có thể quên mình, tác thành cho người khác như cô.

46. Chương 46: Quan Hệ Nam Nữ

Sinh nhật hai mươi chín tuổi đã qua lâu rồi, năm tháng làm con người già đi, cách ngày ba mươi tuổi đã không còn xa nữa. Cho dù có thể tìm đủ mọi kiểu làm nũng với ông Thị bà Thị, làm vậy sẽ nhận được rất nhiều quà, cô cũng không có dũng khí đối mặt với sinh nhật ba mươi tuổi của mình.

Để thể hiện quyết tâm đi xem mắt, cô xin mẹ ỉnh nửa năm. Trong vòng nửa năm, nếu không dẫn được bạn trai về nhà, cô sẽ chấp nhận “khăn gói rời đi”, tuyệt đối không vương vấn gì nữa. Vậy nên, cô lên trang web giao lưu kết bạn đăng ký làm thành viên. Trưa hôm nay là lần đầu tiên hẹn hò sau khi đăng ký, cô bỏ hết công việc bận rộn, bỏ ra chút thời gian để đi xem mắt. Trong thông tin cá nhân người đàn ông điền ba mươi bốn tuổi, nhìn ảnh trông rất chững chạc, xem phần giới thiệu tất cả đều rất tốt. Nhưng lúc đến địa điểm đã hẹn trước, nhìn thấy mặt ông ta, trong lòng Thị Y Thần thầm nguyên rủa trang web kết bạn hại người đó một nghìn lần.

Ba mươi bốn tuổi cái gì chứ? Người đàn ông này nhìn từ trên xuống dưới, nhìn trái nhìn phải, từ trong ra ngoài, nhìn thế nào trông cũng giống ông chú hơn bốn năm mươi tuổi. Ông chú bốn năm mươi tuổi này vẫn chưa lập gia đình sao? Tuổi chắc là khai sai sự thật. Người đến tuổi này còn đi xem mắt, nói dối tuổi tác cũng là chuyện bình thường, đổi lại nếu cô hơn ba mươi tuổi vẫn còn đi xem mắt, cô nhất định sẽ bỏ mấy số lẻ ở phía sau đi. Chỉ là nhìn mặt mũi thế này... Nhìn người trong hình online với người này giống như hai người khác nhau vậy. Nếu nói là ảnh chụp lúc còn trẻ, cô cũng không tin. Ai có thể tin Brad Pitt mười năm sau lại trở thành một người trông ngốc nghếch như Mr.Bean? Trang web kết bạn chết tiệt, thu hội phí cao như vậy, sao có thể để cho người khác mặc sức giở trò thế này?

Thị Y Thần thầm hít sâu một hơi, không ngừng tự nói với bản thân: Cô là người từng trải, không nên đánh giá người khác qua hình thức bên ngoài, đàn ông đẹp trai chỉ như mây khói; cũng không cần lấy tuổi tác đã lớn để viện cớ, đàn ông trẻ tuổi đều toàn là những kẻ miệng còn hôi sữa. Ông chú thì ông chú, người như vậy có rất nhiều. Trong thông tin cá nhân không phải ghi ông ta là quản lý xí nghiệp may mặc nào đó sao, ít ra về phần nghề nghiệp cô và ông ta cũng có tiếng nói chung. Còn có, ông chú này họ Hà, tên nghe rất sang trọng, gọi là Hà Kim Quý. Có cảm giác vui vẻ, mà thường thì người có tên vui vẻ như vậy, hơn một nửa là người có phúc.

Hà Kim Quý cầm thực đơn, khoa trương gọi bốn món ăn. Người phục vụ cầm thực đơn vừa đi ra, ông ta xung phong mở miệng trước, nói: “Thị tiểu thư vừa nhìn trông không giống người đã gần ba mươi tuổi, giống như người mới vừa tốt nghiệp đại học.”

Khen phụ nữ còn trẻ luôn luôn là cách thức tốt nhất để lấy lòng để lấy lòng phụ nữ.

Trong lòng Thị Y Thần như nở hoa. Vui thì vui, ngoài mặt vẫn khiêm tốn trả lời: “Nào có? Không còn nhỏ nữa.”

Hà Kim Quý nở nụ cười, hai mắt lập tức híp thành một đường chỉ.

Có lẽ do là người từng trải, có thể nói Hà Kim Quý tương đối tốt, từ lúc tự mình năm đó làm sao kinh doanh ngành may mặc, đến làm sao từ hai bàn tay trắng xây dựng nhà xưởng gây dựng sự nghiệp, từ từ kể lại. Bởi vì tính chất công việc, thường xuyên phải đi công tác ở nhiều nơi khác nhau, vậy nên không có thời gian lo đến việc lập gia đình, đã có nhiều người bạn gái vì không thể chịu đựng được lý do này nên đã chia tay. Những thứ này Thị Y Thần cũng thấy đúng, ít ra nghe qua, Hà Kim Quý là người sự nghiệp thành công, là người coi trọng sự nghiệp.

Nhưng cô không thích cách ông ta vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào mình. Một đôi mắt đục ngầu lộ ra, lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào ngực của cô, trông có chút háo sắc. Thị Y Thần vài lần bỏ qua, kín đáo nhìn kỹ quần áo của mình, vậy thiết kế liền áo cổ chữ V, nhưng mà không có chỗ nào là không ổn, ít ra trước lúc ra khỏi cửa soi gương không nhìn thấy gì. Cô lại một lần nữa thuyết phục bản thân, được rồi, người này mắt hơi nhỏ, lúc cười híp mắt giống như một đường chỉ, nhìn qua có chút hèn mọn mà thôi. Cô không nên mang cái nhìn 편 diện để gán người đàn ông có đôi mắt nhỏ hẹp này.

Lúc người phục vụ mang thức ăn lên, cô đưa tay dời chiếc đĩa, Hà Kim Quý đột nhiên đoạt lấy chiếc đĩa, tay vô tình sờ vào mu bàn tay Thị Y Thần. Cô nhạy cảm rút tay về, nhú mắt nhìn ông ta hơn ba giây, về mặt ông ta vẫn bình thường, có thể cô thật sự đa nghi rồi.

“Thị tiểu thư, tôi nghĩ tôi với cô rất hợp nhau, lâu rồi không nói chuyện vui vẻ thế này. Bình thường nhắc đến may mặc hay công việc, người nhà đều chê tôi nhàm chán, nhưng hôm nay có cảm giác thật khác biệt.”

“Bây giờ trò chuyện đơn giản một chút có lẽ là tốt nhất.”

“Đúng đúng đúng.” Hà Kim Quý lẩm bẩm, “Trò chuyện đơn giản một chút, trò chuyện đơn giản một chút. Chẳng biết Thị tiểu thư đối với “quan hệ nam nữ” có ý kiến gì không?”

Thị Y Thần hơi nhú mày, trong đầu hoàn toàn không suy nghĩ được nhiều như vậy, theo như suy đoán của cô Hà Kim Quý đang hỏi chuyện chần gối, vì vậy thuận miệng nói: “Không có ý kiến nhiều lắm, ít nhất phải giữ đến lúc trong lòng có tình cảm.”

Hà Kim Quý chấp nhận: “Nên phải có tình yêu. Nhưng mà... giữa nam nữ muốn có tình cảm vững chắc vẫn nên “xác lập quan hệ”, đặc biệt là ở thời đại phát triển này.”

Thị Y Thần nghe xong thiếu chút nữa là phun ngụm nước trong miệng ra ngoài. Cô không thể nào ngờ rằng ông chú họ Hà này lại đề cập đến quan hệ nam nữ này một cách thẳng thắn đến vậy. Cô ho nhẹ hai tiếng, có chút xấu hổ khẽ kéo khõe miệng tươi cười, gạt đầu một cái cho có lệ.

“Gật đầu là biểu hiện Thị tiểu thư cũng đồng ý với ý kiến này. Bây giờ còn có rất nhiều người đều ngây thơ cho rằng chỉ cần có tình yêu là có thể duy trì được tình cảm, nào có ngờ rằng muốn gắn bó thật sự thì phải có quan hệ thể xác ràng buộc mới được. Khi quan hệ thể xác có vấn đề, tình cảm của hai người sẽ rất dễ xuất hiện rạn nứt.”

Thị Y Thần chớp mắt một cái, từ lúc ngồi xuống đến bây giờ, hóa ra cảm giác của cô không hề sai. Công việc quá bận rộn, không có thời gian, bạn gái chia tay, chỉ chú tâm vào sự nghiệp gì chứ, kể từ bây giờ mới chính thức đi vào trọng tâm cuộc nói chuyện hôm nay.

Điện thoại di động của Hà Kim Quý vang lên, ông ta nhìn lướt qua màn hình điện thoại di động, lập tức tắt máy, sau đó cười híp mắt hỏi Thị Y Thần: “Thị tiểu thư đối với chuyện sinh hoạt vợ chồng có yêu cầu gì không? Cá nhân tôi nghĩ...” Ông ta còn chưa nói xong, điện thoại di động lại vang lên, lúc này đây ông ta phải nói xin lỗi với Thị Y Thần, “Thật xin lỗi, tôi đi nhận điện thoại.”

Trong lúc Hà Kim Quý vừa nhận điện thoại, Thị Y Thần rõ ràng nghe một giọng nữ lạnh lạnh gọi ông ta một tiếng “Ba”. Ánh mắt ông ta lóe lên, đứng dậy đi đến một góc gần cửa sổ nghe điện thoại.

Lúc trước có nói chuyện công việc, khiến Thị Y Thần cho rằng lần này đi xem mắt sẽ không gặp phải cực phẩm, thế nhưng hiện thực hay hiện thực. Lúc đầu cô bài xích Hà Kim Quý là do đôi mắt nhỏ hẹp của ông ta, lớn tuổi, nhưng xem ra lúc này, hoàn toàn không phải vì chuyện này, mà là người này không hề trung thực, bộ mặt hèn mọn trời sinh đều lộ ra bên ngoài, nhất là trong đầu chỉ toàn loại chuyện đó, lúc xem mắt cũng không quên nhắc đến. Đối mặt với loại người đáng ghê tởm này, thường thì cô sẽ chửi cho hắn một trận rồi bỏ đi, thế nhưng cô không muốn cứ bỏ đi không như vậy, phải làm chuyện gì đó cho bỏ tức, phải dạy dỗ tên đàn ông hèn hạ này tốt một chút, mới không uổng phí tiền hội phí đăng ký xem mắt cao như vậy. Vì vậy Thị Y Thần cố đè nén tâm trạng kích động để nghe một chút xem ông chú họ Hà này có cái gì gọi là “Nhìn xa trông rộng” ?

Chỉ chốc lát sau, Hà Kim Quý nghe điện thoại xong quay lại, “Thật ngại quá, công ty có chút việc. Lúc này tôi nói đến đâu rồi?”

“Anh nói đến ‘Cá nhân tôi nghĩ’ .”

“Cá nhân tôi nghĩ?” Hà Kim Quý suy nghĩ một chút, thoáng nghĩ đến câu nói của mình, lập tức tiếp tục nói chuyện, “Cá nhân tôi nghĩ một tuần phải đảm bảo hai lần, cuộc sống như thế mới có chất lượng. Thị tiểu thư, cô cảm thấy thế nào?”

Thị Y Thần cố cười khan hai tiếng, bắt chước theo Hà Kim Quý hai mắt nheo lại thành một đường, xua tay một cái, vẻ mặt khinh bỉ nói: “Hai lần? Có thấy quá ít hay không?”

“Quá ít? !” Bộ dạng tươi cười của Hà Kim Quý có chút cứng nhắc, thậm chí có vẻ khó tin.

“Đúng vậy. Theo tôi thấy nếu là đàn ông đích thực thì ít ra phải một ngày một lần, mà tôi cùng với chồng trước của mình ly hôn cũng vì quan điểm này bất đồng, không thể thỏa mãn nhu cầu này, vậy nên không thể làm gì khác hơn được.”

“Cô cô cô...” Hà Kim Quý tạm thời không biết phải nói gì.

Thị Y Thần nháy mắt, lại cướp lời, nói: “Hà tiên sinh, ông biết không? Lúc tôi ngồi xuống, vẫn luôn lo lắng vấn đề này, bởi vì tuổi của ông nếu nhìn một chút sẽ không nghĩ là ba mươi bốn tuổi, sợ rằng còn hơn cả bốn mươi ba tuổi. Câu nói cửa miệng: Phụ nữ ba mươi như lang sói, bốn mươi như hổ. Nếu như sau này một tuần hai lần như lời ông nói cũng không được, tôi đây phải làm sao bây giờ? Thật là lo lắng quá.” Thị Y Thần cố tình bày ra bộ dạng kinh khủng, ánh mắt của Hà Kim Quý hoàn toàn không thể tiếp nhận được.

Hà Kim Quý có chút tức giận đập bàn: “Người phụ nữ này căn bản không có thật lòng đến xem mắt, là đến để đùa giỡn người khác sao?”

Thị Y Thần nhún vai, nói: “Lẽ nào Hà tiên sinh là thật lòng đến sao? Từ đầu tới cuối, ông đều mang bộ dạng như “xem hàng” miễn phí đến đây.”

“Mẹ kiếp!” Hà Kim Quý tiên sinh cuối cùng không nhịn được nói mấy lời thô tục, đứng lên chuẩn bị rời khỏi.

Thị Y Thần đưa tay cản ông ta lại, tiện thể gọi phục vụ đang dọn dẹp ở bàn bên cạnh, nói: “Người này đến ăn, không trả tiền muốn chạy. Đây là tiền của tôi, thanh toán một nửa tiền lẻ không cần thối lại.” Cô đưa hai tờ tiền trả một nửa tiền ăn cho người phục vụ.

Thị Y Thần cố nén buồn nôn ngồi lại chỗ này một lúc, lại bị “hồ hàng”, nhưng ít ra lần này không thể để mấy tên cực phẩm làm càn nữa. Cô muốn quay về mắng cho cái trang web kết bạn chết tiệt kia một trận.

Người phục vụ ngăn Hà Kim Quý lại. Hà Kim Quý tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, trừng mắt một cái quay lại chỗ ngồi, nói với người phục vụ: “Bây giờ mới mang lên ba món ăn, còn một món mang lên cho tôi, nhanh mang đồ ăn lên cho tôi!”

Thị Y Thần khinh bỉ liếc mắt nhìn Hà Kim Quý, nhìn gương mặt đầy thịt run lên của ông ta, hài lòng xoay người rời khỏi. Đi được vài bước, một bóng dáng cao lớn chặn trước lối đi, Thị Y Thần ngược mắt lên, ngăn ra, đúng là Lục Thần Hòa.

Hai tay anh nhét vào túi, khoe miệng mỉm cười, tâm trạng vui vẻ thoải mái.

47. Chương 47: Chèn Ép

Cô không nói chỉ hừ một tiếng: “Lại là anh?” Tại sao ở đâu cô cũng gặp anh ta? Thật là quái lạ, ba lần đi xem mắt đều gặp phải anh ta, vả lại lần sau so với lần trước càng khó xử hơn.

Lục Thần Hòa cong khoe miệng, nói: “Một thành phố gần nghìn vạn người, vậy mà hai chúng ta lúc nào cũng gặp nhau ở quán ăn, chuyện này có thể xem là một loại duyên phận.”

Hôm nay anh đeo một chiếc kính kim loại gọng đen, nhưng ánh mắt thâm sâu vẫn tỏa ra ánh sáng tựa như không có gì cản trở, thế này so với trước kia chẳng có gì khác biệt, chỉ có thể nói chiếc kính giống như một loại phụ kiện hợp thời trang mà thôi.

“Duyên phận? Hừ!” Theo cô, chuyện này không khác “nghiệt duyên” là bao. Cô mặc kệ anh ta, đi thẳng đến thang máy, đưa tay ấn nút đi xuống một cái.

Lục Thần Hòa cũng đi theo cô, vào thang máy. Rõ ràng là đến ăn cơm, nhưng lại theo cô rời khỏi.

Trong thang máy chật hẹp, chỉ có hai người cô và anh.

Điều này làm cho cô cảm thấy cực kỳ lo lắng, cô nhìn anh tức giận, nói: “Nhà của anh không phải ở ngoại ô sao? Muộn thế này rồi còn vào nội thành làm gì? Anh không phải đến đây ăn cơm sao? Theo tôi làm gì? Biến ~ thái sao?!”

Lúc này, điện thoại di động của Lục Thần Hòa vang lên, anh nhận cuộc gọi, nói ba chữ “Tôi có việc” rồi nhanh chóng tắt máy. Cắt điện thoại, anh ngược mắt nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Tôi ở ngoại ô, chẳng lẽ không thể vào nội thành ăn cơm sao? Ai nói đến quán ăn thì nhất định phải ăn? Thang máy này do cô mở sao? Cô làm sao biết tôi đi theo cô mà không phải có hẹn?”

“Bệnh thần kinh!” Cô bực bội ôm lấy hai tay nép vào một góc thang máy, tránh tiếp xúc với anh, đợi đến lúc thang máy mở ra, cô bước nhanh ra ngoài.

Đi theo một đoạn đường, nhìn phản xạ của tấm kính thủy tinh bên đường, cô phát hiện Lục Thần Hòa vẫn còn đi sau lưng mình. Còn nói cái gì mà không phải đi theo cô mà là có hẹn, rõ ràng là giống như một tên theo dõi điên cuồng. Thị Y Thần bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại tức giận nhìn Lục Thần Hòa, nói: “Họ Lục kia, anh thật sự có bệnh mà, có bệnh đi thì trị. Bên cạnh chính là bệnh viện não khoa, nhờ bác sĩ khám cho anh kỹ một chút, chuẩn đoán chính xác xem mình có phải mắc bệnh tâm thần hay không.”

Lục Thần Hòa không nổi giận ngược lại còn cười, nhướn miệng, lơ đãng nói: “Nếu chuẩn đoán tôi thật sự bị bệnh tâm thần, cô có đúng hay không sẽ chấp nhận ý nguyện làm bạn gái của tôi?”

Thị Y Thần khó tin nhìn Lục Thần Hòa, tình huống thế này, anh ta lại có thể nói ra câu vô vị không thể nào giải thích được thế này. Người đàn ông này thật sự bệnh cũng không nhẹ, thật là vô phương cứu chữa. Lúc đầu chuyện xem mắt vốn đã làm cô phát cáu rồi, lại còn xui xẻo gặp phải cái tên lời nói lúc nào cũng quái dị này. Rốt cuộc anh ta mắc bệnh gì?!

Cô nhìn anh hét lên: “Anh rõ ràng không thiếu phụ nữ, phụ nữ chất đầy hết giỏ này đến giỏ khác, anh làm gì cứ nhìn tôi chằm chằm vậy? Rốt cuộc tôi mắc tội gì với anh? Nếu như trước đây tôi có lỗi với anh, tôi nói xin lỗi với anh không được sao? Ông lớn Lục! Nếu như không có, anh chỉ là muốn tìm phụ nữ để chèn ép, phiền anh có thể đi tìm mấy loại phụ nữ giống như bà tám kia chèn ép có được không? Tôi đối với anh thật sự không có hứng thú.”

Lục Thần Hòa thấy cô gần như phát điên, không khỏi bật cười, cố ý để lộ bộ dạng khổ sở, nói: “Làm sao bây giờ? Tôi cứ muốn chèn ép cô, những người phụ nữ khác tôi cũng thật sự không có hứng thú.”

“A... A...” Cô như người điên liên tục bứt tóc của mình.

“Y Y?” Bỗng nhiên một âm thanh quen thuộc vang lên, khiến lưng cô đột nhiên cứng đờ, sau đó cả người giống như bị kẹt dính ốc từ từ xoay người về phía sau.

Cách đó hơn năm mét, Thị Quế Lan nắm tay dì lớn Thị Quế Hoa đứng sau lưng cô.

Thị Y Thần không thể ngờ được, ở chỗ này lại gặp mẹ cùng với dì lớn. Vừa nghĩ đến Lục Thần Hòa vẫn còn đứng phía sau như quả bom hẹn giờ, giọng nói của Thị Y Thần không khỏi run lên, “Mẹ mẹ mẹ... dì lớn...”

“Không phải con nói hôm nay phải tặng ca sao? Sao lại chạy đến nơi này?” Bà Thị chớp mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Lục Thần Hòa đứng sau lưng cô, “Người đó là ai vậy?”

“Xin chào dì,” Lục Thần Hòa bước lên, đứng bên cạnh Thị Y Thần, lễ phép nói: “Cháu họ Lục, Lục Thần Hòa, Lục trong đại lục, Thần trong cư thần*, Hòa trong hòa thuận. Là... bạn trai của Y Y.”

*Cư thần: nơi ở của vua chúa

“Bạn trai” mấy chữ kia một khi phun ra, giống như một quả bom nguyên tử bỗng nhiên phát nổ tạo ra một đám mây hình nấm.

Thị Y Thần thiếu chút nữa bị mấy chữ này làm nghẹn chết, cô liều mạng trừng mắt nhìn anh, cắn răng nghiêng lợi dùng ánh mắt để mắng chửi: Chết tiệt! Ai nói anh là bạn trai tôi?!

Dì lớn của Thị Y Thần là Thị Quế Hoa nghe nói vậy, lập tức mừng rỡ nói: “Hả? Hóa ra là bạn trai của Y Y. Đáng đắp tiểu tử quả thật đúng là tuần tú lịch sự!”

Chân mày bà Thị nhướng lên, ánh mắt sắc bén từ trên xuống dưới đánh giá Lục Thần Hòa, không vì nghe được con gái tìm được bạn trai mà vui mừng ra mặt, ngược lại nhìn Thị Y Thần vẻ nghi ngờ, “Họ Lục?”

Thị Y Thần mơ hồ cảm giác mồ hôi trên trán đang không ngừng tuôn ra, trong lòng không ngừng hoảng sợ. Ánh mắt này của mẹ, giọng điệu này, tất nhiên còn nhớ cuộc gọi trước kia, còn nhớ cô có nhắc chuyện anh ta là chồng chưa cưới của khách hàng.

Lục Thần Hòa mỉm cười nói: “Dì, trước kia ở bệnh viện cháu có nhận điện thoại của dì.”

Hai tay Thị Y Thần nắm chặt thành nắm đấm, hận không thể đánh Lục Thần Hòa một quyền bay ra ngoài, thật là nói lời không nên nói, chỉ lo sợ mẹ cô không nhớ ra chuyện gì. Cô dùng sức đập anh một cái, ép anh đứng sang một bên, sau đó quay về phía mẹ mình vẻ mặt nịnh nọt, nói: “Mẹ, mẹ với dì lớn đang định đi đâu vậy?”

Nghe câu hỏi này, bà Thị lúc này mới nhớ đến chuyện chính, nói: “Hôm nay lúc dì lớn của con ra khỏi cửa, không biết người nào thiếu đạo đức “làm chuyện tốt”, ăn chuối tiêu xong rồi ném vỏ dưới bậc cầu thang, dì lớn của con vừa giẫm chân lên, sau đó liền té ngã. Mẹ đây vội vàng đón xe đưa dì ấy đến khám bác sĩ, tài xế kia chạy đến ngã tư đường lại không chịu đến đây, ngại đổ.”

Dì lớn lập tức nói: “Ôi, dì nói dì không có chuyện gì, mọi người không nên lo lắng đến vậy, làm dì có cảm giác mình như bị tàn phế.”

Bà Thị nói: “Còn nói không có việc gì? Ngã không ngồi dậy nổi. Chị xem, chị bước đi còn khập khiễng, cần phải ngã gãy chân mới gọi là có sao sao? Phải ngã thành như vậy, thì xong đời rồi.”

“Đúng rồi, đúng rồi, té ngã thế này không phải là chuyện nhỏ, nhanh đưa đến bệnh viện.” Bệnh viện nhân dân cách đó không xa, Thị Y Thần bực bội Lục Thần Hòa theo mình từ quán ăn đến đây, không ngờ lại đi một đoạn xa như vậy. Cô muốn đưa tay giúp dì, nhưng Lục Thần Hòa nhanh hơn cô một bước, đỡ dì của cô đi.

Thị Y Thần hơi kinh ngạc: Tay chân thật là nhanh.

48. Chương 48: Chèn Ép (2)

Vào bệnh viện nhân dân, trong đại sảnh đông nghịt người, trai gái, già trẻ lớn bé, ở cửa lấy số, đóng phí, đều là những hàng người dài đứng chờ.

Lục Thần Hòa đỡ Thị Quế Hoa ngồi xuống ghế, nhìn Thị Y Thần, nói: “Mọi người chờ ở đây, cháu đi xếp hàng lấy số.”

“Anh không bận chuyện gì sao?” Vẻ mặt Thị Y Thần tỏ vẻ đề phòng nhìn anh. Người này trông có vẻ rất rảnh rỗi, từ lúc ra khỏi quán ăn vẫn đi theo cô, bây giờ lại là cùng người nhà cô, người này rốt cuộc muốn làm loạn đến mức nào?

Lục Thần Hòa khẽ cong khóe môi, nói nhỏ: “Giúp người làm niềm vui cũng là cách để nhân phẩm thăng hoa.”

Thị Y Thần khinh bỉ liếc anh, “Có thể dễ dàng nhận ra được con người của anh lâu rồi nhân phẩm không được thăng hoa.” Mặc kệ anh ta, xem như cho anh ta một lần nhân phẩm thăng hoa vậy.

Lục Thần Hòa vừa đi khỏi, dì lớn bắt đầu khen: “Y Y, bạn trai của con trông thật sự không tệ, nhân phẩm cùng với cách ứng xử đều tốt.”

“Người thật sự không tệ, nhưng mà nếu hôm nay không phải chúng ta vô tình gặp được, không biết con còn lén lút làm chuyện mờ ám bao lâu nữa đây?” Ánh mắt bà Thị sắc bén như mắt chim ưng, nhìn chằm chằm vào cô giống như đang dò xét, “Tên họ Lục này thật sự là bạn trai trong truyền thuyết của con sao?”

“Truyền thuyết gì? Nào có trong truyền thuyết gì đâu.” Mắt Thị Y Thần sáng lên, bay loạn khắp nơi.

Bà Thị đâu phải người đơn giản như vậy, nói: “Nếu không phải là người trong truyền thuyết, người đó chính là chồng chưa cưới của khách hàng mà lần trước con nói sao?”

“Chồng chưa cưới của khách hàng” giống như tảng đá lớn đè nặng lên lưng của cô. Vẻ mặt cô lập tức trở nên nghiêm túc, khó khăn nói: “Đương nhiên là bạn trai rồi.” Nếu cô không thừa nhận anh ta là bạn trai, nhất định sẽ nhận bị mẹ chất vấn chết mất, thôi thì thừa nhận từ đầu luôn cho rồi, sau này có bị hỏi lại thì nói chia tay rồi. Đều do cái tên Lục Thần Hòa kia, rõ ràng chỉ là một người qua đường giáp, không nên nói

là bạn trai của cô như vậy chứ, hại cô bây giờ đâm lao phải theo lao, cũng không biết phải làm sao? Gặp quỷ rồi, nhất định là hôm nay ra ngoài cô đã quên xem lịch, nên mới bất hạnh thế này.

“Nếu là bạn trai, sao lần trước con lại nói dối là chồng chưa cưới của khách hàng? Hay là con thật sự đã cướp chồng chưa cưới của khách hàng làm bạn trai của mình?” Bà Thị suy đoán có logic lại rất rõ ràng.

“Sao sao... sao có thể?” Nhất thời chột dạ, cô bắt đầu nói lắp, “Lúc...Lúc... Lúc đó đó vẫn chưa xác định chắc chắn mà, vậy nên bắt đầu dĩ mới nói dối. Nhưng mà anh ấy bị bệnh là thật, đêm đó thật sự là con làm Lôi Phong đưa anh ấy đến bệnh viện cấp cứu.”

“Nếu không phải hôm nay gặp mẹ và dì lớn của con, con định lúc nào mới mang nó về nhà cho cha và mẹ nhìn một lần đây? Đoạn thời gian trước chẳng biết ai ở trước mặt cả nhà vỗ ngực bảo đảm sẽ mang được bạn trai về nhà, mẹ thấy là con đã quên mất rồi?” Xác nhận xong, bà Thị đương nhiên muốn rèn sắt khi còn nóng.

“Chuyện này không phải vừa mới bắt đầu sao? Bất tự còn chưa xem, dắt người về nhà ngay, nếu như sau này không hợp phải làm sao bây giờ?” Thị Y Thần nhéo huyết thái dương, bội phục tài nói dối ngày càng thuần thục của mình, đến tận cùng câu nào là thật câu nào là giả cô cũng không phân biệt rõ nữa.

“Cái gì vừa mới bắt đầu, từ lúc nhận cuộc gọi đó đến bây giờ, đã hơn ba tháng rồi. Nên nhớ rằng mẹ và cha con từ quen biết đến yêu nhau rồi kết hôn, tổng cộng chỉ mất có bốn tháng.”

“Đó là thời đại của mẹ, ép duyên đã lỗi thời rồi. Được rồi, được rồi, con biết rồi, tranh thủ tết Trung thu sẽ dắt về giới thiệu với cha mẹ một chút.” Thị Y Thần giả vờ hứa qua loa để lờ đi, ít nhất phải lừa được qua hết ngày hôm nay.

Dì lớn chen vào nói: “Còn chờ đến tết Trung thu gì chứ, không chọn được ngày thích hợp hay là chọn hôm nay đi.”

“Ôi dì lớn, dì cứ làm như con đang ở thời cổ đại không bằng, thấy hợp mắt là dắt về nhà ngay. Không nên không nên, anh ấy hôm nay còn có việc, đợi lúc khác đi. Không nói với mọi người nữa, con đi xem anh ấy xếp hàng thế nào rồi.” Nói xong, Thị Y Thần giống như một làn khói nhanh chóng chạy đến chỗ chờ lấy số.

Tục ngữ có nói, một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt*. Tuổi tác của ba người phụ nữ Thị gia chắc chắn hơn một nghìn con vịt. Cũng may là hôm nay dì lớn bị thương, nếu đổi lại là dì nhỏ bị thương, cô thật sự không biết phải chống đỡ thế nào.

* Một người phụ nữ bằng năm trăm con vịt: Câu này xuất phát từ một truyện cười. Nội dung câu chuyện đại loại là: Một thầy giáo đang dạy trong lớp, vì lớp ồn ào mất trật tự nên ông ấy mới hét lên: “Hai đứa nữ sinh tùm lại giống như tiếng một nghìn con vịt đang kêu”. Ngày hôm sau, vợ thầy giáo này đến trường tìm ông, một nữ sinh đứng lên nói với ông rằng: “Ngoài cửa có năm trăm con vịt đang tìm thầy”. Mọi người đều là nữ chắc tưởng tượng ra mình với con bạn thân tùm lại là thế nào rồi nhỉ.

Lục Thần Hòa giống như hạc giữa bầy gà, đứng xếp hàng trong đám người, Thị Y Thần thoáng cái đã nhận ra anh. Cô đi đến bên cạnh anh, giận run người nói: “Anh có biết không, anh nói lung tung như vậy thiếu chút nữa là hại chết tôi rồi.”

Anh ném cho cô vẻ mặt khó hiểu.

Thị Y Thần cắn răng nói: “Anh trở thành bạn trai tôi từ khi nào? Tôi thừa nhận anh là bạn trai mình bao giờ? Xin anh đừng có tự mình đa tình nhận bừa với người nhà tôi là bạn trai của tôi vậy, được không? Anh có biết hành vi của mình rất thiếu trách nhiệm không, chuyện này mang đến cho tôi rất nhiều rắc rối.”

Lục Thần Hòa phản đối nói: “Phải không? Tôi cho rằng lần trước ở nhà hàng xoay tròn, hai người chúng ta đã đạt đến mức độ hiểu nhau rồi.”

“Ai nói với anh là tôi và anh hiểu nhau?” Rõ ràng là anh ta bị ám đầu... Lần trước ở nhà hàng xoay tròn, đó là vì trốn tránh Cao Minh Dương, cô mới ngầm đồng ý để anh ta làm như vậy.

“Ok, đợi một lúc nữa tôi đến chỗ mẹ cô giải thích, tôi không phải là bạn trai của cô, chỉ là một khách hàng bình thường. Bởi vì cảm thông cho cô đã sắp ba mươi tuổi vẫn chưa có bạn trai, lại không ngừng phải chạy khắp nơi để xem mắt, vậy nên mới động lòng, nói là bạn trai để an ủi người trong nhà một chút. Chẳng

biết người lớn trong nhà cô nghe xong, sẽ có cảm tưởng thế nào?” Lục Thần Hòa nhún nhún vai dáng vẻ ung dung bình thản.

“Anh muốn chết sao! Anh dám nói lung tung như vậy! Cẩn thận tôi...” Thị Y Thần vung mạnh nắm tay, nếu không phải có nhiều người, một quyền này nhất định sẽ đâm lên gương mặt đáng ghét của anh ta.

Lục Thần Hòa nhoẻn môi, nửa giễu cợt Thị Y Thần, bỗng dưng ôm trọn quả đấm của cô.

Mu bàn tay nhanh chóng cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ lòng ngực anh truyền đến, nơi sâu thẳm trong trái tim dường như bị vật gì đâm nhẹ một cái, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân. Dưới ánh sáng đèn, đôi mắt hẹp dài thâm sâu của anh chợt lóe lên ánh sáng thâm thúy trong trẻo.

Cô vội vàng rút tay về, mi mắt rũ xuống, thu lại ánh mắt hoảng loạn. Tim vẫn đập thình thịch liên tục như trước, không thể không thừa nhận, cho dù là chế giễu, mỗi cái nhíu mày, mỗi nụ cười của anh đều rất mê người.

Hàng người đã tiến lên phía trước rất xa, vừa vặn đến phiên Lục Thần Hòa.

Thị Y Thần lấy lại tinh thần, cướp lời: “Bao nhiêu tiền? Để tôi trả.”

Lục Thần Hòa cầm thẻ ngân hàng đưa cho thu ngân, liếc Thị Y Thần một cái, vẻ mặt nghiêm túc, “Cô gái, xin cô đừng ở chỗ này tính toán như vậy, được không?”

Trong lòng Thị Y Thần cảm kích, nói: “Được rồi, sau này tôi nhất định sẽ trả lại cho anh.”

Lục Thần Hòa mặc kệ cô, ký tên sau đó nhận lại thẻ và hóa đơn, đang muốn rời khỏi, lại bị cô kéo lại.

Lục Thần Hòa nhìn cô tỏ vẻ không hiểu.

Thị Y Thần do dự một chút, nói: “Vừa rồi chuyện anh tự xưng là bạn trai của tôi, tôi tạm thời đại nhân không chấp tiểu nhân, không tính với anh, thế nhưng... Nếu mẹ và dì lớn của tôi muốn vì chuyện hôm nay mà cảm ơn anh, muốn mời đến nhà ăn cơm tối hay là gì đó, anh nhất định phải từ chối, không được đồng ý, biết không?”

Bờ môi anh cong lên thành một hình vòng cung mê người, đáy mắt hiện lên ý cười, làm như không nghe thấy lời cô nói, trực tiếp đi đến chỗ hai người lớn.

“Này, tôi còn chưa nói xong...” Thị Y Thần không nhận ra anh hoàn toàn không để ý đến cô, lúc kịp phản ứng, anh đã đi xa rồi, không thể làm gì khác hơn là bước nhanh qua đó, ngại vì có mẹ và dì lớn ở đây, cô không dám nói thêm gì nữa.

49. Chương 49: Chèn Ép (3)

Đến phòng khám, bác sĩ kiểm tra tỉ mỉ cho Thị Quế Hoa, nhanh chóng đưa đơn thuốc cho Lục Thần Hòa, “Đi đóng tiền, sau đó mang hóa đơn đến tầng trật chụp X quang hai vị trí thất lưng và hông.”

Ánh mắt chờ mong của Thị Y Thần nhìn chằm chằm vị bác sĩ, cảm thấy buồn bực. Tại sao vị bác sĩ này không đưa đơn thuốc cho cô, lại đưa cho Lục Thần Hòa? Nhìn anh ta thế nào cũng không giống người nhà. Cô đành phải chửi thầm đi theo Lục Thần Hòa đến chỗ đóng phí, sau đó cùng dì lớn đến phòng chụp X quang.

Nhận được ảnh X quang, bác sĩ liếc nhìn, nói: “Dì, thật tốt, chỉ là tổn thương phần mềm, nếu như té ngã ảnh hưởng đến xương thì phiền phức rồi.” Bác sĩ làm vài thao tác trên màn hình vi tính, chờ in ra, lại một lần nữa tự nhiên đưa cho Lục Thần Hòa, “Đi đóng phí, sau đó đến quầy thuốc lấy thuốc, nhận xong rồi thì đến phòng truyền dịch, tiêu sưng, thuốc còn dư lại thì mai uống, chuyện gì không rõ có thể hỏi lại.”

Đến phòng truyền dịch, mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, Thị Quế Hoa phàn nàn: “Bệnh viện thật không thể xem thường, ta sắp bị dày vò đến không chịu nổi nữa rồi, không bệnh cũng bị dày vò thành có bệnh. Tất cả bác sĩ đều nói không có chuyện gì, chỉ là tổn thương phần mềm, còn phải truyền nước làm gì.”

Chính xác, Thị Y Thần tổng kết lại, chạy đi chạy lại từ lầu trên xuống lầu dưới mấy lần, gặp mặt bác sĩ khám qua không bao giờ quá năm phút, xếp hàng là mất nhiều thời gian nhất. Nếu không phải gặp được Lục Thần Hòa, cô và hai người lớn tuổi này ngày hôm nay thật đúng là quá sức chịu đựng. Thị Y Thần liếc mắt nhìn Lục Thần Hòa đang im lặng đứng bên cạnh, dáng người cao lớn, bờ vai dài rộng, làm cho người khác có cảm giác yên tâm, mặc dù lời nói có chút độc ác, thế nhưng giống như thiên sứ do thượng đế phái đến, lúc cô cảm thấy bất lực nhất, cho cô ít nước trong lúc lửa bỏng. Nhưng mà, cánh cửa anh ta vẫn chưa được làm sạch, vẫn còn màu đen.

Thị Y Thần không tìm được khe cong khéo môi, trong lúc ngẩng đầu lên lại vô tình bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của Lục Thần Hòa, đáy mắt hiện lên vẻ nhu hòa còn mang theo ý cười.

Thị Y Thần có cảm giác bị thu hút, thấp giọng nói: “Này, anh có phải nên rời khỏi đây rồi không?”

Lục Thần Hòa gật đầu, không than vãn một lời xoay người rời khỏi.

Thị Y Thần thầm nín thở, khe thở phào một hơi, nhưng không được bao lâu, ngay lúc cô cho rằng anh sẽ thật sự rời khỏi, ai ngờ, anh đột nhiên quay lại mang theo rất nhiều đồ ăn cùng với mấy tờ báo.

“Sao anh lại quay lại?” Cô ngạc nhiên đến mức muốn tát vào mồm mình một cái.

Lục Thần Hòa đưa đồ ăn cùng với tờ báo cho cô, nhường mày cười, “Nhân phẩm thăng hoa vẫn chưa làm xong.”

“Ặc...” Thị Y Thần nhin không được bật cười.

Trước đó Lục Thần Hòa liên tục chạy khắp nơi, giúp xếp hàng, lại sắp xếp ổn thỏa việc truyền nước, bà Thị cuối cùng cũng không bỏ qua chuyện này, nhân tiện nói: “Này... Tiểu Lục, tối nay có rảnh không? Đến nhà chúng ta ăn cơm đi.”

Không đợi Lục Thần Hòa mở miệng, Thị Y Thần liền la lên: “Mẹ, buổi tối anh ấy còn phải xã giao, không tiện cho lắm.” Cô nhìn Lục Thần Hòa không ngừng nháy mắt ra hiệu, ý muốn nói anh không được đồng ý.

Bà Thị thấy thế, mắt liếc xéo cô, nói: “Mắt con làm sao thế?”

Lục Thần Hòa cúi thấp đầu, cố nhịn cười.

Dì lớn phối hợp nói: “Tiểu lục à, con đừng ngại, hôm nay may là có con. Nếu con không đến nhà chúng ta ăn cơm, trong lòng dì đây sẽ cảm thấy áy náy. Con sẽ không làm dì phải áy náy chứ? Huống hồ con là bạn trai của Y Y, càng phải đến nhà chúng ta một lần.”

“Dì lớn...” Thị Y Thần vừa mới mở miệng, liền bị bà Thị đập sang một bên, một chữ “Mẹ” còn sót lại trong miệng vẫn phải gắng gượng nuốt vào.

Dì lớn cũng liếc cô một cái, tiếp tục nói với Lục Thần Hòa: “Tiểu Lục, con không cần lo lắng, nhà chúng ta đông người, nấu cơm, làm đồ ăn... chuyện gì cũng làm rất nhanh.”

Bà Thị vỗ ngực đảm bảo, “Chỉ cần gọi một cú điện thoại về nhà, về đến nhà lập tức có cơm ăn.”

Lục Thần Hòa khẽ nhướn miệng, nhìn Thị Y Thần một chút, nói: “Thật ra tối nay con cũng không có cuộc xã giao nào quan trọng lắm.”

Chuyện này, Lục Thần Hòa vừa trả lời, bà Thị liền cầm điện thoại gọi về nhà, dặn dò chuẩn bị đồ ăn, đêm nay có khách quan trọng đến nhà.

Thị Y Thần nhìn tốc độ của mẹ và dì lớn, tìm một chỗ trống chen miệng vào cũng không có, chỉ có thể giương mắt lên nhìn Lục Thần Hòa. Cô nắm ống tay áo của anh, kéo anh sang một bên, nói: “Lúc này xếp hàng, tôi đã nói gì? Sao anh có thể đồng ý đến nhà chúng tôi ăn tối?”

Lục Thần Hòa trả lời: “Cô mời tôi sao?”

Cô nói: “Không có.”

Anh không trả lời, chỉ đưa tay, làm động tác đã hiểu rõ rồi.

“Anh đây rõ ràng là hiểu sai vấn đề. Tôi không mời anh, là mẹ tôi và dì lớn mở miệng mời anh, thế nhưng tôi đã nói anh nhất định không được đồng ý.”

“Vì sao? Người mời tôi không phải cô. Cô có thể thay mặt mẹ và dì của mình sao?”

“Tôi...” Lục Thần Hòa hỏi lại làm cho cô cứng họng, tất nhiên cô không thể thay mặt mẹ và dì của mình, nhất thời nghẹn họng lại không muốn tỏ ra thua kém, “Anh làm vậy không phải gây khó dễ cho tôi sao? Đến nhà tôi ăn bữa cơm đối với anh có ích lợi gì? Anh muốn ăn gì cứ nói? Tôi mời.”

“Cô có cần nhỏ mọn đến mức như vậy không? Chỉ là đến nhà cô ăn bữa cơm, chẳng lẽ sợ tôi ăn luôn người nhà của cô sao?” Lục Thần Hòa nhếch mép, bắt chước giọng điệu của cô.

Từ lúc lần đầu gặp nhau trong thang máy, trong ấn tượng của cô anh là một người đàn ông lạnh lùng ít nói, nhưng cãi nhau vài lần, cô phát hiện ra mọi chuyện không phải như trong tưởng tượng, tư duy của anh ta cực kỳ nhạy bén, có tài ăn nói, bản thân mình không phải là đối thủ của ta.

“Cô yên tâm đi, tôi là người rất có đạo đức nghề nghiệp, chuyện không nên nói thì nhất định sẽ không nói ra.” Lục Thần Hòa cúi người kề sát bên tai cô thấp giọng nói.

Chuyện mà anh ta nói đến, chỉ có cô mới có thể hiểu rõ.

Cô không nói gì hỏi trời xanh, “Nhân phẩm của anh cả đời này e là không thể nào tăng lên được.”

Lục Thần Hòa rút tờ báo trong tay cô, gõ nhẹ lên đầu cô một cách vô cùng thân thiết, “Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao*. Đừng quên cô vừa hứa sẽ mời tôi đi ăn, bữa cơm này tôi sẽ nhớ kỹ.”

* Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao: Trích trong Kinh thi [Vệ phong – mộc qua]. Người cho ta quả đào, ta dùng mỹ ngọc báo đáp lại. Hiểu đơn giản là có qua, có lại.

Thị Y Thần trợn mắt há mồm nhìn Lục Thần Hòa cầm tờ báo, sải bước chân dài, ưu nhã đi đến chỗ vắng người, tìm chỗ trống ngồi xuống, lẳng lặng xem báo.

Đầu ngã dĩ mộc đào, báo chi dĩ quỳnh dao?

Cái gì? Ý tứ trong lời nói lúc nãy của anh ta, là đêm nay đến nhà cô ăn cơm, sau đó cô phải mời anh ta đi ăn một lần nữa? Hờ, vô lại đến vậy sao... Cô biết ơn anh chiều hôm nay đã giúp đỡ cô lâu như vậy, thật ra dù anh không ở lại giúp đỡ, cô cũng có thể giống như trước kia, tự mình xoay sở được.

Dời ánh mắt, cô vừa vặn bắt gặp mẹ và dì của mình đang xì xào bàn tán gì đó, vẻ mặt hớn hờ xem cô và Lục Thần Hòa tình nồng ý đậm đến mức nào. Cô chợt cảm thấy lạnh người.

“Y Y, tiểu Lục làm việc gì? Nhà có mấy người? Nhà ở đâu thế?”

Thời gian truyền nước biển khá lâu, lúc đầu, Thị Y Thần có thể nói chuyện phiếm cùng với dì lớn và mẹ, nhưng trò chuyện một chút lại dời ánh mắt lên người của Lục Thần Hòa. Ngoại trừ tên và nơi ở của anh, cô hầu như không biết gì về anh cả. Bất luận cho dù cô có bản lĩnh lớn hơn đi chăng nữa, hỏi nhiều thêm vài câu nhất định cô sẽ không còn đường thoát. Để đơn giản, cô giả vờ như chưa nghe thấy gì, học theo Lục Thần Hòa đang cầm tờ báo ngồi gần đó.

Lúc nước biển từng giọt, từng giọt truyền vào hết, Lục Thần Hòa đột nhiên đi đến, cầm tờ báo xem xong đưa cho cô như không có chuyện gì, “Không cần vội vàng rời khỏi, tôi chờ mọi người ngoài cửa bệnh viện.”

Thị Y Thần dùng ánh mắt vô hồn đáp lại, thật ra không xem lời nói của anh ta ra gì. Bởi vì cô đã thâm nghĩ trong lòng từ lâu, chỉ cần truyền nước xong, cô sẽ lập tức đưa dì ra khỏi bệnh viện, chuẩn bị cho êm chuyện. Cô không cần phải mời cái người qua đường giáp này đến nhà mình ăn cơm.

Chỉ là ngàn tính vạn tính, cô tính sai một chuyện hôm nay cô không lái xe. Xe đưa đi bảo dưỡng rồi, nơi xem mắt gần bệnh viện nào khoa chỉ cách một con đường, lựa chọn đón xe đến đây thật ra cũng thuận tiện, nhưng mà ai ngờ lại gặp dì đi khám bệnh, lúc này ra khỏi bệnh viện lại gặp phải khó khăn.

Trên con đường này, ngoại trừ bệnh viện não khoa, còn có hai bệnh viện khác, cách nhau rất gần, vậy nên số lượng xe qua lại rất lớn.

Trước cửa bệnh viện đông nghịt, hàng xe thật dài nối đuôi nhau không dứt, tiếng kèn bên tai cứ vang lên liên tục, phía cổng và lối dành cho người đi bộ qua lại càng nhiều hơn. Mấy chục mét mới có một trạm xe buýt, chỉ cần bắt gặp một chiếc xe buýt, lập tức sẽ bắt gặp một đám người ủa lên.

Thị Y Thần nhíu mày, không ngừng nhìn xe cô đang di chuyển trên đường, xe taxi qua lại hầu như đều có đèn màu xanh gắn trên nóc xe biểu hiện đã có người.

Thật sự là ngày xui của cô mà!

Lúc cô khó khăn nhất, Lục Thần Hòa bước từng bước ưu nhả tiến về phía cô, “Xe của tôi ở phía trước.”

Cách đó hơn năm mươi mét, có một chiếc xe màu bạc quen thuộc đang đỗ bên đường, nhanh chóng hiện đèn vàng.

Lục Thần Hòa giống như con giun trong bụng cô vậy, liếc mắt một cái đã xuyên thấu tâm tư của cô. Anh thấp giọng nói: “Đừng hòng vứt bỏ tôi, tôi không tìm đến nhà cô, không ăn cơm. Bây giờ là giờ tan tầm, nếu cô muốn cùng dì của mình khắp khiêng đứng chen chúc trên xe buýt về nhà hoặc là đứng ở đây hơn một giờ để chờ taxi, tôi không có ý kiến. Nhưng mà làm “bạn trai” của cô, rõ ràng là có xe lại không giúp đỡ người trong nhà, không biết cô sẽ giải thích thế nào với người lớn đây?”

“Anh có thể im miệng được rồi.” Cô liếc anh một cái.

Lục Thần Hòa nhếch khóe môi một cái, đỡ Thị Quế Hoa, đi về phía chiếc xe.

50. Chương 50: Đồng Minh (1)

Bầu trời trong xanh đã biến mất nhường chỗ àn đêm buông xuống, đèn đường ở cửa tiểu khu toàn bộ đều được thấp sáng.

Thân hình cao lớn, ngũ quan tuần tú, người đàn ông mang kính râm đang đi đi lại lại quanh gốc cây cách tiểu khu không xa. Đèn đường chiếu xuống, xen vào mấy bóng cây, dáng vẻ của anh ta vô cùng cô độc.

Bất ngờ, mỗi ngày đều có.

Nếu nói chuyện dây dưa cùng với Lục Thần Hòa lại vô tình gặp phải mẹ và dì lớn là bất ngờ, thì chuyện gặp phải Cao Minh Dương ở bên ngoài tiểu khu lại là chuyện bất ngờ đáng sợ nhất. Thị Y Thần không thể nào ngờ được, vào giờ này Cao Minh Dương lại đứng trước cửa tiểu khu chờ cô.

Một tay Cao Minh Dương đang cầm một điều thuốc, tay còn lại đang cầm điện thoại di động, thỉnh thoảng lại liếc nhìn điện thoại di động, hình như đang do dự có nên gọi điện thoại hay không.

Lục Thần Hòa từ từ lái xe vào cửa tiểu khu. Thật ra anh đã nhìn thấy Cao Minh Dương từ lâu, anh quay lại nhìn Thị Y Thần theo bản năng. Thị Y Thần quay mặt chỗ khác, giả vờ như không thấy gì.

Xe lướt qua bên cạnh Cao Minh Dương, anh ta thấy Thị Y Thần, lập tức ném điều thuốc trong tay đuổi theo, bước chân rất nhanh đột nhiên dừng lại, bởi vì anh thấy người ngồi ở ghế lái là Lục Thần Hòa. Trong phút chốc, hai mắt Cao Minh Dương hiện lên vẻ khó tin cùng hoảng sợ.

Cùng lúc đó, dì lớn ngồi phía sau cũng nhìn thấy Cao Minh Dương, “Ồ? Tiểu Cao?”

Lục Thần Hòa vòng tay lái, chậm rãi đậu xe ở cạnh một gốc cây ven đường gần tiểu khu.

Cao Minh Dương do dự một chút, vẻ mặt rất nhanh khôi phục lại như thường, tiến về phía trước, lễ phép chào hỏi: “Cháu chào dì.”

“A? Hôm nay thật là đúng lúc. Tiểu Cao à, lâu rồi không thấy con đến nhà chúng ta, có phải con và Vân Vân nhà chúng ta cãi nhau không, sao lại đứng ở đây mà không lên nhà?” Dì lớn được mẹ cô đỡ xuống xe.

Cao Minh Dương ngược mắt nhìn Thị Y Thần, tâm tình giấu trong đôi con ngươi đen thẳm không thể nào nói ra. Thật ra anh muốn nói anh không phải đến tìm Y Vân, mà đến tìm Thị Y Thần, nhưng thấy vẻ mặt lạnh lùng lảng tránh của Thị Y Thần và người anh đã từng gặp qua một lần kia, ngay cả lúc anh ta dẫn cô đi, anh cũng chỉ có thể nắm chặt tay thành nắm đấm, im lặng.

“Ôi, yêu nhau cãi nhau là chuyện bình thường, nếu đã đến rồi, cũng đừng ngại nữa, lên nhà chút đi, lên ăn bữa cơm, chắc chắn không có chuyện gì xảy ra đâu.” Dì lớn cứ tưởng Cao Minh Dương và Thị Y Vân đang yêu nhau lâu lâu cãi nhau một lần vậy thôi, không nghĩ nhiều.

Bà Thị nhìn vẻ mặt bối rối của Cao Minh Dương, lại không cho rằng hai người họ cãi nhau, vì vậy nói: “Tiểu Cao, cùng lên nhà ăn cơm đi. Cháu đã lâu không đến rồi, không được từ chối!” lập tức bày ra vẻ mặt của một vị trưởng bối uy nghiêm.

Cao Minh Dương vốn có ý muốn từ chối, thế nhưng ánh mắt lại vô tình liếc nhìn Thị Y Thần đang đứng cạnh Lục Thần Hòa, trong thời gian ngắn, thần trí của anh giống như bị ma quỷ mê hoặc. Cao Minh Dương gạt đầu đồng ý, nhìn thấy bước chân khập khiễng của Thị Quế Hoa, vội bước đến đỡ bà.

Một cơn sóng chưa yên, một cơn sóng khác lại kéo đến.

Chuyện xảy ra hôm nay, so với lần trước ở quán ăn càng làm Thị Y Thần bối rối hơn. Chuyện Lục Thần Hòa được mời cơm, vốn đã là một chuyện phiền phức, nhưng hết lần này đến lần khác lại gặp phải người không muốn gặp là Cao Minh Dương mới là chuyện phiền phức nhất.

Lục Thần Hòa nhoẻn miệng cười, nhìn Thị Y Thần, chờ mệnh lệnh của cô.

Thị Y Thần cố ép bản thân phải bình tĩnh, trong lòng vẫn có chút đau đớn, nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Cô chỉ vào chỗ trống ở phía bên kia đường, nói với Lục Thần Hòa: “Đậu xe ở bên kia đi.”

Lục Thần Hòa đậu xe xong, Thị Y Thần tháo dây an toàn muốn xuống xe, anh kéo cánh tay cô lại, nói: “Cô định bỏ đi vậy sao?”

“Muốn làm gì?” Thị Y Thần nhìn anh vẻ kỳ quái, bỗng nhiên vẻ mặt biến đổi, giọng nói khẩn trương, “Anh đồng ý đến nhà tôi ăn cơm, không phải bây giờ định đổi ý đấy chứ? Tôi mặc kệ, nếu anh đồng ý rồi thì phải đi.”

Cô nắm cổ tay anh, sợ anh lâm trận bỏ trốn.

“Cô gái, cô trở mặt nhanh thật.” Lục Thần Hòa cười giễu thành tiếng.

“Mặc kệ tôi.” Trước đó cô thật mong Lục Thần Hòa đổi ý, thế nhưng lúc Cao Minh Dương xuất hiện, cô lại không thể thả anh đi được nữa.

“Cô không cảm thấy hai chúng ta trước khi lên đó có nhiều chuyện cần phải tìm hiểu một chút sao?” Ánh mắt anh rạo rực, khóe miệng mỉm cười.

“Tìm hiểu cái gì?” Vẻ mặt Thị Y Thần như không hiểu, tầm nhìn chột đời đến bàn tay của mình đang nắm lấy tay anh, vẻ mặt chán ghét như đang nắm lấy con gián, muốn đẩy ra.

Lục Thần Hòa bất ngờ đưa mặt tiến lại gần, tròn mắt di chuyển liên tục, “Tên là gì?”

Vẻ mặt Thị Y Thần nhìn Lục Thần Hòa như đang nhìn một người bệnh thần kinh, mắng: “Lục Thần Hòa. Lục trong đại lục, Thần trong cư thần, Hòa trong hòa thuận.”

“Nhà ở đâu?”

“Hương Khê sơn trang.”

“Năm nay bao nhiêu tuổi? Trong nhà có mấy người? Nghề nghiệp là gì? Tiền lương bao nhiêu? Thích ăn cái gì? Thích làm cái gì? Có sở thích gì?”

Mấy câu hỏi sau đó, khiến cô không khỏi nhúm mày thật chặt. Anh ta hỏi mấy vấn đề này, cô hoàn toàn không biết gì cả. Anh ta đã từng đính hôn, có một người vợ chưa cưới dịu dàng xinh đẹp, nhưng vì cô mà chia tay, ở trong một khu nhà cao cấp, còn có một người chị, anh ta thích chưng cất rượu, còn những chuyện khác cô hoàn toàn không biết gì cả. Dựa theo những thứ biết được về anh, chỉ cần liếc mắt cũng bị ánh mắt sắc bén của mẹ cô phát hiện ra mánh khóe.

Cô suy nghĩ một chút vừa định hỏi, không ngờ lại bị anh giành hỏi trước: “Nhà cô có mấy người? Mẹ cô thích gì?”

“Đợi một chút, cái này phải là tôi hỏi anh mới đúng chứ? Này, anh hỏi mẹ tôi thích làm gì là có ý gì?”

“Cái này gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Cô cả ngày lẫn đêm, không quản cực khổ đi xem mắt, tất nhiên chuyện cha mẹ bức hôn làm cho cô cảm thấy bối rối, tinh thần suy sụp. Vừa rồi cô khấn nguyện như vậy, rõ ràng muốn tôi đêm nay có chút biểu hiện. Vậy nên tôi muốn biết mẹ cô thích gì, dựa theo sở thích mà làm theo, tự nhiên làm ít công to.”

Chuyện cô lo lắng, từ miệng anh nói ra, lại có cảm giác cực kỳ đơn giản. Nếu như mẹ cô dễ dãi phó thác như vậy, cô cũng không lo lắng đến vậy. Huống hồ, một lúc nữa người mà bọn họ phải đối mặt không phải chỉ có mẹ cô. Haiz, vì sao chuyện không mong muốn sẽ xảy ra lại càng ngày càng nhiều thế này, còn hết lần này đến lần khác cùng phát sinh một lượt, đây là trời muốn bức chết cô sao?

Thị Y Thần như phát điên vò đầu bứt tóc mình, nói: “Mẹ tôi thích chơi mạt chược, tập thể hình và nghiên cứu món ăn ngon.”

“Lối sống của mẹ cô thật sự rất tích cực, nhìn lại cuộc sống của cô, vô cùng tiêu cực.”

“...”

“Chuyện của người khác anh nên ít quan tâm một chút đi.”

Thị Y Thần cúi đầu, từ từ kể chuyện trong nhà.

Thị gia là một gia đình tương đối kỳ quái, hai thế hệ đều là nữ, để duy trì nét đặc trưng của dòng họ, ông ngoại có yêu cầu đối với con rể là phải đồng ý con sinh ra là nam hay nữ, đứa đầu tiên nhất định phải mang họ Thị, nếu không con gái sẽ không lấy chồng. Vậy nên có chị họ Thị Y Nhu, cô Thị Y Thần, em họ Thị Y Vân, theo gia phả cùng là họ Thị, đứa em trai Ngụy Hành Chi là đứa con thứ hai của dì lớn và dưỡng, mới lấy họ của dưỡng là họ Ngụy. Tình cảm của ba chị em Thị gia rất tốt, tốt đến mức mua nhà ở cũng mua cùng một tiểu khu, cùng một tầng lầu, 1001, 1002 và 1003, chỉ còn thiếu mỗi chuyện là đập tường biến ba ngôi nhà nhỏ thành một căn nhà lớn mà thôi. Từ lúc cô sinh ra đến nay, từ lúc cô có ý thức, ba gia đình hầu như đều sinh hoạt cùng nhau, ngoại trừ mỗi đêm ai về nhà nấy ngủ, chỉ khác là trước đây là ở nhà trong một con hẻm nhỏ, bây giờ là ở nhà thuê. Rất nhiều người ước ao có một gia đình như cô, nhưng chuyện xảy ra năm cấp ba, cô dần bắt đầu chán ghét cuộc sống sinh hoạt chung như thế này.

51. Chương 51: Đồng Minh

Chỉ mấy phút ngắn ngủi, Lục Thần Hòa gần như đã nắm được tám chín phần tình hình gia đình Thị Y Thần. Thị gia có bao nhiêu người, Thị gia là một đại gia đình lớn sống chung với nhau, nguyên nhân Thị gia yêu cầu đứa trẻ đầu tiên sinh ra phải mang họ Thị, sở thích của mỗi người trong Thị gia.

Thị Y Thần đột nhiên cảm thấy có điều gì đó không đúng, “Này, bây giờ đổi lại tôi hỏi anh. Anh năm nay bao nhiêu tuổi?”

Hỏi xong lại không nhận được bất kỳ câu trả lời nào, cô ngược mắt lên, người ngồi chỗ ghế lái đã đi đâu mất. Cô vội đẩy cửa xe ra, xuống xe. Nhưng đảo mắt tìm kiếm một lúc, nhìn khắp nơi, vẫn không thấy bóng dáng của Lục Thần Hòa. Thị Y Thần đứng cạnh xe, như kẻ ngốc đứng nhìn một hàng xe dài đang nói cười nhau, đường ở tiểu khu vắng vẻ, ánh đèn đường vàng nhau cùng với hai hàng cây ven đường đan xen

lồng bóng vào nhau, tiếng lá cây xào xạc nhẹ nhàng như muốn nói cho cô biết, từ trước đến giờ chưa bao giờ gặp người tên Lục Thần Hòa.

“Grr... Quái lạ? Chết tiệt!” Cô dùng sức đạp chiếc xe một cái, tiếng chuông báo động xe lập tức vang lên.

“Đồ lừa đảo chết tiệt! Đồ lừa đảo...” Cô không tin kẻ nhiều tiền như anh ta lại vứt chiếc xe ở chỗ này.

Tiếng khóa xe cạnh cô chợt vang lên, Lục Thần Hòa đang đứng cách đó không xa, trên tay cầm điều khiển từ xa nhìn cô, “Này, đạp hỏng xe là phải đền tiền.”

“Dù gì cũng phải hiểu rõ tình hình gia đình của nhau, để đối phó với người lớn, kết quả anh hỏi xong, không nói lời nào lại bỏ chạy mất dạng. Anh có biết? Hành động của anh gọi là không có lịch sự, còn khiến người khác cảm thấy anh là một tên lừa đảo!”

Lục Thần Hòa đối với lời của cô không hề quan tâm, tiếp tục bước trên hành lang đi vào thang máy.

“Là ai nói phải hiểu rõ lẫn nhau? Mọi chuyện trong nhà tôi, tôi đều nói cho anh biết rồi, lẽ nào anh không muốn nói sao? Loại hành vi này của anh rõ ràng là lừa gạt để biết hoàn cảnh gia đình nhà người khác. Thậm chí tôi còn đang nghi ngờ, mỗi lần đi xem mắt đều gặp anh, đây giống như một âm mưu đã được tính toán từ trước. Anh nói xem bản thân anh có phải là kẻ theo dõi điên cuồng hay không?”

Lục Thần Hòa tỏ vẻ xem thường cô, nói, “Nhà cô ở lầu mấy?”

“Lầu mười.” Ngược lại cô cảm thấy tức giận, thậm chí quên ấn nút thang máy đến nhà mình luôn.

Lục Thần Hòa đưa tay lướt qua người cô ấn nút 10F, nhưng không rút tay về mà đặt lên vách thang máy ở sau lưng cô, vây lấy cô trong khoảng trống nhỏ nhỏ trước người anh, “Giọng cô la lớn như vậy, sợ cha mẹ cô không biết tôi là kẻ lừa gạt sao?”

Tư thế thế này, khiến tim cô co rút đập mạnh liên tục, mặt cũng bắt đầu nóng lên, “Xem như anh không muốn nói, dù gì tôi cũng không trông chờ anh có thể làm ‘mẫu đơn nở hoa’.”

Cô lấy tay đẩy anh ra, chẳng những không đẩy được anh, ngược lại anh càng tiến lại gần hơn, nói: “Cô tức giận như vậy, không phải sợ tôi chạy mất sao? Không thể chống đỡ cho cô sao? Tôi nói rồi tôi rất tuân thủ quy tắc nghề nghiệp, chưa bao giờ bỏ việc giữa chừng.”

Thị Y Thần cả kinh, rất sợ anh sẽ lại giống như lúc ở trong quán ăn, vội gờ nắm đấm: “Anh muốn làm gì? Nếu anh dám làm vậy, cẩn thận tôi đánh anh luôn.”

Bàn tay của anh một lần nữa nắm lấy bàn tay đang cuộn lại thành nắm đấm của Thị Y Thần, tiếp sau đó, một tay vòng qua eo của cô ôm chặt, kéo cô vào lòng. Cả người cô bị hơi thở nam tính của anh bao phủ lấy, vừa thẹn vừa giận, cô giãy dụa.

“Diễn kịch phải diễn trọn bộ chứ, đồ ngốc.” Anh ôm cô thật chặt.

“Anh mới là đồ ngốc.” Mặt của cô càng ngày càng nóng hơn. Cô không quen đụng chạm thế này, nhưng cũng không thấy ghét.

Đôi mắt thâm sâu của anh nhìn chằm chằm vào mấy con số đang chuyển động, còn ba tầng nữa là đến, chợt than nhẹ bên tai Thị Y Thần: “Về hoàn cảnh gia đình của tôi đợi khi nào tâm tình tôi không tốt sẽ nói cho cô biết.”

Người bình thường sẽ nói lúc tâm tình tốt, còn anh ta lại chọn lúc tâm tình không tốt mới nói.

“Có quỷ mới biết khi nào tâm tình anh tốt khi nào thì không?” Thị Y Thần quay đầu sang chỗ khác khinh bỉ anh, động tác lại dịu dàng thế này có chết hay không, môi vừa vờn quét qua gò má anh, mùi nước hoa nhàn nhạt xông vào cánh mũi.

Hô hấp của Thị Y Thần hơi chậm lại, hoàn toàn không ngờ rằng chuyện sẽ phát sinh thế này. Cơ thể cô cứng đờ không dám động đậy, không gian như bị ngưng đọng, cô không dám bảo đảm, người không bình thường như Lục Thần Hòa trong tình huống thế này tiếp theo sẽ làm ra những chuyện gì nữa.

Chỉ nghe anh dịu dàng cười thành tiếng, chậm rãi đứng thẳng người, cánh tay vẫn ôm lấy cô thật chặt, “Bây giờ tâm tình tôi rất tốt.”

Cô hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, nói: “Bây giờ tâm tình tôi không tốt.” Thị Y Thần thầm vui mừng, anh ta không quay đầu bỏ đi, không thì cô thật không biết phải làm sao.

Nghĩ như vậy, ai ngờ anh ta lại thần nhiên nói tiếp: “Có thể nhìn ra được. Có lẽ vừa rồi tôi nên nghiêng đầu thêm một chút nữa.”

“... Anh thật sự là đồ thần kinh.” Thị Y Thần đáp lên chân anh một cái. Lục Thần Hòa lại chẳng coi lời cô ra gì, vẫn xem như không có chuyện gì.

Lục Thần Hòa vui vẻ cười thành tiếng, nắm tay cô thật chặt.

Lâu rồi anh không được vui vẻ như vậy, anh thích cùng cô liếc mắt đưa tình giống như người yêu thế này.

“Đinh” một tiếng, thang máy đã đến nơi, cửa từ từ mở ra.

Ra khỏi thang máy, Thị Y Thần liền nhìn thấy Cao Minh Dương đứng phía dưới cửa sổ trong hành lang, đôi mắt đen như mực đang khóa chặt lấy cô.

Cao Minh Dương lẳng lẳng đứng đó, đôi mắt đen nhìn chăm chăm vào cô và Lục Thần Hòa. Không, nói chính xác, tầm mắt của anh ta đang nhìn chăm chăm vào hông của cô, nơi tay Lục Thần Hòa đang đặt lên.

Cơ thể Thị Y Thần lần thứ hai trở nên cứng đờ.

Tình cảnh quen thuộc bất giác hiện lên trong đầu làm cô nhớ đến chuyện xảy ra ba tháng trước. Thị Y Thần bị mẹ dùng “đoạt mình truy hồn” gọi về nhà, cô sống đến gần ba mươi tuổi rồi, bữa cơm này là bữa cơm khó nuốt nhất.

52. Chương 52: Đấu Chiến Thặng Phạt

Thị Y Thần nhớ mang máng đêm đó lúc về đến nhà, em họ Ngụy Hành Chi nháy mắt cười giễu cô, “Dì hai dùng điện thoại đoạt mệnh truy hồn gọi cho chị thật sự là có uy lực.”

“Nhiều chuyện.” Cô gơ tay lên đặt lên gáy đứa em họ lắc lắc.

“Nghe nói, hôm nay chị ba muốn dẫn bạn trai về nhà, mọi người trong nhà phấn khởi như phát điên đến nơi rồi.” Lời nói của Ngụy Hành Chi khiến cho cơ thể cô chột cứng đờ, cô có cảm giác cơ mặt mình đang cứng nhắc, run rẩy.

Ngụy Hành Chi không hiểu chuyện nói tiếp: “Kính ngạc sao? Chị xem xem, bây giờ đến cả chị ba cũng có bạn trai rồi, còn chị thì sao? Bao giờ mới mang bạn trai về? Giấu kín lâu như vậy rồi, còn sợ gì nữa.”

Sợ? Không phải cô sợ, mà là rất sợ, rất sợ, hơn nữa cô còn sợ mọi chuyện một ngày nào đó sẽ trở thành sự thật.

Trong phút chốc chuông cửa vang lên, người đứng ngoài cửa ngoài người cô không muốn gặp là Thị Y Vân, còn có người đàn ông luôn khiến cho cô hết sức đau khổ, đó chính là Cao Minh Dương. Người trong nhà kích động hưng phấn đón tiếp hai người ngoài cửa, lại không có ai biết người đàn ông đứng ngoài cửa đó năm trước còn là bạn trai của cô.

Một bữa cơm được dọn ra, tất cả sự chú ý đều tập trung lên người Thị Y Vân. Thị Y Vân là tiếp viên hàng không, quanh năm thường xuyên đi lại giữa trong nước và nước ngoài, mỗi lần trở về đều chia sẻ với người nhà về những chuyện thú vị cùng với phong cảnh đẹp ở các quốc gia. Trò chuyện một chút, cô đột nhiên nói một câu, “Được rồi, con đã xin nghỉ việc ở công ty, bay hết năm nay sẽ không cần phải bay đi bay lại khắp nơi nữa, đến lúc đó cả nhà phải giúp con tìm việc đó.”

Mọi người trong nhà vừa nghe xong, đều hết sức cao hứng, chẳng biết người nào nói một câu: “Ra ngoài tìm việc làm gì? Trước đó, Y Y còn nói công việc trong cửa hàng rất nhiều, lại thiếu nhân lực.”

Thị Y Vân nhìn cô, “Em sắp thất nghiệp rồi, chị phải thu nhận em đây.”

Thị Y Thần vốn có ý định từ chối, thế nhưng cả nhà đều ủng hộ, còn có ánh mắt kỳ vọng của dì nhỏ nữa, tàn nhẫn nhất chính là ánh mắt của mẹ cứ nhìn chăm chăm vào cô, cô đành thỏa hiệp.

Chị cả Thị Y Nhu xưa nay vốn ít nói cũng mở miệng hỏi Thị Y Vân: “Công việc tốt như vậy tại sao đột nhiên lại không muốn làm nữa?”

Ngụy Hành Chi nhìn thoáng qua Cao Minh Dương, cố tình trêu chọc nói: “Sợ là có người muốn gả đi rồi.”

Thị Y Vân cong khóe môi, nhìn Thị Y Thần, cười nói: “Y Thần còn chưa sốt ruột muốn rời đi, chị làm sao có thể tranh đi trước được.” Thị Y Vân vừa nói xong, nhất thời, bầu không khí hòa nhã trong nháy mắt đã hạ xuống dưới 0 độ.

Ngụy Hành Chi ngồi bên cạnh liền nhận được một ánh mắt giận dữ như muốn giết người, ý thức được lời nói của mình, hận không thể tự cắt hai cái lỗ tai của mình xuống, vội vàng cúi đầu, tự phạt một ly rượu. Mỗi lần người nào trong nhà có chuyện gì mới, kết quả đều giống như kiểu “đôi bên tương tàn” không chịu buông tha.

Thị Y Thần chậm rãi bỏ miếng thịt gà vào miệng nhai, sau đó nuốt vào, rồi mới đưa mắt nhìn Thị Y Vân, vẫn bình tĩnh như mọi khi: “Hai ngày trước lúc đi chùa thắp hương, có một vị đại sư xem số cho chị, nói mệnh chị gặp phải tiểu nhân, tiểu nhân không ngày nào không quấy phá, vậy nên vẫn còn độc thân. Nếu em chờ chị kết hôn rồi mới kết hôn, chắc là phải chờ rất lâu.”

Thị Y Thần nói xong nhìn thoáng qua Cao Minh Dương, sắc mặt của anh ta cực kỳ khó coi, nhếch môi.

Thị Y Vân đầu tiên là sửng sốt, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, cười tươi như hoa, nói: “Không sợ. Năm đó vất vả như vậy em còn chờ được, chờ thêm một chút thì có là gì? Em tin tưởng anh Minh Dương cũng sẽ không ngại.”

Thị Y Thần và Cao Minh Dương thoáng nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập phần hận. Tay cô cầm ly rượu, có chút run rẩy. Từ thời khắc bước vào cửa, cô không ngừng tự nói với mình, nhất định phải che giấu tâm tình thật tốt, nhưng giây phút nhìn thấy Cao Minh Dương đến, cô hiểu rõ cho dù bản thân có cố gắng nhẫn nhịn, cố gắng che giấu tâm tình thật sự rất khó. Nếu không phải nội tâm của cô mạnh mẽ, Thị Y Thần thật sự cũng không biết tại sao bản thân cô lại có thể chịu đựng được nhiều năm như vậy. Cô lùi một bước, nhường nhịn một bước, nhưng không ngờ nhiều năm như vậy rồi Thị Y Vân vẫn từng bước chèn ép cô, vẫn không chịu dừng lại. Có đôi lúc, cô thậm chí bị Thị Y Vân chỉ vào mũi mắng mình như thời cấp ba, cùng cô đấu đá, chứ không phải kiểu gặp mặt giống như bây giờ, chuyện xưa nhắc lại, hai người như hai con nhím, liên tục châm chích lẫn nhau. Thị Y Thần rất muốn nói chuyện rõ ràng với Y Vân, cuối cùng muốn cô phải làm thế nào, cô ấy mới có thể buông tha cho cô, không dẫn dắt cô nữa.

Thị Y Thần dùng sức cầm ly rượu, cố gắng chịu đựng, áp chế ngọn lửa đang dâng lên trong lòng, cô mới nhìn thẳng vào mặt Thị Y Vân một lần nữa, nhàn nhạt nói: “Được, em đã thích theo chị cùng nhau dây dưa ‘Đấu chiến thặng phạt’, vậy thì cứ cùng nhau dây dưa đi. Nào, người làm chị như chị đây mời em một ly rượu.” Cô cầm ly rượu trước mặt, đứng bất động.

Ngụy Hành Chi vẫn nhìn chăm chăm vào hai cô chị đang đối chọi gay gắt, thấy chị đột nhiên bày ra dáng vẻ hung hăng, vội vàng bước nhanh hơn một bước, mang ly rượu đưa đến trước mặt của Thị Y Vân, “Em cũng mời chị ba một ly. Nhiều năm làm tiếp viên hàng không thật không dễ dàng gì.”

Thị Y Thần nhìn thoáng qua Ngụy Hành Chi, cho dù có gốc đi nữa, cũng có thể nhìn ra dụng ý của Ngụy Hành Chi. Nó rất sợ cô không nhịn được mang ly rượu hất thẳng vào mặt Thị Y Vân. Nếu trở thành thảm kịch, hôm nay không những nó sẽ bị lột mấy lớp da, mà cuộc sống sau này cũng sẽ không được yên ổn.

“Hành Chi là ngoan nhất.” Thị Y Vân nâng ly rượu một cách tự nhiên, đôi mắt hiện lên vẻ khiêu khích nhìn Thị Y Thần.

Cô một hơi uống sạch rượu trong ly, sau đó ngồi xuống, yên lặng ăn đồ ăn.

Thị Y Thần rất bội phục Thị Y Vân, mỗi lần cướp bạn trai của cô, không hề cảm thấy áy náy, trước mặt người nhà đều bày ra bộ dạng như mọi chuyện chẳng liên quan đến mình, cô không biết nên bội phục hành động của Thị Y Vân, hay bội phục cô ấy thật sự là một người máu lạnh.

Trên bàn cơm, mọi người trò chuyện, cười đùa, chỉ có hai người là cô và Cao Minh Dương vẫn trầm mặc. Ăn xong bữa cơm, không hề hay biết, cô đã uống gần nửa cân rượu trắng, hai gò má ửng hồng. Khi Thị Y Thần cầm lấy chai rượu trắng trên bàn, muốn rót ỉnh thêm một ly nữa, người ngồi đối diện vẫn luôn trầm mặc là Cao Minh Dương đột nhiên đứng lên, cướp lấy chai rượu trắng.

Bầu không khí chan hòa bỗng ngưng vì một chai rượu trắng lại trở nên căng thẳng.

Cao Minh Dương cầm bình rượu trắng trước đó vẫn không mở miệng, cất giọng trầm thấp nói một câu: “Cháu đi lấy thêm rượu.”

Thị Y Thần thu tay về, nói với mọi người đang ngồi một tiếng: “Xin lỗi, con uống hơi nhiều rượu, con xuống dưới đi dạo một lúc, mọi người từ từ ăn.” Tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn cô, cô không thể làm gì khác hơn là đưa ra một lời giải thích, “Hôm qua có nhận một đơn hàng, trong vòng một tuần phải giao hàng, đêm nay phải tăng ca để làm việc, cho nên bây giờ con phải ra ngoài một chút, cho bớt mùi rượu.” Nói xong, cô đứng dậy rời khỏi.

Mẹ cô để đũa xuống “Cạch” một tiếng, hung hăng liếc mắt trừng cô, cho là cô không hiểu chuyện, cố tình dựng chuyện.

Lúc đóng cửa, cô nghe âm thanh hòa giải của dì nhỏ: “Nào nào nào, đừng nói nhiều nữa, ăn thức ăn nhiều vào. Dì hai của con hầm canh gà thật sự rất ngon, nào nào nào, cho các con mỗi người uống một chén.”

Đến bây giờ, cô vẫn nhớ như in khoảnh khắc rời khỏi nhà khi đó, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm, nhưng vị đắng chát trong bụng lại từng đợt, từng đợt cuộn lên, lan ra khắp toàn thân.

Trải qua đêm đó, bạn trai của cô đã trở thành ‘đã từng’.

Lục Thần Hòa cảm nhận được sự căng thẳng của cô, tay để bên hông của cô khẽ vỗ nhẹ hai cái, ý bảo cô thả lỏng. Anh dắt theo cô đi đến trước mặt Cao Minh Dương, sau đó vươn tay kia ra, chủ động tự giới thiệu với Cao Minh Dương: “Xin chào, Lục Thần Hòa, bạn trai của Y Thần.”

Mi tâm của Cao Minh Dương nhú lại thật chặt, không lập tức đưa tay ra ngay, mà nhìn chằm chằm Thị Y Thần.

Thị Y Thần hít một hơi thật sâu, ngược mắt nhìn về phía Cao Minh Dương không hề né tránh, nặn ra một nụ cười, nói: “Mọi người lần trước đã gặp qua rồi.”

“Xin chào, Cao Minh Dương.” Cao Minh Dương chậm rãi vươn tay, bình ngô vị* trong lòng như như bị đập nát.

* Ngô vị: chua, cay, mặn, đắng, ngọt.

Trong lúc bắt tay, Cao Minh Dương đánh mất dũng khí tin rằng Y Thần vẫn là bạn gái của anh. Cao Minh Dương không thể nào như lần trước ở quán ăn khăng khăng tự nhận Thị Y Thần là bạn gái của anh nữa, anh không tìm được lý do để tiếp tục, cũng không tìm được dũng khí như trước. Cao Minh Dương không biết mình vì điều gì, mơ hồ có cảm giác trong nháy mắt bị bại dưới tay người đàn ông này, không cam lòng.

Bỗng nhiên, cánh cửa bên cạnh mở ra, Thị Y Vân thấy ba người đứng ngoài cửa, đầu tiên là một hồi kinh ngạc, nhìn Thị Y Thần đang dựa vào người Lục Thần Hòa cùng với vẻ mặt thất thần của Cao Minh Dương, môi Thị Y Vân từ từ cong lên, nét mặt mỉm cười như hoa mùa xuân nở rộ, thật diễm lệ. Thị Y Vân cười nói: “Không hổ là Thị Y Thần nhà chúng ta, ‘không lên tiếng thì thôi, lên tiếng rồi làm mọi người đều phải kinh ngạc.’”

53. Chương 53: Chiến Sĩ Địa Cầu (1)

Thị Y Thần có chút bối rối rời khỏi vòng tay của Lục Thần Hòa, không nhìn Thị Y Vân, trực tiếp lướt qua người cô ta bước vào phòng.

Thị Y Vân không hề để tâm, chuyển ánh nhìn về phía Lục Thần Hòa, phô bày ra nụ cười mà cô cho là xinh đẹp nhất, “Anh đẹp trai, không biết anh còn nhớ em không?”

Lục Thần Hòa nhú mảy, trong đầu hiện lên hình ảnh khi gặp Thị Y Thần lần thứ hai, lúc đó người ngồi chung với Cao Minh Dương chính là cô gái này. Vậy nên, anh gật đầu.

Thị Y Vân hài lòng cười nói: “Xin chào, em là em họ của Y Thần, Y Vân.”

Lục Thần Hòa lịch sự trả lời: “Xin chào, Lục Thần Hòa, bạn trai của Y Thần.”

Thị Y Vân mỉm cười, đôi mắt sáng lại dời ánh nhìn về phía gương mặt đang cứng đờ của Cao Minh Dương, “Em cho rằng sau chuyện xảy ra lần trước, anh sẽ không đến nhà em nữa. Nếu đã đến rồi, tại sao vẫn còn đứng ngoài cửa không chịu bước vào?”

Lục Thần Hòa nhìn ra được thái độ của Cao Minh Dương đối với Thị Y Vân không được tốt cho lắm. Tuy đối với anh mà nói chuyện của Thị Y Thần và Cao Minh Dương phát sinh trong lúc đó bản thân anh không hiểu rõ lắm, nhưng chuyện lần trước ở quán ăn, người mù cũng có thể nhận ra “Chị em bất hòa”.

Lục Thần Hòa cùng Cao Minh Dương lần lượt bước vào nhà họ Thị, người nhà họ Thị đều nhiệt tình như nhau.

Lục Thần Hòa rốt cục hiểu được lời kể của Thị Y Thần về cuộc sống sinh hoạt đặc biệt của người nhà Thị gia, quả thật là một đại gia đình. Một nhà ba người của Thị Y Thần, một nhà ba người Thị Y Vân, còn lại là nhà của dì lớn có sáu người. Một nhà hơn người người ngồi quanh một cái bàn, không thể kể hết sự náo nhiệt. Thị Y Thần giới thiệu một chút, anh chăm chú lắng nghe.

Về phần Cao Minh Dương, dễ nhận thấy anh ta đã quen rồi.

Có lẽ vì Thị gia đối với bạn trai của Thị Y Thần vẫn luôn rất mong đợi, cho nên đối với xử Lục Thần Hòa cũng giống như đã từng đối xử Cao Minh Dương trước kia, khi anh ta mới bước vào nhà, cực kỳ nhiệt tình. Trong suốt bữa cơm, mọi tiêu điểm tập trung hết lên người Lục Thần Hòa.

“Tiểu Lục, nào, uống hai ly.” Dượng lớn cầm chai rượu ngon cùng với cái ly.

Lục Thần Hòa từ chối, “Thật ngại quá, cháu lái xe đến đây, vì nhà ở khá xa, đón xe quay về không tiện cho lắm, đêm nay không thể bồi các vị trưởng bối được.”

Dượng nhỏ nói: “Tiểu Lục à, con không phải là bị đại gia đình nhà chúng ta dọa chết đó chứ? Làm quen dần là được rồi. Trước đây Tiểu Cao có lúc cũng không thích ứng được.”

Lục Thần Hòa liền vội vàng nói: “Không có, không có, không đến mức bị dọa sợ, có chút bất ngờ. Nhưng mà cảm thấy rất tốt, rất hòa thuận, rất ấm áp.”

“Tiểu Lục này, nhà cháu ở đâu thế?”

“Tiểu Lục này, nhà cháu có mấy người?”

“Tiểu Lục này, cháu làm công việc gì?”

“Tiểu Lục này...”

Vấn đề này trước đó cũng làm Thị Y Thần lo lắng, người lớn ở nhà nói rất nhiều. Chuyện gì cũng hỏi không thừa một đường lùi nào.

Thị Y Thần khẽ liếc mắt nhìn anh, mỉm cười thắng lợi, như muốn nói: Có bản lĩnh thì đừng nói.

Lục Thần Hòa mím môi liếc nhìn cô một cái, ánh mắt linh hoạt, sau đó từ từ trả lời từng câu một, “Cha vẫn rất khỏe mạnh, mẹ bệnh đã qua đời, trên vẫn còn một người chị, dưới vẫn còn một đứa em trai. Nhà ở ngoại ô thành phố, rất gần thành phố M, đi chừng hai mươi phút. Nghề nghiệp...” Lục Thần Hòa dừng một chút, “Nghề nông.”

Ngậm nước trái cây trong miệng Thị Y Thần vừa uống vào suýt chút nữa thì phun ra ngoài. Cô ngất mất! Thị Y Thần bất ngờ khi lần đầu tiên nghe được anh nói bản thân làm công việc bán mặt cho đất, bán lưng cho trời – chiến sĩ cải tạo địa cầu.

“Nghề nông?” Toàn bộ Thị gia đều im lặng, liếc mắt nhìn về phía Thị Y Thần. Nam phượng hoàng* sao?

* Nam phượng hoàng: chỉ những người trông mặt mà bắt hình dong, không thể nhìn vẻ bề ngoài. Những người xuất thân nghèo khó, nhờ cố gắng, nỗ lực hơn người có một ngày lột xác đổi đời.

Chẳng biết ai dè dặt hỏi một câu: “Nhà cậu... Ở nông thôn?”

Lục Thần Hòa cười nhẹ nói: “Cũng không thể cho là vậy, cháu là người bản xứ, chỉ là làm việc ở nông thôn, làm nghiên cứu nông nghiệp. Thật ra ngành nông nghiệp hiện tại đang phát triển, nhiều sản phẩm chất lượng cao, nghiên cứu tự nhiên, cây lương thực và rau quả hữu cơ. Hơn nữa trồng cây, sản xuất, chế biến, vận chuyển, tiêu thụ đã trở thành một thể thống nhất, đồng thời cũng là một mắc xích quan trọng trong việc phát triển ngành công nghiệp ở thời điểm hiện nay.”

“Ồ...” Mọi người có chuyện hiểu có chuyện không, ánh mắt ngáy ra.

54. Chương 54: Chiến Sĩ Địa Cầu (2)

Thị Y Thần liếc mắt nhìn anh, thấp giọng phát ra âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được: “Tôi nói anh có thể tìm một công việc tốt một chút đừng làm việc vô nghĩa như vậy có được không? Ở khu nhà cấp cao, lái xe sang trọng, rõ ràng là playboy, không nhất thiết phải tự mình lao đầu vào công việc nghiên cứu nông nghiệp, nói thẳng ra là bản thân không cần phải làm công việc bán mặt cho đất, bán lưng cho trời - chiến sĩ cải tạo địa cầu, dù nhìn thế nào cũng thấy vô nghĩa.” Bộ dạng anh ta đào hoa như vậy, còn nghiên cứu nông nghiệp? Có quỷ mới tin.

Lục Thần Hòa quay đầu đi, khe cong khóe môi nói: “Nếu nói không thể nhìn người qua tướng mạo, nước biển không thể cân đo. Không phải cũng không thể nhìn ra được cô đã gần ba mươi sao?”

“Anh muốn chết sao?” Thị Y Thần âm thầm nghĩ rằng, lại chọc vào chỗ đau của cô, cô phiền nhất chính là chuyện mọi người hay nhắc đến việc cô đã gần ba mươi tuổi. Thị Y Thần không chút nể nang lấy chân giẫm mạnh vào chân anh một cái.

Lục Thần Hòa vẫn xem như không có chuyện gì xảy ra, với anh mà nói, một đạp này giống như gãi ngứa mà thôi.

“Tiểu Lục này, cháu năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Người hỏi chính là cha của Thị Y Thần.

“Năm nay hai mươi tám.”

“Hả? Hai mươi tám sao, tuổi thật? Tuổi mẹ?” Ông Thị vừa nghe đến tuổi, vùng xung quanh lông mày bỗng chốc hơi cau lại.

“Tuổi thật.”

“Cái này...” Ông Thị thở dài một hơi, khiến cho ánh mắt cả nhà đều hướng về phía Thị Y Thần. Đây chính là càng tìm càng nhỏ mà.

Ngụy Hành Chi đang gặm cánh gà liền giống như tìm được lục địa mới, hưng phấn nói với Thị Y Thần: “Chị hai, nhỏ hơn chị một tuổi nha, chị “trâu già gặm cỏ non” sao?”

Con gái Thị Y Nhu đang học tiểu học tò mò hỏi: “Bà ngoại, trâu già gặm cỏ non là gì vậy?”

Thị Quế Hoa lập tức trừng mắt với cháu gái, nói: “Cái gì mà trâu già gặm cỏ non, chưa từng nghe câu nữ lớn hơn một, ngọt ngào như mật, nữ lớn hơn hai, vàng bạc chất đầy.”

Gò má của Thị Y Thần nóng như bị lửa đốt, gấp một cái cánh gà nhét vào trong chén Ngụy Hành Chi, “Ăn cánh gà của em đi, cánh gà cũng không nhét đầy miệng em được.”

Cô xấu hổ cùng bực bội nhìn về phía Lục Thần Hòa, anh ta sao có thể nhỏ hơn cô một tuổi cơ chứ? Tại sao tự nhiên cô lại trở thành trâu già thế này? Rõ ràng cô thấy mình tràn đầy sức sống, vẫn còn trẻ đẹp. Sự đả kích đêm nay không phải tàn khốc đến vậy chứ...

Lục Thần Hòa cười nhạt, nhìn cô lắc lắc ly nước uống, ý muốn hỏi có thể uống với anh một ly không.

Cô lờ anh đi, liếc một cái, ánh mắt dời đi nơi khác. Vừa dời đi, không ngờ, tầm nhìn trùng hợp hướng về phía Cao Minh Dương đang ngồi đối diện.

Cô cùng Lục Thần Hòa trao đổi từng ánh mắt, từng động tác, từng lời nói, mặc dù cử chỉ nhỏ nhặt không để lộ ra ngoài, nhưng trong mắt Cao Minh Dương, đây chính là liếc mắt đưa tình một cách trắng trợn.

Trong lòng Cao Minh Dương cảm thấy đáng ghét, cầm ly rượu trong tay, mang ly rượu trắng, một hơi uống sạch.

Con người đen láy Thị Y Thần lập tức trở nên ảm đạm, cô vội vàng dời ánh mắt né tránh.

Mọi chuyện đều thu vào tầm mắt Thị Y Vân, khỏe miệng cô mỉm cười, bỗng dừng để đưa xuống, mở miệng hỏi Lục Thần Hòa: “Anh thấy chị hai của em thế nào?” Một tiếng “Chị hai” này gọi hết sức thân mật, giống như hai người chưa từng có khoảng cách.

Thị Y Thần ngược mắt nhìn về phía Thị Y Vân, hình như người nói nhiều như cô ấy từ khi mở cửa đến giờ vẫn chưa thấy mở miệng nói gì. Thị Y Thần suy nghĩ nửa quên mất cô em họ có sở thích đặc biệt này. Tuy nói Lục Thần Hòa chỉ là đến lúc cho có, nhưng Thị Y Thần cũng không hy vọng anh bị cuốn vào mâu thuẫn của chị em cô.

Lục Thần Hòa theo bản năng nhìn thoáng qua Thị Y Thần, chỉ thấy mi tâm của cô cau lại, vẻ mặt đề phòng. Anh suy nghĩ một chút, mới trả lời: “Lần đầu tiên gặp mặt, cô ấy đang cùng người khác xem mắt.”

Thị Y Thần có chút kinh ngạc nhìn Lục Thần Hòa, anh ta lại nhớ rõ lần đầu tiên anh và cô gặp mặt là lúc cô đi xem mắt. Đêm đó thật sự có nhiều bức bối, nhất là nụ cười trong thang máy kia, đến bây giờ cô vẫn nhớ rất rõ. Thị Y Thần bắt đầu nhớ lại lần thứ hai cô và anh gặp mặt là ở đâu.

Lục Thần Hòa nói tiếp: “Lần thứ hai gặp mặt, là một buổi tối, ở quán bar.”

Đột nhiên, hai tròng mắt của cô trừng lớn. Cái đêm lần thứ hai cô và anh gặp nhau cả đời này cô cũng sẽ không bao giờ quên. Thị Y Thần cúi đầu, dùng sức đập anh một cái, ý bảo anh không nên nói lung tung, không được nói lung tung. Nếu anh dám tiết lộ chuyện đêm đó dù chỉ một chút, cô thề dù có lên núi đao, xuống chảo dầu cũng sẽ giết chết anh.

Ai ngờ Ngụy Hành Chi ngồi bên cạnh thét lên: “Chị hai, sao chị lại đập chân em?”

Đôi mắt như chim ưng của bà Thị bắn thẳng về phía cô, nha đầu chết tiệt, không đi xem mắt tìm bạn trai, lại đi quán bar, còn có ý đồ che giấu tội lỗi.

Cô đỡ trán, không nói gì hỏi trời xanh, một lúc kích động đập sai chân, mẹ nó, bị kích...

Lục Thần Hòa mím môi, khỏe môi cong lên, đôi mắt đen láy sáng rực... Đôi mắt quyến rũ như tơ. Có thể không nên dùng từ như vậy để hình dung một người đàn ông, nhưng trong mắt cô, thật sự phải dùng từ như vậy để hình dung.

Cô nhìn đôi môi mỏng khê mở của anh, “Lần thứ ba gặp nhau, là ở nhà của tôi.”

Chiếc ly trong tay Thị Y Thần khê run lên, thức uống bên trong suýt chút nữa là đổ cả ra ngoài.

55. Chương 55: Chiến Sĩ Địa Cầu (3)

Mẹ nó... Cô trừng mắt với Lục Thần Hòa, nói vậy khác nào giết chết cô? Phải biết, giáo dục của gia đình cô rất nghiêm, lúc này mới hiểu được cái lần đi đến nhà anh ta, đến tận cùng cô đã làm bao nhiêu chuyện không nên làm? Đêm đó rõ ràng là đi giao áo cưới, nhưng anh ta cứ nói bằng giọng điệu thế kia, người nghe không thể nào không liên tưởng. Mẹ nó, đã biết không thể tin anh ta được, chuyện gì không nên nói thì nói ra hết, đây chính là không được tiết lộ lại lộ ra không sót thứ gì. Thấy đôi mắt của mẹ cô giật giật như bị chuột rút phóng về phía cô, như thông báo cứ chờ đêm nay bị lột da rút gân là vừa.

Thị Y Vân khê uống nhấp một ngụm đồ uống, mím môi nở nụ cười, trong nụ cười có mang theo vài phần kinh ngạc, khó tin. Thật thú vị, xem ra Lục Thần Hòa không đơn giản.

Đôi mắt đen láy của Cao Minh Dương lại một lần nữa trở nên ảm đạm, đôi mắt lộ vẻ thất vọng, lo lắng cùng khổ sở khó có thể che giấu. Anh nắm chặt ly thủy tinh, dùng sức như muốn bóp nát cái ly.

Đối mặt với ánh mắt đầy kinh ngạc của mọi người, cô kiên quyết muốn giải thích rõ, nhưng nếu giải thích là cô chỉ đi giao áo cưới, chuyện này chẳng những không chấm dứt được mà còn loạn hơn. Cô uống xong ly rượu, ho nhẹ vài tiếng, suy nghĩ một lúc mới giải thích, nói: “Đêm hôm đó, thật ra con đến nhà anh ấy để giao hàng, anh ấy đặt y phục ở cửa hàng của con, nhưng không thể đến lấy được, cửa hàng của con xem khách hàng là thượng đế, nên con mới đi giao hàng. Nào ngờ anh ấy lại đúng lúc ngã bệnh, con mới học tập theo tinh thần làm việc tốt của Lôi Phong, đưa anh ấy đến bệnh viện. Việc này mẹ cũng biết.”

Thị Y Thần đưa mắt, chuyện này giao ẹ cô vậy. Có thể chỉ có mỗi mẹ cô là không tin, thế nhưng mọi người trong nhà tin là được rồi. Trong lòng cô bây giờ đang toát mồ hôi lạnh.

Lúc này, Thị Y Vân nhẹ nhàng nở nụ cười, “Ba lần ngoài ý muốn gặp nhau, nghe thật lãng mạn. Không giống em và Cao Minh Dương là bạn học thời cấp ba, đã quen biết nhau rất lâu rồi.”

Cao Minh Dương vẫn trầm mặc bỗng nhiên bị điểm danh, anh hoàn toàn không cảm thấy bất ngờ, bởi vì Thị Y Vân có bản lĩnh làm cho người khác chú ý. Nghe Thị Y Thần giải thích xong, vùng giữa đôi mày hơi giãn ra, gật đầu, “Ừ” một tiếng. Từ lúc bắt đầu ngồi xuống, tầm mắt của anh vẫn quán lấy Thị Y Thần, mỗi khi thấy cô và Lục Thần Hòa có động tác thân mật gì, trong lòng của anh đều vô cùng đau khổ, ngọt bùi cay đắng, có đủ các loại dư vị. Có thể đêm nay anh không nên đến, thế nhưng trong thâm tâm của anh cảm thấy không cam lòng. Anh vẫn không tin, tình cảm hai năm giữa anh và Thị Y Thần trong chớp mắt lại chẳng còn gì cả. Anh cũng không tin người đàn ông tên Lục Thần Hòa này, có thể tất cả chỉ là Thị Y Thần tìm người để đánh lừa anh, đánh lừa mọi người. Cao Minh Dương không tin vào chuyện đang diễn ra trước mắt. Anh lặng lẽ ngồi uống rượu.

“Minh Dương, con đừng chỉ ngồi uống rượu, ăn thức ăn đi chứ.” Dì lớn phát hiện Cao Minh Dương vẫn đang trầm mặc, nên gấp nhiều thức ăn cho anh.

“Hôm nay thật đáng tiếc cho Tiểu Lục, lần sau ghé lại, nhớ không được lái xe, đến lúc đó phải uống rượu với mấy người bọn ta một trận. Ta nhận ra Tiểu Cao có thể uống được rượu, nhưng mà rượu tuy tốt, nhưng không được nghiện rượu đó.” Tuy dượng lớn nói như vậy, cầm chai rượu, rồi lại rót cho Cao Minh Dương một ly, “Nào nào nào, uống thêm một ly, ha ha ha...”

Thị Y Vân đưa tay ngăn lại, cười nói: “Một ly cuối cùng, nếu uống quá nhiều, dượng lớn, dượng phải đưa anh ấy về nhà đó.”

Cao Minh Dương khổ sở nặn ra nụ cười, thật ra anh cũng có thể lái xe, trong thâm tâm lại hy vọng người đỡ rượu ình là một người khác.

56. Chương 56: Goodnight Kiss (1)

Sau bữa cơm, Thị Y Thần vẫn tìm mọi cách để đuổi Lục Thần Hòa về, thế nhưng người lớn trong nhà lại hào hứng kéo anh ta ở lại trò chuyện. Chỉ cần cô đến gần một chút, các vị trưởng bối sẽ lôi cô sang một bên, đồng thời lại nói chuyện sôi nổi hơn nữa. Ba mươi sáu kế, tẩu vi thượng sách. Cô thật không muốn ở lại nơi này, bị người trong nhà nói mãi, chuyện của cô và Lục Thần Hòa sớm muộn gì cũng bại lộ.

Thị Y Thần đi đến ban công, mở điện thoại di động, tìm một dãy số từ trong danh bạ, tên: Bệnh tâm thần.

Ngón tay thon dài, trắng nõn bay lượn trên màn hình điện thoại, chỉ một lúc sau một tin nhắn ngắn được gửi đi.

Lục Thần Hòa cùng người lớn đang trò chuyện vui vẻ, điện thoại trong túi quần chợt rung lên. Lục Thần Hòa vô thức nhìn về phía ban công, lúc này anh vừa nhìn thấy Thị Y Thần cầm điện thoại di động lén lút như ăn trộm bước ra ngoài, còn nhìn anh lắc lắc chiếc điện thoại.

Anh mở tin nhắn.

“Này, bạn nhỏ, đừng cao hứng quá, đã khuya lắm rồi, phải về nhà, được chứ?”

Anh cong khoe môi, vừa nghe người lớn nói chuyện, vừa dùng ngón tay thon dài lướt trên màn hình thao tác.

Thị Y Thần đứng trên ban công vô cùng buồn chán, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong, Lục Thần Hòa vẫn trò chuyện với mấy vị trưởng bối hết sức vui vẻ, không hề có phản ứng gì. Không biết qua bao lâu, cô mới nghe được tiếng chuông điện thoại di động báo có tin nhắn, lập tức mở ra xem.

“Bà cô kỳ quái, cô có biết dụ dỗ trẻ em là có tội không?”

Chết mất! Anh ta lại gọi cô là bà cô kỳ quái?! Máu nóng trong lòng ngực cô đang dâng trào, lập tức bùng phát. Máu nhuộm khắp nơi! Điều quan trọng là cô thật sự lớn hơn anh một tuổi...

Cô dùng sức ấn mạnh lên màn hình điện thoại dòng chữ: “Muốn chết sao? Lại dám gọi đại tiểu thư là bà cô kỳ quái? Đại tiểu thư vẫn còn trẻ trung xinh đẹp! Nếu đại tiểu thư là bà cô kỳ quái, anh chính là ông chú hèn mọn!!!!” Cô tức giận liên tiếp gõ rất nhiều dấu chấm than.

Điện thoại di động đang cầm trong tay khẽ rung, dường như ngay cả tim của anh cũng thoáng rung động. Anh nhìn lướt qua, trong lòng vui vẻ, chậm rãi trả lời.

“Một mình đứng ở ngoài, có phải cô đơn lắm không? Nhớ tôi thì đến đây đi, cùng nhau trò chuyện.”

“Ai nhớ anh? Bệnh tâm thần! Anh đi nhanh một chút cho tôi nhờ, nhanh về nhà đi, không được nói chuyện nữa.”

“Cô tiếp đãi khách thế này sao?”

“Nhanh tìm có ra về cho tôi, không được nói chuyện nữa.”

“Hừm, ngoan, đừng làm phiền nữa. Mẹ cô đang kể chuyện cô cạo trọc đầu khi còn học trung học này, còn có cả ảnh chụp.”

“What?”

“Vô cùng đặc sắc, tôi định mang về giữ làm kỷ niệm.”

“Nếu anh dám nhận tấm ảnh, tôi sẽ chém chết anh!”

Mẹ lại không hề nghĩ đến cảm nhận của cô, lại tiết lộ chuyện riêng tư của cô ột người qua đường xa lạ? Chuyện cạo trọc đầu đó rõ ràng là mẹ cô sai không phải sao? Ngày mừng một, cô nói muốn để tóc dài, không chịu cắt tóc ngắn. Mẹ cô nói để tóc ngắn đỡ tốn dầu gội đầu, lấy lý do đó, cưỡng ép cô đến tiệm cắt tóc. Nhưng không may ngày đó lại gặp đúng một bạn học viên, bạn học viên đó cầm một cây kéo lớn cứ cắt đi cắt lại trên đầu cô. Một lúc lâu, đầu cô bị cắt thành Địa Trung Hải. Bạn học viên vừa thấy mình làm hỏng chuyện, lập tức nói ba lần sau cắt tóc được miễn phí, người mẹ vĩ đại của cô vì hai ba lần cắt tóc miễn phí, bắt đầu kỳ kèo ra giá với bạn học viên, cuối cùng giao dịch thành công với mức giá là năm lần cắt tóc miễn phí. Sau khi giao dịch xong bạn học viên vui vẻ cầm kéo cắt, không bao lâu, mái tóc Địa Trung Hải xấu xí biến thành Thái Bình Dương bằng phẳng mênh mông, thật đáng thương. Một cọng tóc cũng không còn, đầu cô trở nên nhẵn bóng. Đến trường học bị bạn bè chê cười là ni cô, ngay cả thầy cô trong lớp liếc nhìn cô một cái, cũng không nhìn được, chưa nói đến quang cảnh trắng lè ở giờ thể dục buổi sáng trên sân tập. Bạn học còn cho rằng trên mái tóc dài của cô có rận. Cô cắn gậy cái răng cùng với máu nuốt vào trong bụng, cam chịu, bởi vì thật sự không còn mặt mũi nào nhìn thầy cô, bạn bè, người mẹ vĩ đại của cô rất tiết kiệm tiền, mới biến cô thành cái dạng này. Cô đau khổ khóc thật lâu. Cô khóc bắt mẹ cô phải trả tóc ình, mẹ cô liền đáp cô một cái bay thật xa. Tròn một học kỳ, cô sống chung với cái đầu ni cô đến trường học. Từ đó về sau, đây cũng là lý do khiến cô cố chấp không chịu cắt tóc ngắn. Bây giờ mái tóc của cô đã dài đến thất lưng.

Không được, tấm ảnh sỉ nhục này sao có thể để phát tán ra ngoài được, nhất là rơi vào trong tay một người qua đường xa lạ.

Cô nhất định phải đi ngăn cản.

Lúc này, cánh cửa sau lưng cô chợt vang lên một tiếng, cô quay đầu lại, nét mặt có chút cứng nhắc.

57. Chương 57: Goodnight Kiss (2)

Cao Minh Dương hai tay đút trong túi quần, chậm rãi đi về phía Thị Y Thần.

Theo bản năng, cô muốn bỏ đi, lại bị Cao Minh Dương nhanh hơn kéo tay nắm lại.

Mi tâm anh cau lại, giọng nói nhạt như gió, “Đừng vội bỏ đi, có được không? Anh đâu có làm gì được em không phải sao? Anh cũng không phải là người hay phá hoại chuyện gia đình của người khác.”

Trong đầu của cô không khỏi hiện ra vẻ mặt đau khổ của Cao Minh Dương lúc ăn cơm. Khi cô phát hiện ra anh bị rơi vào bẫy của Y Vân, không ngừng gọi điện thoại cho cô, lúc nghĩ mọi cách để tìm cô, cô đã từng muốn tìm rất nhiều người đàn ông để trả thù anh. Cái gì là ‘hảo tụ hảo tán’*? Từ đầu đến cuối làm gì có tình yêu nào như vậy, là thật ‘hảo tụ hảo tán’? Đó chẳng qua chỉ là lừa mình dối người mà thôi. Trong thâm tâm cô có quá nhiều chuyện không cam lòng, nhưng mà người chen chân ngang không phải là người nào xa lạ, mà là Y Vân, con gấu trúc được cả nhà ra sức bảo vệ. Thị Y Thần không muốn trong nhà lục đục, cho nên cô nghĩ người có thể trả thù, có thể dày vò chỉ có thể là Cao Minh Dương. Thế nhưng khi làm thật, thấy vẻ mặt đau khổ của anh, cô cảm thấy mình thật xấu xa.

* Hảo tụ hảo tán: Lúc yêu nhau vô cùng vui vẻ hạnh phúc, lúc chia tay không nên bi lụy, đau khổ.

Giữa hai lông mày thoáng hiện lên vẻ đấu tranh cùng do dự, cô nhẹ phẩy tay anh, quay về hướng ban công, nhìn ánh đèn đường đan xen với lá cây tỏa ra thứ ánh sáng nhàn nhạt ở phía xa xa.

Anh cũng đi theo cô tựa người vào lan can ban công, nhìn mấy đốm sáng nhỏ phía xa xa.

“Ok, anh muốn nói gì thì nói nhanh đi.” Cô nói.

Anh dừng lại một lúc lâu, mới mở miệng nói: “Còn nhớ trước đây khi mới vừa lên lớp mười, trong lớp anh là người rất thấp, rất gầy, lúc đó hình như chỉ cao có một mét sáu.”

Cô đương nhiên nhớ rõ, khi đó anh mang một chiếc kính gọng đen, ngồi ở hàng đầu tiên, vừa gầy vừa thấp, lại còn xấu xí. Khắp nơi đều có nam sinh cao hơn anh, vốn dĩ anh rất dễ bị người ta lãng quên, nhưng lại rất dễ được người ta nhớ tới. Các nữ sinh ngầm đặt cho anh một biệt danh “Bí đao lùn”. Nhưng ai có ngờ “Bí đao lùn” năm đó thoáng chốc lại trở nên cao ráo, đẹp trai, cao hơn một mét tám.

Anh bỗng nhiên nở nụ cười, nói: “Anh biết khi đó nữ sinh bọn em thích gọi anh là Bí đao lùn. Em cao hơn anh hai ba centimet, thế nhưng anh nghĩ em cao hơn anh hẳn một cái đầu. Mỗi lần nhìn em, anh có cảm giác không phải nhìn thẳng, dường như phải ngẩng đầu lên bốn mươi lăm độ để nhìn.”

Kỷ niệm giống như một cánh cửa sổ, mở ra rồi rất khó khép lại.

“Phải không? Sao tôi lại không cảm thấy? Hình như người đứng ngẩng đầu bốn mươi lăm độ phải là tôi mới phải.” Nói xong, Thị Y Thần cảm thấy có gì đó không đúng, cô giống như trước kia đang làm nũng với anh. Cô cần một cái gì đó, lại im lặng cúi đầu.

Cao Minh Dương giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cười cười, nói tiếp: “Chuyện đó là tất nhiên, lúc đó anh cũng cho rằng bản thân mình là ‘Bí đao lùn’, ai có thể ngờ là mùa hè năm tốt nghiệp trung học năm đó, anh giống như uống thuốc kích thích, trong hai tháng ngắn ngủi đã cao lên hơn mười centimet, khi lên đại học lại từ từ, từ từ, từ từ tiến lên một mét tám hai, nếu mang thêm giày, để ột chút, anh có thể cao đến một mét tám bảy, một mét tám tám. Nhớ buổi họp lớp hai năm trước, mọi người đều không thể tin được, Bí đao lùn năm đó, giờ biến thành quả mướp.”

Thị Y Thần nhin không được bật cười, “Bí đao cũng có quả dài không phải sao? Quả mướp cũng có quả ngắn, mập mập đúng không?”

“Vậy thì đậu đũa vậy.”

Cô cười ha ha.

“Em cười rồi.” Anh thở một hơi thật dài, “Anh cho rằng ở cùng với anh, em vĩnh viễn sẽ đánh mất nụ cười.”

Cô chậm rãi thu lại dáng vẻ tươi cười, lại trở về dáng vẻ lạnh lùng.

Trong lòng Cao Minh Dương đắng chát, nghiêng người sang nhìn cô, trước khi dáng vẻ ấy cười nói vui vẻ biến mất, “Anh không tin em và anh ta là đang yêu nhau.”

Trong lòng Thị Y Thần cả kinh, vẻ mặt bối rối, cũng may ánh sáng mờ mờ, không thể nhìn rõ thứ hiện lên trong mắt cô, “Không biết anh đang nói cái gì.”

“Ha ha, một người nếu muốn ra sức phủ nhận việc gì đó đều dùng mấy câu đại loại như ‘Không biết anh đang nói cái gì’. Em vẫn giống như trước đây, không lừa được người khác. Lúc yêu em, cũng không giống như bây giờ.”

58. Chương 58: Goodnight Kiss (3)

Ánh mắt cô rối loạn, hai tay vô thức siết chặt lại.

Cao Minh Dương thở ra, nói tiếp: “Từ đầu đến cuối, em không hề rót nước uống cho anh ta, cũng không gấp thức ăn cho anh ta. Cho dù hai người bọn em ngồi rất gần, em và anh ta vẫn luôn giữ khoảng cách, không muốn người khác động chạm với mình, giống như anh và Y Vân vậy. Em rất ít khi cười với anh ta, cho dù đôi lúc có cười vài lần, đó cũng không phải là nụ cười của người đang yêu nhau. Em biết không? Lúc yêu nhau, dáng vẻ tươi cười của em giống như nắng tháng ba, tháng tư, ánh nắng rất dễ nhận ra. Em có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt được anh.”

Một câu “Em có thể lừa gạt người khác, nhưng không thể lừa gạt được anh” kia khiến cho tim của cô bỗng nhiên co rút lại, cảm giác giống như sức lực toàn thân bị ai đó rút cạn. Cô cho là mình đã giả vờ rất giống, che giấu rất giỏi, cho rằng qua được ánh mắt sắc bén của mẹ, thế nhưng không qua được ánh mắt của anh. Đúng vậy, anh nói không sai, dù sao cô và Lục Thần Hòa cũng thật sự không phải người yêu, đêm nay chẳng qua chỉ là “Bia đỡ đạn” mà thôi, cho dù biểu hiện của Lục Thần Hòa rất tốt, đạo đức nghề nghiệp rất tốt, thế nhưng vẫn không thể nào che giấu tất cả. Nụ cười khi yêu, là nụ cười thế nào? Cô không nhìn thấy, cũng không nhớ nổi.

Thị Y Thần cố gắng bình ổn tâm tình, cười lạnh một tiếng, nói: “Đêm nay anh uống nhiều rồi. Cho dù là bạn trai, tôi cũng không thích ở trước mặt mọi người có biểu hiện quá thân mật. Vô cùng thân mật cũng được, thân mật cũng được, đó là chuyện giữa hai người, chuyện tốt nên đóng cửa rồi mới làm, không nhất thiết phải để mọi người nhìn thấy.”

“Anh không uống nhiều. Ánh mắt có thể gạt được người khác, nhưng còn cảm giác, cảm giác thì không bao giờ đánh lừa được.”

“Mọi chuyện cũng là do bản thân anh nghĩ mà thôi. Trước đây tôi thế nào, không có nghĩa là bây giờ phải giống như thế. Mọi người rồi sẽ thay đổi. Giống như anh đã từng thuộc về tôi, không có nghĩa là mãi mãi sẽ thuộc về tôi. Trải qua nhiều chuyện, mọi người đều sẽ thay đổi cẩn thận dè dặt hơn.”

“Cẩn thận... Dè dặt...” Cao Minh Dương thì thầm mấy từ này một lúc lâu, thở dài một hơi, nhìn cô, vô cùng nghiêm túc nói, “Y Y, em biết không? Hôm nay anh đến đây, chỉ là muốn nhìn em một lần giống như trước kia, không có ý gì khác. Nhưng khi thấy anh ta, lòng tham của anh bỗng chốc trỗi dậy. Không, không phải là lòng tham, mà là lòng ghen tỵ. Anh ghen tỵ anh ta, cực kỳ, cực kỳ ghen tỵ với anh ta. Một người chỉ quen biết em chỉ có mấy tháng ngắn ngủi, nhưng có thể nhận được nhiều hơn một người quen em đã gần mười năm như anh.”

Cô lảng tránh ánh mắt của anh, thần nhiên nói: “Anh thật sự uống nhiều rồi. Nếu như anh tìm tôi chỉ muốn nhắc lại mấy chuyện vui vẻ thời trung học, tôi rất vui, thế nhưng đề tài này tôi không muốn tiếp tục.”

Lúc mới bắt đầu, anh nhắc đến mấy chuyện vui thời trung học, cô cố gắng bình tĩnh, cố gắng nghe hết, thế nhưng bây giờ cùng anh đứng trên ban công đóng kín thế này, là chuyện không thể được.

Cô không muốn tiếp tục nói đến vấn đề như vậy, lại một lần nữa muốn bỏ đi, giống trước đó lại bị anh ngăn lại, “Anh không say. Y Vân không hề biết hôm nay anh sẽ đến đây. Cho nên bây giờ không phải là cô ấy lợi dụng anh, mà là anh đang lợi dụng cô ấy. Y Y, cho dù em không muốn gặp anh, hận anh, thế nhưng đừng đi tìm anh ta có được không? Anh có thể đồng ý với em, không gặp em, không dây dưa với em nữa, thế nhưng em có thể đồng ý với anh, anh không hy vọng em vì hận anh, mà chấp nhận đi tìm một người em không hề yêu. Đồng ý với anh có được không?”

Một trận gió lớn thổi đến, trong không khí phảng phất mùi rượu nhàn nhạt. Trong ký ức, cô ít khi thấy anh uống nhiều rượu như vậy. Nhìn đôi mắt của Cao Minh Dương, cô biết mỗi câu đều do anh nói chứ không phải do rượu, anh rất tỉnh táo.

Nhìn xuyên qua cửa kính, cô quay đầu lại thấy Lục Thần Hòa cùng mọi người ngồi quanh sô pha trò chuyện rất vui vẻ, cô hy vọng ánh sáng mờ mịt nơi ban công sẽ khiến ọi người không nhìn thấy rõ.

Đôi mắt khổ sở trở nên nồng đậm hơn, Thị Y Thần cố gắng thả lỏng nói: “Anh yên tâm, tôi chưa bao giờ làm chuyện bản thân không muốn.” Bằng không cô cũng sẽ không kiên quyết chia tay anh.

“Y Y, anh yêu em, chưa từng thay đổi.” Anh nhìn cô nở nụ cười rất đẹp, cuối cùng buông tay ra, mang dáng vẻ cô đơn xoay người rời khỏi.

59. Chương 59: Goodnight Kiss (4)

Trong chớp mắt, nghe được lời tỏ tình của Cao Minh Dương, lòng ngực của Thị Y Thần giống như bị đá nặng đè xuống, hít thở không thông. Hơn nửa năm cô cố gắng cắt đứt dây dưa, muốn kết thúc mọi chuyện với Cao Minh Dương. Tình cảm hai năm, tình cảm mà cô trân trọng, chính cô tự tay cắt đứt, cắt đứt triệt để, thế nhưng cô lại cảm thấy không được thoải mái như trong tưởng tượng.

Cô nắm chặt hai tay, móng tay ghim vào lòng bàn tay đau đớn, làm thế nào cũng không áp chế được tình cảm trong lòng.

Điều chỉnh lại tâm tình, Thị Y Thần quay lại phòng khách. Đồng hồ trên tường hiển thị tám giờ ba mươi, cuối cùng cô không thể nhịn được nữa kiên quyết nhảy vào ‘vòng vây’: “Dượng lớn, dượng nhỏ, cha, Lục Thần Hòa phải về nhà. Sáng mai anh ấy còn phải đi làm, làm ở khu kinh tế mới rất xa, rất xa.” Cô lại phóng ánh mắt sắc bén về phía Lục Thần Hòa ý muốn nói “Đi nhanh”, rồi kéo anh ra ngoài.

“Tiểu Lục à, hôm nay thật sự rất cảm ơn cháu, sau này có rảnh thì ghé nhà chơi thường xuyên nhé.” Dượng lớn vui vẻ thay mặt cả nhà tiễn Lục Thần Hòa ra về.

Trong thang máy, Thị Y Thần cuối cùng thở dài một hơi.

Khóe môi Lục Thần Hòa khẽ mím lại, vẻ mặt không vui vẻ như vừa rồi, ngược lại bày ra vẻ mặt không hài lòng. Tuy là ngồi trên sô pha trong phòng khách trò chuyện với mọi người, nhưng ánh mắt thỉnh thoảng lại nhìn ra ban công, khi anh nhìn thấy Cao Minh Dương bước ra ban công, mi tâm vô thức cau lại. Bắt đầu từ giây phút đó, điện thoại di động không rung nữa.

Anh vốn muốn tìm một lý do để rời đi, vô tình lại nhìn thấy Thị Y Thần cùng Cao Minh Dương đang dựa vào lan can ngoài ban công trò chuyện. Lục Thần Hòa phát hiện nụ cười của cô rất đẹp, dáng vẻ tươi cười đó anh chưa bao giờ bắt gặp. Anh cho rằng khi cô đối mặt với người đàn ông đó, có lẽ cô sẽ không cười. Trong nháy mắt nhìn thấy cảnh đó, lòng ngực của anh có cảm giác rất khó chịu.

Đôi mắt trong trẻo lúc nào cũng thâm sâu khó dò, lúc này lại càng âm trầm sâu không thấy đáy, thậm chí còn mang theo một tia tức giận mơ hồ. Anh đột nhiên hỏi: “Cao Minh Dương đã nói chuyện gì với cô?”

Thị Y Thần ngẩn ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Hình như anh ta nhận ra được quan hệ giữa chúng ta không phải là quan hệ yêu đương. Nhưng mà không sao cả, chuyện gì cần giải quyết, đều đã giải quyết cả rồi.”

Cửa thang máy mở ra, Thị Y Thần hít sâu một hơi, đi ra ngoài.

Lục Thần Hòa chậm chậm đi theo sau lưng cô.

Đi không bao xa, anh đột nhiên kéo cô lại, cô không hiểu vì sao.

“Muốn làm...” Chữ “gì” cuối cùng còn chưa kịp nói ra, chỉ thấy một bóng đen ập xuống trước mắt, một giây tiếp theo, một đôi môi mềm mại ấm áp đã phủ lên môi cô.

Cô trợn mắt, trong đầu trống rỗng. Sau khi lấy lại phản ứng, cô bắt đầu hoảng loạn, ra sức giãy giụa.

Lục Thần Hòa nào cho phép cô động đậy, một tay của anh mang hai tay của cô trói chặt bên hông mình, tay còn lại đỡ gáy cô, áp chặt Thị Y Thần vào người mình, không cho phép cô nhúc nhích.

Cô giãy giụa. Cô có cảm giác anh chính là một kẻ điên, hôm nay anh giúp cô, cô có chút không đề phòng, thế nhưng mới buông lỏng một lúc anh lại phát bệnh rồi. Lục Thần Hòa không ngừng khiêu khích thần kinh hết sức nhạy cảm của cô, chưa được cô cho phép, anh lại bắt ngờ tùy tiện hôn môi cô, lần trước là hôn trán, bây giờ là trực tiếp...

“Ừm... Anh... Buông...” Chân của cô chậm rãi tiến về phía giữa hai chân của anh, nếu như anh vẫn không chịu buông ra, cô sẽ dùng chân “tấn công” anh.

Lục Thần Hòa nhìn ra ý đồ của cô, dùng chân kẹp lấy cô chân, khiến cho cô không thể nào động đậy.

Thị Y Thần vừa sốt ruột lại vừa thẹn.

Bờ môi của anh vốn đang dán chặt vào môi của cô, lúc cô muốn tấn công anh, quá trình áp sát cùng giằng co chỉ kéo dài mấy giây ngắn ngủi, anh bỗng nhiên trở nên vội vàng mà bá đạo. Môi của Lục Thần Hòa đang dán chặt vào môi của Thị Y Thần bắt đầu cắn mím, không để cho cô có cơ hội mở miệng nói chuyện.

60. Chương 60: Goodnight Kiss (5)

Thị Y Thần không phải là không tiếp nhận nụ hôn, cũng biết nếu lúc này mở miệng nói chuyện, anh nhất định sẽ xâm nhập sâu hơn. Anh thật sự điên rồi. Cô không biết tại sao anh đột nhiên lại trở nên như vậy? Thế nhưng cuồng nhiệt thế này khiến cô không khỏi có cảm giác hoảng sợ, tim càng ngày càng đập nhanh hơn. Cô có cảm giác nếu anh còn không buông ra, cô sẽ chết vì không thể thở được. Lục Thần Hòa ôm cô càng ngày càng nóng bỏng, càng ngày càng điên cuồng, tùy tiện.

Hàm răng của cô từ từ run lên, thân thể cũng bắt đầu run rẩy theo. Cô cần dưỡng khí, cần hô hấp. Thị Y Thần chậm rãi mở hàm răng đang đóng chặt, trong nháy mắt cảm nhận được hàm răng của anh đang run rẩy mím lấy môi của cô, mang theo hơi thở thuộc về anh từng chút từng chút một chậm rãi tiến vào khoang miệng của cô. Thị Y Thần vừa hoảng hốt, lại vừa có cảm giác mê muội mơ hồ, giống như đang mong đợi điều gì, lại muốn chống lại điều gì. Lúc muốn khép hàm răng lại, đầu lưỡi mềm mại của anh lại nhanh hơn cô một bước, tiến vào. Đối mặt với loại phóng túng, buông thả này, cô luống cuống muốn trốn vào đâu đó. Cô càng trốn tránh, anh càng không buông tha, động tác dịu dàng kèm theo chút mạnh mẽ dùng sức cưỡng đoạt. Cuối cùng, Thị Y Thần ‘buông vũ khí đầu hàng’, không hề trốn tránh, điều này khiến cho anh càng thêm cuồng nhiệt.

Hôn càng ngày càng sâu, toàn bộ giác quan đều trở nên mù mịt, bắt đầu trở nên mơ hồ. Dần dần, thân thể của cô mềm nhũn ra, hai tay chẳng biết đã buông xuống tự bao giờ, bám víu vào vai Lục Thần Hòa sau đó vòng qua cổ anh, nhiệt tình đáp lại.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng anh cũng buông cô ra. Toàn thân Thị Y Thần không có chút sức lực, mềm nhũn ngã vào ngực của anh, miệng ra sức hít từng ngụm, từng ngụm không khí.

Anh nhẹ ôm lấy cô, ngực không ngừng phập phồng, tay không ngừng vuốt ve sau lưng cô, giúp cô điều chỉnh lại nhịp thở.

Khó khăn lắm mới trở lại bình thường, lúc Thị Y Thần ngẩng đầu muốn chất vấn anh vì sao làm như vậy, chợt thấy dưới tàng cây cách đó không xa, Thị Y Vân và Cao Minh Dương sóng vai nhau đứng ở đó không hề động đậy.

Về mặt của Cao Minh Dương xám ngắt, nắm chặt hai tay đang duỗi thẳng, đang cố kiềm chế tâm tình.

Hai tay Thị Y Vân khoanh lại, bình thản mỉm cười, bộ dạng giống như đang chờ xem kịch vui.

Lưng Thị Y Thần bỗng chốc trở nên cứng đờ, môi bắt đầu run rẩy. Lúc này, giọng nói trầm thấp của Lục Thần Hòa truyền đến bên tai: “Bây giờ nhìn có giống người yêu không?”

Cô nhắm mắt lại, dựa vào vai anh, chỉ thiếu mỗi chuyện là mang mặt vùi vào lòng ngực anh. Hình như Lục Thần Hòa nói, diễn kịch phải diễn trọn bộ. Lúc này, cô không thể đẩy anh ra được. Thế nhưng cô không có dũng khí nhìn Cao Minh Dương, nếu trước đó Cao Minh Dương không tin cô và Lục Thần Hòa đang yêu nhau, qua nụ hôn này, cho dù là quỷ thấy cũng sẽ tin thôi.

Lục Thần Hòa cứ ôm lấy cô như vậy, chưa từng buông tay.

Mãi đến khi có người đi qua, cô mới bối rối rời khỏi lòng ngực của anh, ngược mắt nhìn tàng cây đối diện một lần nữa, nơi đó đã từ lâu không còn bóng người. Cô lui về phía sau vài bước, cúi đầu nói với Lục Thần Hòa: “Lần sau...Thôi quên đi.” Cô muốn nói lần sau đừng làm như vậy nữa, nếu lại có chuyện gì, phiền anh nói trước một tiếng, vừa mới mở miệng lại cảm thấy không hợp. Lần sau, loại chuyện thế này không nên có lần sau. Vậy nên mới sửa lại: “Anh về sớm một chút đi. Hôm nay... Cảm ơn anh.”

Mới vừa hôn xong, cô không dám nhìn anh. Có lẽ là cô cũng điên rồi nên mới nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

“Làm bạn gái của tôi nhé.” Tư duy của anh và cô mãi mãi cũng không thể nào “cùng tần số” được.

Cô khó tin ngược mắt nhìn anh, anh thực sự không giờ phút nào không nhớ đến chuyện này. Theo cô, từ lúc bắt đầu đến giờ, anh đều xem như mình là một con mèo vừa bắt được một con chuột, cảm thấy vô cùng mới mẻ, đến khi không còn thấy mới mẻ nữa, chơi chán rồi, ngay cả ăn cũng không thèm, lập tức mang con chuột chết đó ném sang một bên.

61. Chương 61: Goodnight Kiss (6)

Giọng nói của cô có chút khản trương: “Chuyện của dì lớn hôm nay thật cảm ơn anh, tuy rằng ngay từ đầu không phải tôi cam tâm tình nguyện mời anh đến nhà của mình, thế nhưng khi anh đến, đúng thật là anh đã giúp tôi giải quyết tình huống khẩn cấp, thế nhưng tôi chưa từng nghĩ đến việc chọn anh làm ‘bạn trai hờ’ của mình.”

Về mặt của Lục Thần Hòa có chút buồn bã, hỏi lại: “Sau này cô có dự định thế nào?”

“Còn có thể thế nào nữa? Đương nhiên là tìm cơ rồi. Tôi sẽ tìm một cái cơ thật tốt.” Dù sao thì loại chuyện chia tay, thất tình cũng không phải là gặp lần đầu tiên, đối với cô mà nói, chỉ cần nói mấy chữ là xong chuyện.

“Sau đó sẽ tiếp tục đi xem mắt? Lại gặp phải cực phẩm?”

“... Đúng.” Cô cắn răng, lại gặp phải cực phẩm cũng chỉ có thể do số cô không may. Cô không tin ông trời lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy, cứ làm cho cô không thể nào tìm được một người để kết hôn.

“Làm bạn gái tôi, sẽ không cần phải lãng phí thời gian làm những chuyện buồn chán này.”

“Buồn chán? Tôi đâu có buồn chán? Người buồn chán là anh thì có. Tất cả tình yêu nếu không vì mục đích kết hôn đều là lưu manh, đùa bỡn! Anh có biết chuyện anh đang làm là lưu manh, đùa bỡn hay không?”

“Vậy sao? Theo như suy luận kiểu này có đúng là mặc kệ đối phương từng làm gì, đều không cần chịu trách nhiệm, bởi vì đối phương là một tên lưu manh.” Anh đến gần cô.

Thị Y Thần biết anh đang nói gì. Cô cắn chặt môi, trừng mắt nhìn anh hồi lâu, bất đắc dĩ nói: “Đêm hôm đó là do hiểu lầm. Tôi rất xin lỗi do hiểu lầm mang đến cho anh nhiều chuyện không may khiến anh vô cùng khó xử, thế nhưng có lẽ anh có thể nhận ra được tôi so với anh còn bất hạnh và khó xử hơn. Tôi không biết đến tận cùng anh tính toán chuyện gì, mới có thể nhận ra được sự khó xử của tôi sau đó đưa ra lời yêu cầu hoang đường này, có thể là trêu chọc, có thể là vui đùa, có thể là buồn chán, nhưng anh có biết hay không, tôi cực khổ đi xem mắt như vậy mục đích không phải là nói chuyện yêu đương, mà là muốn kết hôn.”

Mi tâm của anh cau lại, không nói gì, im lặng nghe cô nói tiếp.

“Sở dĩ điều tôi cần không phải là một người bạn trai tạm thời để nói chuyện yêu đương, mà là muốn tìm một người đàn ông có thể kết hôn, anh hiểu không?” Mắt cô nhìn thẳng vào anh, vẻ mặt nghiêm túc. Cô không chơi nổi, tình trạng của cô bây giờ, loại chuyện này không phải là loại chuyện có thể tùy tiện vui đùa.

Mi tâm của anh nhíu lại càng ngày càng sâu, vẻ mặt càng ngày càng u ám.

Cô hít sâu một hơi, nói: “Nếu như anh muốn tôi giả vờ kết hôn với anh, chứ không phải giả làm bạn gái, gấp rút như vậy, tôi sẽ cố gắng chấp nhận.”

Nói xong, như cô dự đoán, Lục Thần Hòa trầm mặc, anh mím chặt môi mỏng, không trả lời.

Một người đàn ông sợ kết hôn tìm người giả làm bạn gái, nghe hai chữ kết hôn xong chắc chắn sẽ lùi bước, cho dù là kết hôn giả. Cho nên nghe xong yêu cầu này sẽ lùi ‘biết khó mà lùi’. Thị Y Thần nghĩ vậy.

“Anh nên về nhà sớm đi, tôi cũng quay về.” Lúc cô xoay người muốn rời đi, đầu vai của cô bị một lực mạnh kéo lại.

Sự thật nói cho cô biết, cô nghĩ sai rồi, hơn nữa còn là hoàn toàn sai, bởi vì cho tới bây giờ Lục Thần Hòa chính là một người đàn ông “không bao giờ làm theo lẽ thường”.

Cô tức giận giãy giụa, nói: “Lời của tôi mới vừa nói, anh vẫn chưa rõ sao? Anh rốt cuộc là muốn âm ỉ đến mức nào?”

“Tôi là chồng chưa cưới của em, bây giờ đang nói lời tạm biệt với em, chúc ngủ ngon.” Anh cúi đầu xuống, nhanh chóng hôn lên đôi môi sưng đỏ của cô một cái.

Lúc này đây, cô thật sự hóa đá, trong đầu trống rỗng.

“Goodnight kiss.” Anh buông cô ra, nhanh chóng đi về phía chiếc xe.

Trái tim của cô giống như bị đinh gỗ đóng lên sau đó bị cương thi hút cạn máu, gương mặt trắng bệch nhìn anh lái xe như một cơn gió tan biến trước mắt.

62. Chương 62: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (1)

“Thần Thần!” Thím Ngọc đã làm quản gia ở Lục gia nhiều năm, buổi tối chợt nhìn thấy cậu chủ Lục Thần Hòa đã lâu không về lại đột nhiên xuất hiện ở trước cửa nhà, ngạc nhiên không nói được lời nào.

Lục Thần Hòa lấy ngón tay đặt lên môi ra hiệu đừng lên tiếng, ý bảo thím Ngọc đừng lớn tiếng làm kinh động mọi người.

“Ôi, tiểu tổ tông của tôi ơi, cuối cùng thì cậu cũng chịu về rồi, nhưng dọa tôi sợ chết đi được.” Thím Ngọc vừa cổ đờ thấp giọng của mình, vừa lấy một đôi dép sạch trong tủ giày ra cho anh thay.

Nhiều năm không về nhà, Lục Thần Hòa cũng không nhớ rõ nữa, có lẽ là trước khi ra nước ngoài, có lẽ là lúc ra nước ngoài, hoặc là lúc mẹ anh qua đời. Anh cho rằng mọi thứ trong căn nhà này anh đã không còn nhớ gì nữa, nhưng khi nhìn thấy phong cách trang trí quen thuộc trên cánh cửa, toàn bộ ký ức trong căn nhà này lại chợt ùa về.

Dọc theo cầu thang, từng bậc từng bậc, chậm rãi bước lên lầu hai, cho dù là hành lang hay là hoa văn trang trí trên tường đều vô cùng quen thuộc.

Bình hoa trang trí cũng không thay đổi gì.

Anh hít một hơi thật sâu, đẩy cửa một gian phòng bên tay phải, nhẹ nhàng mở đèn. Bộ chăn ga trên giường ngay ngắn đến mức không hề có một hạt bụi nào, sàn nhà lại càng sạch sẽ hơn, đến mức có thể soi được bóng mình, trong tủ có rất nhiều sách, tất cả đều vẫn như lúc anh rời đi.

Anh ngồi xuống ghế, nhìn hết thấy mọi vật trước mắt, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Ngay lúc anh rơi vào trầm tư, thím Ngọc bưng ly nước nhẹ nhàng bước vào.

“Dù cậu không quay về, nhưng ngày nào tôi cũng dọn dẹp phòng cậu một lần, hy vọng ngày nào đó cậu sẽ quay về. Nghĩ rằng cậu sẽ về.” Thím Ngọc vừa rót nước, vừa không kềm chế được mà rơi nước mắt.

Anh đi tới, kéo thím vào lòng, vỗ nhẹ vào lưng của thím, an ủi: “Tôi chưa từng nói sẽ không bao giờ quay về, tôi ở lại Hương Khê sơn trang, bởi vì nơi đó gần nơi làm việc của tôi, không cần ngày nào cũng phải lái xe đường dài từ thành phố N.

Thím Ngọc lấy ly nước lạnh đưa cho anh, nhỏ giọng nói: “Thần Thần, cậu có đói bụng không? Tôi đi làm thức ăn khuya cho cậu.”

Anh khẽ nở nụ cười, nói: “Không cần, tôi ăn ở ngoài rồi, vẫn còn no lắm.”

“Được được được, vậy cậu đi mau đi tắm đi, có gì thì mai nói, nghỉ ngơi sớm một chút ”

“Được, thím cũng nghỉ sớm một chút.” Lục Thần Hòa khẽ hôn nhẹ lên trán Ngọc Tấn, “Ngủ ngon. ”

“Nghịch ngợm, ra nước ngoài toàn học những thứ không đứng đắn.” Thím Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng đóng cửa lại rồi rời khỏi đó.

Anh xoay người đi vào phòng tắm, đứng dưới vòi hoa sen, nhắm mắt lại, không nhúc nhích, để mặc dòng nước ấm áp tùy ý lướt qua thân thể. Trong đầu vẫn suy nghĩ chuyện tối nay, anh không phải là rung động nhất thời nên mới không suy nghĩ đồng ý chuyện kết hôn giả với Thị Y Thần.

Anh cũng thấy thật kỳ lạ, vì sao lúc nào cũng gặp Thị Y Thần, hơn nữa lúc nào cũng trùng hợp khi cô đi xem mặt? Nếu nói đây là một loại duyên phận, có thể nói duyên phận kiểu này đúng là kỳ lạ. Mỗi lần cô đi xem mặt, anh cũng tình cờ đến đó ăn cơm, không phải một kẻ biến thái như cô đã nói. Nhưng mà trong mắt của cô, có lẽ anh chính là một kẻ biến thái thích theo dõi người khác một cách điên cuồng, cho dù có dùng trăm cái miệng để giải thích, cô cũng chưa chắc sẽ tin. Chuyện này chẳng lẽ là ‘duyên trời định’ trong truyền thuyết sao?

Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào giống cô, phản ứng cũng chẳng giống ai, như một dây pháo nổ chậm từng chút từng chút, cứ nổ lộp bộp rất lâu. Nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng, cao ngạo, đáng vẻ thần thánh không thể chạm đến được, nội tâm có vẻ rất kiên cường, nhưng trên thực tế lại giống như một chú cún nhỏ, hoặc là một chú mèo nhỏ yếu ớt bị vút ven đường.

Cũng không biết sức khỏe thuộc loại gì nữa, lần nào xem mặt cũng gặp phải chuyện không thể ngờ, lần nào cũng khiến anh “kinh hỷ” không thôi. Kinh là vì lại gặp cô đi xem mặt, hỷ là vì sao mỗi lần trông thấy cô đi xem mặt đều có cảm giác vui vẻ. Một người con gái không cần điệu dàng sẵn sàng, không giả vờ đáng yêu để mong được chiều chuộng, lấy sự cao ngạo để làm lá chắn cho bản thân, e là có đi xem mặt thêm mười năm cũng không tìm được đối tượng ưng ý. Chỉ cần vừa nghĩ đến quá trình cô đi xem mặt, lúc nào cũng không thể nhìn được mà bật cười.

Theo bản năng, anh cong khoe môi, để lộ một nụ cười xuất phát từ tận đáy lòng.

Lục Thần Hòa chợt nhìn thấy bản thân mình trong gương, trên môi nở một nụ cười, khiến anh cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, giống như khoảnh khắc anh đứng gõ cửa nhà lúc tối nay vậy.

Có lẽ với người khác, cuộc sống của anh muôn màu muôn vẻ, ăn chơi trụy lạc. Thật ra chỉ trong lòng anh mới hiểu cuộc sống của mình vô vị đến nhường nào, thậm chí có thể gọi là cô độc. Một thời gian dài, anh không biết mình muốn gì, bởi vì cho đến bây giờ anh không thiếu gì cả. Mẹ qua đời, mang đến cho anh tổn thương trầm trọng, sau khi bị vứt sang Mỹ, cuộc sống vô cùng tẻ nhạt khiến anh gần như quên mất sự ấm áp, rung động nơi lòng ngực. Từ Mỹ trở về, lại trở mặt với bố mình một lần nữa, vì thích theo đuổi nghiên cứu nông nghiệp nên không màng đến sự nghiệp của gia tộc, giây phút ấy, anh mới cảm nhận được thế nào là cảm giác thỏa mãn, bởi vì đó chính là thứ anh mong muốn. Thị Y Thần chợt xuất hiện không có dấu hiệu báo trước nào, mang đến cho anh cảm giác đồng cảm, rõ ràng rất nhu nhược, lại có lúc quật cường như vậy. Có rất nhiều thứ anh vẫn chưa biết rõ, nhưng có một việc anh có thể khẳng định, anh bị một cô gái kỳ lạ là cô hấp dẫn, thậm chí trong đầu còn xuất hiện ý nghĩ muốn kết hôn với cô.

Đêm nay, anh nằm trên giường, trần trọc, mất ngủ cả đêm.

“Anh?” một cậu trai hơn mười tuổi vốn đang ngồi ăn bữa sáng, nhìn thấy Lục Thần Hòa ở phòng ăn, lập tức buông dao nĩa trong tay, chạy lao vào lòng anh, vui sướng hò hét: “Anh à, em nhớ anh muốn chết! Nhớ chết mất! Anh về lúc nào vậy? Đêm qua sao? Em muốn đến Hương Khê sơn trang thăm anh, nhưng mà bố không cho. Anh về rồi thật tốt quá!” câu “Em muốn đến Hương Khê sơn trang thăm anh, nhưng mà bố không cho” nói cực khê.

Lục Thần Hòa không nói gì chỉ ôm lấy Lục Thần Thụy, dịu dàng cười nói: “Lục Thần Thụy, em làm vậy là muốn anh bế em xoay ba vòng sao? Hay là muốn anh đỡ em ăn đây?”, “Em đã học tiểu học năm năm rồi, không còn là trẻ con nữa.” Lục Thần Thụy lập tức nói lúng túng.

Một miếng thịt xông khói mới vừa cho vào miệng, Lục Giai Ngưng ngồi giữa phòng ăn thấy Lục Thần Hòa, cảm thấy khó tin. Dừng động tác chăm chú nhìn anh, nhả nuốt miếng thịt xuống, giọng điệu mỉa mai: “Nước ở Tây Hồ cạn rồi, hay là Lô Phong tháp sập rồi? Lục đại thiếu gia của chúng ta lại chịu về nhà?”

Lục Thần Hòa chưa kịp mở miệng, ông bố Lục Trường Kính ngồi ở vị trí chủ tọa lạnh lùng nhìn Lục Thần Thụy nói: “Đã bảy giờ mười lăm phút rồi, vẫn chưa ăn sáng xong sao? Hôm nay con không cần đi học à?”

“Ăn xong rồi, con ăn xong rồi.” Lục Thần Thụy vội vàng nhét miếng bánh mì cuối cùng vào miệng, rót nửa cốc sữa bò, nhận lấy chiếc cặp thím Ngọc đưa, bước qua Lục Thần Hòa lại không quên quay lại nhìn anh một cái, “Anh, em đi học nhé, anh nhớ chờ em về, không được chạy đâu đó.”

“Ừ.” Lục Thần Hòa nhìn nó, mỉm cười.

Ngồi bên cạnh Lục Trường Kính là một người phụ nữ chừng bốn mươi tuổi ăn mặc nhã nhặn, không được xem là xinh đẹp, nhưng khí chất lịch sự trầm tĩnh khiến cho người khác cảm thấy thoải mái, cô ta cười nói: “Thần Hòa, cậu muốn ăn gì? Thích ăn món Trung hay là món Âu? Nếu muốn ăn món Âu, trong bếp có thịt xông khói và trứng gà; nếu như muốn ăn món Trung, chỉ có cháo, nhưng cậu muốn ăn gì tôi sẽ đi chuẩn bị cho cậu.”

Lục Trường Kính quát cô ta: “Chuẩn bị cái gì mà chuẩn bị? Lãng phí lương thực, cơm thừa, thức ăn thừa thì không ăn được sao?”

Cô cuối đầu, đứng không được, ngồi cũng không xong.

Lục Thần Hòa nhướn mày nói: “Dì Hoa, không cần phiền đến vậy, có cái gì tôi ăn cái đó là được rồi.” Anh ngồi xuống đối diện bố mình, nhìn ông mỉm cười.

Thím Ngọc vội vàng bước vào bếp, mang toàn bộ thịt xông khói, trứng gà, cháo bưng ra hết.

“Cảm ơn.” Lục Thần Hòa lại cười nhẹ.

“Mất hết khẩu vị.” Lục Trường Kính dùng sức đặt mạnh đôi đũa xuống, đứng dậy rời đi.

Trương Xuân Hoa nhìn Lục Thần Hòa khê gật đầu, ý bảo anh từ từ ăn, sau đó cũng rời đi.

Lục Trường Kính và Trương Xuân Hoa vừa đi, trên bàn ăn chỉ còn hai chị em Lục Giai Ngưng và Lục Thần Hòa. Lục Giai Ngưng ăn xong trứng chiên, ưu nhả lau miệng, lúc này mới liếc mắt về phía Lục Thần Hòa, nói: “Lần này về lại định gây ra bao nhiêu sóng gió đây?”

“Em còn nghĩ rằng chị rất nhớ em.” Lục Thần Hòa nhàn nhả ăn bữa sáng.

“Chị rất nhớ em, muốn nhìn thấy em cuối cùng sẽ chết như thế nào.”

“Chắc chắc, oán khí thật sâu.”

“Em thử nghĩ một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày không có ngày nào được nghỉ, suốt ngày có biết bao nhiêu chuyện đau đầu, ngay cả nghỉ phép cũng là đi công tác. Sao em không quay về trải nghiệm thử?”

“Thôi quên đi, loại công việc cao cả như kinh doanh khách sạn vẫn thích hợp với chị hơn, em chỉ có hứng thú với cây cỏ thôi.”

“Em đúng là một kẻ đáng đánh, đừng trách người làm chị này không nhắc nhở em, bỏ tích tụ tức giận lâu như vậy, hôm nay em lại chủ động tìm đến cửa, hậu quả em tự mà hiểu lấy.” Lục Giai Ngưng đứng dậy, bước ra phía sau vỗ vai anh, bày tỏ sự đồng cảm.

Lục Giai Ngưng đi khỏi không bao lâu, bữa sáng Lục Thần Hòa chỉ ăn được một nửa, liền bị ông Lục gọi đến.

Thư phòng rộng lớn yên tĩnh, phong cách cổ điển Trung Quốc điển hình, giá sách gỗ đàn hương xưa đặt dựa vào tường, ở giữa là bàn đọc sách như thật ra là một án thư, trên án thư là một chiếc đèn bàn và văn phòng tứ bảo, bàn ghế hai bên cũng theo phong cách cổ điển, trên tường treo những bức họa của các họa sĩ, thi gia nổi tiếng, trong đó có một bức hoa mẫu đơn là năm đó Lục Thần Hòa nhờ bạn bè đấu giá trong buổi triển lãm để tặng cho bố mình. Căn phòng này là thứ đối lập duy nhất với cả ngôi nhà thiết kế theo phong cách Âu, chi tiết trang trí mang đậm nét cổ điển vô cùng tinh tế, bất cứ ai bước vào đây cũng có cảm giác thư thái. Gian phòng này cũng không phải nơi Lục Trường Kính làm việc hàng ngày, chỉ là mỗi lúc nhàn nhã vào đây để tu dưỡng tính khí, mở cửa sổ ra, chính là hoa viên.

Lục Trường Kính ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế bành, từ lúc Lục Thần Hòa vừa vào cửa, đôi mắt ông đã nhìn chăm chăm vào anh. Trương Xuân hoa rót một chén trà nóng đặt trước mặt ông, rồi nhanh chóng lùi về phía sau.

Lục Giai Ngưng đứng một bên, thấy Lục Thần Hòa bước đến, hơi nhướng mày, nháy mắt, ra hiệu cho anh tự mà giải quyết cho êm đẹp. Trong nhà này ai cũng biết, ông Lục mà nổi giận, có trăm con bò cũng không can ngăn được.

Lục Trường Kính nhấp một hớp trà, nhìn về phía Lục Thần Hòa, nói: “Chuyện của con và Đường Di con định giải quyết thế nào, đã qua hai tháng rồi, vẫn chưa làm hòa với nó sao?”

Lục Thần Hòa bình tĩnh trả lời: “Quan hệ giữa con và cô ấy rất tốt, không hề có chuyện gì bất hòa.”

“Tốt? Bị từ hôn mà bảo là tốt sao? Bố còn cho rằng trong thời gian này con sẽ chủ động tìm Đường Di làm hòa, không ngờ con lại chẳng xem chuyện này ra gì!” Lục Trường Kính đặt chén trà xuống bàn kêu rõ to, nửa chén nước còn lại văng tung tóe ra bàn.

Trương Xuân Hoa lặng lẽ dùng khăn giấy lau vệt nước trà trên bàn.

63. Chương 63: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (2)

Chuyện Đường Di vì thích Lâm Uẩn Trạch mà đau lòng nên mới từ hôn, Lục Thần Hòa cũng không muốn nhắc đến chuyện này, bởi vì đó là chuyện giữa Lâm Uẩn Trạch và Đường Di, dù muốn nói cũng phải do chính miệng Đường Di nói ra. Vậy nên đối mặt với lời chỉ trích của ông Lục, anh không muốn nói gì cả.

“Dù ngày thường con đã không đứng đắn, không chịu quay về gánh vác chuyện khách sạn thì thôi đi, bố cũng nhin, nhưng bây giờ chỉ vì một người phụ nữ, khiến Đường Di tức giận đến mức muốn hủy bỏ hôn ước, khiến mặt mũi Lục gia chúng ta chẳng còn gì cả. Bây giờ bố chẳng còn mặt mũi nào để đi gặp chú của Đường Di nữa. Người phụ nữ đó, cuối cùng là chui ra từ đâu? Lại khiến con mê mẩn mất lý trí? Ngay cả người con gái tốt như Đường Di cũng cảm thấy ghê tởm, có phải con bị điên rồi phải không?!” Giọng nói của Lục Trường Kính vang vọng khắp thư phòng.

Vốn dĩ Lục Thần Hòa không muốn đối chọi gay gắt với bố mình, nhưng bố anh lại nhắc đến Thị Y Thần, anh không thể không lên tiếng nói rõ: “Cô ấy không phải là ‘người phụ nữ đó’, cô ấy họ Thị, Thị Y Thần. Chuyện của con và Đường Di không liên quan gì đến cô ấy cả. Hôn nhân nếu không có tình yêu dù có đi xa đến đâu thì tận cùng vẫn là bi kịch. Đường Di chủ động hủy bỏ hôn ước, chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, cô ấy muốn đi tìm tình yêu của mình, con cũng muốn tìm nửa kia của con, nếu không có chuyện gì xảy ra, con sẽ kết hôn với Thị Y Thần.”

“Con nói cái gì?! Chuyện Đường Di từ hôn còn chưa giải quyết xong, con lại còn không biết xấu hổ đòi kết hôn với người phụ nữ đó? Hóa ra nửa đêm con về đây, chính là muốn thông báo chuyện này? Rốt cuộc trong mắt con có còn người làm bố này không?” Lục Trường Kính không thể nào chấp nhận được cười lạnh, “Tình yêu? Con tưởng bố già rồi, không hiểu được ‘trò chơi’ của người trẻ tuổi các con sao? Con cho rằng hôn nhân nếu không phải là anh yêu em thì là em yêu anh sao, hai người phải yêu nhau mới gọi là hôn nhân sao? Đừng tự huyễn hoặc mình nữa. Tình yêu đáng giá bao nhiêu? Thời buổi bây giờ đứa con gái nào không muốn một con số cụ thể, con nghĩ người khác xem trọng con là vì cái gì? Vì ngoài đẹp trai? Bằng cấp cao? Hay là vì con có tiền? Máy thứ vật vãnh này mang so với tiền chẳng là gì cả.”

Đến bây giờ Lục Thần Hòa chưa bao giờ theo đuổi cái gọi là tình yêu thắm thiết anh yêu em hay là em yêu anh gì cả, anh đã sớm qua cái tuổi đó rồi. Anh biết rõ mình muốn cái gì, giống như khi từ Mỹ quay về anh và bạn học đã chọn nghiên cứu nông nghiệp làm mục tiêu công việc ỉnh. Đối mặt với mớ lý luận tiền tài vật chất của bố mình, anh không chút do dự phản bác lại: “Tình yêu là gì con không biết rõ, nhưng con biết thứ con cần là bảo vệ và chăm sóc người phụ nữ của mình, chứ không phải là một món hàng hóa thương nghiệp mang ra trao đổi. Theo như lời bố nói, trước tiên tất cả mọi thứ đều chẳng là gì cả, vậy thì Hoa thì sao? Dĩ ấy đến Lục gia chúng ta là vì tiền, cho nên nhiều năm vậy rồi vẫn không oán than chấp nhận hết mọi tật xấu của bố, bỏ qua mọi thứ chăm sóc cho bố và cái gia đình này. Cho dù Thần Thụy đã đi học được năm năm rồi, cảm giác của bố đối với dĩ ấy vẫn là cấp trên đối với cấp dưới, ông chủ đối với người làm sao? Bởi vì thứ dĩ ấy để ý chỉ là tiền, mà bố lại có tiền, dĩ Hoa dĩ nghĩ vậy sao?”

Giương mặt Trương Xuân Hoa thoáng chốc trở nên trắng bệch, cúi đầu không nói một câu.

Anh nói tiếp: “Biết vì sao mẹ con không muốn ở chung một phòng với bố không, là bởi vì ... thái độ của bố đối với hôn nhân. Bố chưa từng xem mẹ con là vợ, người mà bố hẳn là nên xem trọng và bảo vệ, bố chỉ xem bà như một món hàng thôi, một người mà bố có thể tùy ý sai bảo mà người ta hay gọi là người hầu. Đáng tiếc đến lúc mẹ con nhận ra thì đã quá trễ rồi, đèn đã cạn sạch dầu. ”

Lục Trường Kính tức giận run người, gạt mạnh tách trà trên bàn, dùng cả cốc đựng nước ném hết vào người Lục Thần Hòa: “Cái thằng hỗn láo này, thái độ của mày là có ý gì? Chuyện của tao với mẹ mày mày có tư cách gì xen vào?” Lục Thần Hòa không né tránh, nước trà bắn vào người anh, áo sơmi ướt một mảng lớn. Không rõ về mặt anh lúc này, đừng nói đây là một tách trà, cho dù cả chảo dầu sôi đổ lên người anh, anh cũng sẽ đứng yên một chỗ, đến cả nhú mày cũng không có.

Lục Giai Ngưng vốn chỉ làm người ngoài đứng xem, nhìn thấy bố mình tức giận đến vậy, cô không nhin được mở miệng, nói: “Bố, cô gái đó vốn chẳng xem Thần Hòa ra gì, còn gọi nó là bệnh thần kinh.” Bố cô biết chuyện của Thị Y Thần, là cô nói. Vì Elaina nói ra chuyện ở ga-ra đậu xe, cô mới nói cho bố mình biết hết mọi chuyện, chỉ không ngờ Lục Thần Hòa vì Thị Y Thần mà chống đối cả bố mình. Cô kéo Lục Thần Hòa nói nhỏ, “Em muốn chết sao? Lời này mà em cũng nói ra được?”

Lục Thần Hòa thờ ơ cười cười, nói: “Đúng vậy, cô ấy vẫn xem con là một người bệnh thần kinh, vốn dĩ cô ấy vốn chẳng biết người bệnh thần kinh mà bản thân muốn nhắc đến thuộc loại nào nữa. Người nghèo? Người giàu? Đối với cô ấy cũng là bệnh thần kinh mà thôi.”

“Mày cút ra ngoài cho tao, cút ra khỏi cái nhà này, tao không muốn nhìn thấy mày nữa, cút! ” Lục Trường

Kính mắng xong lật cả bàn trà trước mặt, trà trên khay rơi đầy ra đất.

“Thật ra lần này quay về đây là vì có người nhờ vả, cùng bố nói chuyện dự án du lịch kết hợp nông nghiệp, bản kế hoạch cụ thể đã làm xong rồi. Bây giờ bố không muốn nhìn thấy mặt con nữa, đành làm theo ý của bố, con nói người ta tự mình liên lạc với bố vậy.” Lục Thần Hòa nói xong, xoay người rời đi.

Ánh mặt trời mùa hè gay gắt xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, sàn nhà được chiếu đến mức sáng bóng, nhuộm cả một mảng vàng ươm.

Thị Y Thần bị ánh sáng chiếu vào tỉnh dậy, bực bội gãi gãi đầu, ngồi bật dậy, xoa xoa đôi mắt gấu trúc, vừa ngáp vừa đi vào phòng vệ sinh.

Đêm qua, trước khi đi Lục Thần Hòa còn để lại một câu: “Anh là vị hôn phu của em”, lúc quay về cả đêm mất ngủ. Trong đầu giống như bị keo dính chặt, bóng dáng Lục Thần Hòa từ mờ nhạt dần dần trở nên rõ nét, lại từ rõ nét trở nên mờ nhạt, như đang chiếu phim vậy, hết cảnh này đến cảnh khác. Nhất là cái nụ hôn ấy, như muốn chặn đứng hơi thở của cô, hôn đến mức khiến hồn phách cô phiêu diêu. Chỉ cần vừa nhắm mắt, hơi thở lưu luyến triền miên khiến người khác mê mị lại hiện lên.

Rõ ràng chẳng có gì cả, nhưng di chứng tên đáng ghét đó gây ra thì cứ hiện rõ mồn một, buổi tối bị mất ngủ.

Cô nhất định là cách cái chết không xa nữa. Thị Y Thần lắc đầu, cố gắng bịt kín hai lỗ tai mình lại, không thể nghĩ đến anh ta nữa. Cô không nên để anh tiếp tục ăn mòn đại não của mình nữa.

Hai tay chống đầu, buồn bã ỉu xiu ngồi trên bồn cầu, hận không thể biến bồn cầu thành chiếc giường mềm mại.

Lúc này, bà Thị đứng ngoài phòng vệ sinh gọi to: “Y Y, điện thoại di động của con kêu mấy lần rồi kìa.”

Là ai sáng sớm buồn chán lại gọi cho cô thế nhỉ? Cô lắc đầu, cố gắng bình tĩnh lại nói:

“Mẹ, mẹ cầm điện thoại đến đây giúp con với.”

Bà Thị đi theo tiếng chuông tìm được di động của Thị Y Thần, vô thức liếc nhìn màn hình một cái nghi hoặc: Bệnh thần kinh?

“Có một người tên ‘Bệnh thần kinh’ gọi con.” Bà Thị đưa di động cho Thị Y Thần, cố ý nhấn mạnh ba chữ “Bệnh thần kinh” kia.

Cô vừa nghe xong, tim bỗng giật thót, suýt chút nữa quên nhận lấy di động, cơn buồn ngủ cũng tan biến không còn chút dấu vết. Đúng là sáng sớm đừng nên nghĩ nhiều, vừa nghĩ đến người nào, người đó lập tức xuất hiện.

“Ai mà khiến con phải đặt bằng cái tên này nhỉ?” Bà Thị hí hóp mắt, nhìn cái miệng như khúc lạp xưởng của Thị Y Thần, “Miệng con như bị ai tát vào mồm thế kia, có chuyện gì à?”

Lo sợ chưa qua, hoảng loạn đã đến. Đêm qua lúc Lục Thần Hòa đi khỏi, cô về đến nhà cũng khóa chặt cửa phòng, nếu không phải mẹ cô hỏi, cô hoàn toàn không chú ý đến đau đớn trên môi mình.

Cô vội vàng che miệng, nói quanh co một hồi: “Tối hôm qua bị muỗi cắn...”

“Có muỗi sao? Hôm qua mẹ mới diệt mà, xem ra hôm nay phải diệt một lần nữa mới được, bây giờ muỗi thật lợi hại, lại còn biết đi thang máy.” Bà Thị vừa nói, vừa đi ra khỏi phòng vệ sinh.

Tiếng chuông điện thoại ngừng reo, Thị Y Thần thở dài một hơi, nhưng giọng nói vẫn chưa trở lại bình thường, chuông điện thoại di động lại vang lên lần nữa. Cô không bắt máy ngay, mà nhìn mẹ cô vẫn còn đứng ngoài cửa, cau mày nói: “Mẹ, mẹ không chê thối à? Mẹ mau ra ngoài đi, chuyện riêng tư của người ta mà.”

“Còn riêng tư? Cả người con có chỗ nào mà mẹ chưa nhìn qua? Lại còn riêng tư? Đừng quên con là do mẹ già đây dọn từng bãi phân từng chỗ nước tiểu nuôi con lớn đấy.”

“Vâng vâng vâng, mẹ mau đi đi.” Đợi mẹ cô ra khỏi phòng vệ sinh, cô vội vàng nhận điện thoại, nhỏ giọng nói, “Alo?”

“Mới dậy à?” Đầu dây bên kia lên tiếng, giọng nói của Lục Thần Hòa hơi khàn.

Cô rất muốn nổi nóng, nhưng sợ âm thanh lọt vào tay mẹ, đành phải thấp giọng xuống trả lời: “Anh đẹp trai à, mới sáng sớm có chuyện gì gấp đến nỗi anh gọi đến cứ như gọi hồn thể?”

Trong điện thoại di động truyền đến giọng cười trầm thấp của Lục Thần Hòa, mới êm tai làm sao.

“Có gì đáng cười? Có chuyện gì nói mau, có rắc rối mau thả, chị đây đang bận.” Cô hơi bực bội. Cô đang ngồi trên bồn cầu cố gắng, không biết gần đây có phải vì nổi nóng hơi nhiều hay không, nên mới bị táo bón, thật là đáng buồn.

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, chỉ nghe tiếng Lục Thần Hòa khê hít thở. Tiếng hít thở trầm thấp này, khiến cô lại nhớ đến chuyện tối hôm đó. Đúng là nghiệp chướng... trong khoảng thời gian ngắn cô cầm điện thoại lo lắng không biết nên nói gì. Tên này sáng sớm đã liên tục gọi điện thoại cho cô, nhận máy rồi lại không nói lời nào, cảm giác này có chút vui vẻ.

Cô không nhận được nói: “Anh thế này là có gì đây? Hay là chê tiền điện thoại nhiều quá xài không hết? Nếu anh không nói gì thì cứ tiếp tục để treo vậy.”

Rất nhanh, giọng nói trầm thấp của Lục Thần Hòa truyền đến: “Không có gì, chỉ là thức dậy đột nhiên lại nhớ đến em, cảm giác không gặp một ngày như cách ba thu ấy mà.”

Cô nắm chặt điện thoại, trái tim như bị vật gì đó khê gõ nhẹ lên, lập tức đập loạn.

Đây là một đôi tình nhân đang ve vãn nhau sao? Anh ta đang nhập vai sao? Hay là có ý gì khác? Rõ ràng chẳng có chuyện gì cả mà. Chuyện tán tỉnh thể này đột nhiên kéo đến khiến cô không biết phải phản ứng thế nào. Cô cười ha ha hai tiếng: “Cảm ơn, nhờ phúc Lục thiếu gia nâng đỡ.”

“Tạm biệt.”

Lục Thần Hòa nói hai chữ ấy xong liền cúp điện thoại không hề báo trước, bên tai truyền đến tiếng tút tút ngắt điện thoại. Cô trừng mắt nhìn điện thoại di động, dở khóc dở cười. Đây là đang đùa giỡn đó sao? Nếu như chuyện này cũng coi là tán tỉnh, cô thật sự không có cách nào thích ứng.

Cô đứng dậy khỏi bồn cầu, bắt đầu rửa tay, đánh răng, rửa mặt. Khi nhìn thấy hai quầng mắt thâm đen của mình trong gương, nhìn xuống chút nữa, quả nhiên, đôi môi sưng như chân giò hun khói. Nụ hôn kịch liệt bá đạo đó hiện lên ngay trước mắt. Thật là hao tâm tổn trí! May mà bây giờ là mùa hè, muối đang thời kỳ hoành hành, nếu như mùa đông... chắc cô sẽ nói là bị “tiểu Cường*” cắn.

* Tiểu Cường: Ở đây là gián ý

Cô thở dài một hơi, lại nghĩ: Anh ta đã hôn qua bao nhiêu người phụ nữ rồi mới luyện được nụ hôn xuất quỷ nhập thần thể này?

Đáng hận hơn chính là, cô lại không ghét nụ hôn đó. Cô không trông mong chờ đợi gì cả, tuyệt đối không có! Cô chán nản che mặt. Trời ạ! Cô đang suy nghĩ gì thế này? Phải nên khinh bỉ, phỉ nhổ hành vi đồi bại này của anh ta mới đúng chứ.

Anh ta rốt cuộc là muốn thế nào? Gọi điện cho cô, lại chỉ nói một câu không hiểu nổi “Một ngày không gặp, như cách ba thu” rồi liền cúp điện thoại. Anh ta muốn thế nào nữa đây? Nói một nửa lại không nói tiếp, đúng là đồ đáng ghét, tận sâu trong đáy lòng cô cũng ghét hai chữ “Tạm biệt” đó nữa. Cô lại một lần nữa bị quấy rối, bị chính hai chữ đáng ghét này làm cho giật mình, đây là thế nào? Sao lại có loại suy nghĩ này? Tạm biệt là sẽ gặp lại sau, hay là có ý gì khác, sao cô có thể hiểu được anh ta muốn nói gì chứ.

Lấy lại tinh thần, Thị Y Thần nhận ra trong lòng mình từ lúc mở mắt đến giờ vẫn cứ nhắc đi nhắc lại cái tên Lục Thần Hòa. Chắc là cô điên rồi, hoặc là do đêm qua ngủ không ngon, vậy nên đầu óc không được tỉnh táo, mới bị cuộc điện thoại vừa rồi quấy nhiễu, nhất định là vậy rồi, nhất định là như vậy.

Cô vội vàng dùng khăn lau mặt, mở cửa phòng vệ sinh, mẹ cô vẫn khoanh hai tay đứng ngay ngoài cửa.

Cô giật mình: “Mẹ, mẹ làm gì vậy? Sẽ dọa chết người đó. ”

64. Chương 64: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (3)

“Không làm chuyện gì sai thì cần gì phải sợ.” Bà Thị vờ như không có chuyện gì bỏ ra ngoài.

Hóa ra là điện thoại của Lục Thần Hòa, bà Thị như mở cờ trong bụng. Mới xa cách có một đêm, sáng sớm đã gọi điện thoại đến, xem ra tình cảm rất tốt. Chỉ cần nhìn thấy con gái nghiêm túc quen bạn trai, bà sẽ không cần tốn nhiều công sức nữa, bà thật sự hi vọng đứa con gái khiến bà phải đau đầu này nhanh chóng xuất giá trước ba mươi tuổi.

Đối với bộ dạng giả chết của mẹ mình, Thị Y Thần cũng không nói gì.

Bà Thị vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nói: “Nha đầu, mẹ bảo này, sao con lại đặt tên cho Tiểu Lục là ‘Bệnh thần kinh’ thế kia?”

“Con thích, con thấy vui vẻ, con thật thích như vậy.” Cô khoa tay múa chân quay trở về phòng, thay quần áo, chuẩn bị ăn sáng, chuông điện thoại di động lại vang lên. Cô liếc nhìn, lại là Lục Thần Hòa.

Rõ ràng mới nói tạm biệt, bây giờ mới cách vài phút lại gọi đến, nhất định là gọi nhầm rồi.

Cô không bắt máy, ném điện thoại lên giường, chuông điện thoại nhanh chóng không còn kêu nữa.

Đã nói mà, gọi nhầm rồi.

Thế nhưng một giây sau, chuông điện thoại lại tiếp tục vang lên, trên màn hình vẫn hiện lên ba chữ “Bệnh thần kinh”. Cô phải nhận máy: “Lục đại thiếu gia, lại có gì muốn sai bảo vậy?”

“Xuống đây.”

“Đi xuống? Xuống đâu cơ?” Cô không biết gì, sao mà hai chữ này lọt vào tai cô cứ có cảm giác như bảo cô xuống địa ngục thế nào ấy.

“Anh đang đứng dưới lầu nhà em đây.”

“Anh đang đứng dưới lầu sao?!” Cô kích động suýt nhảy dựng lên. Không phải tối qua mới đến đó sao, sáng nay lại đến nữa ư?

“Ý của em là... bảo anh lên đó?”

“Không được lên!” Giác quan thứ sáu thật đáng sợ, đúng là phải xuống địa ngục rồi.

“Anh chờ em.”

Điện thoại lại truyền đến âm thanh ngắt máy, Thị Y Thần cầm điện thoại, trong lòng không ngừng vẽ vòng tròn nguyên rửa Lục Thần Hòa. Mẹ già nhà cô lại còn tỏ vẻ phần khởi tiễn cô ra khỏi nhà, cô vội vàng ra ngoài.

Ra hành lang, cô lăm lét nhìn trái nhìn phải, cách đó không xa, Lục Thần Hòa đang khoanh hai tay dựa vào xe, hai mắt nhắm nghiền, dường như có chút mệt mỏi. Nhưng trên người đang mặc một bộ trang phục thẳng thớm, đáng vẻ anh tuấn cao lớn đứng đó, khiến cô do dự có nên đến gọi anh hay không.

Lúc cô sắp đến gần anh, hai mắt anh bỗng nhiên mở ra. Nhìn thẳng vào cô, một đôi mắt thật đẹp khiến cô hơi giật mình.

Cô thắm hít thở, giả vờ tỏ vẻ tự nhiên: “Sao anh lại đến đây?”

“Đi thôi, lên xe.” Anh mở cửa xe cho cô.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

“Anh là vị hôn phu của em, bây giờ anh đang đói bụng.” Anh dùng tay chỉ vào mình, sau đó lại dùng tay chỉ vào cô, “Em thân là vị hôn thê của anh, có phải nên cùng đi ăn sáng không?”

Ba chữ “Vị hôn phu” này nếu anh ta không nhắc đến, cô cũng quên mất. Nếu nói vụ hôn đó vẫn còn khiến cô hoảng loạn, hết lần này đến lần khác chết đi sống lại, thì hai từ ‘hôn phu’ ‘hôn thê’ này đúng là trực tiếp đẩy cô xuống địa ngục.

“Anh đang nói đùa gì đấy. . .” Cô không thể tin được mà hoảng hốt, “Tôi không muốn đi ăn sáng với anh, tôi muốn về nhà ăn.”

Không hiểu sao, vừa nhìn thấy anh, trong đầu cô lại có suy nghĩ muốn chạy trốn.

Anh không để ý đến sự từ chối của cô, đưa tay kéo cô lại, trực tiếp nhét vào trong xe.

Chiếc xe khởi động, chậm rãi chạy về phía trước.

“Chờ chút, trong đầu tôi bây giờ rất loạn.” Chuyện này là một chuyện quá chấn động, không phải, chuyện từ tối qua đến sáng nay đều chấn động. Đến bây giờ cô vẫn chưa thích ứng kịp, dường như cũng chỉ có một người có thể ảnh hưởng đến cô.

Cô ôm đầu nhìn chằm chằm ra ngoài cửa xe, tay chân cứ loạn cả lên, bên trong xe trở nên yên ắng lạ thường chỉ có tiếng động cơ xe.

Đột nhiên, anh phanh xe lại, cả người nghiêng về phía cô, tay trái đưa qua trước ngực cô.

“Anh muốn làm gì?!” Cô phản xạ theo bản năng rút về phía sau, lấy tay che trước ngực, nhìn anh chằm chằm tỏ vẻ phòng bị.

Đôi mắt đen thâm trầm, bình tĩnh mà nghiêm túc nhìn cô, tay phải nắm lấy cổ tay cô, từng chút, từng chút dùng lực đè xuống, để cơ thể thuận lợi hướng về phía cô, cả gương mặt gần như đã kề sát mặt cô.

Trong đầu lại bắt đầu nổi lên suy nghĩ: Vụ hôn mê đám tối qua... Hôm nay cho dù thế nào cũng không thể để chuyện gì xảy ra nữa.

Cô hoảng loạn đến mức gò má nóng lên, run rẩy nói: “Quân tử phi lễ vật động, tiểu nhân...”

Tay trái của anh kéo dây an toàn xuống, môi áp sát bên tai cô, dùng thanh âm cực khẽ nói: “Em không nghe thấy tiếng báo động của dây an toàn đang vang lên sao?” Tiếng nói kèm theo tiếng lách cách đeo dây an toàn, tiếng máy móc trong xe đang không ngừng kêu vang cuối cùng cũng không kêu nữa.

Anh ngồi thẳng dậy, kéo thắng xe, đạp chân ga, chiếc xe chậm rãi lái lên đường.

Cô nhìn dây an toàn trên người mình, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong kính, có cảm giác sự ngưng ngập đang tăng lên. Mắt mất quá đi mất! Cô thật sự cảm thấy không thoải mái, một tay xoa trán, khổ sở nhắm mắt lại.

Lục Thần Hòa nhìn sang cái bóng trên cửa kính xe, khẽ cong khóe môi.

Lục Thần Hòa vững vàng lái xe, chạy qua mấy con phố rồi dừng lại ở một quán ăn phía ngoài trang trí khá độc đáo.

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ ăn mì tôm Ma Cau của Lục Thần Hòa, Thị Y Thần không có chút tâm trạng nào để ăn uống, từ đầu đến cuối chỉ bối rối ngồi tại chỗ, trong miệng lẩm bẩm: “Anh chắc chắn mình không phải đang nói đùa?” Anh gật đầu xác định.

“Anh thật sự đã nghĩ kỹ chưa? Không phải là giả làm người yêu, mà là kết hôn giả đó?” Cô hỏi lại như không thể tin được.

Một chữ “Giả” này khiến mi tâm của anh cau lại, đến tận bây giờ anh vẫn không hề nghĩ đến chuyện kết hôn giả. Anh nhai mì sợi trong miệng, trầm mặc một lúc lâu, hình như đang thưởng thức mì, mãi cho đến khi nuốt hết mì trong miệng mới nghiêm túc nói: “Ừm, nhưng mà anh không thể giống như “chồng trước” của em được, mỗi ngày một lần, có lẽ bây giờ có thể được, nhưng sau này lớn tuổi rồi thật sự không dám chắc.”

Lần đi xem mặt với Hà Kim Quý, anh lại nghe được cuộc đối thoại giữa hai người họ.

Gương mặt của cô trong nháy mắt trở nên khó coi, cơ mặt thậm chí đang co rút dữ dội, tay ghì chặt vào mặt bàn, muốn lật cả mặt bàn úp lên đầu anh.

May mà anh nhanh tay lẹ mắt, kịp thời giữ chiếc bàn lại, bình tĩnh nói: “Quân tử phi lễ vật động, tiểu nhân vô lễ thô bạo”.

Cô cố sức giằng co một lúc, chiếc bàn dưới tay anh vẫn không có dấu hiệu lung lay, đành phải cắn răng không cam tâm mà buông ra.

Cô đợi một lúc bình tĩnh lại, mới từ từ nhìn anh: “Tại sao là tôi? Chẳng lẽ anh không sợ tôi sau khi kết hôn lại đổi ý, không chịu ly hôn? Không sợ tôi dùng chiêu lạc mềm buộc chặt à?” Cô vẫn không thể nào tin được.

Anh thờ ơ nhún vai, tiếp tục nhai mì trong miệng.

“Trời ạ!” Tay của cô run run ra sức đè ngực mình lại, “Tôi chắc chắn anh thật sự là một kẻ điên!”

Anh không phản bác mấp máy môi nói: “Nếu anh là người điên, đến lúc đó em có muốn ly hôn cũng không được.”

Cô dè dặt nhìn gương mặt anh tuấn của anh, rơi vào trạng thái trầm tư. Thành thật mà nói, đối với đối tượng hẹn hò trước đây cô cảm thấy chẳng có tí ấn tượng tốt đẹp nào, không thể phủ nhận, tướng mạo quyết định tất cả, cô cũng là một người coi trọng diện mạo bên ngoài. Lục Thần Hòa cao lớn trước mắt, đẹp trai lại giàu có, đây là người đàn ông mà bao nhiêu cô gái trẻ đều mơ ước, đừng nói kết hôn giả với anh, dù giả làm người yêu với anh, thì người đứng xếp hàng cũng dài đến mức có thể uốn lượn quanh sườn núi mười tám vòng. Càng không thể phủ nhận, có một đối tượng như vậy để kết hôn, tội gì cô phải ép buộc bản thân tiếp tục những cuộc xem mắt nhàm chán? Đúng vậy, mỗi lời nói mỗi hành động của Lục Thần Hòa đều có ý mách bảo cô rằng: Anh ta chính là một kẻ bệnh thần kinh!

Cô nhắm mắt lại, siết chặt nắm tay, nội tâm bắt đầu không ngừng đấu tranh.

Chấp nhận? Hay là không chấp nhận? Thật là khó nghĩ.

Cô mở mắt ra một lần nữa nhìn vào anh, một đôi mắt sáng như sao như ngọc đang tỏa ra tia sáng câu hồn đoạt phách, chỉ cảm thấy toàn thân đột nhiên run lên, giống như bị ánh sáng chiếu vào, không thể nào động đậy được. Bệnh thần kinh đúng là bệnh thần kinh mà, chống đối chỉ có đường chết, so với đi xem mặt gặp cực phẩm khinh thường, thà rằng bị một báu vật thế này trêu ghẹo vẫn hơn. Chỉ cần kết hôn xong, qua mấy tháng, cô tìm một cơ để ly hôn là được. Đến lúc đó, mẹ cô muốn bức hôn nữa cũng vô ích, cô sẽ không quan tâm đến nữa.

Cô quyết định chấp nhận anh, thế nên hít sâu một hơi nói: “Được, tôi đồng ý, nhưng tôi có một điều kiện.”

Anh ăn nốt miếng mì cuối cùng, dùng khăn ưu nhã lau miệng, ngược mắt lên nhìn cô, như sớm đã đoán được việc này.

Đôi mắt của cô nhìn chằm chằm vào lớp sơn trên mặt bàn, nói: “Tôi muốn lấy giấy chứng nhận kết hôn trước năm mới, anh chỉ cần đi lấy giấy đăng ký kết hôn với tôi là được, chuyện tổ chức tiệc tốt nhất là đừng làm. Nhận giấy đăng ký xong, tôi đảm bảo không quá ba tháng, nhất định sẽ đi làm đơn ly hôn với anh. Nếu bên nhà anh cần tôi ra mặt, tôi nhất định sẽ phối hợp, anh cứ yên tâm, trong thời gian đó, không có chuyện gì quan trọng, tôi nhất định sẽ không đến tìm anh, càng không can thiệp vào chuyện anh tìm bạn gái.” Nếu như có thể, hôm nay kết hôn xong ngày mai lại ly hôn, cô cũng không cần phiền phức đến vậy.

Hàng lông mày của anh lại nhíu chặt, không nói tiếp.

Thấy anh không phản đối, chắc là đồng ý, cô nói tiếp: “Cho dù có kết hôn hay giả làm người yêu đi nữa, anh cũng không được tiếp xúc thân thể, cũng giống như...” Giống như chuyện tối hôm đó, thật là nghiệp chướng mà... Cô không thể nào mở miệng nói tiếp được nữa.

“Không được tiếp xúc thân thể, cũng coi là vợ chồng sắp cưới sao, em tưởng người nhà của em và người nhà của anh đều bị mù à?” Anh nhìn cô tỏ vẻ xem thường.

Cô nhúu mày thật chặt, ngấm lại cũng đúng, vì thế nói thêm: “Trước mặt người nhà thì có thể, nhưng lúc chỉ có hai người, một chút hành động quá giới hạn cũng không được.”

“Thế nào gọi là hành động? Ví dụ như?”

Anh hỏi như vậy, trong đầu cô lại hiện lên một loạt hành động, chợt nhớ đến lần trong cửa hàng của cô, anh đột nhiên hôn lên trán cô, hờ tí là lôi kéo cô, còn nụ hôn tối qua nữa... Mặt cô bỗng chốc lại nóng lên, buồn bực nói: “Còn ví dụ gì nữa? Chính là không được động chạm thân thể, không hiểu thì tự mình về nhà tra từ điển đi, trong từ điển không có, anh cứ đi mà hỏi thím baidu ấy.”

Đôi mắt anh hiện lên vẻ dịu dàng, khoe miệng khẽ nhếch lên, bên môi thoáng ẩn hiện một nụ cười, không còn vẻ đũa cọt, anh thích dáng vẻ giấu đầu lòi đuôi đáng yêu này của cô, khiến anh lại muốn “Trêu ghẹo” cô.

Cô bực bội ẩn chuông phục vụ trên bàn, gọi một tô mì.

Ăn mì xong, cô quyết định đi thẳng đến cửa hàng, vốn định ra khỏi quán, cô và Lục Thần Hòa sẽ mỗi người một ngã, nhưng Lục Thần Hòa lại không nói lời nào trực tiếp kéo cô lên xe, quy tắc trước mặt anh mà nói, dường như đều chẳng có ý nghĩa gì.

Mặc dù bên trong xe rất mát mẻ, cũng không thể làm cho nội tâm của Thị Y Thần bình tĩnh lại được, cảm giác buồn bực, cáu kỉnh khiến cô bức bối. Cô không ngừng cắn móng tay của mình, đầu óc sớm đã bị khuấy động như hồ dán, hạn cửa xe xuống, để cái nóng oi bức ngày hè phả vào mặt. Nhưng làm vậy không những không làm cho đầu óc bình tĩnh trở lại, ngược lại càng làm cho cảm giác bức bối nhen nhóm dữ dội. Dứt khoát đóng cửa lại, nhắm chặt hai mắt, không nghĩ nữa, cố gắng để bình tĩnh lại, chắc là do đêm qua ngủ không đủ, chỉ mấy phút ngắn ngủi, đã khiến cô mệt mỏi chìm vào mộng đẹp.

Lục Thần Hòa lẳng lặng lái xe, rất nhanh đã đến Jessie's. Anh dừng xe, vừa muốn mở miệng, quay đầu sang đã thấy cô nặng nề thiếp đi, phát ra tiếng thở đều đều. Anh nhìn bên ngoài xe một lát, chuyển động tay lái, chậm rãi cho xe vào bãi đỗ.

Lúc xe ngừng hẳn, anh quay đầu nhìn cô lần nữa. Lọn tóc dài dọc theo gò má, bị cô vô thức ngậm vào miệng. Anh nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng gạt lọn tóc vuốt lại ngay ngắn giúp cô. Gương mặt của cô khi ngủ cứ như một đứa trẻ vậy.

Anh chóng một tay lên trán, lặng lẽ ngấm nhìn cô, một cảm giác khó tả đang len lỏi khắp trái tim anh.

Anh thích cảm giác chẳng làm gì thế này, lặng lẽ ngấm nhìn là có thể cảm nhận được cô, dường như cô vẫn ở trong tầm mắt của anh, chưa từng rời đi. Chuyện mơ hồ không rõ tối qua, bây giờ anh đã có thể chắc chắn, không biết ở đâu, không biết từ khi nào, anh thích một cô gái vẻ ngoài quật cường nhưng nội tâm lại mềm yếu là cô, không hề có dự tính nào trước cả.

Không biết qua bao lâu, Thị Y Thần động dậy thân thể, giật mình tỉnh dậy trong cơn mơ màng. Khung cảnh quen thuộc ngoài cửa xe nói cho cô biết, đây chính là bãi đỗ xe ở gần cửa hàng Jessie's của cô. Cô nhìn thoáng qua đồng hồ trên xe, mới đó mà đã ngủ hơn một giờ.

Cô bối rối nhìn về phía Lục Thần Hòa, đôi mắt anh dịu dàng và trầm tĩnh. Cô ngượng ngùng im lặng một lúc lâu, khẽ nói: “Anh nên gọi tôi dậy...”

Anh nhướn mày nói: “Cưỡng chế phá ngang giấc ngủ của người khác, dễ hại đến tâm lý và sinh lý. Tâm trạng của em đã không tốt, tất nhiên anh muốn ngăn không để em phải chịu kích thích nữa thôi.”

Cô không nói gì liếc anh một cái: “Quái lạ, có kiểu giải thích thế này nữa à?”

Anh không nói gì chỉ cười cười.

“Cám ơn anh.” Cô bĩu môi, đẩy cửa xe ra.

“Tạm biệt.” Cô dùng sức đóng cửa xe, học theo cách nói “Tạm biệt” của anh, quay đầu bước đi, đi một quãng xa vẫn không nghe tiếng khởi động xe. Cô quay đầu lại, liếc mắt, đúng là xe của anh vẫn đứng yên tại chỗ. Cô bắt đầu có chút hoảng hốt, sao anh ta còn chưa đi nhỉ? Không lẽ đang nhìn cô? Lúc này cô ngủ lâu như vậy, anh ta cũng không gọi cô dậy. Người đàn ông này rốt cuộc đang nghĩ gì? Cô để lại tiếng tim

đang đập điên cuồng, sao trong lòng cô lại có cảm giác hốt hoảng thế này?

65. Chương 65: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (4)

Cô cắn môi liên tục, trong thâm thâm chứa một câu “Chết tiệt”, không màng đến việc bản thân mình đang mang một đôi giày cao 10 cm, chạy thẳng về cửa hàng không hề ngoảnh đầu lại.

Lục Thần Hòa nhìn cô chạy như điên, vì thỉnh thoảng mới mang giày cao gót nên không thoải mái, cứ chạy uốn éo như rắn trườn, bất giác khóe môi nhếch lên thành một đường cong tuyệt đẹp.

Thị Y Thần vừa vào Jessie’s, Sa Sa lập tức tiến lại chào hỏi, chỉ vào phòng làm việc, về mặt khăn trương: “Jessie, bên trong có người.”

“Ai?” Cô nhú mày. Không biết gần đây cô lại đắc tội với ai nữa, thật là quái lạ?Ngoại trừ cái kẻ bệnh thần kinh là Lục Thần Hòa kia.

“Em họ của chị.”

“...”

Vừa nghe người đó là Y Vân, mi tâm của cô nhú lại càng lúc càng sâu.

Cô bước vào phòng làm việc, Thị Y Vân đang ngồi trước bàn làm việc, xoay xoay cái ghế, trên mặt hiện lên nụ cười sung sướng, nhìn thấy cô tiến lại, ngoắc ngoắc tay với cô: “Hi, cuối cùng cũng đến rồi, tôi chờ chị đã ba tiếng đồng hồ rồi, rõ ràng chị ra khỏi nhà từ sáng sớm, vậy mà giờ này mới đến.”

“Mấy giờ chị đi làm, không đến lượt em chút vẫn.” Thị Y Thần bỏ túi xách xuống.

“Ồ! Cũng đúng. Vất vả lắm mới tìm được tình mới mà, phải tranh thủ thời gian để vun đắp tình cảm,có vẻ như chị và người tình mới Lục Thần Hòa gắn bó như keo sơn ấy nhỉ, mới một đêm không gặp, sáng sớm đã hẹn nhau ra ngoài ăn rồi. Thật khiến người ta ghen tị muốn chết!” Giọng Thị Y Vân cố ý tăng cao thêm vài phần.

Thị Y Thần trở nên căng thẳng, không cần nói, chuyện cô và Lục Thần Hòa cùng ra ngoài ăn sáng, nhất định là do mẹ già nhà cô đi khoe khoang rồi.

Tuy là mấy năm gần đây Thị Y Vân không thường xuyên về nhà, nhưng chỉ cần cô ta có ở nhà, đều cùng bà Thị, hai người dì của cô cả nhà đều tụ họp đánh bài ở nhà 1001, bốn người vừa đủ một bàn mặt chược. Lúc không đánh bài thì cùng uống trà với người lớn, hoặc là cùng nói chuyện phiếm, đi dạo phố. Còn cô, quanh năm đều chỉ biết thiết kế mấy bộ quần áo tặng ấy vị trưởng bối ở nhà mong họ hài lòng. Do đó mà việc Thị Y Vân được mọi người trong nhà đều yêu mến cũng có nguyên nhân của nó. Đôi lúc Thị Y Thần có ảo giác rằng, cô là người dư thừa, vì ngày nào về đến nhà, cô cũng làm mẹ mình nổi giận.

“Chao ôi! Nụ hôn tối qua, tôi nhìn thấy mà đỏ cả mặt. Nếu không phải Minh Dương kéo tôi rời khỏi đó, thật sự tôi muốn đứng đó xem hai người cứ ôm nhau hôn hít như chốn không người ấy cho đến bao giờ.”

Nhìn bộ dạng làm quá vấn đề của Thị Y Vân khiến hai tai Thị Y Thần nóng lên.

Cô ép bản thân phải bình tĩnh lại, nghiêm mặt lại nói: “Mời em hãy đứng lên và đi ra ngoài ngay, nơi này là phòng làm việc, không phải chốn công cộng: Không phận sự miễn vào.”

Thị Y Vân chẳng biểu hiện gì, ưu nhã đứng dậy, dựa nửa thân người vào bàn làm việc, nói: “Hôm nay tôi đến là muốn báo một tiếng kể từ giờ tôi sẽ đến đây làm việc.”

“Chị đồng ý cho em đến Jessie’s làm việc bao giờ?”

“Ôi, YYà, chị đúng là người hay quên. Trong buổi tiệc gia đình ấy, tôi đã nói làm hết năm nay sẽ không làm tiếp viên hàng không nữa, sau đó trước mặt dì, dượng, dì hai, dượng hai, mẹ tôi, bố tôi, chị Y Nhu, anh rể,

Hành Chi, còn cả Điểm Điểm nữa chị đã đồng ý nhận tôi vào làm. Haiz, mới đó đã quên rồi, tối đó còn có cả Minh Dương.” Thị Y Vân mấp máy đôi môi xinh đẹp sáng bóng, “Thế nên, tôi mới cố tình đến thật sớm để tìm chị ‘nương tựa’ đó.”

Huyết thái dương của Thị Y Thần co giật dữ dội, trong đầu chợt hiện ra một đoạn hồi ức vĩnh viễn cũng không muốn nhớ lại. Hôm đó chắc chắn đầu cô bị choáng váng, nếu không phải vì Cao Minh Dương có mặt ở đó, cô vốn sẽ không bao giờ đồng ý chuyện đó.

“Tôi biết chị đang nghĩ gì, chị không cần phải nhắc nhở bản thân rằng mặt mình dày đến mức nào đâu!” Thị Y Vân nhảy đến trước mặt cô, bóng đen xinh đẹp cùng đôi mắt hung tợn nhìn cô, “Vì chuyện tốt nghiệp trung học năm đó, tôi không thể vác mặt về nhà, mọi người ai cũng biết.”

“Chị tự mình hiểu lấy.” Thị Y Thần hít một hơi thật sâu, cố gắng ổn định lại tâm trạng, “Em... tốt nhất nên tránh xa chị một chút, chị không muốn cãi nhau với em, tốt nhất là đứng xa ra. Chị đã đồng ý với người trong nhà rồi thì nhất định sẽ làm, thế nhưng chị có nguyên tắc của riêng mình, chị sẽ không vì tình thân mà đối xử đặc biệt với em đâu, chị sẽ không chấp nhận kiểu quan hệ bám vấy như người khác thường nói ấy. Thử việc ba tháng, nếu trong quá trình làm việc phạm sai lầm, xử phạt như những người khác.” Trong vòng ba tháng, cô nhất định phải tìm cách khiến cô ta tự mình bỏ cuộc.

Thị Y Vân mĩa mai: “Quy định của Jessie’s có nghiêm ngặt như ở công ty hàng không không? Thứ quan hệ đặc biệt ấy, tôi cũng chẳng trông mong gì, chỉ cần chị không vì chuyện cá nhân mà tránh mặt tôi, cố ý tìm cách đuổi tôi đi là được. Ba tháng sau, cứ chuẩn bị lương cho đủ, đừng hạ thấp tiêu chuẩn quốc gia là được.”

“Điều kiện của em thật nhiều quá đó, nếu cảm thấy không vui, sao còn muốn đến làm?”

“Biết làm sao bây giờ, ai bảo trả thù chị là sứ mệnh lớn lao nhất trong cuộc đời của tôi.”

“Tình cảm của chị ti tiện đến mức nó trở thành lý do để chị phải tiếp nhận sự trả thù của em sao?”

“Lời này không phải tôi nói. Nhưng dì hai nói, chỉ cần nơi nào có tôi, chị nhất định sẽ nhanh chóng kết hôn, cả nhà đều đồng tình với quan điểm này.”

Thị Y Thần lại cảm thấy máu trong lồng ngực như đang chạy thẳng lên yếu hèn, không thể nói thành lời. Sự ti tiện của cô đâu chỉ trong thâm tâm, mà nó ăn sâu vào tận xương tủy...

“Được rồi, nói chuyện xong rồi, tôi phải làm gì đây?”

Thị Y Thần xoa huyết thái dương lần nữa, mở cửa gọi Sa Sa và Manh Manh đến: “Dắt cô ấy đi một vòng giới thiệu mấy mẫu áo cưới và lễ phục, bao gồm cả quy trình công việc và cách tổ chức ở Jessie’s.”

Bóng dáng mê người của Thị Y Vân đang đưa ra khỏi phòng làm việc.

Thị Y Thần lại dặn riêng Sa Sa: “Mọi người muốn cô ấy làm việc gì, cứ bảo cô ấy làm, việc mọi người không muốn làm cũng có thể sai cô ấy làm. Cứ khiến cô ấy cả tháng cũng không có thời gian rảnh rỗi đến làm phiền chị, không, tốt nhất là ba tháng càng hay. Nói chung, em và Manh Manh lo liệu việc này, đừng để mẹ chị nhúng tay vào việc này là được.”

Sa Sa lo sợ nhìn cô: “Chị... Chị chắc chứ?”

Cô lập tức an ủi Sa Sa: “Chiến sĩ phải có ý chí kiên định, cho dù khó khăn cũng phải cố sức hoàn thành. Em gái, đừng cảm mà tiến về phía trước, đừng quay đầu lại.”

Chị càng không muốn tôi xuất hiện, tôi sẽ càng xuất hiện trước mặt chị nhiều hơn.

Ý trời đã bảo rằng cô không thể nào thoát khỏi gông cùm.

Đã định trước vậy rồi thì cứ mặc nó đi vậy.

Thị Y Vân là một người khéo léo, Thị Y Thần không thể phủ nhận. Từ lúc cô ta đến, Jessie’s không khác gì một quán cà phê đặc sắc. Không phải Thị Y Vân rảnh rỗi biến Jessie’s thành một quán cà phê, mà là miệng lưỡi cô ta khéo léo, rất nhiều khách hàng chọn xong trang phục quyền luyến không nỡ rời đi, rảnh rỗi thì ngồi ở chỗ nghỉ ngơi dành cho khách vừa uống cà phê vừa nói chuyện gia đình. Thị Y Vân dùng hết

kỹ năng cùng kinh nghiệm khi cô nàng làm việc ở công ty hàng không chia sẻ với mọi người, dù là ngôi sao, doanh nhân, chỉ cần là phụ nữ, tất cả mọi người đều thích nói chuyện phiếm.

Thị Y Thần tuy không muốn gặp cô ta, nhưng cũng không phản đối việc cô ấy làm, dù gì thì khách hàng cũng là thượng đế, chỉ cần doanh số tăng thì một chút mảnh khoe giao tiếp cũng là cần thiết. Thậm chí còn nghe cô phàn nàn với một nhà thiết kế rằng gần đây đơn đặt hàng nhiều quá, bận rộn đến mức không có thời gian, cô cũng vui vẻ cho qua. Năng lực của Thị Y Vân, cô chưa từng nghi ngờ.

Ngày nào Thị Y Vân cũng xuất hiện với dáng vẻ xinh đẹp chào hỏi cô, cô đều vờ như không thấy, thỉnh thoảng những lúc tâm trạng vui vẻ, sẽ liếc nhìn cô ta một cái, những lúc không vui, thì sẽ bày ra bộ mặt gập thần giết thần gập phạt giết phạt. Một thời gian sau đó, khoảng cách giữa hai người cũng hòa dịu hơn một chút.

Nếu nói biểu hiện của Thị Y Vân có thân thiện hơn, đó là ý nghĩ sai lầm, bởi vì có cơ hội cô ta sẽ không quên đâm cô vài nhát: “Hôm nay nhân vật tình nghi X chưa tặng hoa cho chị à?”

Chuyện “nhân vật tình nghi X” phải nhắc lại mấy ngày trước đó, cô bất ngờ nhận được một bó hoa cúc màu cam, loại hoa cúc cô chưa bao giờ gặp, màu cam rạng rỡ khiến mắt cô sáng ngời. Trên tấm thiệp tình xảo có viết: Nhớ ăn cơm trưa. trên thiệp không có ghi tên. Hôm nay cũng không biết ngày đặc biệt gì, sáng sớm lại có một bó hoa y hệt bó hôm trước, trên tấm thiệp vẫn là dòng chữ đó: Nhớ ăn cơm trưa. Trên tấm thiệp vẫn không có đề tên.

Người giao hoa ở cửa hàng nói rằng người đặt hoa là một người đàn ông dáng vẻ ưa nhìn, nhưng không để lại tên và số điện thoại. Lúc đầu cô còn tưởng Lục Thần Hòa nổi hứng muốn trêu ghẹo cô, ngoại trừ anh ta thì còn ai đi tặng hoa cúc? Đây không phải là hoa dùng để viếng mộ sao? Nhưng lúc lên mạng tra hóa ra loại hoa cúc này gọi là Mạch Cẩn Cúc (tên khoa học là *Helichrysum bracteatum*), trong tiếng Trung có nghĩa là vĩnh hằng, khắc sâu trong tim. Thoáng chốc, cô liền biết là ai đã tặng bó hoa này.

Ký ức vĩnh hằng, mãi khắc trong tim.

Chỉ có người đã từng trải qua tình yêu, mới cần khắc ghi ký ức vào tim.

Cao Minh Dương, đã đồng ý không tìm cô nữa, nhưng lại dùng cách này để nhắc nhở cô, anh vẫn ở nơi đó lặng lẽ đợi cô.

Lẽ nào chỉ là ăn thôi sao? Cô muốn vứt cả hoa và thiệp vào thùng rác, nhưng lý trí nhắc nhở cô rằng, cô cầm lên được nhất định sẽ buông xuống được. Vậy nên, cô bảo Manh Manh mang bó hoa cắm vào lọ đặt trong cửa hàng.

Thị Y Vân liếc mắt cũng đoán ra hoa là do ai tặng, cô không vạch trần, cũng không xuyên tạc, nhưng dùng “Nhân vật đáng nghi X” này để đả kích Thị Y Thần. Đương nhiên muốn khiến cho Thị Y Thần khó chịu thì đả kích này chẳng đáng là bao, muốn thấy trong lòng Thị Y Thần hoảng hốt, đó mới là sở trường của Thị Y Vân.

Thị Y Vân hầu như ngày nào cũng hỏi: “Lục Thần Hòa gần đây không có điện thoại cho chị à? ”

Đương nhiên cô cũng sẽ không ngồi chờ chết, tìm một cái cớ thích hợp để phản kích: “Điện thoại đến nhất định phải báo cho em biết à?”

“Lục Thần Hòa không đến đón chị tan làm à?”

“Có đón hay không có liên quan gì đến em?”

“Thị Y Thần, tôi còn chưa ra tay, chị đừng nói là Lục Thần Hòa đã bị người khác nhanh chân cướp trước đấy nhé?”

“ . . . ”

Lục Thần Hòa, Lục Thần Hòa, Lục Thần Hòa, ba chữ này cứ như quảng cáo Hằng Nguyên Tường ngày nào cũng xoay vòng trong đầu cô.

Sau khi hoàn thành cái giao dịch hoang đường đó, cô có cảm giác như mây mù đang kéo đến vây quanh mình, thậm chí ngày nào cũng ngồi trong cửa hàng lo lắng phải làm sao để đối mặt với “Vị hôn phu” của

cô - Lục Thần Hòa . Thực tế là từ sau buổi sáng hôm đó anh đưa cô đi làm, cô chưa gặp được anh thêm lần nào nữa, cái nóng gay gắt ngày hè dường như đã thay thế hẳn bằng cái vẻ mát mẻ để chịu ngày thu.

Nguyên nhân có lẽ là vì tính chất công việc của Lục Thần Hòa không thể ngày nào cũng đi về giữa thành phố N và nơi anh làm, vậy mới không thể cùng cô tìm hiểu nhau nhiều hơn. Vì thế một tháng “yêu xa” không gặp mặt nhau cũng để cô có thời gian hít thở. Thậm chí cô còn cho rằng anh chỉ là vui đùa, không cần tin là thật, nhưng khi nhận được điện thoại của Lục Thần Hòa lần thứ hai, thứ ba cô bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, cô nhận máy một cách chậm chạp, hóa ra đây không phải là đang nằm mơ, đây là thật.

Tuy không gặp mặt, nhưng Lục Thần Hòa ngày nào cũng gọi điện cho cô ít nhất một lần. Trong đầu cô lúc nào cũng chỉ hiện lên hai chữ “quấy rối” để hình dung? Vì lần nào nhận điện thoại, anh ta nếu không trầm mặc im lặng thì cũng chỉ nói mấy chữ, sau đó nhanh chóng nói “Tạm biệt” rồi ngắt máy. Loại quấy rối kinh điển này, giống như đang nhắc nhở cô rằng: Cô còn có một “vị hôn phu” mà cái tên hôn phu này vẫn đang tận sức hoàn thành trách nhiệm của mình. Thế nên mỗi lần nghe máy xong, Thị Y Thần đều có cảm giác muốn mang anh ta ra dần một trận trời mưa, vị hôn thê xinh đẹp là cô đâu có dễ đùa đến vậy...

Hôm đó là cuối tuần, cô vội vàng thiết kế điên cuồng, sau đó bị Chu Kiều Na cùng mấy người bạn kéo ra ngoại thành chơi, thật ra chỉ là mấy cô gái cùng bạn bè của họ theo cùng nhau ra ngoại ô để xả stress.

Khi còn đi học Chu Kiều Na từng làm cộng tác viên cho ban tuyên truyền, ở đây ngoại trừ cô ấy năm sau kết hôn, đa số đều là người đã kết hôn sinh con. Lúc đầu cô hơi do dự, nhưng gần đây cô vui đầu vào mấy bản thiết kế sắp phát điên rồi, hơn nữa Thị Y Vân cứ ở bên cạnh đâm chọc khiêu khích, cô cũng muốn ra ngoại ô cho khuây khỏa một phen, phải đi tận hưởng không khí tươi mát mới có linh cảm sáng tác.

Đi cùng còn có mấy bạn nhỏ, nên cô quyết định dắt theo đứa cháu cùng đi.

Trên đường đi, Điểm Điểm rất vui vẻ, lú lo không ngừng. Chu Kiều Na đột nhiên cũng như trẻ hơn mười tuổi, dọc đường cứ đùa giỡn không ngừng. Thị Y Thần nhìn hai người một lớn một nhỏ, liên tục lắc đầu như không quen họ.

Bỗng nhiên, di động của cô lại reo lên, trên màn hình lại xuất hiện ba chữ “Bệnh thần kinh”. Khi thấy số điện thoại này, cô như đã tập thành thói quen, không hề sợ hãi, mặt không biến sắc nhận điện thoại, hùng hồn phun ra một chữ: “Nói.”

Điện thoại truyền đến một tiếng cười trầm thấp mê người của Lục Thần Hòa.

Thật ra đối với kiểu quấy rối nhảm chán thế này, cô hoàn toàn có thể không để ý tới, nhưng không biết từ bao giờ, trong tiềm thức, cô lại mê đắm giọng nói này. Cô cứ lẳng lặng ngồi nghe tiếng người mang nhiều từ tính này cho đến khi nó biến mất.

“Đang làm gì thế?”

“Không làm gì cả.”

Đây là kiểu đối thoại nghìn lần như một của hai người, là bắt đầu cũng là kết thúc.

Cô vừa ngã vào người Chu Kiều Na đang cười như điên, vừa nói “Tạm biệt” với người trong điện thoại.

Anh bỗng hỏi một câu: “Có bạn đang ở đó sao?”

Cô ngẩn ra, hơi bất ngờ, thậm chí quên trả lời. Lần đầu tiên anh hỏi nhiều hơn một câu. Chu Kiều Na ngồi bên cạnh đang chơi với Điểm Điểm, tiếng cười vui vẻ vang lên không ngừng, nếu cô không phải đang nghe cuộc điện thoại này, trong tiếng cười ấy sẽ có thêm giọng của cô.

Cô khẽ “Ừm” một tiếng.

“Tạm biệt.” Ngay khi cô tưởng rằng cuộc điện thoại vẫn còn tiếp tục, kết cục như mọi lần lại xuất hiện một lần nữa.

66. Chương 66: Nếu Yêu Nhau Thì Dắt Tay Nhau Đến Bạc Đầu (5)

Cô trừng mắt với cái điện thoại vừa bị ngắt cuộc gọi, khẽ gào lên: “Đồ xà tinh.”

Chu Kiều Na nhìn cái dáng nửa nằm nửa ngồi của cô, ngó qua vẻ mặt buồn bực của cô, tò mò hỏi: “Mắng ai xà tinh đấy?”

“Oh, đâu có, một tên điên gọi nhầm số ấy mà.” Cô cất điện thoại vào túi, ậm ừ cho qua.

Chu Kiều Na cũng không biết thỏa thuận giữa cô và Lục Thần Hòa. Cô sợ nếu để Chu Kiều Na biết được sự thật, nhất định sẽ mắng cô nào tàn.

Trong tầm mắt, —từng ruộng lúa vàng ươm lướt nhanh qua đây mắt, trong không khí vẫn còn phảng phất mùi hương của lúa hòa quyện với mùi đất tươi mát, đang chờ đợi đón gió. Mọi người trên xe đều dời ánh mắt, áp sát vào cửa sổ tham lam hít hà mùi hương tươi mới, Điểm Điểm vui vẻ kêu to: “Dì Hai, dì nhìn xem, lúa cũng cười đến khom lưng kia.”

“Dì hai ha ha ha, Điểm Điểm, con gọi thế này mới hay làm sao!” Chu Kiều Na cũng bắt chước gọi “Dì hai”, không nhịn được bỏ lăn ra cười.

Thị Y Thần trừng mắt với Chu Kiều Na, Điểm Điểm lắc lắc đầu.

“Ai bảo cậu đứng thứ hai làm gì. Từ trong xương cốt đã bị găng cái mác này rồi. ” Chu Kiều Na cười đến gập người.

* Hai (nhị) : trong tiếng Trung có rất nhiều hàm nghĩa, có nghĩa là đến sau cũng có nghĩa là ngu ngốc.

Xe bon bon trên con đường xi măng nhỏ hẹp nơi đường quê, chậm rãi tiến về phía trước. Thị Y Thần nhìn tấm bảng “Vườn ươm phát triển kinh tế nông nghiệp Hy Vọng” vừa lướt qua, chợt nhớ đến hôm đó Lục Thần Hòa ở nhà cô đã ba hoa rằng anh ta làm việc ở Khu phát triển kinh tế nông nghiệp. Anh ta mặc quần áo đẹp dễ như thể trên người nếu thật là làm cái công việc bán mặt cho đất bán lưng cho trời, làm chiến sĩ khai phá địa cầu, thì chắc lợn cũng có thể bay được rồi.

Cảm giác ở đây không giống với những nơi thôn dã cô đã từng đi qua.

Con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, gió thổi hiu hiu, những tán lá ngô đồng ở hai bên đường cọ xát vào nhau phát ra âm thanh xào xạc, thỉnh thoảng bạn sẽ lại bắt gặp vài khóm lá vàng óng, nhẹ nhàng lay động, giống như những chiếc dù lượn vô hình, lưu luyến vẫy tay chào tạm biệt với những cây đại thụ. Phía sau cây ngô đồng là một dòng sông xanh, nhìn xa xa, ánh mặt trời chiếu ánh sáng xuống mặt nước, như rắc từng mảng vàng.

Trời xanh không thể nào tả xiết, ánh mặt trời chiếu rọi thứ ánh sáng tươi đẹp, không khí vô cùng trong lành, dường như mặt trời đến đây là để tạo sự vui vẻ thoải mái cho nơi này.

Xuống xe, trên mặt ai nấy đều tràn ngập nụ cười rạng rỡ.

Thị Y Thần không nhịn được ôm chầm lấy vai Kiều Na, khen cô ấy hết mực: “Hiếm khi thấy điện hạ tìm được nơi đây ý vị thế này.”

Chu Kiều Na nói: “Tớ thèm vào! Không phải là do bản thân cậu quê mùa à? Lần nào hẹn cậu ra ngoài cũng bày cái bộ dạng như ngăn cách thế tục, đồ kị cuộc đời.”

Thị Y Thần nhìn ngó xung quanh, cách đó không xa có một có một bảng chỉ dẫn ghi “Bên trái là vườn rau, bên phải là vườn cây ăn trái”. Cô liền hỏi: “Chúng ta nên đi hái trái cây, hay là đào rau củ?”

“Đi đâu cũng được. Cậu xem, bên này là vườn rau, bên kia là vườn cây ăn quả, vườn cây ăn quả ở bên kia có một cánh đồng hoa, chúng ta ó thể đến đó ăn.” Chu Kiều Na chỉ phía xa xa, “Cậu không biết đâu, quán cơm ở đó cũng rất thú vị, quán cơm kết hợp với việc trồng hoa trong nhà kính.”

“Trồng hoa trong nhà kính? Quán cơm?” Thị Y Thần hoàn toàn không thể nào liên tưởng được.

“Đi thôi, trước tiên phải dẫn mấy bạn nhỏ đi phổ cập một ít kiến thức trồng rau quả.”

Đón tiếp là một người đàn ông khoảng chừng năm sáu mươi tuổi. Người đàn ông giới thiệu, làm việc ở đây đa phần là người đã có mấy chục năm kinh nghiệm trồng rau quả, cũng có một số ít là thanh niên, bây giờ có rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học cũng đến đây làm việc.

Người đàn ông dẫn mọi người đi tham quan khu vực trồng rau trong nhà kính, toàn bộ mái che trong nhà kính cao khoảng bằng một người, các nhân viên làm việc bên trong vẫn đi lại bình thường.

Mấy bạn nhỏ hết sức tò mò, trên đường đi không ngừng hỏi: “Đây là rau gì vậy?”

Chu Kiều Na nói: “Cái này dĩ biết, là cải xanh.”

Thị Y Thần nói: “Ặc! Cho dù mắt có mù cũng nhận ra cái này là rau nhanh.”

Một thầy giáo họ Cao đi cùng nói: “Thường bọn tôi ra chợ mua rau, người bán rau đều bảo là cải thìa, đắt hơn cải xanh.”

Một bạn nhỏ cứ như vừa phát hiện ra châu lục mới: “Nhìn kìa, ruộng hoa xanh biếc bên kia là rau gì thế?”

Điểm Điểm nhanh nhẩu: “Mình biết, mình biết, đó là bắp cải, không phải là hoa màu xanh biếc.”

Chu Kiều Na nói: “Gần đây trên tin tức hay nói không phải bắp cải bán không được sao? Nông dân đều cắt bỏ hết? Sao ở đây vẫn trồng bắp cải thế?”

Thị Y Thần nhún vai, nói: “Chắc là người dân ở thành phố N của chúng ta vẫn thích ăn bắp cải.”

Sống ở thành phố, đối với quá trình sinh trưởng của rau cải, cô cùng như mấy bạn nhỏ kia đều vô cùng hiểu kỳ. Nhà kính nào cũng phải đi thăm một lần, nhìn mỗi loại một lần có thể kiến thức về rau cải sẽ tăng thêm một ít chẳng.

Cô lại bước vào một gian khác, bên trong có làm giàn cho dây leo bò lên, cao khoảng ngang người.

Cô hỏi Chu Kiều Na: “Đây là cái gì?”

Chu Kiều Na nói: “Lần trước đến đây, nhân viên có giải thích, nhưng mình quên mất rồi, dù sao thì nếu không phải cà chua thì cũng là dưa leo (dưa chuột) thôi.”

“Vậy mà cậu cũng nói được?” Cô khinh bỉ.

Chu Kiều Na lườm ngược cô một cái, khinh thường bước đến khu vực trồng rau kế tiếp.

Cô nhất định phải hỏi ra được cây này tên gì.

Gần đó có một người mặc một bộ quần áo lao động, đang cúi người bận rộn làm việc. Cô nhìn thấy người làm việc ở đây, đa phần đều là mấy ông chú khoảng năm sáu chục tuổi, nên đối với người này, cô cũng lễ phép chào hỏi: “Chú ơi, cho hỏi đây là cây gì thế ạ?”

Người đó nghe thấy giọng nói của cô, cả người ngẩn ra, chậm rãi xoay người, nhìn cô.

Tầm mắt của cô bị cái cây xanh mướt trước mặt hấp dẫn, muốn mau chóng hỏi ra tên, không đợi được chú đó trả lời, mỉm cười bước về phía đó, muốn hỏi lần nữa, nhưng khi nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cô ngại ngần há to miệng không nói thành lời.

Con người đen láy của Lục Thần Hòa khẽ động, nhếch môi, nói: “Em gái à, đây là dưa leo (dưa chuột).”

Một câu “Em gái” từ miệng Lục Thần Hòa nói ra, như sét đánh khiến Thị Y Thần suýt bị sặc. Cô ho khan một lúc lâu mới dừng lại, Lục Thần Hòa nói thêm câu nữa, khiến cô kích động đến mức muốn tìm một cái hồ để chui vào: “Lẽ nào thầy giáo dạy sinh học không có dạy cho em sao?”

“Sao anh lại ở đây?”

“Ngày nào anh cũng ở đây.” Mặt anh rất tươi tỉnh.

“Sao?”

“Đi làm.”

“Ồ? Anh đúng là nông dân?”

“Xem thường anh làm anh em với nông dân à?”

“Haiz.”

Thị Y Thần nhìn anh từ trên xuống dưới như không thể tin được, bộ quần áo lao động màu xanh da trời, trên bộ quần áo có in mấy chữ lớn “Vườn ươm Hy Vọng”, dưới chân anh là một đôi giày vải nông dân hay dùng, trên đầu còn đội một chiếc mũ rơm màu vàng.

Nhìn mấy dây leo quấn quanh trước mặt, cô lại nghĩ đến xuân hạ năm nay, rất nhiều địa phương trên toàn quốc đều tập trung đưa cà chua ra thị trường, dẫn đến cà chua khó bán, loại quả “thánh nữ” lập tức biến thành “dư thừa”, rất nhiều nông dân không bán được hàng phải mang cà chua đi tiêu hủy. Vì vậy, trong đầu của cô dần xuất hiện hình ảnh: Lục Thần Hòa trên đầu đội mũ rơm, một vai gánh cuốc xẻng, một vai gánh phân bón, chân mang giày vải màu xanh, hình tượng nông dân nhiệt huyết điển hình. Trong miệng anh ngâm điệu thuốc, về mặt cột nhà đứng dựa vào chiếc xe sang trọng đậu trước căn biệt thự có mái che ở Hương Khê sơn trang, chạy tới chạy lui hỏi mấy hộ gia đình: “Này, người anh em, có muốn lấy cà chua không? Anh nhìn xem, rất tươi, vừa to vừa ngọt, lại giàu vitamin, ăn một túi lại muốn ăn thêm túi nữa.”

Hình ảnh thật là đối lập.

Cô không nhận được che miệng cười.

Lục Thần Hòa không hiểu nguyên nhân, chậm rãi bước đến hỏi cô: “Cười gì vậy?”

“Cà chua và bắp cải đều khó tiêu thụ đúng không?” Cô vẫn đang cười.

“Sao em chẳng có chút đồng cảm nào hết vậy?”

“Ai bảo không có? Tôi đang quan tâm anh đó chứ.”

“Nhờ em quan tâm.”

Lục Thần Hòa mặc bộ quần áo lao động trước mặt, cùng với hình tượng nông dân do cô tưởng tượng ra, khiến cô lại không nhận được cười phì.

“Nhìn anh thế này thật sự buồn cười lắm sao?”

“Ừm ừm ừm.” Cô gật đầu như già tởi.

Anh cũng cười theo, một lúc sau nụ cười dừng lại, thành thật nói: “Gần đây công việc nhiều quá, anh đang nghĩ phải đi thăm em thế nào, không ngờ em lại xuất hiện trước mặt anh.”

Ánh mắt anh sáng ngời, phát ra tia sáng dị thường.

Cô nhìn ánh mắt ấy cảm thấy hoang mang, chậm rãi nở nụ cười, nhìn sang hướng khác. Cô cắn cắn môi, nói: “Cùng bạn ra ngoại ô chơi, dẫn mấy bạn nhỏ theo để tặng thêm hiểu biết về trồng trọt.”

“Đi thôi, anh dẫn em đi tham quan.” Anh khoác vai cô rất tự nhiên.

Thị Y Thần khẽ run, cơ thể cứng đờ tùy ý để mặc anh dắt đi.

Điểm Điểm thoát khỏi đám đông, vừa thấy Lục Thần Hòa, vui vẻ gọi vang: “Chú Lục, sao chú lại ở đây?”

“Chú làm việc ở đây mà.” Lục Thần Hòa buông Thị Y Thần ra, chào hỏi mọi người, hai người vui vẻ bắt chuyện, như bạn bè đã lâu không gặp.

Chu Kiều Na thấy Thị Y Thần được một anh đẹp trai thân mật nắm tay đi khắp vườn ươm, Điểm Điểm còn vui vẻ gọi anh “Chú Lục”, đây đúng là gian đình trần trụi không chút che giấu.

Chu Kiều Na bước nhanh đến trước mặt Thị Y Thần, chỉ vào mũi cô nàng mắng: “Hay cho Thị Y Thần, dám cả gan lừa gạt điện hạ? Cậu và người đàn ông kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lại còn ôm cậu? Tại sao chuyện này đến Điểm Điểm cũng biết còn mình thì không?”

Thị Y Thần dè ngón tay Chu Kiều Na xuống, khẽ nói: “Mình xin cậu, mọi chuyện đều không phải như cậu nghĩ đâu, được chưa?” “Thế là thế nào?”

Cô khẽ giải thích: “Thật ra là quan hệ người yêu hờ, lợi dụng lẫn nhau. Chờ nhận giấy đăng ký kết hôn xong, qua mắt được mẹ của mình, bọn mình sẽ lập tức ly hôn.”

Chu Kiều Na kinh ngạc đến cực điểm: “Chuyện nào tàn này mà cậu cũng nghĩ ra được sao? Cậu đúng là chó nôn nóng muốn vượt tường, chuyện diên rồ nào cũng có thể làm. Nếu chuyện này để mẹ cậu biết được, chắc chắn cậu sẽ bị lột da?!”

“Thế nên chuyện này mình không nói với ai cả. Cậu cũng biết mẹ mình rất tinh mắt, nếu để người khác biết được làm lộ mọi chuyện, mình sẽ càng thảm hại hơn, thế nên mình mới không nói cho ai nghe hết, thật ra cũng mới bắt đầu thôi, vẫn còn chưa chắc chắn.” Cô nhìn thoáng qua nụ cười vui vẻ trên môi Lục Thần Hòa, đối với cô anh thật sự là một ẩn số.

“Sao mình thấy người này nhìn quen thế nhỉ.” Chu Kiều Na nhìn chằm chằm vào gương mặt anh tuấn của Lục Thần Hòa.

Lục Thần Hòa đi tới chào hỏi: “Xin chào.”

“Ồ là la, mình biết rồi, mình nhớ ra rồi.” Chu Kiều Na vỗ mạnh vào đầu kêu to, “Anh không phải là người hôm đó rời khỏi quán bar với YY cùng đến khách sạn...”

Đối với cô bạn này? Trong lòng cô nàng toàn là màu đen sao? Trong quán rượu cũng nói thuê phòng với người ta.

Thị Y Thần kịp thời che miệng Chu Kiều Na lại, rất sợ cô bạn sẽ nói hai chữ “Thuê phòng”, lời này nếu Điểm Điểm mà nghe thấy, truyền đến tai mẹ già nhà cô, sớm muộn gì cô cũng bị lột da.

Lục Thần Hòa cười nói: “Cô là người hôm đó đã mang đồ đến cho YY?”

“Đúng vậy, anh đẹp trai, trí nhớ của anh tốt thật đó, trong biển người mê mông, để anh đào được YY ngốc nghếch nhà bọn em, đúng là tu đức mấy đời.” Chu Kiều Na liên tục “ca ngợi” Thị Y Thần.

Lục Thần Hòa nhìn Thị Y Thần theo bản năng nói, “Đúng vậy.” Anh vuốt nhẹ tóc cô, ý cười trong mắt ngày càng đậm.

Gò má Thị Y Thần hiện lên hai mảng đỏ hồng.

Chu Kiều Na nhìn ánh mắt yêu chiều cùng động tác dịu dàng rất tinh tế của Lục Thần Hòa, dường như không giống với những gì Thị Y Thần miêu tả, nhìn thế nào, cũng giống như đang đắm chìm trong tình yêu. Người này chắc chắn là thích YY rồi, chỉ có YY ngốc nghếch mới không nhận ra thôi, còn tưởng người ta giả vờ làm bạn trai “hờ”, trò chơi này đúng là rất thú vị.

Chu Kiều Na nói: “Hai lần trước đến đây, sao em chưa bao giờ gặp anh? Anh làm ở đây à?”

Lục Thần Hòa gật đầu, cười nhạt: “Ừm, nơi này tôi hợp tác với hai người bạn. Đơn giản mà nói, ở đây đều do những người nông dân có kinh nghiệm trong vùng canh tác, mọi người tham gia vào tất cả mọi việc từ sản xuất, gia công, mua bán, đến tiêu thụ thành một dây chuyền sản xuất. Tôi chủ yếu phụ trách trồng cây nông nghiệp và nghiên cứu giống mới, phần lớn thời gian đều ở phòng thí nghiệm. Hôm nay đúng lúc ra ngoài lấy mẫu.”

Chu Kiều Na khen ngợi: “Ồi, vậy không phải là kỹ sư nghiên cứu nông nghiệp trong truyền thuyết đó sao, thật là tài giỏi.” Lục Thần Hòa nhìn Thị Y Thần nói: “Đúng vậy, nhưng mà có người vẫn không tin, cho rằng tôi là kẻ lừa gạt.” Thị Y Thần không liếc mắt nói: “Tôi xin anh, hôm đó ở nhà anh mang mình ra so sánh với nông dân tay lấm chân bùn. Nhìn bộ dạng của anh khi đó, nói mình là nông dân, ra đường ai tin?” Da lại trắng bong sáng loáng, quăng vào nước còn nổi lên được, đối lập với mấy chú bác nông dân làm việc ở đây, da ngăm đen, ai tin được anh ta là nông dân cơ chứ? Mấy chú bác đó còn có thể mang lại cho người khác cảm thấy làm nông nghiệp phải mạnh mẽ, khỏe mạnh.

“Bây giờ rất nhiều cây nông nghiệp không cần trồng trong đất.” Anh đưa tay ra, “Bây giờ đã tin chưa?” Thị Y Thần bĩu môi, không cho anh ký kiến.

Lục Thần Hòa nói: “Đi nào, dẫn mọi người đi tham quan.”

Điểm Điểm vui vẻ reo lên.

Chu Kiều Na đột nhiên ôm Điểm Điểm, nói nhỏ với con bé mấy câu, Điểm Điểm lập tức hiểu ra, chạy lại nói với Lục Thần Hòa: “Chú Lục, dì hai của cháu đang chờ chú đó!” Con bé đưa tay ra hiệu, lại vẫy vẫy tay với Thị Y Thần, tặng cô một nụ hôn gió, sau đó đi theo Chu Kiều Na, đi chung với đám đông.

“Này...” Lúc Thị Y Thần kịp phản ứng, Điểm Điểm và Chu Kiều Na đã đi rất xa.

Lục Thần Hòa ôm lấy cô: “Quân tử có lòng. Đừng phí công bạn em khổ tâm sắp xếp.”

“Này, tay anh đặt ở đâu đấy? Trước đó chúng ta đã đặt ra ba điều quy ước rồi cơ mà.”

“Ba điều gì? Chưa thấy bao giờ.” Anh chẳng quan tâm đến lời cô nói, tay trượt xuống thuận thể nắm lấy tay cô, “Đi thôi, anh dẫn em đi tìm hiểu thêm một số nơi.”

Thị Y Thần muốn trốn tránh, nhưng kinh nghiệm lúc trước nói cho cô biết, có giằng co cũng vô dụng “Này, hình như anh vẫn chưa rửa tay đó.”

“Cố ý cho em cảm nhận một chút tình yêu của đất mẹ ấy mà.”

“Đi thôi!”

67. Chương 69: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (1)

Tiệm cơm trước đó Chu Kiều Na khen ngợi hết lời, theo Thị Y Thần quan sát thấy, bố cục của quán rất rộng rãi, không khí buồn bán lại càng náo nhiệt. Dưới mái ngói xanh treo một dây đèn lồng trắng tấp đổ rực như lửa, kéo dài không thấy tận cùng. Mỗi thêm đá uốn lượn đều là một gian phòng, phòng nối tiếp phòng, vừa gần kết vừa độc lập, có những phòng dành cho khách dùng cơm. Khách đến đây đều gom nhóm lại với nhau, trong nhà hàng tràn ngập tiếng cười nói của mọi người, không gian hoàn toàn tách biệt với khu làm> việc yên tĩnh.

Chu Kiều Na và Điểm Điểm và mọi người từ vườn trái cây trở về, vừa vặn cũng đến tiệm cơm.

Lục Thần Hòa bảo rằng bữa cơm này anh mời, đoàn người hết sức vui vẻ, sau đó lập tức bảo nhân viên sắp xếp phòng.

Người lớn đi lên bậc thềm bước vào phòng, bọn nhỏ thì vui vẻ đùa giỡn trên sân thượng ở tầng hai. Trên sân thượng có đặt mấy cái bàn bằng gỗ, khách khứa đều tụ tập ở đây uống trà, trò chuyện.

Thị Y Thần và Chu Kiều Na đứng dựa vào lan can, vừa thưởng thức phong cảnh, vừa nói chuyện phiếm.

Chu Kiều Na tinh mắt phát hiện môi Thị Y Thần bị sưng, người từng trải vừa nhìn đã biết, đó là dấu vết để lại của một nụ hôn mãnh liệt nồng cháy. Trên đầu Thị Y Thần còn dính một bông lúa, Chu Kiều Na cười xấu xa nói nhỏ: “Chao ôi, nha đầu chết tiệt, mới không gặp mấy giờ thôi, cậu đã lăn sạch cả ruộng lúa của người ta rồi à?”

Thị Y Thần hoảng hốt, khấn trương đưa tay vuốt lại tóc: “làm”>...làm“> gì có?”

Chu Kiều Na vốn không chắc“> chắn, nhưng nhìn động tác cùng vẻ mặt đã bán đứng cô nàng, bây giờ thì chắc”> chắn rồi, sau đó giúp Thị Y Thần gỡ bông lúa còn dính trên đầu xuống, nói: “Còn không có, chứng cứ rành rành đây này.”

Thị Y Thần ngượng đỏ mặt, nói: “Có đi xem ruộng lúa, bị bông lúa dính vào người thì có gì không bình thường?”

“Chắc chắn chắc, nếu chỉ là “xem” thôi thì sao cậu lại có biểu hiện thế kia? Yên tâm, mọi người đều là người trưởng thành cả rồi. Chị đây sẽ không chê cười cậu đâu, ha ha ha...”

“Tớ thề vào! Cậu thật tế nhị.”

“Nhìn cái bộ dạng chống chế của cậu kìa, ha ha ha...” Tiếng cười của Chu Kiều Na là phát ra từ nội tâm, cô nhớ lúc trước bản thân đã khuyên Thị Y Thần, Cao Minh Dương thật lòng xin lỗi, ai cũng nhận ra. Từng là bạn học đều hiểu rõ, bản chất anh ta không xấu, vả lại con người không phải thánh nhân, có lúc sẽ phạm sai lầm, hướng hồ việc đó là do Thị Y Vân giở trò. Chu Kiều Na khuyên Thị Y Thần cho Cao Minh Dương thêm một cơ hội, hai người nói chuyện thẳng thắn với nhau. Nhưng Thị Y Thần lại nói: “Đây không phải là chuyện sai lầm đơn giản vậy. Mình thừa nhận mục đích anh ta làm”> vậy là vì muốn gặp mình, mới nhận làm“> bạn trai của Y Vân, nhưng làm”> như vậy, chẳng khác nào tuyên bố với người nhà của mình, bạn của mình cùng tất cả bạn bè thân thích rằng, anh ta không phải bạn trai của mình, mà là bạn trai của Thị Y Vân. Nếu đột nhiên nói anh ta là bạn trai của mình, mọi người sẽ cho rằng mình mới là người chiếm đoạt bạn trai của Y Vân. Thật ra nội tâm của mình đã giằng co rất lâu, không phải không cảm thấy mâu thuẫn, không phải chưa từng nghĩ sẽ cho anh ta một cơ hội, nhưng chính bản thân mình lại không thể chấp nhận lý do của anh ta.” Nghĩ kỹ một chút, mối quan hệ này giữa Cao Minh Dương và Thị Y Vân đã kéo dài nhiều năm, với tính cách biến thái của Thị Y Vân, nửa năm này không xảy ra chuyện gì mới gọi là kỳ quái. Cũng không biết Cao Minh Dương nghĩ thế nào, thậm chí cô còn nghi ngờ rằng người làm“> IT đầu óc sẽ không được sáng suốt, trong đầu nếu không phải là 0 thì là 1. Thật ra, nghĩ đến việc Thị Y Thần có thể buông tay Cao Minh Dương cũng là một chuyện tốt, nếu có thể cùng Lục Thần Hòa đơm hoa kết trái, đối với một người làm”> bạn như cô coi như cũng trút được một gánh nặng.

“Mình vẽ một vòng tròn nguyên rửa cậu đến ngày”> cử hành hôn lễ sẽ béo lên không mặc vừa áo cưới.”

Chu Kiều Na thờ ơ trả lời: “Chẳng sao cả, cùng lắm thì đập cái cửa hàng của cậu ra ình trồng lúa vào, mình không ngại đâu, ha ha ha.”

Cô liếc Chu Kiều Na một cái, không thèm để ý đến cô bạn nữa.

Lúc này, một đoàn người bước về phía tiệm cơm, đi đầu là một vị trưởng bối rất có khí chất, nhân viên phục vụ có vẻ cẩn thận tỉ mỉ hơn rất nhiều.

“Mấy người đẹp, chuẩn bị ăn cơm nào.” Lục Thần Hòa mỉm cười, nhẹ nhàng ưu nhã bước đến trước mặt Thị Y Thần, nhưng lúc đứng trên sân thượng lại phát hiện bố anh đang ngang qua vườn hoa ở bên dưới, về mặt bỗng trở nên tối đi.

Lúc Lục Trường Kính nhìn thấy anh, về mặt cởi mở nói chuyện với đồng nghiệp cũng trầm xuống vài phần.

Thị Y Thần để ý thấy cảnh này, trong lòng đã đoán được phần nào mối quan hệ của hai người họ, lại lập tức nhìn thấy một bóng dáng xinh đẹp đi theo phía sau người dẫn đầu. Nếu cô không nhớ nhầm, cô gái xinh đẹp, quần áo trang nhã này chính là chị gái của Lục Thần Hòa, người mà trước kia cô đã được gặp qua một lần ở biệt thự của anh –Lục Giai Ngưng. Về mặt ảm đạm của Lục Thần Hòa cùng với ánh mắt cảnh cáo của Lục Giai Ngưng, có lẽ cô đã đoán ra thân phận của người đứng đầu.

Thị Y Thần xoay người theo bản năng, chuẩn bị đi theo Chu Kiều Na vào phòng ăn, lại bị Lục Thần Hòa kéo lại, cô nhìn anh tỏ vẻ không hiểu, thấp giọng nói: “Tôi nghĩ mình nên lặng lẽ rời đi sẽ tốt hơn.”

“Lần trước anh tự mình tác chiến, lần này sao để em chạy được?” Anh nắm chặt cánh tay nhỏ nhắn của cô, đôi mắt hẹp dài đen như mực.

Cô cảm thấy mất tinh thần, ai mà ngờ được vào giờ phút này lại xảy ra chuyện như vậy.

Anh nắm tay cô đi xuống bậc thềm, đứng trước mặt Lục Trường Kính, nói: “Bố, chị hai, đây là bạn gái của con, Thị Y Thần. Thị trong thị vệ, Y trong sóng gợn lăn tăn, Thần trong sáng sớm. YY, đây là bố và chị hai của anh.”

Thị Y Thần có phần lúng túng, ‘cung kính hành lễ’.

Về mặt Lục Trường Kính quét mắt nhìn Thị Y Thần tỏ vẻ miệt thị, lạnh lùng nói với Lục Thần Hòa: “Không phải con nói công việc bận rộn sao?Đang bận làm”> việc hay là bận làm“> chuyện khác?”

Thị Y Thần thẳm vuốt mồ hôi lạnh thay anh, ai ngờ anh lại chẳng phản ứng gì nhiều nói tiếp: “Bình thường bận rộn nhiều việc, hôm nay là cuối tuần, đúng lúc nên nghỉ ngơi.”

Thần kinh trên mặt Lục Trường Kính đều như đang nhảy nhót, ông chuyển hướng nhìn sang chàng trai trẻ tuổi gầy gò vận âu phục, mang giày da bên cạnh, nói: “Hựu Thông à, dự án làng du lịch cần những người rảnh rỗi tham gia lắm sao? Không cần, chúng ta cần ăn cơm, nên làm” > gì thì làm “>, đừng để mọi người làm” > việc vất vả nhiều giờ liền phải đứng một chỗ ở đây nữa.”

Trương Hựu Thông là bạn học cũng là đối tác của Lục Thần Hòa, nghe Lục Trường Kính nói như vậy, thầm hít một hơi: “Sau này có rất nhiều chuyện cần đến Thần Hòa, bây giờ tạm thời chưa cần, hơn nữa hôm nay cậu ấy nghỉ phép, vì thế bữa cơm này cũng không cần cậu ấy tham dự.” Anh ta đành phải thuận theo lời nói của hai cha con mà đối đáp, nói xong còn quay đầu nháy mắt với Lục Thần Hòa một cái, anh ta biết cậu bạn học cũ này và cha cậu ta đối chọi gay gắt đến nhường nào, cho dù quan hệ có xấu hơn nữa, cũng phải nhường nhịn người lớn ba phần.

Lục Thần Hòa nhận được ám hiệu, tự giác đứng sang một bên nhường đường.

Lục Trường Kính hừ lạnh một tiếng nói: “Chúng ta nhanh đến kia ăn cơm thôi.”

“Mời đi bên này.” Trương Hựu Thông thầm vuốt mồ hôi lạnh.

Lục Giai Ngưng hơi dừng lại, bước đến trước mặt hai người, tinh tế quan sát Thị Y Thần, lạnh lùng nói: “Lần trước tôi nhớ cô bảo em trai tôi bệnh tâm thần, tôi nghĩ cô sẽ không chạy theo một người bệnh thần kinh, không ngờ có người không chống chọi được cảm dỗ bên ngoài, chuyện đời thật là khó lường.”

Thị Y Thần định mở miệng nói gì đó, Lục Thần Hòa liền vội vàng kéo cô lại bên mình, nói với Lục Giai Ngưng: “Chị nên theo bố dùng cơm đi, thời gian làm” > việc không thích hợp để buôn chuyện đâu.”

“Đừng dùng chủ nghĩa đế quốc ở Mỹ lên giọng với chị, chẳng qua người ta chỉ nói một câu, chẳng biết thế nào? Vậy mà em đã bày ra bộ dạng này à?” Lục Giai Ngưng tức giận trừng mắt nhìn anh.

“Em chỉ muốn tốt cho chị thôi, tránh việc “ông chủ” đến đây tìm không được chị, lại cuống cuống đi tìm khắp nơi.” Lục Thần Hòa hơi hợt nói.

“Em vẫn nên tự giải quyết chuyện của mình cho tốt đi. Biết rõ chiều nay bố đến đây bàn chuyện dự án, em lại mất tích cả buổi chiều, điện thoại di động cũng tắt máy, là em cố ý đúng không?” Lục Giai Ngưng lại liếc mắt nhìn Thị Y Thần.

“Giai đoạn đầu của dự án có chị và Hựu Thông là được rồi, chi tiết cụ thể, em đã in báo cáo căn kẽ rồi, cũng đã bàn bạc với Hựu Thông, không cần phải tham dự tất cả quá trình. Chị cũng biết, em và bố nếu ngồi chung một phòng bàn bạc thì chẳng cần đến ba phút, nếu không phải là ông lật bàn thì cũng là em bỏ đi mà thôi.” Mọi chuyện rõ ràng rất nghiêm trọng, nhưng lời từ miệng anh phát ra lại nhẹ như gió thoảng mây bay.

“Nếu như lật tung nóc nhà có thể giải quyết được vấn đề, chị thật lòng đề nghị hôm nào em về nhà lật nó lên một lần, một lần duy nhất mà giải quyết được hết mọi chuyện, vẫn hơn là mỗi lần nhìn em và bố đối chọi gay gắt mà lòng chị không yên.” Lục Giai Ngưng cất tiếng cười mỉa mai, xoay người bỏ đi.

Lục Giai Ngưng vừa đi khỏi, Thị Y Thần liền giằng tay của Lục Thần Hòa ra.

Lục Thần Hòa có cảm giác như cô đang tức giận, đôi mắt sâu thẳm chăm chú nhìn cô: “Đang giận sao?”

“Không có.” Cô xoay người bước lên bậc thềm.

“Nhưng vẻ mặt của em báo cho anh biết không phải vậy.”

“Tôi nói không có là không có.”

“Nếu như lời nói và biểu hiện của bố và chị hai của anh có gì quá đáng, anh thay mặt họ xin lỗi em. Sau này anh nhất định sẽ báo cho em biết trước, để em chuẩn bị.”

“Anh vốn nên nói sớm cho tôi biết, cho dù đóng giả làm” > một kẻ ngốc, tôi cũng muốn biết nên quay mặt về hướng nào để cười.”

Chuyện quan hệ của anh, theo lời nói của bố và chị của anh, cùng với sự quan tâm mà anh bạn Hựu Thông dành cho anh, cô có thể nhận ra được, bố của anh không phải là một người nông dân, anh cũng không phải

chỉ đơn thuần là một kỹ sư nghiên cứu nông nghiệp. Cô không phải kẻ ngốc, từ nơi anh sống, xe anh đi cùng với trang phục anh khoác lên người, dùng ánh mắt nghề nghiệp của cô để quan sát, áo sơ mi, quần âu, giày da, thắt lưng,... ngay cả cúc măng séc đính trên tay áo, đều không phải là hạng xoàn xỉnh mà đều là hàng cao cấp, ban đầu cô chỉ biết anh là kẻ có tiền, nông nghiệp chỉ đơn giản là nghề anh thích mà thôi.

Anh là người giàu hay nghèo, bản thân giấu diếm thân phận cũng rất tốt, những thứ này đều không quan trọng. Lý do mà cô tức giận, không phải những việc này, không phải vì bố anh tỏ ra lạnh lùng, cũng không phải vì bị Lục Giai Ngưng mỉa mai, mà là vì anh. Từ tận đáy lòng, cô không thể không thừa nhận, hôm nay cô rất vui vẻ, cô như một đứa trẻ gặp được nhiều thứ mới lạ, học hỏi được nhiều điều, vui vẻ đến mức có thể thốt ra thành lời, mà những niềm vui này đều là anh cho cô. Cô cho rằng đây đều xuất phát từ sự chân thành của anh, mãi đến vừa rồi, cô mới phát hiện những việc anh làm”> đều là trốn tránh bố mình, sẵn tiện lợi dụng cô, chỉ là ngụy tạo mà thôi.

Ngụy tạo...lần đầu tiên cô biết hóa ra ngụy tạo lại khiến người khác chán ghét thế này.

Bề ngoài cô thuận theo, nhưng trong lòng lại rối như tơ vò.

Anh đi phía trước, kéo cô đối mặt với chính mình: “Nếu là diễn kịch, vậy anh sẽ làm”> giống như chuyện mình vẫn hay làm“>, chỉ cần có một khán giả ở đây, màn kịch vẫn chưa kết thúc.” Ánh mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô.

Cô chăm chú nhìn vào tròng mắt đen nhánh của anh. Cô rất cuộc muốn thế nào?Đang nghĩ vớ vẩn gì thế này?Vốn chỉ là diễn kịch, cần gì phải để tâm đến mục đích anh theo cô làm”> gì? Xem như là diễn kịch, nên vui vẻ thì vui vẻ thôi, vui vẻ không tốt sao?Cần gì phải xem mọi chuyện như thật. Nhưng tận sâu trong đáy lòng lại cảm thấy đau đớn, xót xa.

Cô dùng sức cắn môi, cánh môi truyền đến cảm giác đau đớn, kéo lý trí của cô trở lại. Cô hít sâu một hơi, đưa tay ra sau nắm tay anh, để lộ một nụ cười tươi bước vào phòng.

Đúng như lời Chu Kiều Na giới thiệu, bầu không khí trên bàn ăn từ đầu đến cuối đều rất sôi động.

Mặc dù bầu không khí rất sôi nổi, từ đầu đến cuối Thị Y Thần vẫn giữ nụ cười hòa nhã, nhưng giữa cô và Lục Thần Hòa trong lúc đó đã xuất hiện một rào cản mơ hồ.

Bữa cơm kết thúc, mấy thầy giáo cảm ơn vì sự chiêu đãi của Lục Thần Hòa, từng người chào từ biệt.

Thị Y Thần đang chuẩn bị lên xe, Lục Thần Hòa đột nhiên kéo cô lại: “Để anh đưa em và Điểm Điểm về.”

Thị Y Thần ngẩn ra, hất tay anh, lạnh lùng nói: “Không cần, bọn tôi có xe.”

“Tối nay anh về thành phố.” Lục Thần Hòa cau mày.

Chu Kiều Na là người tinh tế liếc mắt đã biết hai người cãi nhau, vậy nên tạo mọi cơ hội cho Thị Y Thần và Lục Thần Hòa: “Để anh ta đưa cậu và Điểm Điểm cũng tốt, đỡ phiền thầy Mã đưa mọi người về nhà rồi lại phải tự mình lái xe về, vậy sẽ rất mệt.”

Thị Y Thần mấp máy môi, vẫn ra sức phản đối.

“Cậu đừng ra vẻ nữa, thân gái chưa chồng lại còn khó khăn đến lông cũng không cho người khác sờ, nhanh về đi thôi, cậu xem Điểm Điểm ngáp không ngừng kia kìa.” Chu Kiều Na giục cô, đẩy cô về phía Lục Thần Hòa, sau đó ngồi vào trong xe, vẫy tay chào cô một cái,rồi bảo thầy Mã nhanh chóng lái xe đi mất.

68. Chương 70: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (1)

Nhìn chiếc xe bon bon trên đường, Thị Y Thần mím chặt môi ngồi trong xe của Lục Thần Hòa.

Điểm Điểm lên xe, chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Xe đang chạy rất nhanh, trong xe lại rất yên tĩnh, hai người chẳng ai nói lời nào, bầu không khí trở nên yên lặng một cách kỳ lạ. Lục Thần Hòa mở CD, trong loa truyền đến giai điệu của một ca khúc mang phong cách Bắc Âu vô cùng êm dịu.

Thị Y Thần đã nghe qua bài hát này rồi, “Liekkas”, có rất nhiều bản dịch sang tiếng Trung “Dấu hiệu ánh sáng bắc cực”. Ca từ giản dị, giai điệu nhẹ nhàng, âm thanh thuần khiết, ca từ nghe không hiểu lại khiến lòng cô dần bình tĩnh lại.

Bầu không khí yên lặng như vậy duy trì đến trước cửa nhà Thị Y Thần

Chiếc xe đỗ lại vững chãi, Thị Y Thần tháo dây an toàn, bỗng dưng bị Lục Thần Hòa kéo ngược trở lại.

Cô cau mày, lạnh lùng nói: “Sao thế? Vỡ kịch kết thúc rồi, không có người xem.”

“Bây giờ tâm trạng của anh không tốt.” Mi tâm anh cau lại, đôi mắt tối tăm mang theo nét lạnh lùng nghiêm nghị.

“Tâm trạng của anh không tốt thì có liên quan gì đến tôi?” Tâm trạng của cô cũng không tốt.

Anh im lặng không nói, nhìn vẻ mặt không vui của cô, muốn biết nguyên do Thị Y Thần tức giận thông qua ánh mắt của cô, cô không nhìn anh, lạnh lùng nói: “Cảm ơn “anh” đã bỏ trăm công nghìn việc dành chút thời gian để tiếp đãi nhân vật bé nhỏ này.”

Đôi mắt anh híp lại, dưới ánh đèn neon chiếu sáng, nơi khóe miệng hơi nhếch lên thành một hình vòng cung dịu dàng.

Thấy anh cười, cô càng bức bối: “Tôi có thể xuống xe chưa?”

Anh bá đạo nói: “Nghe anh nói xong hã xuống.”

Cô bị ép ngồi lại chỗ cũ.

“Như em thấy đấy, quan hệ của anh và bố không tốt chút nào. Lúc anh mười bảy tuổi, mẹ anh vì mắc chứng u uất nên qua đời, trước khi mất, bà mang anh về sống ở Hương Khê sơn trang, còn cha anh thì dắt theo chị anh đến sống ở một nơi khác. Sau khi mẹ mất anh bị ném sang Mỹ, khoảng ba năm trước mới trở về. Mẹ anh qua đời không bao lâu thì bố anh cưới thư ký của ông ấy, sau đó sinh ra em trai anh.” Giọng nói của anh vẫn bình thản đến kỳ lạ, không mang theo chút tình cảm nào, giống như đang ngồi nói chuyện của người khác vậy, dường như chuyện này chẳng liên quan gì đến anh.

Cô ngạc nhiên tròn mắt nhìn anh, thật bất ngờ khi anh tự kể về bản thân mình, lúc trước hỏi thế nào anh cũng không chịu nói, chỉ nói một câu tâm trạng không tốt, lúc đó cô còn tưởng anh nói đùa, lại không ngờ rằng đó là sự thật. Ngoại trừ lúc mẹ anh qua đời, mọi chuyện mà anh trải qua không khác cô là bao, tốt nghiệp cấp ba xong cô cũng bị ném ra nước ngoài, học xong đại học lại phải đợi thêm một hai năm mới được về nước.

Độc được sự kinh ngạc, thương hại cùng suy đoán trong mắt cô, anh cười bổ sung: “Không có chuyện cầu huyết gì ở đây cả, loại chuyện thế này xảy ra ở nhà anh cũng chẳng lạ lắm gì. Mẹ kế của anh, cũng giống như mẹ ruột, là một người hiền lành dịu dàng, mang theo nét đẹp truyền thống, một người phụ nữ tốt, hết mực vì chồng, nhưng anh lại cảm thấy đau lòng cho dì ấy, dì ấy không nên chọn bố anh.”

Lông mày cô hơi nhướng lên, khóe miệng giật giật. Thật là khó mà tin được, cuối cùng anh ta hận thù bố mình đến nhường nào mới hình dung bố mình như vậy, còn khen ngợi mẹ kế.

“Thế nên anh không hợp với bố, là vì anh không thể chấp nhận quan điểm bảo thủ của ông, trong mắt ông ấy phụ nữ phải hầu hạ đàn ông cả đời giống như người hầu vậy. Phụ nữ phụ thuộc tất cả vào đàn ông, chỉ cần ở nhà lo cơm nước đầy đủ, dạy dỗ con cái, hầu hạ chồng cho tốt, chăm lo hết mọi chuyện trong nhà là được. Những chuyện khác không cần phải nhúng tay vào, phụ nữ nhất định phải khiến người đàn ông của mình không phải lo nghĩ gì.”

“Đàn ông các anh không phải đều nghĩ vậy sao? Muốn phụ nữ suốt đời như người hầu, cả đời không oán thán không hối hận.” Nếu không phải vậy cô đi xem mắt cũng không gặp phải cực phẩm.

“Đúng, không sai. Nhưng phụ nữ bọn em có đồng ý không? Những thứ như tình yêu chỉ là phù vân, em đồng ý sao?”

“Trừ khi yêu người đàn ông kia đến khắc cốt ghi tâm, nguy cấp như bệnh nan y, đến mức thiếu người đó thì không thể sống nổi. Nhưng tôi nghĩ người đàn ông như vậy không đáng để yêu, thứ anh ta cần chỉ là người hầu, chứ không phải là một người vợ.”

Anh cụp mắt xuống, hàng lông mi đen nhánh cong như chiếc quạt cũng theo đó rũ xuống, đáy mắt hiện lên bóng mờ nhàn nhạt, khóe miệng lại nhếch lên một nụ cười ảm đạm. Nụ cười của anh hiện lên chẳng bao lâu thì vụt tắt, bộ dạng tươi cười cũng nhanh chóng thu lại: “Thế nên, trong cuộc đời này không có tình yêu, khắp nơi đều cảm thấy áp lực, mẹ anh dần dần mắc chứng u uất, sau cùng đột tử vì uống thuốc quá liều. Con người là loài động vật có tình cảm, cho dù là ai, nếu một ngày mất đi tình cảm chống trụ, dù là một đóa hoa đẹp nhất, kiêu diễm nhất cũng sẽ khô héo nhanh thôi.”

Tuy ánh mắt anh bình thản như vậy, nhưng trước bữa cơm nhìn thấy anh và bố mình giằng co, cô có thể tưởng tượng được thật ra anh không vui vẻ như vậy. Lần đầu tiên khi gặp anh, bất kể là ánh mắt, hay là giọng nói của anh, đều thể hiện rằng anh là một người cô đơn lạnh lùng khó có thể nắm bắt được. Ánh mắt của cô mang theo sự cảm thông, không nhìn được đưa tay đặt lên mu bàn tay anh.

Anh giương mắt, ánh mắt như mỉm cười, nói nhỏ: “Phụ nữ đúng là thích nhiều chuyện, vừa nghe người khác nói chuyện là quên sạch hết mọi buồn phiền.”

Thật đáng ghét, lần nào cũng vậy, cô vốn định an ủi anh, thì miệng lưỡi anh đã trở nên độc địa, anh vốn chẳng cần người khác an ủi.

“Tôi không muốn nghe, là tự anh muốn nói.” Cô muốn rút tay về, lại bị anh nắm chặt lấy.

“Anh biết chiều nay bố sẽ hẹn Hựu Thông bàn chuyện thực hiện kế hoạch, không phải anh cố ý tránh mặt ông, càng không phải lợi dụng em để tránh mặt ông.” Giọng nói của anh bỗng trở nên nghiêm túc lạ thường, “Ba năm trước anh từ Mỹ trở về, ông bảo anh đến công ty làm việc, anh đã từ chối, ông rất tức giận. Vừa vặn lúc đó Trương Hựu Thông và Mã Tuấn Huy muốn hiện đại hóa kỹ thuật trong việc trồng cây nông nghiệp, thiếu vốn tài chính, thêm vào đó anh tìm gặp được bọn họ ở Mỹ, lựa chọn nông nghiệp là một lựa chọn đúng đắn, học ngành đó không phải ở Mỹ mới có thể dùng, mấu chốt là làm nông nghiệp vẫn tốt hơn là làm kinh doanh lừa gạt người khác, anh thích nói chuyện với cây cỏ, không cần lên tiếng cũng hiểu chúng nói gì. Ông ấy nổi giận, đuổi anh ra khỏi nhà. Cho nên, anh không cần phải trốn tránh ông ấy, vì ông ấy sẽ trực tiếp đuổi anh ra khỏi nhà.”

Tất cả tâm tư bị nhìn thấu, mặt cô bỗng chốc nóng lên, lại ngoan cố nói: “Đáng đời bị bố đuổi khỏi nhà.”

“Đúng vậy. Thế nên, cả người lẫn nhà của anh đều ở nơi khác, bọn họ một nhà vui vẻ, còn anh, giống như lần đầu em thấy, một người cô đơn thể thao sống trong một căn biệt thự thê lương lạnh lẽo, dù có bệnh chết có lẽ cũng phải đợi đến hôm sau đi quét dọn phòng đến mới phát hiện thì thể lạnh ngắt của anh.”

Khóe miệng cô co giật liên hồi, nhớ lại lần đầu tiên khi nhìn thấy anh trong nhà của mình, thật là giống bộ dạng sắp chết đến nơi: “Vốn dĩ bản thân anh cũng không đáng thương như mình đã nói...”

“Không có người đồng cảm.”

“Đồng cảm nhưng không thể cho anh cảm giác ấm no được.”

“Ấm no là cảm giác rất hạnh phúc.”

Cô bị vẻ mặt vô lại của anh chọc đến nhìn không được phải bật cười, chuyện không vui trước đó nhanh chóng tan thành mây khói. Mỗi lần anh nói chuyện thế này, an ủi, giải thích lúc nào cũng khiến tâm trạng của cô lên xuống thất thường, nhưng cô chấp nhận nó, thích cùng anh vừa tranh luận về triết lý lại vừa như đang nói chuyện phiếm thế này.

Anh bỗng nhiên nắm tay cô, mạnh mẽ hơn cô không hề báo trước.

Cô khẽ giãy dụa, dùng sức cắn môi anh một cái, từ chối hành động ngang ngược của anh.

Anh bị đau, không nổi giận ngược lại còn cười, vừa định tiếp tục hành động, bỗng nhiên phía sau xuất hiện gương mặt mơ màng ngáy ngủ: “Dì hai, chú Thần Hòa, hai người đang làm gì thế? Đang hôn môi ả?”

Thị Y Thần lập tức ngồi xuống nhanh như được lên đạn, mặt đột nhiên nóng như lửa đốt, nếu không phải vì là buổi tối nên nhìn không rõ, thì mặt của cô nhất định đã đỏ như tôm luộc rồi.

Lục Thần Hòa bình tĩnh trả lời: “Ừm, chờ đến lúc con trưởng thành con sẽ biết, đây là một loại nghi thức xã giao, tiếng Anh gọi hành động này là Goodnight kiss, tiếng Trung gọi là nụ hôn chúc ngủ ngon.”

Trên trán Thị Y Thần nổi lên một lằn đen mờ mờ, rõ ràng là thừa dịp cô không chú ý nên làm càn, lại còn không biết xấu hổ còn bảo là nghi thức xã giao khi gió gì đó.

“Vậy sao, chả trách mẹ và bố cháu tối nào cũng lén lút cắn miệng, thì ra là chúc ngủ ngon.” Bộ dạng Điểm Điểm như vừa hiểu ra vấn đề.

“Kiss cũng chia ra rất nhiều loại, bố và mẹ cháu không phải là nghi thức xã giao, họ là hai người yêu nhau, hai người yêu nhau tất nhiên sẽ hôn môi. Được rồi, khuya lắm rồi, chúng ta nên về thôi.” Khóe miệng Thị Y Thần co rúm, chị Y Nhu và anh rể lại đối khất đến vậy, hoàn toàn không chú ý đến việc sẽ ảnh hưởng đến trẻ con. Lục Thần Hòa cố nhịn cười.

“Vâng, tạm biệt chú Thần Hòa.” Điểm Điểm mở cửa xuống xe, đột nhiên lại quay đầu lại nhìn về phía Lục Thần Hòa, “Chú Thần Hòa, lớp bọn cháu có một bạn nam rất thích đến hôn các bạn nữ, nhưng cháu không thích cậu ta, không muốn bị cậu ta hôn, chú nói xem lần sau cháu phải làm thế nào?”

Thị Y Thần sững sờ, học sinh tiểu học bây giờ cũng cởi mở vậy sao? Thật là trưởng thành quá sớm!

“Lần sau cậu bạn kia lại làm vậy với cháu, cháu cứ đánh cậu ta một trận, hoặc là nói với cô giáo.” Cô trừng mắt với Lục Thần Hòa, hành vi này thật là giống hệt như thổ phỉ.

Lục Thần Hòa lại cười nói: “Nếu cậu bạn đó đẹp trai, cháu để cậu ta hôn một cái, cũng không thiệt thòi gì, nếu cậu ta không đẹp trai, cháu cứ nói với nó, lần sau cậu thì được hạng nhất, sẽ cho cậu hôn. Được người hạng nhất hôn cũng là một chuyện vinh quang lắm, làm nữ sinh không được động tay động chân, vậy sẽ không đẹp nữa.”

“Vâng ạ, cảm ơn chú Thần Hòa.” Điểm Điểm đột nhiên dựa đầu luôn vào trong xe, hôn vào má anh một cái, “Cháu thích chú Thần Hòa, bởi vì chú Thần Hòa rất đẹp trai. Goodnight kiss.”

“Goodnight.” Lục Thần Hòa đưa đôi mắt đen láy ngắm nhìn Thị Y Thần, ý cười trên môi càng đậm.

Thị Y Thần như không thể tin được cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình lúc này, nắm tóc mình không nói gì.

Cô sắp điên rồi.

Học sinh tiểu học bây giờ đều học những thứ này sao?

Cô kéo Điểm Điểm lại, bước nhanh về nhà.

Trên đường đi, tiểu nha đầu cứ lú la lú lo nói chuyện liên tục: “Dì hai, dì sẽ kết hôn với chú Thần Hòa sao?”

“Không biết.”

“Nếu dì không kết hôn với chú Thần Hòa, nhất định phải nói với cháu nhé, cháu sẽ gả cho chú ấy, cháu đã tự hỏi mình cả buổi chiều mới đưa ra được quyết định này đấy.”

Cô không chịu đựng được hét lên: “Tuổi của chú ấy gần bằng bố cháu đấy.”

“Không sao, bà ngoại và mọi người đều nói cháu lớn rất nhanh. Cháu thích chú Thần Hòa, chú ấy đẹp trai, cười lại vô cùng quyến rũ, quan trọng nhất là chân chú ấy rất dài, oppa trong phim Hàn đều có đôi chân rất dài. Chú ấy còn biết trồng rau, bọn con trai trong lớp của cháu không biết.”

Trong đầu cô lại hiện lên hàng lông mày đẹp đẽ của anh, lúc nào cũng mang theo bộ dạng cười cợt bất cần đời, đúng là quyến rũ, đôi chân thật dài... Cô điên thật rồi.

“Sách giáo khoa của học sinh tiểu học đều là tiểu thuyết tình yêu sao?” cô gõ cửa nhà 1002. Cô có cần phải tìm chị Y Nhu để nói chuyện không nhỉ, học sinh tiểu học bây giờ cũng biết xem phim Hàn, kiss còn nói lời yêu nữa, xã hội thật đáng sợ. Người như cô ở trái đất thật sự không cảm nhận được sự an toàn, thật muốn bỏ hết mọi thứ chạy lên sao hỏa.

Trừ khi có việc đi không được, gần như ngày nào Lục Thần Hòa sau khi tan làm cũng đứng ngoài Jessie’s chờ Thị Y Thần, cùng ăn tối, thỉnh thoảng sáng sớm sẽ đứng dưới nhà cô chờ cô cùng đi ăn sáng.

Có một hôm, cô không nhận được hỏi anh: “Ngày nào anh cũng đến trễ về sớm như vậy, ông chủ của anh có biết không?”

Anh chỉ vào mình, ung dung trả lời: “Ông chủ đương nhiên biết rồi.”

Đỡ trán! Lời này không sai, có đôi lúc cô cũng lười biếng không muốn đi làm hoặc là muốn về sớm, bản thân cô nhất định là biết rồi.

“Vậy sáng nào anh cũng lái xe vào thành phố như thế, sau đó tối muộn lại lái xe về Hương Khê sơn trang, anh không cảm thấy mệt mỏi à?”

“Em đang đau lòng cho anh sao? Thật là cảm động.”

Nhưng thấy anh chạy tới chạy lui như vậy, trong lòng cô thật sự hơi lo lắng. Nhưng dù trong lòng có lo lắng, ngoài miệng cũng không nói như vậy. Cô khinh bỉ anh một tiếng: “Hừ...”

Anh cười khê: “Trong thành phố còn có một căn nhà.”

Sự tức giận nho nhỏ trong lòng cô lại đang nhen nhóm lên, nói chuyện với kẻ có tiền lúc nào cũng cảm thấy có áp lực.

Cô không biết một người suốt ngày ở ngoại ô tu sửa địa cầu, làm sao biết được nhiều nhà hàng trong thành phố đến vậy. Trong vòng một tháng, gần như ngày nào anh cũng dẫn cô đi ăn những món ăn nổi tiếng ở những nơi khác nhau. Lúc quần áo trở nên hơi chật, vòng eo tăng thêm ba centimet, cô lập tức từ chối đi ăn cơm với anh.

Anh lôi kéo cô nói: “Em không muốn ăn hết sao?”

Hừ! Cô đâu phải heo. Ngoại trừ đi làm rồi về nhà ngủ, thời gian rảnh rỗi, việc tốn thời gian nhất gần như đều cùng anh... đi ăn, cô nào có thời gian dư giả đi vận động? Thậm chí có vài lần Kiều Na hẹn cô cùng đi dạo phố, cô cũng phải từ chối.

Lúc đầu Kiều Na còn quan tâm đến mức độ phát triển giữa cô và anh, xem tình cảm hai người bồi đắp thế nào? Dần dà, Kiều Na bắt đầu oán trách cô mê mị trong sắc đẹp, một kẻ trọng sắc khinh bạn, sau đó tuyệt tình nói: Đoạn tuyệt quan hệ!

Cô vô thức nhíu mày suy tư: Cô đâu có?! Logic của anh ta khác với người bình thường sao? Câu nói kinh điển của anh “Bệnh thần kinh biểu hiện xấu hổ ra mặt thế nào?” Lúc nào cũng là câu để cô phản bác lại Chu Kiều Na. Không sai, anh chính là một tên bệnh thần kinh không biết xấu hổ. Đối với một tên thần kinh không biết xấu hổ, phải so đo thế nào đây? Hoàn toàn không thể nào so đo được.

69. Chương 71: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (3)

Một giây sau, cô phải thừa nhận rằng, anh thật sự rất đẹp trai. Cho dù là lúc nói chuyện hay là lúc ăn cơm, gương mặt đẹp trai cùng dáng vẻ phong nhã ung dung của anh đều mang lại cảm giác hưởng thụ đối với người nhìn, ngay cả khi anh tùy tiện đứng một chỗ nào đó, không cần làm gì, cũng tạo thành một cảnh đẹp. Rất nhiều cô gái đến gần bắt chuyện, mặc dù chỉ đi siêu thị mua nước khoáng, cũng có người đến tặng quà.

Tâm hồn yêu cái đẹp, mọi người ai cũng có. Vậy nên đối với anh mà nói, cô có mê mụi một tí cũng không sao.

Nhưng mà, gần đây suy nghĩ của cô lúc nào cũng bị cái tên thần kinh không biết xấu hổ này quấy nhiễu, trong tâm trí lúc nào cũng có hình bóng anh. Ngay cả chuông điện thoại di động cũng cài tiếng chuông riêng biệt thuộc về anh, cô như bị quỷ thần xui khiến đổi thành “Liekkas”——“Dấu hiệu ánh sáng Bắc Cực”.

Thị Y Thần chẳng biết mình thích bài hát này khi nào, có lẽ là trong một đêm tĩnh lặng. Tuy lời nhạc không sôi động, nhưng tiếng hát nhẹ nhàng ấm áp, trong vô thức an ủi tâm hồn đang loạn nhịp của con người, khiến thể xác và tinh thần đang mệt mỏi trở nên thoải mái hơn, cảm giác đó giống như vào mùa đông lại được ánh nắng chiều rắc lên người, vừa lười biếng hưởng thụ vừa ấm áp.

Bầu trời đầy sao lấp lánh

Tôi đang tìm

Dấu hiệu ánh sáng Bắc Cực

Ánh sáng Bắc Cực trên bầu trời

Uốn lượn như đang khiêu vũ

Sự yên tĩnh không đành lòng phá vỡ

Tiếng hô hấp vang vọng

Gió khe lướt qua

Giống như có anh đang ở đây thì thào vào tai

Nắm chặt tay em

Xoa nhẹ gương mặt của em

Khẽ nói những lời âu yếm ngọt ngào

Giống như đang an ủi em

Xin hãy ôm chặt em thêm lần nữa

Có như vậy mới khiến em không cảm thấy lạnh lẽo

...

Trong lúc vô tình nhìn thấy ý nghĩa ca từ, cô đột nhiên trở nên say mê, say mê cái cảm giác lười biếng lại ấm áp này, không biết nó từ đâu mà đến. Tại sao khi nghe nhân vật dịu dàng chăm sóc mà ca từ nhắc đến không hiểu sao trong đầu lại từ từ hiện lên dáng vẻ của Lục Thần Hòa, ngày càng rõ nét?

Trong cửa hàng mọi người đều nói con người của cô khi yêu mọi chuyện đều thay đổi, trở nên vui vẻ thích cười, tràn đầy sức sống không thể diễn tả bằng lời, ngay cả lúc Y Vân chăm chọc, cô cũng lười để mắt đến.

Yêu sao? Yêu rồi sao!

Trong lòng cô chợt phát ra một giọng nói: “Có phải mày thích cái tên thần kinh không biết xấu hổ kia rồi không?”

Cô bị suy nghĩ của mình làm cho giật mình, sao có thể thích anh được chứ? Đúng là chuyện đùa mà, cô qua lại gặp gỡ anh cũng không phải vì tình yêu, chẳng qua chỉ là luyện tập đến một độ ăn ý nhất định, là chuyện cần thiết mà thôi. Khi đã trải qua nhiều lần thất bại trong tình yêu, sao cô có thể dễ dàng thích một người được nữa.

Giọng nói kia đột nhiên lại cất lên: “Rất nhiều người đều phối hợp ăn ý đến mức vun đắp nên tình cảm.”

Không đâu, không thể nào, không thể nào. . . Trong lòng cô không ngừng nhấn mạnh. Cô và anh chỉ là quan hệ hợp tác, nhưng càng nhấn mạnh lại càng khiến tim trở nên đau đớn, ngay cả mười đầu ngón tay cũng đau nhức mơ hồ.

Không thể nhớ đến anh ta nữa, nghĩ tiếp chắc cô sẽ điên như anh mất.

Cô nghĩ rất lâu lại ép buộc bản thân rằng đó chỉ là tình bạn vĩ đại như Marx và Engels mà thôi, mang theo tâm trạng hoang mang tiếp tục làm việc.

Tháng mười – “tháng vàng” sắp đến, Jessie’s gần như ngày nào cũng đông nghịt các cô dâu đến thử áo cưới, trong cửa hàng trở nên hết sức náo nhiệt. Thị Y Thần cũng tập trung ra sức cùng nhân viên đón tiếp khách.

Trên bàn trà trong khu nghỉ ngơi dành cho khách vẫn cắm lọ hoa cúc mạch cảnh màu cam xinh đẹp, hôm nay trên thiệp vẫn ghi câu “Nhớ ăn cơm”. Cô cầm tấm thiệp nhỏ nhắn tinh xảo, ngắm nhìn đóa hoa tươi đẹp mà không dung tục, trong đầu lại nhớ đến những ngày vui vẻ cùng Cao Minh Dương, cảm giác hạnh phúc khi lần đầu tiên nhận được hoa hồng, lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên dùng cơm dưới ánh nến, lần đầu tiên hôn môi... Chuyện nào cũng ngọt ngào ấm áp, chỉ tiếc là chuyện đã qua không quay lại nữa, thứ lưu lại chỉ là hồi ức gặm nhấm nội tâm đến đau nhói.

Chu Kiều Na từng mắng cô: “Bây giờ ‘gái ế’ nhiều như vậy, cũng là vì đàn ông có chất lượng quá ít. Con cừu nhỏ* dù có phạm sai lầm nào cũng không thể tha thứ, nhưng không thể không nói, anh ta vẫn là một người đàn ông có chất lượng. Cậu từ bỏ hai năm tình cảm, chính là mang một người đàn ông có chất lượng dâng lên cho người khác.”

* Con cừu: phát âm (miányáng) đồng âm với Minh Dương (Míng Yáng)

Không sai, nếu trước đây cô chịu nghe Cao Minh Dương giải thích, bằng lòng đối mặt không né tránh, có thể cũng sẽ không đến mức không thể văn hồi. Nhưng mọi chuyện đã trở thành quá khứ, con người ta không thể sống trong quá khứ mãi được. Tính cách của cô trước giờ thà là buông bỏ, cũng không quay đầu lại. Hơn nữa tuổi của cô ngày càng tăng, không thể tiếp tục đau khổ nữa. Thế nên, cô chọn Lục Thần Hòa, một người phối hợp ăn ý đến mức không chê vào đâu được.

Thông suốt mọi chuyện, chợt nhận ra nỗi oán hận của bản thân đối với Cao Minh Dương cũng không còn nữa, ngược lại cô nhớ đến khoảng thời gian vui vẻ đó. Bởi vì yêu nên mới hận, có thể không còn yêu nữa, nên cũng không còn hận nữa.

Bỗng dưng, tấm thiệp trong tay bị cướp mất, cô tức giận ngược mắt nhìn, thật ra không cần nghĩ cũng biết là ai.

Thị Y Vân cầm tấm thiệp trong tay cười cợt nói: “Chị hẳn là nên cảm ơn tôi, cảm giúp chị một lọ hoa đẹp đến vậy.”

Thị Y Thần chợt hoảng hốt, cô hiểu rõ cái dáng vẻ cười cợt đó của Thị Y Vân hơn ai hết, nhưng lâu rồi không nhìn thấy, khi còn bé Y Vân làm chuyện xấu cũng hay cười như vậy. Chợt nhớ lại, đột nhiên rất nhớ khoảng thời gian ấy, tiếc là trong lòng Y Vân vẫn giăng lưới đầy người, nếu không phải cá chết thì là lưới rách*.

* Nếu không phải người chết thì ta chết đại ý là vậy

Thu lại ánh nhìn, cô châm chọc trả lời: “Vậy em nên cân nhắc nên đi làm thợ cắm hoa, thay vì ở đây tự chuốc ury khuất.”

“Mục tiêu chưa hoàn thành, tôi sẽ không dễ dàng bỏ đi. Chị cũng biết, điểm này tôi và chị không giống nhau, tôi làm việc chưa bao giờ bỏ dỡ nửa chừng, mặc kệ kết quả ra sao, không buông tay không bỏ cuộc, chưa chết thì sẽ không ngừng.” Thị Y Vân cúi đầu nhìn dòng chữ trên tấm thiệp, mỉm cười, “Minh Dương đúng là một tên ngốc. Biết rõ chị đã sa vào một tình yêu cuồng nhiệt khác rồi, vốn chẳng thể quay đầu lại, vẫn chưa từ bỏ còn tặng hoa. Ký ức vĩnh hằng? Mãi khắc trong tim? Đàn ông ấy à, thật ra có lúc rất ngu ngốc, đến giờ vẫn chưa biết phụ nữ giới thay đổi đến mức nào.”

Bị Thị Y Vân nói như vậy, mặt của cô hết đỏ lại trắng, hỏi: “Bây giờ là giờ làm việc, phiền em có thể đừng tìm người phát lương ỉnh để tán dóc được không?”

“Hừ được rồi, tất nhiên tôi đến đây không phải để tán dóc với chị, là tôi có lòng tốt muốn nhắc nhở chị, vui vì có tình yêu mới cũng được, nhớ đến chuyện cũ cũng được, nhưng chị có thể đừng đứng dờ ra ở khu nghỉ ngơi được không? Có mấy người khách mới đến đang đứng sau lưng chị kia.”

Thị Y Thần quay đầu lại, quả nhiên ba người mặc quần áo rất đẹp, trên người mang toàn trang sức đắt tiền, vừa nhìn trang sức xa xỉ trên người một người phụ nữ trong số họ, người này khoảng chừng năm mươi tuổi, cô vội vàng tránh ra.

Sa Sa rót mấy ly thức uống nóng, bắt chuyện với ba vị khách hàng đang ngồi ở khu nghỉ ngơi.

Theo sau ba vị khách đó còn có một cô gái trẻ tuổi, trên người mặc một bộ âu phục cắt may tinh xảo, dáng người xinh đẹp càng tôn lên nét hoàn mỹ không tì vết, trên tay xách một chiếc túi xách Chanel kiểu dáng mùa thu mới ra. Khi cô ấy gỡ kính râm xuống, Thị Y Thần vô cùng kinh ngạc.

Chính là Lục Giai Ngưng.

Cô có dự cảm xấu, nhưng theo lễ phép, cô bước lên phía trước cất tiếng chào hỏi Lục Giai Ngưng: “Xin chào, hoan nghênh quý khách.”

Lục Giai Ngưng nhếch môi, nhàn nhạt nói: “Cô không cần cố tình đến bắt chuyện với tôi. Một là, tôi không mua áo cưới, hai là, tôi cũng không định đặt thiết kế quần áo, chỉ là đưa ba vị trưởng bối đi shopping thôi.”

“Được, vậy cô cứ tự nhiên.” Thị Y Thần cũng không phải thánh mẫu, lần đầu tiên và lần thứ hai nói chuyện với Lục Giai Ngưng cũng chẳng vui vẻ gì, ngay cả khi đối mặt với Lục Thần Hòa, cô cũng không muốn biểu hiện quá nhiệt tình.

Ba người phụ nữ đang ngồi ở khu nghỉ ngơi, một vị phu nhân mập mạp lên tiếng: “Lần trước ai giới thiệu cửa hàng này vậy?”

Một vị phu nhân nhỏ nhắn gầy gò nói: “Là tiểu Di, nói áo cưới ở cửa hàng này đẹp, muốn đặt áo cưới ở đây, kết quả áo cưới chưa đến tay, đã hủy hôn ước với Thần Hòa, cũng không biết nguyên nhân gì, đang êm đẹp, nói hủy là hủy.”

Nghe tên Lục Thần Hòa và Đường Di, trong lòng Thị Y Thần chợt căng thẳng.

Thị Y Vân liếc mắt nhìn cô, mi tâm nhíu thật sâu, dùng thanh âm cực khẽ chỉ hai người mới nghe được: “Chị đừng nói với tôi, chị bắt đầu đi theo con đường của tôi đấy nhé.”

Thị Y Thần cắn môi, cụp mắt xuống, không biết phải nói gì, ban đầu chuyện đêm đó đối với cô mà nói là chuyện không thể giải thích được, cô và Lục Thần Hòa như đã trải qua một chuyện hoang đường, nên mới dẫn đến kết quả như bây giờ, đâm lao phải theo lao. Cô thầm hít một hơi, khẽ nói một câu: “It’s none of your business.” (Đó không phải là việc của em.)

Cùng lúc đó, vị phu nhân mập mạp bỗng kêu lên: “Ôi, xui xẻo vậy, sao chúng ta lại còn đến đây? Chị xem ở đây nhiều người đến vậy, vừa đặt áo cưới, vừa đặt quần áo, loạn cả lên. Trong trung tâm thương mại thoải mái hơn ở đây nhiều, nhất định phải chạy đến đây chịu tội à.”

Người đến không có ý tốt.

Có lẽ đời này của Thị Y Thần chết vì những ý nghĩ như vậy, thật là đáng buồn. Đối với những lời nói không hay của khách, trước giờ cô đều không nể nang ai, hơn nữa cô nhận ra Lục Giai Ngưng và ba người này đến đây là có ý đồ.

Cô bước đến, nói: “Jessie’s có hơi nhỏ, nhưng khác với những cửa hiệu chuyên kinh doanh quần áo thông thường, không gian lớn hơn nhiều, bố cục cũng hợp lý hơn. Bên trái là khu vực chuyên phục vụ áo cưới, bên phải là khu vực chuyên phục vụ trang phục thiết kế, chỗ của quý khách đang ngồi là khu vực nghỉ ngơi. Rất nhiều khách hàng có sở thích đi dạo những cửa hàng nhỏ không tên tuổi, chứ không đến trung tâm thương mại, là bởi vì trong cửa hàng nhỏ có những thứ đặc sắc mà ở trung tâm thương mại không mua được. Danh tiếng của Jessie’s, phu nhân có thể đi hỏi những người khách khác trong tiệm, bao gồm cả người đã giới thiệu cho phu nhân.” Tuy ngoài mặt Thị Y Thần vẫn cười nhưng trong lòng thì không vậy, không đồng ý với cách nghĩ đó, nhưng trong giọng nói vẫn rất lịch sự, khéo léo, không khiến người khác cảm thấy chói tai.

Có một người đang đứng ở khu vực thử áo cưới, nghe ý châm chọc trong lời nói của vị phu nhân mập mạp kia, trong lòng cũng không vui, có cảm giác như bản thân đến đây thử áo cưới so với những món đồ xa xỉ ở mấy trung tâm thương mại lớn là đẳng cấp thấp hơn rất nhiều, vậy nên nói với Thị Y Thần: “Thời buổi bây giờ có tiền cũng chưa chắc mua được thứ mình mong muốn, tôi lại thích những thứ độc nhất vô nhị, túi

xách hàng hiệu gì đó, đi dạo một vòng là mấy cô mấy dì đều có thể mang đi. Huống hồ hàng cao cấp giống nhau nơi nào chẳng có, ai biết đó là thật hay giả.”

Hai cô dâu còn lại cũng bật cười cùng với cô dâu kia.

Về mặt của vị phu nhân mập mạp trở nên khó coi, nhưng nhanh chóng thay đổi, để lộ vẻ khinh bỉ: “Có một số người, rõ ràng mua không nổi mấy món đồ xa xỉ, còn vờ như mua được cũng không muốn mua, nhìn người khác có, trong lòng đổ kị ước mong, đây chính là tâm lý của bọn nhà nghèo. Aiz, người nghèo đúng là người nghèo, tưởng nổi bật giỏi giang có thể so sánh với sao chổi Halley đâm vào địa cầu.”

Vị phu nhân nhỏ nhắn gầy gò che miệng cười.

Nét mặt của ba cô dâu bỗng biến đổi, cô dâu kia xách làn váy xông vào, may mà Manh Manh kịp ngăn lại. Mặc dù kịp ngăn người lại, nhưng mồm miệng cô gái cũng không tỏ ra thua thế: “Không đủ tiền thì sao? Già cả không đi nổi? Lời nói ra rồi có bị trúng gió cũng không cần chịu trách nhiệm đúng không?”

“Mày nói ai già cả? Mày nói ai trúng gió?”

“Nói người khác không biết nhìn lại mình. Không có tiền đấy thì sao nào? Cái loại thích liếm đôi chân bốc mùi của bọn nước ngoài, vậy thì cứ quỳ liếm đi, đừng đứng đây hét loạn cả lên. Nhanh đến quảng trường Louvre rửa chân trước đi, bà thím.”

“Cái loại không có nhân phẩm như mày sao có thể gả đi được nhỉ? Chao ôi ông trời ơi, phụ nữ trên thế giới này chết hết rồi sao, chồng mày sao lại chọn trúng được mày hay thật.”

Bỗng chốc, Jessie 's loạn cả lên.

Thị Y Thần nhìn Lục Giai Ngưng trong thời khắc đó như đã đoán trước được mọi chuyện sắp xảy ra. Trong lúc hai phe không ai nhìn ai, cô cuối cùng cũng không thể chịu đựng được nữa mang mấy cái bong bóng trang trí sau lưng mình chọc thủng hết.

Tiếng bong bóng nổ “Bốp bốp bốp” liên tục làm mọi người giật mình, trong phút chốc mọi thứ yên tĩnh trở lại.

Cô đứng ở giữa nói: “Nếu mọi người muốn cãi nhau, mong mọi người dời bước, ra cửa quẹo phải một trăm mét, đồn cảnh sát mở cửa hai mươi bốn giờ rất thuận tiện để đấu khẩu.” Nhắc đến cảnh sát, mọi người đều im phăng phắc. Hình tượng cảnh sát trong lòng người dân tương đối có trọng lượng.

Cô nhìn ba cô dâu, nhẹ nhàng nói: “Vài ngày nữa là kết hôn rồi, mọi người muốn cãi nhau ầm ĩ rồi sinh ra nếp nhăn sao?”

Ba cô dâu nghe xong, nhường nhịn vài câu, mọi chuyện dần xếp ổn thỏa.

70. Chương 72: Yêu Em Là Điều Hạnh Phúc Nhất Đối Với Anh (4)

Thị Y Thần bảo Manh Manh dẫn ba cô dâu kia sang bên cạnh khuyên nhủ.

Vị phu nhân mập mạp thấy vậy, mắt liếc ngang, nói với vị phu nhân gầy gò: “Mỹ Cầm, chúng ta đi.”

“Bà ba, dì Mỹ Cầm...” Lục Giai Ngưng bước đến, ngăn vị phu nhân mập mạp lại, bắt đầu an ủi.

Vị phu nhân mập mạp mà Lục Giai Ngưng gọi là bà ba tên Nhuế Lệ Mai, là một người bà con xa của nhà họ Lục, tuy hiện tại khoảng năm mươi tuổi, nhưng theo vai vế Lục Giai Ngưng và Lục Thần Hòa đều phải gọi bà ta một tiếng “bà”. Còn vị phu nhân gầy gò nhỏ bé kia tên là Vương Mỹ Cầm, là bạn của Nhuế Lệ Mai, vô cùng thân thiết. Hai người họ chẳng có gì sở thích nào khác ngoài đi dạo phố mua xa xỉ phẩm và chơi mạng chược. Ra ngoài, hai người chính là hai cái máy chiến đấu năng lực vượt trội đại diện cho tầng lớp giàu có không xem ai ra gì tiêu biểu trong xã hội.

Nhuế Lệ Mai không cam tâm ngồi xuống ghế sofa, cần nhằn không ngừng.

Lục Giai Ngưng an ủi Nhuế Lệ Mai xong, xoay người nhìn Thị Y Thần nói: “Mở cửa hàng buôn bán không phải như “bà Vương bán dưa*”, cứ tự khen mình giỏi là được. Cô nói ở cửa hàng này có thứ đặc sắc mà ở trung tâm thương mại không mua được, không biết có thể cho khách xem thứ ‘đặc sắc’ mà cô nói là gì được không?”

* Bà Vương thật ra là đàn ông nhưng vì ông ta cứ lải nhải suốt nên gọi là bà. Chuyên kiếm sống bằng nghề bán dưa Hami,

lúc nào cũng khen là dưa của mình ngon, nhưng “bà Vương” là người Tây Hạ (Tân Cương, Cam Túc bây giờ) vì chạy nạn

chiến tranh nên lưu lạc sang nước Tống, người nước Tống thời bấy giờ không biết đến dưa Hami, hình thù bên ngoài của

loại dưa này lại xấu xí nên họ cho rằng “bà Vương” tự khen hàng của mình nhưng thực chất không phải vậy nên họ bảo

rằng “bà” quá khoa trương. Ý của cụm từ này có nghĩa tương tự như câu “mèo khen mèo dài đuôi”.

Thị Y Thần biết mọi chuyện vẫn chưa dừng lại, dù sao đi nữa thì người vào cửa cũng là khách. Cô chỉ vào trang phục trên người Nhuế Lệ Mai, nói: “Quần áo trên người vị phu nhân đây, dù là chất liệu hay thiết kế, nhìn qua cũng biết giá cả rất đắt.”

Nhuế Lệ Mai đắc ý ngẩng đầu, bà mặc trên người một bộ váy liền cao cấp, cộng lại ít nhất một bàn tay.

Thị Y Thần bình thản nói: “Nhưng xin lỗi cho tôi nói thẳng, nếu có gì xúc phạm xin bỏ qua cho. Trong nhận thức của nhiều người, nghĩ rằng những cửa hàng cao cấp đều chuyên kinh doanh những mặt hàng tinh tế xa hoa, thật sự đúng là như vậy, tiền nào của nấy. Nhưng vị phu nhân đây dáng người hơi mập mạp, chiều cao không đến 160 cm, với đặc điểm này bình thường hẳn là phải chọn size lớn hoặc rất lớn, nhưng size này thường thích hợp với người có chiều cao 170 cm trở lên, không khó để nhận ra, các cửa hàng để thỏa mãn nhu cầu của phu nhân, phải mang bộ quần áo đó cắt ngắn độ dài cho thích hợp. Nói tóm lại, quần áo không phải cắt ngắn lại là hợp với phu nhân, mà vốn dĩ vóc dáng phu nhân không hợp để mặc bộ quần áo này. Bởi vì bộ quần áo này không sửa lại theo đúng dáng của phu nhân, chỉ mang cắt ngắn lên là được. Mang ra so với nhà ở, độ cao tầng trệt ít nhất phải 2.8m mới đạt tiêu chuẩn, nhưng vì lợi nhuận người ta chỉ xây chiều cao 2.4m đủ đạt tiêu chuẩn thấp nhất, người sống ở tầng trệt tự nhiên sẽ cảm thấy không thoải mái. Jessie’s có thể cam đoan mỗi một bộ quần áo đều dựa theo vóc dáng của khách hàng mà cắt may phù hợp nhất.” Nói trắng ra là, bộ quần áo Nhuế Lệ Mai mặc trên người, giống như đều bị mang ra cắt xén không lý do.

Sắc mặt của Nhuế Lệ Mai bỗng trở nên khó coi, bà ta bước về phía chiếc gương nhìn bộ đồ mình đang mặc trên người, càng xem càng giống với lời Thị Y Thần nói, càng cảm thấy khó chịu. Có lẽ vì lời nói của Thị Y Thần rất hợp lý, bà không nói nữa, chỉ có thể trừng mắt liếc nhìn bộ dạng bức bối của chính mình trong gương.

Thị Y Thần lại nhìn về phía Vương Mỹ Cẩm, nói tiếp: “Dáng của phu nhân về tỷ lệ rất cân đối, da cũng rất trắng, có thể thấy phu nhân hàng ngày rất chú trọng chăm sóc. Tục ngữ nói: Nhất bạch già tam sữu (Làn da trắng có thể che đi rất nhiều khuyết điểm), bất luận từ dáng người đến làn da đều thuộc loại hoàn mỹ, nhưng khí chất của phu nhân không thích hợp mặc âu phục màu cam kết hợp nhiều màu sắc sỡ. Tuy năm nay đang thịnh hành thời trang màu sắc sỡ, nhưng không phải bên ngoài thịnh hành thời trang gì, đối với phu nhân cũng đều thích hợp. Bất cứ trang phục màu sắc kiểu dáng gì cũng hợp với khí chất của bản thân, màu sắc rối loạn nhìn vào sẽ chỉ thấy phu nhân già nua và kém sắc hơn mà thôi, màu sắc nên đơn giản hơn một chút hoặc chỉ một màu cam thôi sẽ thích hợp với phu nhân hơn.” Cô chọn một bộ âu phục màu cam đen từ trên kệ gần đó đưa cho Vương Mỹ Cẩm xem, “Phu nhân có thể thử xem, đối lập một chút, nhìn rất có cảm giác đúng không, phu nhân cứ yên tâm, tôi không phải tặng bốc cho sản phẩm của mình. Nếu phu nhân muốn mua, tôi cũng sẽ không bán bộ trang phục này cho bà.”

Vương Mỹ Cẩm bị cô nói đến mức mặt lúc đỏ lúc trắng, hai mắt nhìn chằm chằm bộ âu phục trong tay, không biết nên làm gì mới đúng.

Người phụ nữ ngồi bên cạnh Vương Mỹ Cẩm, là người xinh đẹp nhất, có khí chất nhất, nhìn qua khoảng hơn bốn mươi tuổi, ngoại trừ đôi bông tai trâm châu ra, trên người hoàn toàn không có món trang sức nào khác, túi xách trên tay cũng là loại kiểu dáng bình thường, chứ không phải mấy loại túi xách đắt đỏ giá mấy vạn tệ. Người này chính là phu nhân Lục gia Trương Xuân Hoa.

Từ lúc vào cửa hàng đến giờ Trương Xuân Hoa vẫn chưa nói lời nào, bình tĩnh quan sát mọi chuyện. Lục Giai Ngưng lời kéo Nhuê Lệ Mai, Vương Mỹ Cẩm và bà ấy đến nơi này, cô biết Lục Giai Ngưng phần lớn là do bố của cô ấy ra lệnh, cô cũng không phải đi theo để gây chuyện, chỉ là muốn xem người mà Lục Thần Hòa bắt chấp mọi thứ không để ai trong mắt lựa chọn có gì đặc biệt. Đang nhìn Thị Y Thần bình tĩnh giải quyết mọi chuyện, nhanh gọn sắc bén nói về mọi người, cô bất giác cong khóe môi, đứng cạnh Vương Mỹ Cẩm nói: “Hay là dì thử xem thế nào.”

Wương Mỹ Cẩm do dự một lúc, cầm bộ quần áo vào phòng thử, chỉ chốc lát sau đi ra, tất cả mọi người đều cảm thấy bà đẹp hơn trước rất nhiều.

Wương Mỹ Cẩm không nhịn được hỏi: “Bộ đồ này giá bao nhiêu tiền?”

“Thật ngại quá, lúc này đã nói rồi bộ đồ này phu nhân có muốn mua tôi cũng không bán.”

Wương Mỹ Cẩm buồn bực: “Cô mở cửa buôn bán, có tiền lại không muốn kiếm sao?”

Thị Y Thần thản nhiên trả lời: “Kiếm chứ. Nhưng mà tôi đã nói rồi Jessie’s có thể cam đoan mỗi một bộ quần áo đều dựa theo vóc dáng của khách hàng mà cắt may phù hợp nhất. Bộ trang phục nhỏ thế này, không phải cứ dựa theo dáng người nhỏ nhắn của phu nhân mà làm được. Nếu như phu nhân thật sự thích nó, Jessie’s có thể làm một bộ mới cho phu nhân, nhưng một tháng sau mới giao hàng được.”

Trương Xuân Hoa để lộ ánh mắt tán thưởng, nói: “Không ngờ cô lại có trách nhiệm đến vậy, thảo nào bạn bè đều giới thiệu đến đây.”

“Quá khen, tôi cũng chỉ vì miếng cơm thôi.” Giọng nói của Thị Y Thần vẫn nhạt như trước, dời ánh mắt lại vừa vặn bắt gặp ánh mắt dò xét của Lục Giai Ngưng.

Lục Giai Ngưng đứng một bên không nói lời nào, ánh mắt sắc bén, nhìn ánh mắt của cô nàng cứ như một máy bay thăm dò, dường như có thể đào được thứ gì đó từ trên người cô. Thị Y Thần phê bình không nề mặt ai, khiến cô không khỏi liên tưởng đến quyết định làm nông nghiệp của Lục Thần Hòa ba năm trước, trong nhà nổi sóng gió, lúc đó người lớn đều thay phiên trách mắng, Lục Thần Hòa nói ra nhược điểm từng người một cách danh thép, đưa ra ý kiến bác bỏ quan niệm của bọn họ không nề nang gì. Theo góc độ nào đó mà nói, Thị Y Thần với đứa em quái gở của cô là cùng một loại người. Kiên trì với quan điểm của bản thân, không nề mặt ai. Tuy rằng lần đầu tiên Thị Y Thần say rượu để lại ấn tượng không tốt trong lòng cô, nhưng lời đánh giá Lục Thần Hòa là một ‘kẻ tâm thần’, chuyện này khiến cô đối với Thị Y Thần kính trọng hơn một bậc. Thêm lời giải thích hôm nay, càng được lòng người hơn, cô cũng nhận ra dì Hoa rất thích Thị Y Thần, nhưng muốn qua ải của bố cô, có thể vẫn phải trải qua một trận chiến ác liệt nữa.

Lúc trước gặp Thị Y Thần ở cơ sở trồng cây, bố cô bắt gặp Lục Thần Hòa và Thị Y Thần đi chung với nhau, lúc trở về lại nổi trận lôi đình. Bố cô không thể nào kiểm soát được cô gái của cậu em trai thích làm theo ý mình, nên mới ra lệnh cho cô. Thật ra hôm nay mục đích Lục Giai Ngưng đến đây hôm nay chính là làm theo lời bố mình, vậy nên cô mới dẫn hai bà cô mang tiếng thổ hào bậc nhất Trung Quốc đến đây gây chuyện, thế nhưng thật không ngờ hai người kinh nghiệm sa trường dày dạn này cũng có lúc yếu thế. Cho nên, kết quả có thất bại cũng không liên quan đến cô, cô chỉ cần làm theo mệnh lệnh là được.

Cô nói với mẹ kế Trương Xuân Hoa: “Dì Hoa, nếu thích thì dì cũng đi chọn một cái đi.”

Trương Xuân Hoa gật đầu.

Nhuê Lệ Mai tuy động lòng, nhưng vẫn tỏ vẻ bực bội như trước, bà ta đứng yên gắng gượng chịu đựng.

Thị Y Thần khoanh hai tay, từ đầu đến cuối vẫn như một người khán giả xa lạ, nhìn Thị Y Thần đối phó với mấy người phụ nữ khó nhằn này.

Thị Y Thần không biểu hiện quá nhiệt tình, cho Trương Xuân Hoa và Vương Mỹ Cẩm ý kiến xong. Sau đó giao ột nhà thiết kế khác theo dõi, cô bước qua khu áo cưới, đi an ủi mấy cô dâu lúc này bị mấy người họ

xem thường.

Trương Xuân Hoa và Vương Mỹ Cầm lần lượt chọn xong quần áo, lấy số đo xong, chuẩn bị rời đi. Lúc Lục Giai Ngưng giả vờ tình cờ đi ngang qua Thị Y Thần, nhẹ nhàng mà nói một câu, “Tôi gần như đã hiểu được em trai “bệnh thần kinh” của mình thích cô ở điểm nào rồi.”

Thị Y Thần nhướn mày, không hiểu.

“Cô Thị, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi, chúc cô gặp nhiều may mắn!” Lục Giai Ngưng bỏ lại một câu, rồi theo ba người phụ nữ rời đi.

Lục Giai Ngưng vừa đi khỏi, Jessie’s thoáng chốc yên tĩnh trở lại, bầu không khí hoàn toàn không còn mùi thuốc súng nồng đậm.

Thị Y Thần thở phào nhẹ nhõm, thật ra cô không cần phải để ý mục đích Lục Giai Ngưng đến đây, nhưng người đến lại không có ý tốt đẹp gì, vì thế cô trở nên khẩn trương, lòng bàn tay còn dính một lớp mồ hôi mỏng. Nhất là trước lúc rời đi còn để lại câu nói đó “Chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi.” Khiến cô phải nhũn mày.

Thị Y Vân theo cô vào phòng làm việc, mỉa mai: “Tôi không thể không thừa nhận, chị không ra tay thì thôi, vừa ra tay là nhanh, độc, chuẩn hơn cả tôi. Ngay cả người sắp dính hôn mà chị cũng có thể ra dụ dỗ được, tôi thật sự khâm phục chị rồi.”

Thị Y Thần đoán Y Vân sẽ không bỏ qua thời cơ tốt như vậy để mỉa mai cô, cô không phản ứng, mặc cô ta muốn nói gì thì nói.

Thị Y Vân nói tiếp: “Nhưng mà chị có biết người mà chị dụ dỗ có lai lịch thế nào không?”

Kể có tiền. Thị Y Thần vẫn cho rằng Lục Thần Hòa là người như vậy.

“Chị biết khách sạn Hải Hâm chứ?”

Khách sạn Hải Hâm, cô đương nhiên biết, khách sạn năm sao nổi tiếng nằm sừng sững giữa lòng thành phố như vậy nếu cô không biết thì thật đúng là ngu ngốc. Đột nhiên, cô ngớ ra, xoay người nhướn mày nhìn Thị Y Vân.

“Chị lại không biết?Chị thật đúng là...” Thị Y Vân nở nụ cười vẻ khó tin, “Anh chàng đẹp trai họ Lục đó lẽ nào không nói với chị anh ta là con trai của ông chủ tập đoàn Hải Hâm?”

Thị Y Thần biết Lục Thần Hòa là kẻ có tiền, nhưng cô không bao giờ ngờ tới anh và tập đoàn Hải Hâm có mối liên hệ thế này.

“Tôi và Cao Minh Dương vốn có suy nghĩ giống nhau, cho rằng chị chỉ là đang diễn trò, vậy nên chẳng biết tìm ở đâu ra một vị cứu tinh như Lục Thần Hòa. Nhưng mà hôm nay thấy người của nhà họ Lục đến đây làm khó chị, không ngờ chị và anh ta thật sự đang qua lại.”

“Em rốt cuộc muốn nói gì?” Thị Y Thần hơi bực bội.

“Không có gì, chỉ muốn nói cho chị biết, trước giờ tôi vẫn đắn đo xem có nên ra tay không. Nhưng trải qua sự việc lần này, việc tôi lo lắng chính là thời cơ ra tay, bây giờ ra tay, hay là chờ thời cơ chín mùi mới ra tay.” Lúm đồng tiền xinh đẹp trên mặt của Thị Y Vân nở rộ.

Thị Y Thần nhướn mày thật sâu, tức giận nói: “Nếu như chị ngăn em đi tìm đường chết, chị thật sự là Bạch Liên Hoa chuyển thế. Em nghĩ gì thì cứ làm đi, tùy em, nhưng mà lúc này, chị sẽ tuyệt đối không để em tự do lộng hành như trước nữa. Chị nhắc nhở em một câu, Lục Thần Hòa không phải người dễ dàng để em trên choker đâu.”

Thị Y Vân vỗ tay tán thưởng: “Được! Lúc trước không cần tốn chút sức nào, khiến tôi cũng mất đi khí thế chiến đấu, bây giờ tôi thật chờ mong.”

Thị Y Thần chẳng muốn liếc nhìn cô ta một cái.

71. Chương 73: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (1)

Sau khi Thị Y Vân rời khỏi không bao lâu, điện thoại di động của cô đột nhiên rung lên, tiếng chuông điện thoại du dương cũng theo đó vang lên, trên màn hình hiển thị ba chữ “Bệnh thần kinh”.

Lục Giai Ngưng mới đi không bao lâu, anh ta lại gọi điện đến ngay. Tin tức đúng là nhạy bén.

Cô hơi buồn bực không muốn nhận cuộc điện thoại này, dứt khoát để điện thoại xuống.

Điện thoại vẫn chưa chịu ngừng rung, tiếng chuông vẫn không ngừng vang lên, kéo dài một lúc lâu mới ngừng lại, tiếng chuông tin nhắn nhanh chóng vang lên sau đó.

Cô nhìn thoáng qua màn hình điện thoại: “Sau khi đọc tin, gọi lại cho anh.”

Cô tức giận tắt luôn điện thoại, đồng thời ném sang một bên, ôm đầu nằm rạp trên bàn, đầu óc trở nên hỗn loạn.

Một cậu ấm con nhà giàu và một cô gái bình thường, cảnh cầu huyết chỉ có trên tivi và trong tiểu thuyết thể này lại phát sinh trên người cô. Buồn cười hơn là, tại sao người có tiền đều dùng phương thức nhằm chán thể này để tấn công kẻ yếu thể hơn mình? Cửa hàng này là do cô tự mở, nếu cô là nhân viên ở văn phòng, phải chăng cô sẽ bị vui dập, hãm hại hoặc có thể bị đuổi việc?

Huyết thái dương đau âm ỉ, cô cúi kính nắm tóc.

Tập đoàn Hải Hâm! Tập đoàn Hải Hâm! Kẻ ngốc cũng biết đó là tập đoàn quản lý chuỗi khách sạn năm sao đẳng cấp quốc tế.

Lục Thần Hòa, tên đáng chết này, vì sao không chịu nói gì cho cô biết?

Cô không khỏi nhớ đến trên web từng có một bài viết thế này: “Nữ chính vứt bỏ kẻ bản hèn rồi đi cùng cao phú soái (Người đàn ông vừa cao, vừa giàu có, lại vừa đẹp trai) là phim truyền hình Đại Lục. Nữ chính vứt bỏ cao phú soái chọn ở lại bên cạnh kẻ bản hèn chính là phim Hàn. Cao phú soái đội lốt kẻ bản hèn theo đuổi nữ chính, lúc tổ tình mới tiết lộ thân phận là phim truyền hình Đài Loan. Kẻ bản hèn phản đầu trở thành cao phú soái bị nữ chính tranh cướp là phim truyền hình Hồng Kông. Một đám bản hèn tụ tập nói xấu cao phú soái là phim truyền hình Mỹ. Kẻ bản hèn cướp nữ chính từ tay cao phú soái rồi sau đó vui vẻ khiêu vũ là phim truyền hình Ấn Độ.”

Anh ta là diễn viên chính trong thể loại phim truyền hình nào đây? Lúc thì phim truyền hình Hồng Kông, lúc thì phim truyền hình Đài Loan, lúc lại là phim truyền hình Đại Lục, cùng hợp tác sản xuất sao? Nhìn thể nào cũng thấy buồn cười. Chết tiệt, tìm đàn ông đã khó thì thôi đi, tại sao muốn có một cuộc sống bình yên cũng khó đến vậy...

Cô ôm lấy cái đầu đau nhức nằm trên bàn, ngơ ngẩn, vô thức ngủ thiếp đi.

Không biết qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng nói loáng thoáng của Sa Sa: “Anh Lục, anh đến đây trang phục sao?”

“Không phải.” Cùng với âm thanh vang vọng phủ định kiên định, cửa phòng làm việc bị một lực mạnh đẩy ra.

Thị Y Thần nằm sấp trên bàn giật mình tỉnh giấc, trong ánh mắt phủ đầy sương mờ, Lục Thần Hòa hơi mím môi, gương mặt tuấn tú sa sầm đến mức đáng sợ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể hô mưa gọi tuyết cùng kéo đến đây nhấn chìm cô.

“Trước khi muốn vào phải gõ cửa, đây là...”

“Nói thừa.”

Hai chữ “Lịch sự” chưa nói ra, đã bị Lục Thần Hòa dùng hai chữ “Nói thừa” thay thế một cách hoàn hảo. Anh bước nhanh tới trước bàn làm việc, kéo cô từ trên ghế xuống đi thẳng ra ngoài.

“Này...”

“Câm miệng! Nếu em không muốn để dân cảnh 110 bên cạnh đến đây, vậy thì nên ngoan ngoãn đi theo anh.”

Đi qua mấy khu bán hàng trong tiệm, Thị Y Thần nhìn một nhóm nhân viên và khách hàng trợn mắt há mồm, có cảm giác hận không thể tìm một cái lỗ để chui vào quách cho rồi. Cô sai rồi... Lục Thần Hòa là một người không bao giờ làm chuyện bình thường, cô không nên không nhận điện thoại của anh, cho dù mắng anh một trận trong điện thoại cũng không sao.

Lục Thần Hòa dắt cô ra ngoài, cuối cùng cô cũng không thể nhịn được nữa hất tay Lục Thần Hòa ra. Lục Thần Hòa tất nhiên không phải là người dễ trêu đùa, kéo cô lại tiếp tục đi về phía trước, đi thẳng đến khúc rẽ trước cửa Jessie's, đi đến một bến tàu vắng vẻ mới dừng lại.

Đôi mày kiếm nhíu chặt, tức giận nói: “Vì sao không nghe điện thoại cũng không gọi lại? Còn tắt máy?” Anh rất lo lắng cho cô, chỉ sợ cô xảy ra chuyện gì.

Cô không ngừng vuốt tóc, lạnh nhạt trả lời: “Không vì sao cả, không muốn nhận thì không nhận thôi.”

Tay của anh nắm lấy cằm của cô, ép cô nhìn mình: “Có chuyện gì bức bối, muốn nổi nóng thì cứ nói thẳng với anh, không cần phải dùng cách này, sẽ buồn bức đến mức bị “nội thương” mất.”

“Tôi có bức bối đến mức “nội thương” hay không thì liên quan gì đến đại thiếu gia tập đoàn Hải Hâm như anh phải lo lắng?” Cô lạnh lùng giật tay ra khỏi tay anh.

Mi tâm của anh nhíu chặt, hừ lạnh một tiếng: “Em biết cả rồi?”

“Trên thế giới vốn dĩ không có bức tường nào gió không lọt qua được. Anh che giấu thân phận cao phú soái giả dạng thành người nghèo tiếp cận tôi là muốn diễn một bộ phim thần tượng cầu huyết lúc tám giờ sao?” Cô mỉa mai nói.

Cô không biết bản thân mình thế nào nữa? Thật ra, Lục Giai Ngưng cố ý xuất hiện ở Jessie's gây chuyện, cô cũng không để ý nhiều, bởi vì so với lần đầu tiên và lần thứ hai gặp Lục Giai Ngưng, lời nói và hành động của Lục Giai hôm nay cũng không có gì quá đáng khiến cô cảm thấy khó chịu. Nhưng khi biết anh là người kế thừa tập đoàn Hải Hâm, trong lòng như đang có một ngọn lửa cháy rực. Anh có nhiều chuyện giấu cô, chẳng lẽ là vì sợ cô sau khi biết được thân thế thật sự của anh thì sau này sẽ dây dưa tiếp sao?

“Anh là người kế thừa của tập đoàn Hải Hâm thế thì đã sao? Anh không phải cố ý giấu diếm, chỉ có vài chuyện không muốn nói thôi.”

“Không muốn nói hay là sợ nói ra sẽ thế nào? Địa vị con trai chủ tịch tập đoàn Hải Hâm, phụ nữ mong muốn bon chen nhiều vô số. Mà tôi, một người phụ nữ khát khao tìm được một người đàn ông lấy được giấy đăng ký kết hôn nhưng ỉn cha mẹ nhìn xong sẽ lại lên mang đi đổi thành giấy ly hôn, không biết bối cảnh giàu sang của anh, khi đó anh chỉ là một kỹ sư nông nghiệp yêu nghề có ít tài sản, vì thế sẽ không dây dưa với anh, vừa vặn phù hợp với điều kiện anh đang cần, thế nên mới bị anh dùng mọi cách nhìn trúng. Anh không nhắc đến thân phận của mình, lấp liếm che giấu, thật ra anh sợ khi thân phận người thừa kế tập đoàn Hải Hâm của mình bị bại lộ, tôi sẽ nảy sinh ý đồ? Xin lỗi, Lục đại thiếu gia, trò chơi này tôi không thể tiếp tục chơi với anh. Tôi không chơi nổi, anh tìm người khác đi, tôi sẽ tự mình chơi tiếp.”

Anh biết chuyện chị mình dẫn theo bà ba đến Jessie's gây chuyện, loại chuyện thế này là thủ đoạn mà bố anh hay dùng, anh sợ cô không chịu nổi, vừa biết tin, lập tức vội vàng gọi điện thoại cho cô. Nhưng không ngờ lý do mà cô tức giận, là bởi vì trong lúc vô tình phát hiện anh là người thừa kế tập đoàn Hải Hâm.

Anh nhắm chặt mắt lại nói: “Logic của em kiểu gì thế? Anh không muốn nói là bởi vì anh nghĩ chuyện này không có gì đáng nói, một mối quan hệ rối loạn. Huống hồ anh có công việc của mình, anh không làm ở tập đoàn Hải Hâm, đối tượng em sắp kết hôn là Lục Thần Hòa, chứ không phải là tập đoàn Hải Hâm, chuyện anh là ai và chuyện có quan hệ tập đoàn Hải Hâm quan trọng lắm sao? Cô gái à, năng lực chịu đựng của em chỉ thế này thôi sao?”

Cô tức giận không có chỗ phát tiết, cái gì mà năng lực chỉ thế này thôi sao? Cô hoàn toàn chẳng hay biết gì, giống như một đứa ngốc vậy, bị ép buộc tiếp nhận một đồng chuyện ừ ừ cạc cạc. Khi cô tiếp nhận được chuyện anh là một kỹ sư nghiên cứu nông nghiệp có chút của cải, anh bỗng nhiên lại trở thành con trai chủ

tịch tập đoàn Hải Hâm. Thật ra khi ở cơ sở trồng cây, cô phải đoán ra rồi, một người nhận được nhiều tiền hô hậu ủng như vậy, ánh mắt sắc bén đến thế, khí thế bức người, không thể có một ông bố tầm thường như vậy.

“Năng lực chịu đựng của tôi kém? Nếu sức chịu đựng của tôi kém, sẽ chịu đựng được đến bây giờ sao? Anh cứ như một người bệnh thần kinh ép buộc tôi, bị một chuyện không rõ ràng cho rằng mình là kẻ thứ ba phá hoại gia đình người khác, một người phụ nữ xấu xa, bây giờ còn diễn một bộ phim cầu huyết lúc tám giờ trên truyền hình, một cô gái bần cùng phải nhận lấy sự khi dễ của kẻ có tiền. Tiếp sau nữa phải chăng tôi sẽ bị nghìn người chỉ trích lần nữa, cũng muốn giả vờ như vì anh cầu xin mới yêu anh, không có tôi anh sống không nổi, có khổ hơn khó khăn hơn cũng phải nhẫn nhục chịu đựng trò treu đùa của người giàu thế này sao? Tôi chẳng qua chỉ muốn tìm một người đàn ông kết hôn mà thôi, tại sao phải chịu đựng những chuyện mà mình không hiểu gì cả? Anh nói cho tôi biết, anh phải cho tôi một lý do gì đó xem tại sao tôi phải tiếp tục chịu đựng!”

Giằng co mười mấy giây, sắc mặt của anh càng ngày càng u ám, lạnh lùng nói: “Từ đầu đến cuối em vẫn luôn nói là tôi ép buộc em? Đến bây giờ vẫn chỉ muốn tùy tiện tìm một người đàn ông để kết hôn giả?”

Bị ánh mắt của anh dọa cho sợ hãi, cô cắn môi trầm mặc.

Anh càng lạnh lùng hỏi lại một lần: “Đến bây giờ em vẫn chỉ muốn tùy tiện tìm một người đàn ông để kết hôn giả?”

Cô không hiểu ý tứ trong lời nói của anh, cắn răng trả lời: “Không phải thế sao? Lẽ nào anh nghĩ tôi muốn yêu đương với anh?!”

Ánh mắt của anh lại càng âm u thêm mấy phần, con ngươi trong nháy mắt chợt sáng lên, hai tròng mắt như hiện lên hai ngọn lửa, giống như muốn mang mọi thứ xung quanh, từ từ nắm ngọn lửa âm u trong im lặng vùi chôn mọi thứ, đốt hết chỉ còn lại một đống tro tàn.

Bầu không khí im lặng dồn nén khiến không khí xung quanh trở nên loãng đi.

Dần dần, khóe miệng của anh lưu lại một nụ cười nhạt thản nhiên mà bi thương, cô cứ nhìn chăm chăm vào nụ cười lạnh của anh thật lâu, ánh mắt buồn bã vẫn không thay đổi.

Thật ra khi vừa nói ra lời ấy, nhìn thấy ánh mắt bi thương của anh cô đã cảm thấy hối hận, trái tim của cô cũng không tránh được bị bóp đến đau đớn.

Lòng bàn tay siết chặt, móng tay ghim sâu vào lòng bàn tay mà không có bất cứ cảm giác nào, cô bị anh nhìn không dám nhìn thẳng, hốt hoảng cụp mắt xuống, nơi lồng ngực như có một tảng đá lớn đè xuống, không thở được.

Trong tầm nhìn, giày của anh bỗng nhiên động đậy.

Anh không nói một lời, lướt qua người cô lẳng lặng bỏ đi.

72. Chương 74: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (2)

Cô ngây ngốc đứng tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, trong phút chốc, trái tim của cô giống như bị đóng băng.

Tại sao cô lại kích động như vậy? Anh ta có phải là người thừa kế của tập đoàn Hải Hâm hay không thì có liên quan gì đến cô? Dù sao cũng chỉ là giả, chỉ cần bình yên diễn cho tròn vai là được rồi, cô chỉ cần giấy đăng ký kết hôn để qua mặt mẹ mình mà thôi. Anh ta là ai thì có quan trọng gì đâu? Chỉ cần anh ta đồng ý kết hôn với cô, có thể lấy được giấy đăng ký kết hôn là được rồi. Tại sao cô lại phải kích động như vậy?

Đáy lòng Thị Y Thần nổi lên vô số câu hỏi tự vấn bản thân vì cái gì phải làm vậy?

Thế nhưng cô cũng không giải thích được vì sao bản thân lại để tâm đến những chuyện này!

Đi thì đi! Ai quản chứ! Mỗi anh ta có chân đi chắc, cô không có sao? Anh ta cho rằng cả thế giới này, trừ anh ta ra, trừ Lục Thần Hòa thì cô sẽ không tìm được một người đàn ông để kết hôn sao?

Không phải chỉ có dáng người đẹp trai hơn người khác, vóc dáng cao hơn người khác thôi sao? Lao đầu vào nghiên cứu nông nghiệp thế này là yêu nghề sao? Bỏ qua bản chất sự việc, từ đầu đến cuối anh ta vốn chỉ là một người rảnh rỗi không có việc gì làm, một kẻ thần kinh thích trêu chọc cô thôi. Từ lần đầu tiên gặp nhau, anh khiến cô thấy chán ghét, một tên xấu xa lúc nào cũng cho rằng mình đúng, thích trêu chọc cô, đến bây giờ cũng không nói được một câu ra hồn, cô vốn chẳng cần anh cứu giúp, vốn không có ý định hợp tác diễn kịch kết hôn giả với anh. Là anh bám riết lấy cô không buông, quẩn lấy cô như một tên tâm thần, quẩn lấy cô, dây dưa với cô... Quẩn lấy đến mức cô cũng sắp trở thành một kẻ tâm thần.

Cô cứ như một con điên nắm lấy tóc mình, như một người thần kinh quay mặt đá vào vách tường, không chút cam tâm.

Đá rồi lại đá, nơi đáy lòng nổi lên một nỗi chua xót, khóe mắt trở nên ẩm ướt, áp lực nơi lồng ngực lại một lần nữa khiến đầu ngón tay trở nên đau đớn. Trong khoảnh khắc như không chịu được nữa, cô ngồi xổm xuống một góc tường khóc nức.

Nhưng vì sao lại khóc, mãi cho đến khi về đến nhà cô cũng không hiểu rõ được.

Bên ngoài cửa sổ tất cả đèn đường đã bật sáng, ánh sáng kéo dài đến nơi xa xa, kéo thành hàng dài trong bóng đêm tạo nên cảnh sắc đẹp đẽ động lòng người.

Đã qua tám giờ tối, trong cửa hàng Jessie's gần như không còn khách, lại một lần nữa Thị Y Thần để mọi người tan làm sớm, chỉ còn mình cô ở lại.

Cô như thường lệ loay hoay với đồng người mẫu trong tủ kính, chậm rãi mặc áo cưới mới cho chúng. Lúc thay xong, cô như một kẻ ngốc cứ ngây dại đứng nhìn hết con người mẫu này đến con người mẫu khác, tuy chúng đều không có sinh mệnh, nhưng khi mặc áo cưới lên người, chúng như được ban cho sinh mệnh, chạm đến trái tim người khác. Cho tới nay, cô luôn cố gắng làm một nhà thiết kế mang đến những bộ váy cưới đẹp nhất ôi cô dâu của mình, nhưng bản thân lại không có cơ hội mặc nó. Những ngày sau đó, Lục Thần Hòa như biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Hơn nửa tháng, cô giống như một ngọn cỏ nhỏ giữa trưa hè, tinh thần uể oải, ngày nào cũng muốn ngủ đến khi mặt trời lên ới rồi giường.

Mỗi ngày đều ngồi nhìn điện thoại di động, tựa như đang mong đợi gì đó, nhưng tiếng chuông quen thuộc không còn vang lên nữa. Cô liếc nhìn mục liên lạc, ba chữ "Bệnh thần kinh" lọt vào tầm mắt, tay cô khẽ run, có chút do dự, nhưng vẫn không xóa dãy số quen thuộc nằm trong mục liên lạc bất cứ lúc nào cũng có thể xóa đi này.

Từ tận đáy lòng, cô không muốn thừa nhận, giao dịch giữa cô và anh cứ kết thúc như vậy.

Bà Thị dường như phát hiện ra điều gì đó bất thường, truy hỏi có phải Thị Y Thần đang cãi nhau với Lục Thần Hòa không, cô định nói chuyện gì đó êm tai cho qua chuyện, nhưng lời nói ra lại biến thành Lục Thần Hòa phải ra nước ngoài giao lưu kỹ thuật.

Thị Y Vân sau khi nghe được lời nói dối của cô thì liên tục cười nhạt, mượn cơ hội này để xát thêm một lớp muối lên người Thị Y Thần: "Kế hoạch của tôi vẫn còn chưa bắt đầu, chị đã kết thúc rồi, xem ra tôi đã đánh giá cao chị rồi. Chị biết không? Thị Y Thần, chị thất bại hết lần này đến lần khác trên con đường tình yêu, cho dù có cố gắng bỏ dậy thì cũng sẽ tiếp tục vấp ngã thảm hại thôi, biết như thế mà vẫn tiếp tục sai lầm, là bởi vì chị không có lòng kiên định. Biết vì sao tôi là kẻ thứ ba chen chân vào nhưng hết lần này đến lần khác đều thành công không? Bất cứ chuyện gì, chỉ cần có chút gió thổi qua là ngọn cỏ như chị lại bị lay động. Vương Tiễn Huy và Ngụy Côn, hai tên vô dụng này không nhắc đến cũng được, Cao Minh Dương là ví dụ tốt nhất, mặc dù tôi nhúng tay vào, nhưng anh ta vẫn chưa chịu buông tay chị. Chị biết Cao Minh Dương đau khổ biết nhường nào không? Chị thì vui vẻ, nhưng lại không đáp lại. Lúc anh ấy uống say nói rất nhiều, dù chị là bạn gái anh ấy, nhưng anh ấy lại không cảm nhận được chị yêu mình. Tôi với anh ấy vốn dĩ chẳng xảy ra chuyện gì cả, nhưng dần dần tôi lại là người sánh bước cùng anh ấy, một người đàn ông tốt như vậy tại sao lại đi yêu một người phụ nữ ngu ngốc nhất gan như chị? Chị thà rằng buông bỏ tất cả, cũng không thể chấp nhận bất cứ tỳ vết nào trong tình yêu, nói dễ nghe một chút chị là người rất

nhút nhát trong tình yêu, không dám đối mặt hiện thực chỉ có thể trốn tránh, nói khó nghe chính là chị là người ích kỷ chỉ biết yêu bản thân mình, quá tự bảo vệ bản thân, thật ra chị căn bản chẳng yêu ai cả, phải nói là vốn dĩ chị chẳng biết cái gì gọi là yêu. Cứ tiếp tục như thế này, tôi chẳng muốn tiếp tục chơi đùa với một người như chị nữa. Thị Y Thần, chị nói, tôi phải làm gì với chị đây?”

Thị Y Thần lạnh lùng nhìn Thị Y Vân, rất lâu sau, thật sự rất muốn tát cô ta một cái. Thế nhưng giống như lời nói sắc bén đến tận nhũn của Thị Y Vân, đúng là trong lòng cô bị lời nói cay độc này đả kích, trái tim như bị vùi dập tan nát. Cô nhìn vết thương khắp người đang không ngừng bị xé rách, chảy máu, sinh mủ, hư thối... Cô không thể nói lời nào đáp trả lại Thị Y Vân, bởi vì cô vốn dĩ giống như lời Thị Y Vân đã nói...

Sở dĩ ngày nào cô cũng tan làm trễ như vậy, chính là không muốn về nhà, bởi vì đối mặt với những nghi vấn của mẹ, cô càng thêm khổ sở. Cô không biết về đến nhà mình có thể làm được gì, ít ra ở đây, cô có thể làm được rất nhiều chuyện, cho dù chỉ là hết lần này đến lần khác sắp xếp lại những bộ trang phục trong cửa hàng.

Cô ép buộc bản thân không được nghĩ nữa, thế nhưng càng muốn quên đi một người lại càng suy nghĩ về người đó. Đau khổ dần vật tấp tụ dần nơi đáy lòng, thấm thấu qua da thịt đến đau đớn, nơi nào cũng là vết thương. Vết thương này không ngừng liếm qua khiến cô cảm nhận được mùi vị đắng chát, khiến cô cảm thấy rất mệt mỏi, như sắp chết đi...

Chuông gió trên cửa kính nhẹ nhàng vang lên, cắt đứt suy nghĩ của cô.

“Thật ngại quá, đã hết giờ làm việc rồi.” Cô mệt mỏi nói không ra hơi, khi thấy Lục Giai Ngưng đứng ở cửa, lập tức kinh ngạc.

Lục Giai Ngưng nói: “Có rảnh không?”

Cô lãnh đạm nói: “Có chuyện gì nói thẳng ra đi.” Dù sao không có chuyện gì sẽ không lên diện tam bảo.

Lục Giai Ngưng nhướn mày, bộ dạng cũng giống Lục Thần Hòa lắm: “Bố tôi muốn nói chuyện với cô, sẽ không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, ngay tại bãi đậu xe cách đây không xa lắm.”

Hơn nửa tháng trước mới vừa giở giọng kẻ có tiền, vậy mà giờ đến nhanh thế sao.

Cô sửa sang lại người mẫu trong tiệm, cầm túi xách, sau khi khóa cửa tiệm xong, không nói lời nào đi theo Lục Giai Ngưng đến bãi đậu xe.

Đi thẳng về phía một chiếc xe màu đen có rèm che, Lục Giai Ngưng ra hiệu bảo cô ngồi vào đó.

Thị Y Thần mở cửa xe, bên trong xe chỉ có mỗi Lục Trường Kính, vẻ mặt nghiêm nghị ngồi ngay ngắn phía sau. Cô lễ phép chào hỏi, sau đó chậm rãi ngồi vào đó.

Lục Trường Kính vẫn im lặng, một lúc lâu mới mở miệng, giọng điệu cường thế: “Tôi không biết con trai tôi nhìn trúng điểm gì ở cô?”

Thị Y Thần vốn không muốn lên tiếng trả lời, thế nhưng thời gian lâu như vậy khiến sự tức giận trong con người cô dần tích tụ, Thị Y Thần phản xạ theo bản năng, lạnh lùng mỉa mai nói: “Có lẽ là điểm đáng ghét này của cháu.”

“Cái con nha đầu vô lễ này, cô có biết mình đang nói chuyện với ai không?” Lục Trường Kính chau mày.

“Xin lỗi, nếu như chủ tịch hôm nay đến tìm tôi, chỉ là muốn nhục nhĩ cháu, khiến cháu khó xử, cháu nghĩ mình có quyền từ chối.” Cô lễ phép lên tiếng chào ông, ý muốn xuống xe.

Lục Trường Kính có cảm giác như mỗi cơ trên mặt, trên cơ thể mình đều đang nhảy nhót, ông gắng gượng nhin nổi bực tức chực trào ra khỏi lồng ngực xuống: “Đợi một chút!”

Thị Y Thần đã bước một chân ra khỏi xe, vẫn dừng lại.

“Tôi muốn cô giúp tôi một chuyện.” Thái độ của Lục Trường Kính vẫn uy nghiêm như trước.

Thị Y Thần hơi ngạc nhiên quay đầu nhìn ông ta.

“Tôi muốn cô giúp tôi thuyết phục Thần Hòa, khuyên nó quay về Hải Hâm làm việc. Nếu cô có thể thuyết phục được nó, chuyện của cô và nó, sau này tôi sẽ không nhúng tay vào nữa.” Giọng nói của ông chợt trở nên yếu hèn.

Khi Giai Ngưng hoàn thành nhiệm vụ ông giao cho, Lục Trường Kính cho rằng Thần Hòa sẽ vì cô gái này đến tìm ông lý luận một phen, thế nhưng ông đợi một thời gian dài, cũng không đợi được, nhận được tin tức báo rằng ngày hôm sau anh đã lên máy bay đến Italy, để sửa một đôi giày cao gót. Lục Trường Kính ngoại trừ thấy con trai mình yêu quý cây nông nghiệp, ông chưa bao giờ thấy con trai có sở thích nào khác, huống hồ là giày cao gót? Không cần phải nói, nhất định là vì nha đầu ở trước mắt này. Ngay cả Đường Di cũng không lọt được vào mắt Thần Hòa, chứng tỏ mắt nhìn của tên nhóc đó phải cao thâm hơn, soi mói nhiều hơn nữa mới phải, vậy mà hết lần này đến lần khác lại nhìn trúng nha đầu Thị Y Thần này, ông hoàn toàn không thể nhìn ra được cô nhóc này có gì hấp dẫn ánh mắt của con trai mình. Xét về nhan sắc, gia thế, chỉ có thể thuộc vào bậc trung. Nhưng Giai Ngưng nói cho ông biết, trên người cô gái này có sự cao ngạo giống với Thần Hòa, đây là thứ chẳng ai phá hỏng được cũng không thể nào thay đổi được.

Lúc đầu ông không tin, ông cho rằng Thần Hòa nhất định sẽ tìm ông để nói cho ra lẽ, nhưng không ngờ anh lại bay đến Italy, lúc này Lục Trường Kính không thể không thừa nhận, ông đối với đứa con trai này, bây giờ ông không thể khống chế được nữa. Giống như trước đây, ông phản đối việc Thần Hòa đến với nông nghiệp, mặc dù ông chế tài kinh tế của anh, nhưng vẫn không thể làm gì được anh. Tiểu tử thối đó không sợ khổ chẳng sợ cực, tự lực cánh sinh. Không thể dùng bất cứ biện pháp nào để uy hiếp được anh, nếu như dùng cưỡng bức dọa nạt hay thủ đoạn với nha đầu này, cũng không thể ngăn cản sau này Thần Hòa đi tìm người thứ hai thứ ba, thậm chí không có hứng thú với phụ nữ nữa. Vì thế, Lục Trường Kính mới tìm đến cô nhóc này, hy vọng cô có thể thuyết phục con trai ông từ bỏ nông nghiệp, trở lại Hải Hâm. Tuổi của ông đã cao, Thần Thụy còn nhỏ, chỉ dựa vào một đứa con gái như Giai Ngưng chống đỡ, thực sự quá vất vả.

Thị Y Thần nhìn ông vẻ khó tin, không nhận được cười thành tiếng, sau cùng lãnh đạm nói: “Xin lỗi, cháu không thể giúp được chủ tịch. Đừng nói không thể giúp, cho dù giúp được, cháu cũng không giúp chủ khuyên anh ấy từ bỏ công việc của mình. Bởi vì cho đến bây giờ chủ tịch cũng không hiểu được con của mình. Chủ tịch không biết anh ấy yêu quý cây nông nghiệp đến nhường nào, chủ không hiểu được ngoài cảm giác kiêu ngạo và hãnh diện khi nhìn những cây lúa trưởng thành còn có cả cảm giác no ấm trong đó. Trước đây cháu cũng không hiểu, nhưng bây giờ cháu đã hiểu được ý nghĩa trong lời nói của anh ấy, khi nhìn thấy lúa chín sẽ có cảm giác ấm no, bởi vì đối với nghèo người mà nói, lương thực chính là hạnh phúc, ấm no chính là hạnh phúc. Thứ anh ấy theo đuổi cũng chỉ là cảm giác hạnh phúc đơn giản này thôi, xin lỗi, để chủ tịch thất vọng rồi, không giúp được chủ.”

Nói xong, cô xuống xe.

Sắc mặt của Lục Trường Kính hết sức khó coi. Ông không ngờ cô nhóc này lại không hề nể mặt mà từ chối ông, càng không ngờ là Thần Hòa say mê với nông nghiệp, là vì tìm kiếm thứ hạnh phúc đơn giản này.

Lục Trường Kính siết chặt nắm tay...

Thị Y Thần đi hai bước, đột nhiên lại quay đầu lại bổ sung: “Được rồi, sau này chú không cần tìm cháu nữa, cũng không cần phải lo lắng cháu và Thần Hòa sẽ tiến triển thêm bước nữa, cháu có ý đồ bước chân vào nhà họ Lục. nửa tháng trước cháu và anh ấy, vào buổi chiều sau khi con gái chủ tịch đi khỏi chúng cháu đã chia tay rồi. Thế nên chủ tịch không cần phải lo lắng, cũng không cần phải lãng phí nhiều sức lực lên người cháu nữa, cháu chỉ là một người bình thường chẳng có chút ảnh hưởng nào cả.”

Lục Trường Kính nghe cô nói thế, hết sức bất ngờ. Nếu nói đã chia tay, Thần Hòa sao còn muốn bắt chấp như thế, bay đến Italy chỉ vì một đôi giày.

Ông nói: “Lúc đầu tôi cũng rất thích cô, nếu chỉ vì chuyện hôm đó mà cô chia tay với nó, tôi đúng là đánh giá cô quá cao rồi. Cho dù khi đó có chuyện gì ngăn cản, hai người thật lòng yêu nhau sẽ không vì bất kỳ người nào mà ngừng cố gắng, ngay cả nỗ lực cô cũng không muốn, cô như vậy không biết có tư cách gì khiến nó thích cô.”

Thị Y Thần lại một lần nữa dừng bước.

Nơi lồng ngực lại một lần nữa như có vật gì đó đập vào.

Lục Giai Ngưng lướt qua cô, dừng một chút, muốn nói lại thôi, sau cùng không nói gì trực tiếp bước lên xe. Chiếc xe nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Thị Y Thần giống như một con rối, đứng ngây dại ở bãi đậu xe.

Trong đầu không ngừng nhớ lại những lời Lục Trường Kính nói trước khi đi: “Thậm chí nga cả nỗ lực cô cũng không muốn, cô như vậy không biết có tư cách gì khiến nó thích cô.”

Cô phải nỗ lực thế nào đây?

Tất cả mọi người cho rằng cô và Lục Thần Hòa là thật sự đến với nhau, nhưng chỉ mỗi mình cô biết rõ mọi thứ chỉ là giả dối. Biết rõ là giả, biết rõ không có khả năng, cô phải nỗ lực thế nào đây? Biết rõ không thể nào có kết quả, lẽ nào muốn cô đi nói với anh rằng cô thích anh, không muốn kết hôn giả với anh, thật lòng muốn kết hôn với anh? Lẽ nào đây gọi là nỗ lực?

Thậm chí đến bây giờ cô cũng không hiểu rõ trái tim mình như thế nào nữa...

Không nhớ được đã bao đêm rồi, lại một đêm thức trắng.

Trời tờ mờ sáng, cô chỉ vào vành mắt thâm quầng đã tỉnh táo, nói chính xác hơn là bị “Kinh nguyệt” vậy gọi mới tỉnh ngủ.

“Kinh nguyệt” là một thứ tồn tại rất kỳ diệu, khi bạn vui vẻ, nó sẽ khiến bạn khi vui vẻ phải chịu sự vui vẻ trong đau khổ, khi bạn đau khổ, nó vẫn sẽ kiên trì âm thầm biến sự đau khổ của bạn càng đau khổ hơn.

Thị Y Thần nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức, mới hơn sáu giờ, hiếm khi mới thức sớm thế này. Cô ti hí mắt, ngáp dài, vuốt cái bụng căng đau đớn mệt mỏi đi vào toilet. Thông thường khi “Kinh nguyệt” đến thăm, cô thà chịu khổ chống cự chứ không quay lại ngủ tiếp nữa. Rửa mặt chải đầu xong, cô tựa người vào cửa, có cảm giác khung cửa rung động.

“Hôm nay lão nương làm riêng cho con một nồi cháo gà hầm nấm, biết con gần đây mắc bệnh tương tư chịu nhiều khổ cực, nhanh ăn đi.” Bà Thị bưng một chén cháo gà hầm nấm từ trong phòng bếp đi ra.

Cháo gà hầm nấm chính là món sở trường của mẹ cô, rất khó để ăn được món này, mỗi lần muốn ăn phải phụ thuộc vào tâm trạng của mẹ cô. Cô cho rằng sự hiểu thảo của mình cảm động trời đất, hóa ra trong khoảng thời gian này mẹ cô vì tưởng rằng cô nhớ Lục Thần Hòa mới làm vậy.

Mẹ cô lầm tưởng rằng cô vì nhớ nhung khổ sở nên sinh bệnh tương tư, thế nhưng cô không thể không thừa nhận, gần như ngày nào cô cũng nghĩ đến Lục Thần Hòa. Vừa nhớ tới anh, không chỉ có bụng, cả trái tim cũng đột nhiên co thắt, càng đau đớn hơn.

73. Chương 75: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (3)

Bà Thị nhìn gương mặt trắng nhợt không có chút máu của cô, chỉ biết là “bạn tốt” lại ghé thăm, nên an ủi: “Không muốn cuộc sống tháng nào cũng như sắp chết thế này thì con mau kết hôn đi, nhanh chóng sinh con. Phụ nữ một khi đã kết hôn sinh con rồi, sẽ không bao giờ đau đớn nữa.”

Nơi cổ họng của Thị Y Thần như bị chì nặng chặn lại, bịt kín đến khó chịu. Trước đây khi mẹ cô nấu cháo gà hầm nấm, lúc nào cũng cướp lấy để uống, nhưng hôm nay lại giảm phải hai chữ “kết hôn” nhạy cảm này, khó mà tiêu hóa được. Cô như không quan tâm dùng thìa khuấy bát cháo, mệt mỏi nói: “Mẹ nói kết hôn là kết hôn, cứ như chuyện kết hôn chuyện dễ làm nhất trong thiên hạ này vậy. Tìm một người đàn ông để yêu đã phiền lắm rồi.”

Bà Thị là ai, kỳ thực đã sớm nhìn ra mọi chuyện. Trông cái dạng dở sống dở chết của cô hơn nửa tháng nay, còn gạt bà là Tiểu Lục ra nước ngoài trao đổi kỹ thuật, bà mà tin thì đến ma cũng có thật rồi, rõ ràng là đang cãi nhau với Tiểu Lục.

“Ôi giờ, lời này có cảm giác như con đang cãi nhau với Tiểu Lục ấy nhỉ? Thảo nào mấy hôm nay bộ dạng cứ như dờ sống dờ chết trách móc ai, người không biết còn tưởng mẹ ruột con chết nữa.”

“Con có trách móc gì đâu?” tai Thị Y Thần nóng lên, quả nhiên không thể qua mắt được hỏa nhãn kim tinh của mẹ cô. Đề tài này, nhất định không thể nói tiếp, cứ tiếp tục thế này đừng nói là có “đến tháng”, ngay cả khi không có cô cũng sẽ bị mẹ đá kích đến nổi kinh nguyệt kéo đến máu chảy thành sông.

“Hừ, có giận dữ hay không con cứ đi soi gương sẽ biết. Kết hôn vốn là chuyện rất dễ dàng, chỉ có điều bây giờ bọn trẻ tui con ham công việc. Con thì cả ngày bày ra cái gương mặt khó ưa, ai mà chịu được? Tiểu Lục người ta nhẫn nhịn nổi, mới mặc kệ con muốn làm gì thì làm. Còn nói gì mà ra nước ngoài tu nghiệp, con lừa ai đấy? Con tưởng lão nương đây là một người ngu ngốc để dụ sao? Là con tự đi vào ngõ cụt, lại tỏ vẻ như vậy, có thể giả đi được thì quỷ cũng xuất hiện.”

“Con nào đâu phải như mẹ nói?! Anh ta không chịu nổi thì thôi, con với anh ta cũng không thể nào.” Nói rồi, nước mắt của cô không kiềm chế được dâng lên, nước mắt nhanh chóng lấp đầy hốc mắt. Dù cô có nén nhịn đến đâu cũng không thể ngăn được nước mắt rơi vào bát.

“Giả vờ cứng cỏi, con có chí khí như vậy! Vậy con khóc vì cái gì?”

Dù sao ngày nào cô chưa kết hôn, ngày đó đều phải chịu sự trách móc của mẹ, cô thật sự không chịu nổi. Cô ra sức khịt mũi, mặc kệ cháo nóng đến đâu, cô bưng bát cháo uống từng hớp đến sạch. Chưa được ba phút, cả chén cháo đã nằm gọn trong bụng Thị Y Thần.

“Con đi siêu thị mua đồ.”

“Siêu thị bây giờ rười mới mở cửa, bây giờ còn chưa được sáu giờ rưỡi, con mua đồ ở đâu?”

“Cửa hàng tiện lợi mở cửa hai mươi bốn giờ.”

“Tiện tiện tiện, tiện cái đầu con ấy! Ngoại trừ chạy trốn ra con không còn biết làm gì à? Chẳng có chút tiền đồ.” Bà Thị nói mãi khiến cô không thể chống đỡ được, bất chấp mặc quần áo vào, cầm điện thoại di động, nhanh chân chạy ra khỏi nhà.

Gió mang hơi lạnh thổi đến, cô không khỏi rùng mình. Nước mắt trên mặt còn chưa khô ghim vào da lạnh buốt, cô dùng tay xoa xoa gương mặt, hít mấy hơi thật sâu, cố gắng điều chỉnh nỗi buồn phiền đang đè nén nơi lồng ngực.

Đã là cuối thu, khí trời càng ngày càng lạnh, gió thổi qua, lá vàng trên những nhánh cây, tung bay xào xạc, lẫn lộn bụi tàn. Bốn mùa trong năm, cô ghét nhất là mùa đông, mỗi lần vào cuối thu, lá cây tàn lụi rơi rụng lá tả, đáy lòng lại có cảm giác buồn bã thê lương, bởi vì khung cảnh này báo trước rằng mùa đông sắp đến, cả người cô đều như đóng băng.

Hai tay Thị Y Thần khoanh lại không ngừng xoa bóp, muốn cơ thể ấm lên một chút.

Đi mãi đi mãi, tầm mắt bị chặn lại, bóng dáng thon dài quen thuộc đang đứng cạnh chiếc xe cách đó không xa, cô kinh ngạc dừng lại, bao nhiêu xót xa chất chứa trong lồng ngực bỗng chốc biến mất chẳng còn chút tăm hơi, bụng cũng không đau nữa, đổi lại là sự kích động khó có thể nói thành lời.

Lục Thần Hòa mang theo vẻ mặt cực kỳ mệt mỏi, trong tay kẹp một điều thuốc, ngón tay thon dài thỉnh thoảng búng vào điều thuốc để làm bay lớp tro tàn, khói thuốc lơ lửng xung quanh chậm rãi lan tỏa.

Con người đen khê nhướng, anh trông thấy cô.

Thị Y Thần cố gắng dùng ngón tay bấm vào cánh tay, cảm giác đau đớn nhanh chóng truyền đến báo cho cô biết rằng đây không phải do cô còn chưa tỉnh ngủ, cũng không phải đang nằm mơ. Trong phút chốc, tâm tư của cô rối loạn giống như mây sợi tóc lộn xộn mỗi buổi sáng khi mới rời giường.

Cô chậm chậm bước đến trước chiếc xe, ngược mắt nhìn anh, gương mặt anh tuần vốn sạch sẽ lúc này có phần tiêu tụy, cằm lúng phúng mấy sợi râu mới mọc, tinh thần mệt mỏi nhưng lại không mất đi sự gợi cảm.

“Anh...” Cô kinh ngạc nhìn anh, chớp mắt sững sờ như không tin được, “Mới sáng sớm anh đứng trước cửa nhà tôi làm gì thế?”

“Từ tối hôm qua.” Giọng nói của anh khàn khàn khô khốc.

Cô lập tức ngăn ra. Hóa ra bộ dáng khổ sở chán chường hiện giờ của anh là do không ngủ? Đáy lòng như là bị vật gì hung hăng đánh vào, cực kỳ khó chịu. Cô cất cao giọng, giận dữ nói: “Không phải anh đã đi hơn nửa tháng rồi sao? Nếu đã đi rồi, hôm nay còn tới làm gì?”

Anh cúi đầu nhìn xuống đất, không trả lời, ngón tay thon dài búng vào tàn thuốc. Bỗng dưng, người không ngừng ho khan hai tiếng.

Thấy bộ dạng này của anh, cô đau lòng cắn môi, oán trách: “Anh không ngồi trong xe đợi được sao? Đứng bên ngoài cả buổi sáng, không bệnh cũng thành có bệnh.”

Đôi mắt sâu thẳm bỗng chốc lóe sáng, anh khẽ cong khóe môi nói: “Em đang quan tâm anh sao?”

Rõ ràng cô chỉ sợ anh lại lăn ra ngất xỉu như sáng hôm đó, sau đó cô lại phải theo vào bệnh viện làm lao động khổ sai.

“Ai rảnh rồi đi quan tâm anh? Mặc kệ anh!” Cô liếc anh một cái, muốn bỏ đi.

“Anh cho rằng em sẽ rất nhớ anh, hơn nửa tháng này vì nhớ anh mà mất ngủ.” Anh che miệng, lại bắt đầu ho khan.

Bị nói trúng tâm sự, cô khẽ nguyên rủa một tiếng: “Ôi ngại quá, không có người thần kinh như anh làm phiền mỗi ngày, nửa tháng nay chị đây ngày nào cũng ngủ rất ngon! Ngủ-rất-ngon! Anh thật quái lạ...” Cô cường điệu nói, vừa nói xong, một cơn chua xót từ đáy lòng lại dâng lên. Chết tiệt! Sao hôm nay cô cứ muốn khóc hoài thế này?

Anh thấy nước mắt của cô bỗng nhiên lăn dài, không khỏi nhếch môi khẽ cười thành tiếng: “Hóa ra là nhìn thấy anh nên mừng đến chảy nước mắt sao?”

Anh vươn tay, dịu dàng lau đi nước mắt của cô.

Cô xấu hổ đẩy ra, dùng sức lau nước mắt.

“Hm, mới hơn nửa tháng không gặp, hai cái đốm gấu trúc trên mặt vừa đen vừa lớn ra, còn nói ngủ ngon?”

Cô vừa nghe xong, vội vã đến gần chiếc xe, cúi người xuống nhìn vào kính xe, quả nhiên, hai con mắt đen sì cứ như gấu trúc. Phụ nữ chỉ cần mất ngủ là mọi hậu quả đều hiện ra trên mặt chẳng thiếu thứ gì.

“Nếu như cả đêm qua anh đứng ở đây chỉ vì muốn chăm chọc tôi làm vui vậy thì tạm biệt!”

Anh đưa tay ra nắm lấy cổ tay cô: “Anh đến là để đòi nợ, trách nhiệm và nghĩa vụ phải thực hiện, em vẫn chưa thực hiện mà.”

Cô nhìn anh chằm chằm: “Tôi nợ anh cái gì? Chuyện muốn nói lúc trước tôi đã nói rõ rồi, hơn nữa anh đã quay đầu bỏ đi, thời gian không chờ đợi.”

“Ngại quá, anh làm việc chưa bao giờ bỏ dở nửa chừng, trong từ điển không có bốn chữ “lâm trận bỏ trốn”.” Nói xong, anh lại ho khan mấy tiếng.

“Trong từ điển của tôi có.”

“Vậy bây giờ em tự mình lật lại xem.” Anh nhanh chóng ném điều thuốc trên tay xuống, sau đó kéo cô lại trước người mình, tay nắm lấy cằm của cô, buộc cô phải nhìn anh, đôi mắt trong trẻo u tối hiện lên vẻ uy hiếp.

Anh ta lại nữa rồi...

Cả người cô bị anh vây kín không thể động đậy, chống cự một lúc, cuối cùng đành phải buông vũ khí đầu hàng: “Anh muốn làm gì?”

Anh nhẹ nhàng in lên trán cô một nụ hôn, giọng nói khàn khàn, trong nháy mắt chuyển trọng tâm vấn đề: “Anh đói bụng.”

“Tôi mới ăn xong.”

“VẬY NHÌN ANH ĂN.”

Im lặng, không phản kháng, không cự tuyệt.

“Bây giờ mới ngoan, cái cổ không phải là sở trường của em.” Anh buông tay, buông cô ra, thân mật vỗ đầu cô, giống như đang nuông chiều một con thú cưng.

Anh kéo tay cô, nhét vào trong xe, sau đó ngồi vào, trong xe đóng kín, không khí ẩm áp lập tức thể chỗ cho cái giá rét bên ngoài, có lẽ do vừa nóng lại vừa lạnh kích thích, khiến anh không ngừng ho. Cô cau mày, lo lắng hỏi: “Anh...có ổn không?”

Anh khẽ gật đầu, chậm rãi khởi động xe, sau đó lái xe đến quán mì trứng tôm Ma Cau lần đầu tiên hai người hẹn nhau đi ăn. Anh vẫn gọi món mì trứng tôm Ma Cau quen thuộc, cô làm theo lời anh nói ngồi nhìn anh ăn mì một cách ngon lành.

Giao dịch giữa hai người bắt đầu từ cửa hàng này, hơn nửa tháng trước cãi nhau, cô vốn tưởng rằng mối quan hệ giữa họ cứ thế mà chấm dứt, anh lại đột nhiên xuất hiện, đứng dưới nhà cô cả đêm không kêu than một tiếng, tuyên cáo là đến đòi nợ. Bây giờ cô im lặng cùng anh ngồi ở đây, có nên chấp nhận tiếp tục giao dịch không?

“Aiz, Thị Y Thần, anh gọi điện thoại cho em, nhưng điện thoại của em cứ báo ngoài vùng phủ sóng suốt, có phải em cho anh vào danh sách đen rồi không?”

Hơn nửa tháng này anh có gọi điện thoại cho cô? Cô mở điện thoại ra xem, trong nhật ký liên lạc hoàn toàn không có hiển thị, quả nhiên, số điện thoại bị cho vào danh sách chặn. Chợt nhớ lại hôm cãi nhau đó, cô ngồi xổm dưới gốc tường khóc thật lâu, sau khi đứng dậy việc đầu tiên cô làm đó chính là cho số điện thoại của anh vào danh sách chặn. Chả trách hơn nửa tháng nay, cô vẫn hay nhìn chằm chằm vào điện thoại nhưng vẫn không thấy tin nhắn hay cuộc gọi nào. Cô lại quên mất chuyện này...

“Anh gọi đến nhà em, cũng không ai bắt máy. ”

“Anh gọi khi nào?”

“Mấy ngày trước, khoảng bảy tám giờ sáng.”

Cô nhớ lại: “Bảy tám giờ sáng mấy ngày trước... Hình như có tiếng điện thoại vang lên, nhưng mẹ tôi nói là một dây số lạ, mẹ tôi nói có thể là điện thoại để lừa gạt, không lẽ người đó là anh?”

“Dây số lạ là bởi vì khi đó anh ở nước ngoài.”

“Anh ở nước ngoài?! Anh biến mất nhiều ngày như vậy đều ở nước ngoài?”

“Ừ.” Chỉ để sửa một đôi giày, hôm qua mới từ Italy về, vừa xuống máy bay anh liền lái xe đến tìm cô, cho đến bây giờ không ai khiến anh quan tâm lo lắng giống như cô. Anh nghĩ, bản thân mình giống như cô đã nói vậy, một người điên thích cô.

Thị Y Thần ngơ ngác nhìn anh. Cô như một nhà tiên tri, lừa gạt mẹ nói anh đang tu nghiệp ở nước ngoài, kết quả Lục Thần Hòa thật sự ở nước ngoài. Chả trách không đến tìm cô.

“Nếu lần sau em còn dám cho số điện thoại của anh vào sổ đen, anh sẽ mang em...khụ...khụ...” Nói được một nửa, anh lại không ngừng ho khan.

“Anh cứ từ từ không được sao?” Cô dùng tay vỗ nhẹ lưng anh.

Anh chỉ vào đĩa mì trứng tôm trước mặt, nói: “Ăn sạch không chứa lại dấu vết.”

“Lưu manh.”

“Tư tưởng của anh đúng là càng ngày càng xấu xa.”

Gò má của cô bỗng dưng đỏ lên.

“Sáng sớm em đã ra ngoài, muốn đi đâu?” Cuối cùng anh cũng ăn xong ưu nhã lau miệng.

“À, muốn đi mua ít đồ.” Rốt cuộc cô cũng nhớ ra sáng sớm cô ra ngoài là muốn làm chuyện chính đáng “Đi thôi, anh đi mua đồ với em.”

“Hôm nay anh không cần đi làm à?”

“Hôm nay nghỉ.” Nói xong, anh lại ho khan dữ dội.

“Tôi nói mà, cái này là do sáng sớm đã đứng ngoài xe, không có bệnh thì cũng bị lạnh mà ngã bệnh. Có phải đàn ông bọn anh nghĩ rằng ngã bệnh là một chuyện rất vinh quang? Cố gắng gánh bệnh để chứng tỏ mị lực đàn ông?” Cô nhúu chặt mày, tức giận vì anh không biết thương bản thân mình, “Nếu anh mà ngãt như lần trước, đừng hy vọng tôi sẽ chăm sóc anh.”

Anh mím môi, khẽ cười, đi về phía xe.

Lục Thần Hòa mở cửa xe giúp cô, Thị Y Thần nhìn thân thể bệnh hoạn của anh, so với “dì cả” của mình ghé thăm chỉ hơn chứ không kém, nói: “Để tôi lái cho, anh ngồi ghế lái phụ đi.”

Anh chớp mắt nhìn cô rồi gật đầu, hai người đổi vị trí.

74. Chương 76: Chợt Ghét Chợt Nhớ Chợt Vui Chợt Buồn (4)

Chương 76: Chợt ghét chợt nhớ chợt vui chợt buồn (4)

Xe chạy được một đoạn, cô nhìn thấy một cửa hàng tiện lợi ven đường: “Chờ một chút, tôi đi mua ít đồ.”

Thị Y Thần chậm rãi cho xe vào ven đường, đang chuẩn bị xuống xe thì đột nhiên bị anh đè lại: “Mua cái gì? Để anh đi, em cứ ngồi đây chờ đi.”

“Ồ... Không cần! Anh không khỏe, tôi tự mình đi mua là được rồi.” Cô vuốt mồ hôi! Loại đồ thể này sao có thể để anh đi mua được?

“Em cứ đợi ở đây là được rồi, muốn mua cái gì?” Anh vẫn cố chấp.

Kinh nghiệm nói cho cô biết, mỗi lần đôi co với anh, cô nhất định sẽ là người bại trận.

“Tôi muốn mua băng cá nhân...” Khóe miệng cô giật giật, suy nghĩ hồi lâu, mới nghĩ ra được một từ ưu nhã như vậy.

“Băng cá nhân? Em bị thương ở đâu?” Anh nhúu mày, theo bản năng nắm tay cô, xem xét cẩn thận. Ngón tay của cô tuy trắng nõn nhỏ nhắn, nhưng móng tay lại nhẵn nhụi, không có bất kỳ thứ trang sức gì, không giống như chị em phụ nữ thích sơn móng tay sắc sỡ mà từ trước đến giờ anh biết. Đầu ngón tay cũng không có vết thương gì rõ ràng, chỉ có rách da một tí bằng đầu lỗ kim.

Bị anh thân mật nắm tay, cô ngượng ngùng, lúng túng rút tay về, cười gượng hai tiếng: “Loại băng tôi muốn mua hơi lớn một tí.” Cô lấy tay mô tả kích thước của loại này, khoảng ba mươi cm.

“À, em đợi là được rồi.” Anh chớp mắt, mang theo nghi hoặc, sau đó xuống xe.

“Này... Đi nhầm chỗ rồi...” Trơ mắt nhìn anh đi vào hiệu thuốc bên cạnh cửa hàng tiện lợi, miệng cô không nhận được cứ giật liên hồi.

Trời ạ! Quên đi, nếu như anh mua băng cá nhân về thật thì cô cũng đành dán vào vậy.

Lục Thần Hòa đi vào hiệu thuốc, nhân viên bán hàng nhiệt tình bắt chuyện: “Chàng trai, cậu cần mua thuốc gì?”

“Tôi muốn mua băng cá nhân, lớn khoảng thế này.” Anh làm”> động tác dựa theo kích thước Thị Y Thần đã nói, ra dấu cho nhân viên bán hàng xem.

Nhân viên bán hàng là một chị gái khoảng bốn năm mươi tuổi, nhìn động tác của anh một hồi, cau mày nói: “làm”> gì có loại băng cá nhân nào lớn vậy? Band-aid, hay Vân Nam bạch được cũng đâu lớn đến vậy, lớn nhất thì cũng chỉ là thuốc dán thôi, không có loại lớn như cậu nói ” Chị bán thuốc mang cả ba loại băng dán ra.

“Bạn gái của tôi làm”> động tác thế này.” Lục Thần Hòa nhớ đến biểu hiện là lạ của Thị Y Thần, có chỗ nào đó không đúng, “Hay là có loại size đặc biệt?”

Chị gái nhìn dáng vẻ bối rối của Lục Thần Hòa, đột nhiên hiểu ra, cười nói: “Tôi biết bạn gái cậu muốn mua gì rồi?Thứ cậu cần ở bên kia.” Chị gái chỉ tay vào kệ hàng sâu nhất bên trong.

Anh bước theo, nhìn một loạt đồ dùng vệ sinh, trầm mặc rất lâu.

Đây là những thứ gì?Đúng là loại băng dán cực lớn. Tuy anh biết phụ nữ đến tháng đều phải dùng thứ này, thế nhưng không ngờ lại đa dạng đến vậy. Hàng ngày”>?Ban đêm?Tơ tằm mềm mại?Khô ráo? Có cánh? 240mm?280mm? 350mm? 410mm? Bốn miếng cộng lại sắp cao hơn cả người cô rồi, năm miếng cộng lại cao hơn cả anh ấy chứ.

Nhìn đồng sản phẩm bày la liệt trước mắt, trong một ngày”> mùa thu quang đăng thế này, anh không khỏi cảm thấy cả người nóng lên.

làm”> phụ nữ phiền phức đến thế này sao.

Chị bán hàng nhìn không chịu nổi, đi tới, không đành lòng nói: “Chàng trai, cậu mới quen bạn gái không bao lâu phải không?”

Khóe miệng anh co giật, cổ họng khô ngứa khó chịu, bỗng ho khan một tiếng rất mạnh, chỉ vào đồ dùng vệ sinh trên kệ, nói: “làm”> phiền lấy cho tôi mỗi loại một gói.”

Lúc này đến lượt khóe miệng của chị gái co giật. Bà chị cầm mỗi loại một gói, thấy anh không ngừng ho, lại đề nghị anh mua thêm thuốc giảm ho hạ sốt.

Thanh toán xong, anh mang cả túi đồ lớn ra khỏi hiệu thuốc.

Thị Y Thần dán sát người vào cửa xe nhìn chằm chằm vào cửa hiệu thuốc. Lục Thần Hòa đi vào đã lâu nhưng không thấy đi ra, cô đang định xuống xe, chỉ thấy trong tay anh xách một túi lớn đang chậm rãi đi tới.

Anh ngồi vào xe, đưa cái túi đang cầm trong tay cho cô, giọng khàn khàn nói: “Em xem thử xem, có phải thứ em cần không?”

Cô nhìn tất cả những thứ đồ dùng vệ sinh phụ nữ lớn nhỏ trong túi, kinh ngạc đến một lúc lâu vẫn không nói được thành lời. Nhiều như vậy, đủ để cô dùng mấy tháng. Muốn tháng nào “đi cả” đến thăm cũng nhớ đến anh sao... chết mất!

“Lần sau muốn cái gì thì nói thẳng, nếu không người ta sẽ nghĩ anh là kẻ biến thái mất.” Lục Thần Hòa nhắm mắt, dựa ở ghế ngồi trên xe, giọng nói trầm thấp, không ngừng ho sặc sụa.

Cô nín thở mím môi, tuy có xấu hổ, nhưng nghĩ đến anh là một người đàn ông lại đến hiệu thuốc mua những thứ khó nói này cho cô, trong lòng bất giác cảm thấy buồn cười. Mang mọi thứ nhét vào ghế sau, cô nghiêng đầu muốn hỏi anh định đi đâu, đã thấy mi tâm của anh khóa chặt, bộ dạng khổ sở, gương mặt dần dần xuất hiện màu đỏ khác thường.

“Có phải anh khó chịu lắm không?” Cô khẽ cau mày, đưa tay sờ trán anh, hơi nóng nhanh chóng truyền đến khắp bàn tay, “Hình như hơi nóng, có cần tôi chở anh đến bệnh viện không?”

“Không cần.” Anh từ chối, lại ho khan dữ dội. Không ngờ chỉ trong một giờ ngắn ngủi, anh lại trở nên mệt mỏi đến vậy.

“Không cần sao?! Nhất định là vì buổi sáng trời lạnh quá, anh bị cảm lạnh rồi, nóng hầm hập, hay là đến bệnh viện kiểm tra thử xem thể nào.” Cô lái xe, chuẩn bị lái đến bệnh viện.

Anh nhúm mày, phản kháng: “Em tưởng anh là đứa con nít ba tuổi sao?Chỉ động nhẹ một tí là đến bệnh viện?Anh mua thuốc rồi, về nhà ngủ một giấc là khỏe ngay thôi.”

Thị Y Thần bắt đắ dĩ nhún vai, nói: “VẬY đượ rồi, tời đưạ anh về nhà trước, uống thuốc xong thì ngủ một giấc.”

“Ừ.” Anh khề lên tiếng, sau đó đọc một địa chỉ xa lạ.

Cô hơi bất ngờ, nhưng nhớ lại trước đây anh có nhắc qua là mình có một căn hộ trong thành phố, cũng không có gì lạ. Cô quay đầu xe lại, dựa theo địa chỉ anh nói, chạy về hướng tây, chạy thẳng đến một tiểu khu xa hoa nào đó trên đường Tân Giang.

Lướt qua huyền quan vào cửa, cảnh trên tường khiến cô dừng chân một lúc, rõ ràng là phong cách hiện đại kiểu phổ thông, nhưng vì trên một mặt tường đều toàn là lệ tình nhân khiến cảnh vật xanh biếc dạt dào.

Lần trước ở vườn ươm, khi cô nói thích lệ tình nhân, anh liền mang tất cả lệ tình nhân trong phòng làm“> việc của mình về, treo trên tường. Như vậy này”> nào cũng có thể ngắm nhìn được màu xanh đáng yêu của chúng, không khỏi nghĩ đến bóng dáng chăm chú của cô khi đứng nhìn chúng.

Anh giả vờ qua loa nói: “Đột nhiên phát hiện dùng lệ tình nhân để làm”> vật trang trí trên tường rất hợp, đợi lát nữa nhân lúc anh ngủ, em lén chụp mấy tấm ảnh cũng được.”

Cô liếc mắt, lại nữa rồi...

“Đợi anh ngủ say, ngược lại khả năng tôi cởi sạch đồ của anh rồi chụp lại tung lên web đen còn thực tế hơn.”

“Không cần đợi đến lúc ấy, bây giờ em đến cởi cũng được.” Giọng nói khàn khàn của anh vang lên, đi vào phòng ngủ, mệt mỏi ngã xuống giường.

Cô cắn môi cười mỉa, đầu võ mồm với anh, mãi mãi lúc nào cũng thua thiệt. Theo anh bước vào phòng ngủ, đưa tay sờ trán anh thêm một lần, lần này dịu dàng đến dọa người.

“Anh vốn không có mua thuốc đúng không, có hạ sốt thuốc không?Hay ống cấp nhiệt.” Cô liếc nhìn túi đồ, không có thuốc hạ sốt.

Trên giường, sự mệt mỏi đang kéo đến tấn công Lục Thần Hòa. Anh nhắm hai mắt, lười biếng nói: “Ngăn kéo thứ hai...trong chiếc tủ màu trắng...ở phòng khách”

Tìm được tủ thuốc, cô cẩn thận cấp nhiệt giúp anh, 39 độ 3. Sốt cao thế này, thảo nào mặt lại đỏ đến vậy. Cô đưa thuốc hạ sốt và nước nóng cho anh. Lục Thần Hòa nhắc nửa thân người, nhưng cũng không nhận, để lộ dáng vẻ rất mê hoặc, ánh mắt quyến rũ, ý bảo cô dứt cho anh.

Bị bệnh rồi mà còn vậy được.

“Đủ rồi đấy...” Nói tới nói lui, cô vẫn mềm lòng dứt thuốc và nước cho anh, sau đó cẩn thận tỉ mỉ đắp chăn giúp anh. Nhìn anh nhắm mắt lại xong, cô có ý muốn rời khỏi, vẫn chưa kịp đứng dậy thì cổ tay đã bị nắm lấy, nhiệt độ nóng rẫy đến dọa người.

“Không được đi.” Anh khàn giọng nói.

“Mới nói mình không phải con nít ba tuổi, bây giờ sao lại giống như con nít cần người khác chăm sóc thế này?” Cô cảm thấy mình là một thiên sứ, thượng đế phái cô đi cứu vớt anh những hai lần.

Anh nắm chặt cổ tay của cô không buông, dường như nếu buông ra rồi cô sẽ không bao giờ quay lại nữa: “Thế thì bây giờ cứ xem anh như con nít ba tuổi đi...”

Cô bật cười: “Bạn nhỏ phải ngoan, bây giờ đi đi chuẩn bị khăn lạnh để nhóc hạ nhiệt.”

“Phải massage sao?Đến đây đi...” Anh bắt đầu cởi cúc áo sơ mi, bộ dạng như không thể đợi thêm được nữa vậy.

“Anh chắc”> chắc mình không phải đang giả vờ bệnh đấy chứ?” Vừa rồi rõ ràng còn chẳng có chút sức lực nào, điệu bộ nhăn nhó cùng nụ cười lúc này biểu hiện trông rất khỏe mạnh, đâu giống như người bị sốt.

“Không được đi...” Anh nở nụ cười trầm thấp.

“Ừ.” Cô đáp khẽ một tiếng, như hứa hẹn.

Lúc này anh mới lưu luyến buông tay ra.

Cô đứng dậy đi ra ngoài chuẩn bị khăn lạnh giúp anh hạ nhiệt. Lúc chuẩn bị xong quay trở lại, anh đã nặng nề chìm vào giấc ngủ, giữa hai chân mày vẫn còn nhíu chặt. Trần Lục Thần Hòa nóng đến dọa người, gương mặt ửng đỏ, cô cẩn thận giúp anh lau mặt và cổ, sau đó đắp khăn lạnh lên trán cho anh.

Ánh mặt trời buổi chiều xuyên qua rèm cửa sổ chiếu vào phòng, hơi gai mắt.

Cô đi tới, kéo rèm cửa lên, căn phòng bỗng chốc tối đi.

Cô chậm rãi bước đến bên mép giường ngồi xuống, ánh sáng yếu ớt lan tỏa lên gương mặt đang ngủ của anh, từng đường cong trên mặt thoát nhìn trông rất nhu hoà, có vẻ giống một đứa con nít ngây thơ, an tĩnh và xinh đẹp. Cô dùng ánh mắt chậm rãi phác họa gương mặt anh, có thể chỉ trong những lúc thế này, mới dám ngắm nhìn anh không chút kiêng kỵ như vậy.

Cầm moc lên một ít râu xanh nhợt nhạt, nhưng không chút may mắn ảnh hưởng đến nét anh tuấn cùng ưu nhã của anh. Bờ môi mỏng hiện lên vẻ gợi cảm hiếm thấy, trước đây thường nghe người ta nói, đàn ông môi mỏng rất bạc tình, thế nhưng theo cô, đôi môi mỏng này thích hợp với hai chữ “cay nghiệt” hơn, bởi vì anh chưa bao giờ nói lời nào tốt đẹp với cô.

Mị lực lớn nhất ở nơi anh có lẽ chính là đôi mắt, trong trẻo sâu không thấy đáy, lúc nào cũng giống như vô cùng ma mị, khiến người khác không dám nhìn thẳng, vậy mà lúc này đây, đôi mi dài và dày yên lặng đến không ngờ như thế, để lộ bệnh tật yếu đuối. Chính xác đúng là yếu đuối, nó chiếm cứ nơi mềm mại nhất trong lòng cô.

Cảm xúc hơn nửa tháng nay không thể hiểu được, bỗng nhiên trong lúc này lại trở nên rõ ràng.

Bởi vì sợ tổn thương mà không dám tiến đến đối mặt với tình cảm. Như gần như xa, bay lơ lửng bất định, lúc tốt lúc xấu, cả người như mắc phải bệnh nan y không thể nào chữa trị.

Đau đớn mà Cao Minh Dương mang lại chẳng biết từ khi nào đã biến mất sạch sẽ, cho dù là ký ức vui vẻ hay đau thương, dần dần cô có muốn nhớ cũng không nhớ ra. Bị Kiều Na phê phán trọng sắc khinh bạn, cũng không tự hiểu, không nhận ra ca khúc Dấu hiệu ánh sáng Bắc cực đã được cài làm”> nhạc chuông dành riêng cho anh, hưởng thụ cảm giác vui vẻ trong quãng thời gian bên cạnh anh, thích nhìn anh nhăn mày nở nụ cười, mặc dù lần nào cũng bị anh mang ra giễu cợt, nhưng từ tận đáy lòng lại đọng đầy những cảm xúc ngọt ngào...

Cô cho rằng, tình cảm từng bị tổn thương, trong thời gian ngắn sẽ chẳng thể thích người khác. Thế nên, trong ngắn ấy thời gian, cô chẳng nghĩ rằng giữa mình và anh sẽ xảy ra chuyện gì. Tuy cô vẫn nói không quan tâm đến thân phận của anh thế nào, nhưng đến lúc biết mọi chuyện, biết thân phận của anh là người kế thừa tập đoàn Hải Hâm, điều đáng ghét là cô để ý đến. Khoảnh khắc ấy, cô cảm thấy bản thân chất chứa một nỗi sợ hãi mà trước giờ chưa từng có, vậy nên mới kích động đến vậy, bởi vì không biết từ khi nào cô đã yêu anh. Nếu nói Cao Minh Dương mang đến tổn thương cho cô, khiến cô đau lòng, khổ sở, anh ta khiến cô đau đớn đến thế nhưng trước nay cô chưa từng sợ hãi, hoang mang đến vậy.

Bởi vì yêu nên mới sợ hãi.

Trong đầu cô lóe lên một câu như thế: “Khoảnh khắc xoay người bước đi đó, có vài người, bạn có muốn gặp lại người đó cũng không thể gặp lại nữa.” Khi anh không hề lưu luyến mà quay người bỏ đi, lòng của cô bỗng chốc không chịu nổi, thế nên cô mới khóc thảm thiết như vậy. Khoảnh khắc đó, cô sâu sắc hiểu được sự sợ hãi hoang mang ấy.

Nơi sâu nhất trong đáy lòng không muốn thừa nhận mọi chuyện, giống như chôn mầm cây sâu trong lòng đất, bất luận có chôn sâu đến đâu cũng sẽ đội đất chui lên.

Cô dần chờ mong mầm móng này đến cuối cùng có thể ra hoa kết quả.

Thế nên cho dù là thật hay giả, cô cũng muốn nỗ lực một lần, nếu không nỗ lực, làm”> sao biết được có thể ra hoa kết quả hay không?

Giấc ngủ này của Lục Thần Hòa rất lâu, lúc tỉnh dậy đã hơn bốn giờ chiều. Nghỉ ngơi đối với người bệnh chính là liều thuốc hiệu quả nhất, cả người thoải mái hơn rất nhiều, nhìn thấy Thị Y Thần nằm trên chiếc giường nhỏ nghỉ ngơi, anh yên tâm nở một nụ cười ấm áp.

Hạnh phúc chính là mở mắt ra có thể gặp được người muốn gặp.

Cảm giác được tiếng động từ anh, Thị Y Thần mở mắt, theo bản năng đưa tay lên trán anh sờ thử, bớt sốt rồi, cô yên tâm hơn rất nhiều: “Cảm thấy đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Sau khi ngủ dậy là trở thành hảo hán, đánh hổ cũng không có vấn đề.” Động tác quen thuộc khiến tim anh trở nên ấm áp, ánh mắt say đắm, cực kỳ giống một đứa trẻ được nuông chiều.

“Tôi đã nhìn thấy bộ dạng như gấu mắc bệnh của anh hai lần rồi, còn bảo đánh cọp? Cọp chỉ cần tát anh một phát thôi đã đủ khiến anh đi đời rồi.”

Anh bỗng dè tay cô lại, dùng lực kéo cô đến gần.

Không chuẩn bị trước nên Thị Y Thần bị mất trọng tâm, cô ngã nhào lên người của anh.

“Này... Anh vẫn còn bệnh, đừng làm” > loạn.” Có lẽ do đã nhìn thấy rõ lòng mình, cô không cố sức né tránh. Anh nói cô không thích hợp để nói mấy lời nguy hiểm, vậy nên thích thì thích thôi, cố ý che giấu, chỉ khiến cô thêm khó chịu. Hành vi vô tình thân thiết thể này khiến cả trái tim cô cảm thấy ấm áp, cô thích cảm giác dịu dàng này. Còn về phần giao dịch khi nào thì kết thúc, cô không muốn nghĩ nhiều nữa, xem như ngừng hẳn, tương lai cũng sẽ để lại hồi ức tốt đẹp hơn, ít ra cô có thể kết hôn với người mình thích.

“Anh từng nghe một lời giải thích rất hay, nếu như hôn nhau lúc bị bệnh, người bệnh ấy sẽ khỏi rất nhanh.” Con người đen láy của anh sâu không thấy đáy.

Cô cười ra tiếng, nói: “Loại mảnh khoe lừa gạt này của anh tầm thường quá. Chị hai của tôi là bác sĩ, để đề phòng bọn tôi trẻ người non dạ không hiểu biết, từ lúc lên đại học đã được chị ấy phổ cập kiến thức, làm” > như vậy chẳng những không khỏi bệnh, ngay cả người bị hôn cũng sẽ bị lây bệnh.”

“Chị hai của em thật tàn nhẫn.” Đôi mắt anh trở nên tối đi, dường như bị mất mát gì đó.

“Có tâm trạng trên đầu người khác, xem ra bệnh của anh đã đỡ hơn nhiều rồi. ”

“Đầu anh choáng...” Anh lập tức phò ra dáng vẻ yếu đuối.

Cô cười khì, nhẹ nhàng in lên trán anh một nụ hôn, giống như lúc Điểm Điểm bị bệnh, cô cũng làm “> như vậy với nó: “Nhìn bộ dạng đáng thương của anh kia, bây giờ không choáng nữa à?”

Lần này đến lượt anh không nhịn được nở nụ cười, trông mắt hẹp dài chuyển động, mấp máy đôi môi mỏng nói: “Dựa theo những nghiên cứu khoa học mà anh đã từng thực nghiệm, bất cứ lý luận nào cũng phải trải qua thực tiễn để chứng minh.”

“Cái gì?” Cô không phản ứng kịp, môi đã nhanh chóng bị bịt kín. Nụ hôn ấm áp trên môi, toàn bộ hệ thần kinh vào giờ khắc này đều ngưng hoạt động.

Anh khẽ mút mát cánh môi cô, nhẹ nhàng trần trọc, cô không thể không thừa nhận kỹ thuật hôn của anh mới là cao siêu, còn đối với cô mà nói cô chỉ là một con ngốc. Khi anh tỉ mỉ khiêu khích câu dẫn, cô không kìm lòng được mà đáp lại.

Gắn bó triền miên một lúc, ý loạn tình mê.

Bỗng dưng, một âm thanh chột vang lên, dường như điện thoại di động ở nơi nào đó đang réo gọi, quấy nhiễu khung cảnh say đắm lúc này.

Lục Thần Hòa không muốn ngừng lại, ôm cô không chịu buông tay, thế nhưng điện thoại di động gần đó lại rung lên, ngừng một lúc lại lập tức vang lên, không dứt, rất phiền. Anh khẽ nguyên rủa một tiếng, lúc này mới lưu luyến buông cô ra.

Hai gò má ửng đỏ, cô ngượng ngùng thoát khỏi phạm vi hơi thở của anh, sửa sang lại mấy sợi tóc rối. Điện thoại di động vẫn đang rung liên hồi, cô phản ứng, lấy điện thoại bên cạnh gối nằm đưa cho anh: “Lúc trước vẫn có chuông, nhưng tôi sợ phiền anh nghỉ ngơi, thế nên mới tắt chuông đi.”

“Lần sau nhớ tắt máy luôn.” Lục Thần Hòa bực bội quét mắt qua màn hình, là Lục Giai Ngưng, ấn nút trả lời, giọng điệu anh chuyển lạnh nói, “Có gì sai bảo?”

Ở đầu dây bên kia, Lục Giai Ngưng nghe giọng nói của anh, chỉ biết tâm trạng của anh đang bực bội vô cùng, không nhận được cười mỉa mai: “Mùi thuốc súng nồng nặc, chẳng lẽ chị phá ngang chuyện tốt đẹp gì của em rồi?”

“Muốn em nhấn mạnh tám chữ sao?” Trong lòng anh đang không ngừng lặp lại: Có chuyện nói mau, có rắm mau thả!

“Xem ra chị nên điện thoại đến sớm một chút, hoặc là nên muộn chút nữa thì tốt hơn, đúng lúc...”

Lục Thần Hòa quả quyết cúp điện thoại, ném điện thoại qua một bên.

Thị Y Thần trợn mắt há mồm nhìn anh phát hỏa, không khỏi nhớ đến lúc anh điện thoại cho cô, tuy rằng sự quấy rối của anh vô cùng phiền chán, nhưng lúc nào anh lịch sự nói hai chữ “Tạm biệt”, còn đối với cuộc gọi này của Lục Giai Ngưng, khiến cô nhận ra lúc anh nghe điện thoại cứ như mẹ già nhà cô, giống nhau y hệt.

Một lúc sau, tiếng chuông tin nhắn vang lên. Lục Giai Ngưng hiểu rõ cá tính của anh, lần nào chọc giận anh, cô sẽ không gọi lại, chỉ gửi đến một tin nhắn ngắn gọn, nói những chuyện muốn nói.

“Không hiểu sao lại chạy đến Italy hơn nửa tháng, còn tưởng rằng một đi không trở lại. Sắp đến sinh nhật lần thứ sáu mươi của bố rồi, còn âm ỉ đùa cợt khiến bố sắp thổ huyết đến nơi, em tự mình lo lấy. Nếu thuận tiện thì mang bạn gái bảo bối của em về luôn. Là người thân nên chị mới nhắc nhở: Lần sau có thân mật nhớ tắt máy. Được rồi, không làm”> phiền hai người thân mật.”

Anh thờ ơ liếc qua màn hình, mày khẽ nhíu lên. Thường thì chỉ mỗi khi bố anh ra lệnh, chị của anh Lục Giai Ngưng mới làm“> việc trước một bước, hơn nửa tháng trước mới đến Jessie’s làm”> loạn một trận, bây giờ lại muốn nhanh chóng gặp mặt Thị Y Thần. Khiến anh không biết gì, đối với thủ đoạn của bố anh, thông thường chỉ biết ngầm tìm người giải quyết, đằng này đại thọ lần thứ sáu mươi quan trọng như vậy lại mời Thị Y Thần, chuyện này không hợp với tính cách của bố anh.

Anh thích thú nhìn về phía Thị Y Thần.

Thị Y Thần nghi hoặc: “Lẽ nào có liên quan đến tôi?”

“Tháng sau là đại thọ lần thứ sáu mươi của bố anh, nếu anh mời em đến tham dự buổi tiệc, em có đồng ý không?” Cô của trước kia không muốn tham dự buổi tiệc kiểu cầu huyết nhục trên phim truyền hình lúc tám giờ thế này, thế nên anh không dám chắc”>.

Lần trước ở bãi đỗ xe lời nói hùng hồn với bố anh rằng sau này đừng tìm cô nữa, cô thật sự đã chia tay với con trai ông ấy rồi, nhanh vậy đã lại ở bên nhau, thật xấu hổ quá. Nếu ông ấy nhìn thấy cô, chắc“> sẽ cảm thấy cô dùng lạt mềm buộc chặt, làm”> nũng quá mức.

Thật là mất mặt.

“Một lời nói một lượng vàng” Điều là phù vân, hôm nay lời nào sau khi nói xong, cũng lại nhanh chóng phủ định, cuộc sống này không còn con đường nào khác để đi.

Cô cắn môi, suy nghĩ hồi lâu mới nói: “Lần trước anh đến nhà của tôi, giúp tôi giải quyết khó khăn, hiện tại anh gặp rắc rối, nếu tôi không đi, chẳng phải rất không nghĩa khí sao?”

Anh khẽ nở nụ cười, vén chăn lên nhảy xuống giường, ấn đầu vai của cô xuống, trịnh trọng nói: “Em yên tâm, chuyện cầu huyết như phim truyền hình lúc tám giờ rất hay xảy ra, nhưng anh đã chuẩn bị kịch bản giúp em rồi. Nếu ông ấy nói em xấu xí, em đừng nhìn mặt ông ấy, xoay người rời đi.”

“Nhưng mà tôi được giáo dục đảng hoàng.” Cô mím môi khẽ cười, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, “Có đói bụng không? Tôi có nấu cháo gà hầm nấm.”

Con người của anh sáng ngời, nhíu mày nói: “Không nhận ra em biết nấu ăn.”

Cháo gà hầm nấm, cô được chân truyền từ mẫu thân đại nhân, không được mười, thì cũng được chín. Cô tự hào hất cằm, học theo cách nói của anh: “Nhìn người không thể nhìn bề ngoài, nước biển không thể cân đo đong đếm, nhìn anh cũng đâu nhận ra anh biết trông trọt đúng không?”

Anh nở nụ cười trầm thấp nói: “Anh đi tắm trước đã.”

“Ừ, tôi mang cháo đi hâm lại.”

Sau một lát, Lục Thần Hòa mặc áo ngủ bước đến ngồi xuống bàn ăn. Sợi tóc còn dính nước, râu xanh mọc lởm chởm lúc trước đã cạo sạch sẽ, thoát nhìn cả người tinh thần nhẹ nhàng khoan khoái. Thắt lưng bên hông chỉ buộc hồ, trước ngực để lộ ra làn da màu đồng rắn chắc”>.

Thị Y Thần tuyệt đối có lý do tin tưởng, anh lại bắt đầu cố tình khoe khoang câu dẫn. Cho dù anh có cười quỵn rũ đến đâu, cô cũng vờ như không nhìn thấy, đưa bát cháo gà hầm nấm nóng hổi đến trước mặt anh.

Ném vào, trơn tru ngon miệng, anh nói: “Sau này anh không muốn ra ngoài ăn sáng nữa, hay là em làm”> cho anh ăn đi.”

“Sao làm”> cho anh ăn được, chẳng lẽ muốn tôi sáng nào cũng phải chạy đến nấu cho anh ăn, hoặc sáng nào anh cũng chạy đến nhà tôi ăn?”

“Không phải muốn đầu năm sau kết hôn sao? Sau khi kết hôn sẽ là vợ chồng, vợ chồng đương nhiên phải ở cùng nhau.”

Tim của cô nhảy lên “thịch” một tiếng, hô hấp cũng chợt ngưng lại. Đôi mắt anh lộ ra dáng vẻ cực nghiêm túc, cô nhìn một lúc, nắm đầu ngón tay ghim vào lòng bàn tay, nơi trái tim, huyết dịch đang kích động lưu thông.

Mới lúc này còn nói không nên nghĩ nhiều rằng có giao dịch hay không, nhưng khi anh đề cập đến việc này, cô lại không thể xem như giao dịch không tồn tại. Cô bắt mình thoải mái, thật ra chỉ là thực hiện những gì đã giao ước mà thôi, chuyện như vậy bình thường thôi. Tuy rằng đây là một phần trong giao dịch, cũng là chuyện quan trọng, thế nhưng có thể nghe anh nói như vậy, nội tâm của cô vẫn kích động không thôi.

Chậm rãi lấy lại bình tĩnh, dần dần buông lỏng tay, nhìn sang hướng khác, vờ như không để ý: “Đến lúc đó hãy nói.”

Đôi mắt trong trẻo trong phút chốc lại trầm xuống.

Bầu không khí vui vẻ chợt trở nên đông cứng, chỉ nghe thấy tiếng hít thở khê khàng đầu đó.

Bỗng dưng, tiếng chuông điện thoại di động du dương vang lên, phá vỡ sự im lặng lúc này. Thị Y Thần lấy điện thoại di động trong túi ra, là điện thoại từ cửa hàng, hồi thúc cô quay về làm”> việc. Cô nói với Lục Thần Hòa: “Tôi phải đi làm”>, anh ở nhà nhớ nghỉ ngơi cho khỏe.”

Lục Thần Hòa nhíu mày: “Anh vẫn còn là bệnh nhân mà, em không sợ anh lại phát sốt sao?”

“Lần trước bác sĩ sắp xếp cho anh nằm viện, anh tự làm”> theo ý mình chạy mất. Tôi tuyệt đối có lý do tin tưởng mạng của anh ngoan cường giống như Tiểu Cường vậy, khó mà chết được.” Thị Y Thần vỗ vỗ vai anh, tỏ vẻ thoải mái, tiếp tục nói, “Hôm nay vì chăm sóc anh mà tôi mất cả ngày”> làm”> việc, biết tổn thất bao nhiêu không?”

“Anh có thể trả cho em cả vốn lẫn lời. Còn nữa trong cửa hàng có bao nhiêu áo cưới anh mua hết.”

Cô khê chỉ vào đầu của anh, nói: “Anh nguyên rửa Jessie’ s của tôi đóng cửa sao? Lần sau dám nguyên rửa Jessie’ s đóng cửa nữa, tôi sẽ vẽ vòng tròn nguyên rửa cả vườn cây của anh. Hừ, đến lúc đó cả chua, dưa chuột và cả dưa hấu mà bọn anh trồng, toàn bộ đều ế hàng.”

Anh chớp mắt, trả lời: “Người xưa có nói: Độc nhất là lòng dạ con người, câu này quả thật không sai.”

“Phi...” Cô khinh bỉ liếc anh một cái, sau đó vỗ nhẹ lên đầu anh, giống như cưng chiều một con cún con, “Chị đi nhá, cưng ngoan ngoan ở nhà nghỉ ngơi, đừng chạy loạn khắp nơi.”

Anh kéo cô lại: “Em định về bằng cách nào ?

“Đương nhiên là đón xe.”

“Nơi này đón xe không tiện, cách xa nơi anh ở.” Anh ném chìa khóa xe cho anh, cô vừa muốn nói gì đó, anh đã nhìn thấu tâm tư của cô, “Anh không sợ em làm” > hổng xe, chỉ cần đừng lái xe đụng người khác là được, chú ý an toàn, đừng lo lắng trầy xước hay gì đó, có công ty bảo hiểm lo rồi.”

“Cảm ơn anh, thổ hào.”

“Ừ, ở đây.” Anh đưa mặt mình lại gần, đợi Goodbye Kiss.

“Đây là biểu cảm muốn bị đánh sao? OK, chiều ý anh.” Cô cười vung nắm đấm lên, lướt qua nhẹ nhàng in dấu lên gương mặt anh.

Anh cắn răng thăm mắng một câu “Shit”, nhanh như chớp lao đến kéo cô lại, hung hăng hôn.

Một lúc lâu sau, hai gò má của cô đỏ ửng, ánh mắt mờ mịt, đôi môi sưng đỏ rời khỏi lòng anh.

Cô hài lòng cười, điệu cười giống như một con mèo con vừa được ăn uống no nê.

Thị Y Thần trừng mắt liếc anh, quay đầu rời khỏi.

Cô phải làm” > sao với anh bây giờ? Vô sỉ đánh đá lại còn nhảm chán...

Thế nhưng, cô lại thích cái người vô sỉ đánh đá lại nhảm chán này.

75. Chương 77: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (1)

Gió lạnh đan xen với không khí lạnh kéo đến lướt qua mặt, khiến người ta không khỏi rùng mình. Chỉ mới là tháng bảy, đang lúc lá cây còn đầm chìm trong hơi ứ tươi đẹp, không chịu lụi tàn, mùa đông đã yên lặng kéo đến.

Tuy tiết trời chuyển lạnh, nhưng những người trẻ tuổi lựa chọn mùa đông để kết hôn ngày” > càng nhiều, thế nên trong cửa hàng Jessie’ s vẫn chìm trong bầu không khí cực kỳ náo nhiệt.

Gần về đêm, những vị khách dần dần rời đi, Jessie’ s lại trở về dáng vẻ yên tĩnh.

Lúc này, Lục Thần Hòa đẩy cửa kính, Manh Manh nhanh nhẩu bước đến chào hỏi: “Anh Lục, Jessie có việc đã ra ngoài rồi, sẽ trở về ngay thôi, em đi rót cho anh cốc nước.” Lục đại soái bây giờ là bạn trai của Boss, mọi người trong cửa hàng ai cũng biết, thế nên không thể lơ là được.

“Cảm ơn.” Lục Thần Hòa ưu nhã khẽ cong môi nở nụ cười nhẹ, khiến mấy cô gái thần hồn điên đảo.

Thị Y Vân vừa thay xong bộ trang phục mới cho đám người mẫu, không ngờ nhìn thấy Lục Thần Hòa. Đôi mắt của cô nhìn thẳng về phía anh, không hề dời đi, cứ ngỡ rằng lần cãi nhau lúc trước Thị Y Thần và anh ta đã chia tay, nhưng không lâu sau, hai người họ lại ở bên nhau, điều này khiến cô không khỏi bất ngờ.

Lục Thần Hòa vốn định ngồi trên sofa chờ Thị Y Thần, mà khi gặp được ánh mắt và vẻ mặt dò xét của Thị Y Vân, liền nhìn cô lịch sự gật đầu chào.

Thị Y Vân nhìn anh đẩy cửa phòng làm” > việc của Thị Y Thần ra, như suy nghĩ gì đó.

Manh Manh bưng cốc nước đến, cô lập tức nói: “Đưa cho tôi đi, cô đi làm” > chuyện khác được rồi.”

Thị Y Vân bày ra bộ dạng nhiệt tình muốn giúp đỡ, chuyện này lại hết sức bình thường, Manh Manh không suy nghĩ nhiều, liền đưa cốc nước cho cô.

Thị Y Vân bưng cốc nước bước vào phòng làm” > việc của Thị Y Thần, chân đá nhẹ đóng cửa phòng làm” > việc.

Lục Thần Hòa đang ngắm nhìn mấy chậu lệ tình nhân treo trên tường mà mình tặng cho Thị Y Thần, chợt nghe thấy tiếng động, tưởng Thị Y Thần quay về, xoay người đã thấy Thị Y Vân bưng một cốc nước đứng

sau cánh cửa. Anh vô thức nhíu mày, tuy nói anh không gặp mặt Thị Y Vân nhiều lắm, mặc dù thỉnh thoảng chạm mặt nhau dưới nhà Thị Y Thần, cũng chỉ giới hạn ở mức quen biết. Anh dường như mơ hồ nhận ra mối quan hệ không được mấy tốt đẹp của hai chị em họ, nhưng đây là chuyện riêng của Thị Y Thần, cô ấy không muốn nói, anh cũng không truy hỏi.

Anh nhíu mày khép cửa, tình huống này, xem ra có người đang cố ý.

Anh dựa nửa thân người vào bàn làm> việc, biểu cảm tự nhiên nhìn Thị Y Vân đang lả lướt bước đến. Cô đang đưa đôi mắt biết cười, quyến rũ đảo quanh, để lộ lúm đồng tiền xinh đẹp cạnh khóe miệng, ngôn ngữ cơ thể ám chỉ rõ ràng đến thế, Thị Y Vân chính là đang cố tình câu dẫn.

Không ngoài dự đoán, Thị Y Vân đến gần anh, cách anh khoảng nửa bước chân, một tay nhẹ nhàng đặt lên vai anh, tay kia đưa cốc nước đến trước mặt anh, đôi môi đỏ mọng hé mở, âm thanh ngọt ngào vang lên: “Anh đẹp trai, nước của anh.”

Bình thường hormone nam giới sẽ bị kích thích khi gặp một cô gái xinh đẹp đến gần, rất dễ động lòng. Hormone nam tính của anh rất dồi dào, nhưng thật không may, anh không phải là “Đàn ông bình thường”, như lời Thị Y Thần nói thì anh chính là một “kẻ thần kinh”. Hormone nam tính của anh chỉ có phản ứng với mỗi Thị Y Thần mà thôi, tất cả những cô gái khác đều không làm> anh nổi hứng thú.

Lục Thần Hòa hơi nhíu mày, hạ mắt nhìn cánh tay đang gác trên vai mình, màu sơn móng tay đỏ chói như lửa thiêu đốt đến lóa mắt. Anh bỗng nhiên có cảm giác như muốn mang con gián này đập bẹp dí, nhưng đáy lòng bỗng nhiên nảy sinh ý nghĩ cố gắng nhẫn nhịn, lạnh nhạt nói: “Cảm ơn, tôi không khát.”

“Anh sẽ cảm thấy khát nhanh thôi.” Thị Y Vân đưa cốc nước đến miệng anh, muốn duy trì tư thế này.

Anh nhẹ nhàng bắt lấy cốc nước để ở bên người, cất giọng trầm thấp hỏi: “Cô đang giúp chị mình thăm dò xem bạn trai của chị ấy có đáng tin cậy được hay không? Hay là có ý định quyến rũ bạn trai của chị mình?”

Thị Y Vân nghe xong, phì cười, âm thanh trong trẻo như chuông gió ngân vang, nói thẳng: “Cả hai đều có, nhưng lý do sau lại nhiều hơn.” Phản ứng của người đàn ông này so với những người khác không giống nhau, không ngượng ngùng như nam sinh, cũng không có dục vọng trần trụi như đàn ông trưởng thành, ngược lại thẳng thắn cùng thờ ơ, thông minh lại hài hước, cô thích.

Lục Thần Hòa nhếch miệng, lãnh đạm nói: “Quyến rũ đúng không? Nhưng mà ngoài bạn gái của mình ra những người phụ nữ khác tôi không có hứng thú, nhất là cổ gàn hang.”

“Đàn ông lúc mới bắt đầu đều nói như vậy, sau này thì không biết được.” Hai tay của Thị Y Vân bám lấy cổ Lục Thần Hòa, đôi mắt to khiến người khác hồn xiêu phách lạc, nhưng nhìn trong mắt Lục Thần Hòa lúc nào cũng chỉ có sự thờ ơ.

Anh khinh thường hỏi lại: “Thế cô nghĩ mình có bản lĩnh gì mà quyến rũ tôi?”

“Vậy phải xem anh thích dùng cách nào.” Thị Y Vân kéo nhẹ tay của anh, nhẹ nhàng đặt lên đầu vai của mình, cặp đùi xinh đẹp lập tức kẹp lấy eo của anh, “Muốn thô bạo? Hay là dịu dàng như nước đây?”

Lục Thần Hòa đưa mắt nhìn Thị Y Vân hai giây, buồn nôn, nụ cười mang theo chút hung ác: “Đối xử với những người phụ nữ bày mưu tính kế hại người thân, thường thì tôi thích thô bạo hơn, giống như thế này.” Bàn tay của anh trực tiếp đặt lên ngực cô.

Trong phút chốc, Thị Y Vân giống như bị điểm huyệt, hoảng sợ trừng mắt nhìn anh, thậm chí ngay cả hét lên cũng quên mất, không ngờ anh lại như vậy, thô bạo giống như anh đã nói.

Lúc này, cửa phòng làm> việc bị đẩy ra.

Thị Y Thần vừa vào cửa liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, mi tâm nhíu chặt.

Tiết mục nhàm chán lúc nào cũng lặp đi lặp lại không ngừng, có lẽ là đã nhiều lần lắm rồi, cô đã quen với loại “Kinh hi” thế này. Nói không để ý, không quan tâm, đó nhất định là gạt người, cảnh tượng trước mắt khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Thị Y Vân thấy thế, không quan tâm đến lời nói và hành động thô bạo của Lục Thần Hòa, tiến người lên thêm nửa bước áp chặt vào anh, cố ý khoe ra một nụ cười để Thị Y Thần bắt gặp.

Một giây sau, Lục Thần Hòa liền đẩy Thị Y Vân từ trong lòng ra, dường như xem như chưa có chuyện gì xảy ra, tự nhiên nhìn về phía Thị Y Thần, trong tay cô lúc này đang mang một đồng trang phục trong đó có một bộ âu phục nam, anh bình tĩnh nói: “Bộ đồ này anh mượn mặc một lúc.” Anh chán ghét cởi áo khoác trên người, trực tiếp quần vào thùng rác.

Thị Y Thần cố gắng đè nén lửa giận, khi nhìn thấy anh ném chiếc áo khoác lúc này Thị Y Vân chạm đến như rác rưởi, tay xiết chặt mấy bộ quần áo để người bình tĩnh lại. Tuy rằng vô tình thích anh, mỗi lần ở bên nhau đều khiến cho cô cảm thấy mình như chìm trong mộng đẹp ngọt ngào không muốn tỉnh lại, thế nhưng cho đến bây giờ cô cũng chưa biết suy nghĩ của anh, đây cũng là nguyên nhân khiến cô cảm thấy càng ngày “> càng khó chịu, càng ngày” > càng mệt mỏi.

Thị Y Vân cuối cùng cũng thực hiện lời nói của mình, khiến người khác mơ hồ liên tưởng, lúc này đây mắt thấy là thật, người phản bội trước mắt, giống như Vương Tiễn Huy, Ngụy Côn, ngay cả Cao Minh Dương cũng gặp phải cảm giác áy náy lo lắng hoảng sợ, còn anh lại bình tĩnh đối diện cô, giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cô không biết nên cảm thán anh quá trầm tĩnh, hay là nên khen ngợi vì biểu hiện lạnh lùng của anh.

Từ sau chuyện của Cao Minh Dương, Chu Kiều Na đã từng nói cho cô một chân lý tình yêu: Không nên vì tỷ vết mà buông bỏ một đoạn tình yêu, tất cả những gì tình yêu cần chính là chân tình chứ không phải hoàn mỹ.

Thế nhưng trong một cuộc tình giả tạo, nếu không có chân tình, cô hy vọng có thể có được một chút hoàn mỹ.

Thị Y Vân khó khăn lắm mới đứng vững được, chặt vật khó coi.

Từ lúc Thị Y Thần bước vào, ánh mắt của Lục Thần Hòa từ đầu đến cuối chỉ tập trung lên người cô, thấy cô vẫn đang sững sờ, đưa tay lấy một cái áo khoác trong đồng đồ trên tay cô.

Cô không nhìn anh, cũng không từ chối, âm thầm hít thở, điều chỉnh lại hô hấp.

Anh thân mật ôm vai cô, cô bắt giác bài xích. Tay của anh ghì chặt trên vai cô, không cho cô chạy trốn, nhưng kiên trì được một lúc, anh buông cô ra, nghiêm túc nói: “Anh nghĩ có lẽ em nên dành ít thời gian để xử lý mối quan hệ với người thân, anh ở ngoài đợi em.” Anh vỗ nhẹ hai cái lên vai cô.

Cô cắn môi, nhìn Thị Y Vân đứng đối diện.

Lục Thần Hòa định cài cửa lại, bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn Thị Y Vân bị lãng quên đang đứng trước bàn làm “> việc, cười lạnh nói: “Không phải người đàn ông nào cũng thích phụ nữ chủ động ôm ấp, chỉ có những người đàn ông nông cạn mới thích vậy thôi. Còn nữa, đối với phụ nữ chỉ dùng một tay mà đã nắm được trọn áo ngực tôi không có hứng thú.”

Không chỉ có là Thị Y Thần ngạc nhiên, hóa ra người vốn tự tin như Thị Y Vân trong phút chốc mặt cũng biến sắc, gương mặt tinh tế xinh đẹp dần xuất hiện vẻ méo mó xấu xí, cầm cốc nước lên, ném thẳng về phía Lục Thần Hòa.

Anh nhanh nhẹn, thuận lợi né được, cốc thủy tinh bay ra phía sau, đập vào ván cửa, âm thanh vỡ vụn giòn tan vang lên.

Ngoài cửa, Manh Manh, Sa Sa nghe thấy tiếng động bên trong, tò mò nhìn Lục Thần Hòa từ bên trong đi ra.

Lục Thần Hòa tự nhiên giải thích: “Hai người bọn họ cần một chút thời gian, bồi đắp chút tình cảm chị em.”

Qua nét mặt của Lục Thần Hòa, hai người bọn họ nhận ra rằng, Boss cần không gian riêng tư tuyệt đối, thế nên ngoan ngoãn tránh ra khỏi phòng làm “> việc càng xa càng tốt.

Lục Thần Hòa vừa đi khỏi, Thị Y Thần liền khóa trái cửa. Đôi mắt nhìn thẳng vào Thị Y Vân, môi run run nói: “Chị nhớ đã nói rõ ràng với em, anh ta không phải là người em có thể dễ dàng trêu chọc. Anh ta không phải Cao Minh Dương, cũng không phải Vương Tiễn Huy, càng không phải là Ngụy Côn! Chưa nếm qua nhục nhã như thế bao giờ đúng không? Trong lòng có thấy dễ chịu không?”

Vốn dĩ Thị Y Vân gần như phát điên, thế nhưng một mình đối mặt với Thị Y Thần, bỗng chốc bình tĩnh trở lại, cười lạnh nói: “Thế nào? Nhìn thấy tôi bị người khác nhục nhã như vậy, nên chị thấy vui vẻ? Cuối cùng chị cũng thắng được một lần? Chị có tin không? Cho dù hai người nhất định sẽ kết hôn, tôi cũng sẽ có biện pháp khiến hai người kết thúc.”

Nổi bực tức chôn giấu bao lâu nay, trong phút chốc bộc phát ra, Thị Y Thần rống lên gần như khàn cả giọng: “Em vẫn còn xem chị giống trước đây, chỉ giận mà không dám nói, vừa trốn tránh vừa nhún nhường?! Để gia đình của em có được sự hòa thuận! Hôm nay chị nhắc lại với em một lần nữa, em tin cũng được, không tin cũng được, bức thư tình năm đó không phải chị đưa cho chủ nhiệm lớp!”

“Không phải chị?! Năm đó biết tôi thích Tạ Thiệu Văn, ngoài chị ra chẳng còn ai khác, không phải chị thì là ai?! Chị muốn thể hiện, chị muốn là học sinh ngoan, nhất định phải giẫm đạp lên tình thân mà đi sao? Năm đó chị cũng thấy đấy, tôi cứ như một con tâm thần, chị có phải cũng đắc ý như bây giờ không? Phải chăng chị cũng đứng trong bóng tối cười nhạo tôi, trước đây không nghe lời chị nói, thế nên đáng đời!?” Thị Y Vân tròn mắt há mồm.

Lúc này đây, Thị Y Thần cũng không nhịn được nữa, vung tay tát Thị Y Vân một bạt tai, giận dữ nói: “Đến bây giờ mà em vẫn không biết đúng sai sao?”

“Chị dám đánh tôi?!” Thị Y Vân vung tay tát lại cô một cái.

Bốp một tiếng, cảm giác nóng rát từ má trái dần dần lan ra. Cô chỉ cười lạnh một tiếng, nhanh chóng trả lại cho Thị Y Vân một cái tát.

Thị Y Vân ngẩn ra, bừng lấy gò má bị tát đến đau nhức, toàn bộ gương mặt biến dạng, xông thẳng đến cào cấu Thị Y Thần.

Thị Y Thần không chịu tỏ ra yếu thế, hai tay dùng sức nắm lấy Thị Y Vân, ép cô vào cửa, hét lên: “Chị không phải chỉ muốn đánh em thôi đâu, chị còn muốn thức tỉnh em kìa. Em cho rằng nhiều năm vậy rồi chỉ mỗi mình em đau khổ thôi sao? Người thật sự đau khổ em đã từng nhìn thấy chưa? Em chưa bao giờ! Em nói chị vì lợi ích bản thân, không hiểu được cái gì là yêu. Vậy còn em? Người vì lợi ích bản thân cho đến bây giờ chính là em, chưa bao giờ suy nghĩ cho cảm nhận của người khác, chỉ xem bản thân có vui vẻ hay không, cho đến bây giờ vẫn chưa nghĩ xem lúc cắt cổ tay tự sát, cảm giác của dì và dưỡng, ông ngoại và toàn bộ người trong nhà họ Thị khi đưa em đến bệnh viện, đứng ngoài cửa phòng bệnh chờ đợi em có cảm giác gì. Em cho rằng năm đó chỉ có mỗi mình em muốn chết thôi đúng không? Tại sao tốt nghiệp năm ấy chị lại bị đưa đi nước ngoài? Cả nhà vì em, ngoài miệng không nói, nhưng thật ra ai cũng oán trách chị, trách chị không tốt với em, trách chị hại em trở thành đối tượng bị mọi người chỉ trích, trách chị hại em không chịu nổi phải tự sát.” Qua nhiều năm như vậy, Thị Y Thần không biết chuyện năm đó mình đã sai ở đâu? Vì sao tất cả mọi người đều quy hết trách nhiệm lên đầu của cô, lẽ nào đơn giản vì người suýt chết năm đó là Thị Y Vân chứ không phải là cô sao?

76. Chương 78: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (2)

“Lẽ nào họ trách lầm chị sao? Không phải chị thì còn ai? Sự thật là thế nào trong lòng chị là rõ ràng nhất. Chị gánh chịu thay tôi chuyện gì? Năm đó chị phát hiện ra tôi thầm mến Tạ Thiệu Văn, chị chưa bao giờ ủng hộ, khích lệ tôi, chỉ khẳng định là tôi sai. Lúc tôi bị nhà trường đuổi học, ánh mắt chị lạnh lùng giống như gió rét thấu xương ngày”> mùa đông, mọi người ai có thể hiểu được năm đó tôi làm”> thế nào chịu đựng được?” Thị Y Vân dùng sức đẩy cô ra, vén ống tay áo bên tay trái lên, để lộ vết sẹo xấu xí nơi cổ tay, “Nhìn vết sẹo này trên tay tôi, chị cho rằng tùy tiện nói hai câu không phải là lỗi của chị, thì tôi có thể xóa được nó sao?”

Thị Y Thần dùng mắt nhìn vết sẹo, oan khuất chôn giấu nơi đáy lòng tận mười năm cuối cùng cũng bộc phát.

“Em chỉ biết một mực oán trách chị, cho rằng lá thư ấy là do chị đưa cho chủ nhiệm lớp, em có từng nghĩ đến chị lớn lên cùng em, ăn chung, chơi chung, ngủ chung với nhau, sao chị có thể làm”> ra loại chuyện đó?!”

Thị Y Vân, em thông minh hơn bất kỳ ai. Em thông minh như vậy lẽ nào không biết ai là người mang lá thư đó đưa chủ nhiệm lớp? Rõ ràng em đã sớm biết không phải lỗi của chị, lại muốn chị chịu đựng nỗi oan không biết nói cùng ai nhiều năm như vậy, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu chị. Thật ra em vốn chỉ cần tìm một người chịu tội thay, để nuôi nấng sự oán hận đối với tấm bia đỡ đạn là chị đây dần dần lớn lên mà thôi. Nếu như năm đó không có những lời nói u mê của em, thầy Tạ cũng không bị đuổi việc, vợ thầy ấy cũng không biến thành như vậy. Em có biết vì em mà mấy năm nay thầy Tạ phải trải qua cuộc sống như thế nào không? Lúc em ở đây tìm đủ mọi cách để trả thù chị, em có từng suy nghĩ qua họ đã phải sống cuộc sống thế nào không?!”

Lúc Thị Y Vân nghe được chữ “Thầy Tạ”, cả người thoáng chốc đờ ra, tiếp tục cuồng loạn chất vấn: “Chị biết cách liên lạc với Tạ Thiệu Văn? Chị vẫn hay liên lạc với anh ấy? Vì sao chị không nói với tôi?! Thị Y Thần, chị còn nói năm đó không phải chị cố ý?”

“Đúng, chị biết. Tại sao chị phải nói cho em biết? Lẽ nào em còn nghi ngờ thầy Tạ chưa đủ thâm hại sao? Còn muốn thầy Tạ và vợ của thầy ấy lại một lần nữa không có ngày”> sống yên ổn sao? Em có biết qua nhiều năm như vậy, là ai đang chuộc tội thay em không? Là chị! Tại sao mười năm nay chị phải thay em gánh hết tội lỗi này? Bởi vì em họ Thị, chị cũng họ Thị. Em lúc nào cũng nhắm vào chị, phá hỏng tình cảm giữa chị và bạn trai, cho đến bây giờ chị chưa từng tính toán với em, không phải chị nghĩ rằng mình làm”> sai nên mới chịu nhường nhịn em, mà là chị không muốn em phải trải qua đau khổ thêm một lần nữa, nhưng bây giờ chị nhận ra rằng làm”> vậy chỉ khiến nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà. Em nghĩ cả thế giới này chỉ mình em khổ nhất thôi đúng không, được! Hôm nay chị sẽ dẫn em đi xem, bởi vì em, nhiều năm qua thầy Tạ đã phải sống thế nào.” Thị Y Thần kéo ống tay áo Thị Y Vân xuống, lôi cô ta ra khỏi phòng làm”> việc.

Ngoài cửa, Lục Thần Hòa lẳng lặng đứng trông chừng, thấy Thị Y Thần kéo Thị Y Vân có chút chật vật ra ngoài, trên mặt của hai người đều in rõ dấu năm ngón tay hồng hồng, anh nhủ mày theo bản năng.

Thị Y Thần nói với anh: “Phiền anh chở bọn tôi đến bệnh viện não khoa.”

Anh gật đầu.

Manh Manh và Sa Sa rất muốn nghe ngóng nhiều chuyện, thế nhưng vì ngại Lục Thần Hòa, chỉ có thể đứng xa xa nhìn về phía phòng làm”> việc, bị che chắn nhưng vẫn mơ hồ nghe được ít chuyện. Mất thấy Boss bực bội kéo Thị Y Vân đi ra, mấy cô gái chỉ dám đứng xa xa xì xào bàn tán, đủ loại suy nghĩ cùng tưởng tượng.

Thị Y Vân muốn dang tay Thị Y Thần ra, thế nhưng cô chưa từng nghĩ rằng, sức lực của Thị Y Thần lại lớn đến vậy, suýt chút nữa thì kéo rách áo cô luôn, mạnh mẽ kéo cô ra ngoài. Cô cũng không chịu được nữa vùng vẫy dữ dội, giận dữ nói: “Chị buông tay! Tự tôi biết đi!”

Thị Y Thần buông Thị Y Vân ra, cô cũng không âm ỉ nữa, từ đầu đến cuối vẫn im lặng, xe lái thẳng đến bệnh viện.

Bệnh viện não khoa vào buổi tối, không yên ắng như trong tưởng tượng. Dưới màn đêm chỉ có vài ngôi sao le lói tỏa ra ánh sáng yếu ớt, gió lạnh len lỏi vào những cành lá, thỉnh thoảng phát ra tiếng xào xạc, càng lộ ra đáng sợ đêm đông tịch liêu.

Gần cửa sổ khu lầu lớn thì thoảng lại vang lên giọng khàn khàn của bệnh nhân không biết vọng lại từ đâu, khiến người nghe thấy sợ hãi.

Thị Y Vân đột nhiên kéo Thị Y Thần, hoang mang nói: “Sao chị lại muốn dẫn tôi đến đây? Lẽ nào Tạ Thiệu Văn anh ấy điên rồi?”

“Nếu trong lòng em có bốn chữ tôn sư trọng đạo, hãy gọi thầy ấy một tiếng thầy Tạ.” Thị Y Thần lạnh lùng hất tay Thị Y Vân ra.

Vào thang máy, Thị Y Vân không hiểu tại sao lại lạnh toát, hai tay vòng qua ôm lấy cơ thể.

Khuôn mặt Thị Y Thần lạnh băng, bỗng dưng, bàn tay lạnh lẽo được một bàn tay ấm áp bao bọc lấy, cảm giác ấm áp từ đầu ngón tay khẽ lan ra, chạy thẳng đến tim. Cô mím môi nhìn về phía Lục Thần Hòa, ánh mắt của anh trầm tĩnh ấm áp, trao cho cô sự hăng hái tràn đầy.

Tạ Thiệu Văn ngồi trước cửa sổ, nói chuyện với La Minh Tuệ. La Minh Tuệ chẳng biết đã chìm vào mộng đẹp tự bao giờ. Ông nhẹ nhàng giúp bà nhét lại góc chăn, vừa mới xoay người, thấy Thị Y Thần dắt theo một chàng trai cao ráo đẹp trai đứng trước cửa phòng bệnh, ông vui vẻ đứng dậy bắt chuyện: “Ai đây? Y Thần, đã trở thế này, em rảnh rồi thế này từ bao giờ thế? Cậu đây là bạn trai của em à?”

“Vâng. Xin lỗi, thầy Tạ...” Cô chưa kịp giới thiệu Lục Thần Hòa, Thị Y Vân đứng sau lưng đã đẩy cô ra.

Tạ Thiệu Văn thấy Thị Y Vân bỗng nhiên xuất hiện, gương mặt mỉm cười trong nháy mắt chùng xuống, ông bất giác nhìn về phía giường bệnh của vợ mình, sợ bà nhìn thấy Thị Y Vân, không không chế được tâm trạng. Ông quên rằng bà đã ngủ, chỉ là phản xạ có điều kiện, thật ra ông không cần phải lo lắng, vợ ông đã bị điên từ lâu, bây giờ ngay cả giọng nói của ông cũng không nhận ra, thì còn nhớ được ai.

Thị Y Thần cúi người thật sâu với Tạ Thiệu Văn, nói: “Xin lỗi, thầy Tạ, vốn dĩ không muốn quấy rầy cuộc sống của thầy, thế nhưng em nghĩ vẫn phải mang nó đến đây. Xin lỗi, em không thể để con bé tiếp tục phạm sai lầm, con bé nhất định phải nhận ra lỗi của nó nằm ở đâu.”

Thời gian đã gần mười năm, Thị Y Vân ngắm nhìn mái tóc hoa râm cùng với nếp nhăn nơi khóe mắt của Tạ Thiệu Văn, trong lòng cảm xúc ngổn ngang. Thầy Tạ năm đó anh tuấn nho nhã, phong lưu phóng khoáng, đầy nhiệt huyết, người đàn ông mà bất kể lúc dạy học hay sau buổi học đều dịu dàng quyến rũ, dựa vào vẻ bề ngoài đã làm”> không ít thiếu nữ điên đảo, hôm nay lại bị năm tháng dày vò dần vật biến thành bộ dạng này. Trong lúc này nước mắt cô nhất thời không không chế được trào ra.

Dáng vẻ tươi cười của Tạ Thiệu Văn vô cùng cứng nhắc, thở dài một tiếng: “Không sao, chuyện nên tới thì sẽ tới thôi, nên đối mặt vẫn phải đối mặt. Có lời gì, ra ngoài nói đi, thầy không muốn đánh thức Minh Tuệ.”

Tạ Thiệu Văn ra khỏi phòng bệnh, Thị Y Vân nhìn bóng lưng gầy gò của ông, như một con rối lạc mất hồn phách bước theo.

Thị Y Thần đứng canh ở cửa phòng bệnh, không đi cùng, hai mắt vẫn nhìn La Minh Tuệ ngủ say trên giường bệnh, trong lòng vô cùng khó chịu. Nếu như lúc đó cô có thể ngăn cản cảnh tình Thị Y Thần bước ra khỏi u mê sớm một chút, cũng sẽ không dẫn đến bi kịch gia đình Tạ Thiệu Văn.

“Anh biết chuyện của tôi và Cao Minh Dương chứ.” Cô ghen ngào nói với Lục Thần Hòa.

“Ừ, gần như có thể đoán ra giữa em và em gái mình xảy ra chuyện gì. Nếu như em thấy khổ sở, không muốn nói cũng không cần nói.” Lục Thần Hòa vẫn nắm tay cô, chưa từng buông ra.

Nước mắt của cô trong nháy mắt cũng rơi xuống, nói: “Không có gì, chôn giấu hơn mười năm, đã mọc rễ nảy mầm từ lâu, bây giờ muốn diệt trừ tận gốc, diệt trừ sạch sẽ.”

Ký ức chôn giấu đã lâu như phủ đầy bụi bặm, một khi hé mở, tiết lộ ra ngoài, sẽ tỏa ra mùi mực nát nồng đậm. Cô nhìn bầu trời đêm tối đen như mực bên ngoài, ánh sáng của mấy ngôi sao khắp bầu trời, giống như đưa người ta trở về cái đêm không thể nào ngủ được đó.

Nếu không có chuyện kinh thiên động địa năm cấp ba đó, trong mắt Thị Y Vân, cô mãi mãi là một người chị tốt đáng tin cậy, còn trong mắt cô, Thị Y Vân vĩnh viễn là một đứa em gái xinh đẹp hoạt bát đáng yêu. Không ai có thể ngờ rằng, sẽ có một sự kiện long trời lở đất sẽ xảy ra, để lại vết thương trong lòng cô, đã nhiều năm vậy rồi vẫn chưa khép miệng.

Năm ấy, cô và Thị Y Vân đều chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi. Vì là chị em họ, tuổi cũng xấp xỉ nhau, bắt đầu từ nhà trẻ, hai chị em đã được xếp vào cùng một lớp, sau lại lên tiểu học, cấp hai, cấp ba, hai người đều được phân vào cùng lớp như trước kia. Hai người cùng nhau đi học, cùng nhau tan học, tình cảm tốt đẹp vô cùng, thỉnh thoảng lại chui vào cùng một tấm chăn, là chị em mà cả lớp ai cũng hâm mộ.

Từ khi bắt đầu lên cấp ba, tất cả mọi chuyện đều dần dần thay đổi, mà tình cảm của hai chị em họ, cũng chỉ duy trì đến một tháng trước khi tốt nghiệp.

Mùa xuân năm tốt nghiệp cấp ba, có một ngày”> tan học, trong phòng học không có một người, Thị Y Thần quét dọn vệ sinh xong, cầm cây lau trở về phòng học, nhìn thấy Thị Y Vân vô cùng thần bí lấy một phong từ trong cặp sách ra, bóc giấy viết thư đẹp đẽ từ trong phong thư ra, trong miệng lầm bầm dường như đang đọc thư, mi tâm nhíu lại, dường như có chuyện gì đó khiến con bé do dự.

Thị Y Thần rón rén đi tới, quyết định dọa con bé một phen: “Hù! ”

“Chị muốn chết à! ” Thị Y Vân thực sự bị cô hù dọa, vỗ ngực thật mạnh.

“Người nào ăn mật gấu gan hùm không sợ chết dám viết thư tình cho đại mỹ nhân nhà chúng ta vậy?”

Thị Y Vân từ nhỏ đến lớn đều rất xinh đẹp, từ lúc học lớp năm lớp sáu, đã có cậu trai rảnh rỗi không làm “> gì chạy đến nhà con bé, đến cấp hai càng nhận được nhiều thư tình hơn. Mà mỗi lần người thay Thị Y Vân đứng ra làm”> bìa đồ đạn đương nhiên của là cô chị họ là cô rồi, thế nên khi học cấp hai, cô bất hạnh nhận được một danh xưng mỹ miều “Cọp mẹ”, khiến tất cả nam sinh có ý định theo đuổi cô đều chùng bước, chuyện này vẫn luôn là mối hận của cô.

Cô cho rằng Thị Y Vân lại nhận được thư tình của một cậu nam sinh không sợ chết nào đó, tiện tay cướp lấy chuẩn bị anh dũng đi giết địch, khi thấy nơi ghi tên người nhận, cô giật mình, suýt nữa không nói nên lời, nói lấp lờ Thị Y Vân: “Em...em...em... làm”>...làm“> sao có thể viết thư tình cho thầy Tạ?”

Cô không ngờ Thị Y Vân lại dám viết thư tình cho thầy giáo dạy vật lý Tạ Thiệu Văn.

Năm đó thầy Tạ chỉ khoảng ba bốn mươi tuổi, dáng vẻ anh tuấn, cao ráo, bước trên đường, đối với các cô gái ở độ tuổi đó, giống như người mẫu trên sàn catwalk. Trên người ông tỏa ra khí chất của một người đàn ông thành đạt mà nam sinh cùng tuổi với bọn cô không thể nào so sánh được. Trong buổi tiệc mừng năm mới, thầy Tạ và một số thầy giáo khác thuyết phục mấy cô giáo khác nhảy chung một điệu, nhiệt huyết dâng trào, động tác khiêu vũ dịu dàng mà quyến rũ, so với dáng vẻ lãnh đạm thường ngày”> trên bục giảng cách nhau một trời một vực. Lúc vừa nhảy xong, không biết đã cướp mất biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ, vốn thầy Tạ đã rất nổi tiếng trong trường, lại thêm lần khiêu vũ đó ông đã trở thành đề tài bàn tán của vô số nữ sinh.

“Vì sao không thể viết?Em thích anh ấy. Anh ấy đẹp trai như vậy, phong độ như vậy, tuy rằng trên lớp rất nghiêm khắc, thế nhưng chị không nhớ khi anh ấy nở nụ cười quyến rũ đến nhường nào à, còn nữa khi anh ấy khiêu vũ, càng khiến người ta say mê.”

Nói đến say mê, trên mặt của Thị Y Vân lập tức lộ ra vẻ mặt say mê ấy, “Em đưa chị xem thử, viết có hay không?”

Giữa hai người khi đó, chẳng có chuyện bí mật nào.

Cầm trong tay bức thư tình ý nồng nàn, không chỉ có tay Thị Y Thần run rẩy, đến tim cô cũng run rẩy theo.

“Thế nào?Viết cũng không tệ lắm phải không.” Thị Y Vân lấy lại bức thư tình, hài lòng ngắm nhìn.

Tuy rằng cô cũng rất thích vẻ đẹp trai của thầy Tạ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức thầy trò mà thôi, cô không mê mụi đến mức đi viết thư tình cho thầy giáo của mình. Thâm mến thầy của mình, thiếu nữ khi còn là nữ sinh ai cũng từng như vậy, nhưng cũng chỉ là để ở trong lòng mà thôi, còn Thị Y Vân lại viết thư tình cho thầy của mình như thế, theo cô, đây là một sai lầm nghiêm trọng.

“Đây không phải là chuyện viết có hay hay không. Em là học trò của thầy ấy, em mới mười sáu mười bảy tuổi, còn thầy ấy đã hơn ba mươi tuổi rồi, tuổi của thầy ấy còn lớn hơn tuổi của bố em, hơn nữa thầy ấy đã kết hôn rồi...” cô càng nói càng gấp, muốn khuyên bảo Thị Y Vân, nhưng không ngờ bị chặn họng.

“Từ xưa đến nay, thầy giáo đã có vợ rất nhiều. Em không muốn anh ấy ly hôn vợ mình, em chỉ thích anh ấy thôi, muốn được bên anh ấy mỗi ngày”>, chỉ cần mỗi ngày“> có thể nhìn thấy anh ấy, ở bên anh ấy, em đã mãn nguyện rồi.”

“Em làm”> vậy, là làm“> kẻ thứ ba, là làm”> trái đạo đức xã hội. Bộ dạng của em bây giờ, giống như thầy dạy sinh học nói đang trải qua thời kỳ tuổi trẻ bông bột, dễ kích động, mù quáng, không lý trí.” Cô không thể hiểu được, tại sao Thị Y Vân có thể có ý nghĩ đáng sợ này.

Sắc mặt của Thị Y Vân chợt lạnh, hơi bực bội vội nhét phong thư tình ra sau lưng: “Em không trộm cũng không cướp, càng không giết người phóng hỏa, chỉ là thích một người thôi, lại bị chị nói như là làm”> ra chuyện tội ác tày trời vậy!”

“làm”> người thứ ba, ở Thị gia chúng ta chính là tội không thể tha! Bây giờ em vẫn chưa làm“>, thế nhưng em có muốn làm”> cũng không được. Thân là chị của em, chị không thể để em làm“> vậy, giao thư tình ra đây!” Cô nhất định phải ngăn cản Thị Y Vân làm”> ra loại chuyện không ai có thể tha thứ được.

“Chị?Chị không phải chỉ lớn hơn em một tháng tuổi thôi sao?Còn nữa, hai chúng ta cũng không phải cùng một mẹ sinh ra, chỉ là chị em họ. Chuyện của em không cần chị quan tâm. Chị bỏ ý định này đi! ” Thị Y Vân tức giận, bắt đầu vạch rõ ranh giới.

“Chị không đi! Em mau đưa thư tình cho chị, không thể đưa cho thầy Tạ được.” Cô đưa tay cướp lấy bức thư trong tay Thị Y Vân.

“Không đưa!” Thị Y Vân cầm chắc”> phong thư, sông chết cũng không đưa.

Lúc đang vật lộn cướp giật, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, phong thư xinh đẹp bị xé thành hai mảnh.

77. Chương 79: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (3)

Thị Y Vân nhìn bức thư tình bị xé rách, suýt nữa thì diên tiết, vươn tay ra dùng sức đẩy Thị Y Thần, Thị Y Thần mất thăng bằng, ngã xuống đất.

Thị Y Vân trừng đôi mắt xinh đẹp, tức giận nói: “Thị Y Thần, em ghét chị! Nếu chị dám đem việc này nói với mẹ của em và chủ nhiệm lớp, em sẽ không tha cho chị đâu!” Nói xong đôi mắt đỏ hoe cầm cặp sách chạy ra ngoài.

Bắt đầu từ ngày”> đó, Thị Y Vân không về nhà cùng cô nữa, không học cùng nhau, cũng không không ngủ chung với nhau nữa, ngay cả lúc ăn cơm tối, cũng không nói chuyện với cô một câu. Người trong nhà cũng không để ý, chỉ cho rằng hai cô nhóc chỉ giận dỗi nhau chuyện vụn vặt mà thôi.

Trong lòng Thị Y Thần vẫn cảm thấy có chút lo lắng mơ hồ. Cô sợ Thị Y Vân lại viết một lá thư khác đưa cho thầy Tạ, thế nên mỗi ngày”> đều quan sát, theo dõi cẩn thận hành động của hai người họ.

Qua một tuần quan sát, thầy Tạ vẫn bình thường như mọi khi, lúc giảng bài chăm chú, nghiêm nghị, lúc tan làm“> thì vui vẻ hòa đồng, nhìn không có vấn đề gì, hoàn toàn không giống như nhận được thư tình của nữ sinh mà tâm tình trở nên phức tạp, nhưng mà Thị Y Vân thì ngược lại, vốn dĩ tính cách rất hoạt bát, ngày”> nào cũng chun mũi liếc mắt nhìn cô giận dỗi, bỗng có một ngày”>, không còn hứng thú nữa, ngay cả nổi giận cũng không.

Cô biết, Thị Y Vân nhất định lại viết thư tình gửi cho thầy Tạ, mà thầy Tạ nhất định là đã từ chối con bé, nếu không mấy ngày”> nay con bé sẽ không một mảy may đến vậy.

Mỗi khi cô muốn nói chuyện với Thị Y Vân, Thị Y Vân nhìn thấy cô, liền trực tiếp chặn họng cô bằng một câu: “Em không muốn nói chuyện với chị, chị đi đi.” Đợi lúc cô hoàn hồn thì đã không còn thấy bóng dáng Thị Y Vân đâu nữa.

Lại một tuần nữa trôi qua, vào giờ tan học, cô vội vàng đuổi theo Thị Y Vân, lại vừa vặn gặp được thầy Tạ ở cầu thang, Thị Y Thần gọi khẽ một tiếng “Thầy ạ” .

Đôi mày kiếm của thầy Tạ khẽ động, mi tâm cau lại nhìn cô, dường như muốn nói lại thôi.

Cô đoán thầy Tạ có biểu cảm này không phải là vì chuyện vượt giới hạn của Thị Y Vân đó chứ.

Cô đang muốn rời đi, thầy Tạ bỗng nhiên mở miệng gọi cô lại: “Thị Y Thần, em về nhà nói chuyện với Thị Y Vân, chỉ còn hơn một tháng nữa thôi là tốt nghiệp rồi, bảo trái tim con bé nên đặt vào việc học. Còn nữa, đừng để con bé đến theo dõi nhà tôi nữa, trời tối, một mình con bé về nhà sẽ không an toàn.”

Lời của thầy Tạ, khiến cô hết hồn, Thị Y Vân không phải chỉ viết thư tình. Lại còn đi theo thầy Tạ về nhà... Hóa ra nửa tháng nay Thị Y Vân không về nhà cùng cô, cô tưởng con bé dối mình, hóa ra là theo dõi thầy Tạ đến tận nhà.

Cô cúi đầu thật sâu: “Thầy Tạ, em thay mặt Thị Y Vân xin lỗi thầy, khiến thầy gặp phiền phức.”

“Không phải lỗi của em, em cũng cố gắng ôn tập đi, thi đạt thành tích tốt.”

Cô gật đầu với Tạ Thiệu Văn, sau đó chạy về hướng cổng trường đuổi theo Thị Y Vân. Cô chạy rất xa, cuối cùng cũng đuổi kịp Thị Y Vân, cô kéo Thị Y Vân đến một góc khuất gần đó: “Có phải em điên rồi không? Lại viết thư tình cho thầy Tạ? Em còn theo dõi thầy ấy đến tận nhà nữa sao?”

Thị Y Vân liếc mắt nhìn cô, hất tay cô ra bực tức nói: “Ai cần chị lo!”

“Em...” Cô sợ hãi, cô chưa bao giờ nhận ra Thị Y Vân thường ngày “> vẫn luôn hòa nhã lại chẳng nói lý lẽ như vậy, ”Chị chỉ muốn tốt cho em mà thôi!”

“Thị Y Thần, chị đừng có mở miệng ra là nói tốt với em! Thích một người có gì sai? Lẽ nào chị chưa từng yêu thầm ai? Em biết chị thích một nam sinh, vì sao lại không hiểu cảm giác khi thích một người là thế nào? Hơn một tháng nữa thôi em đã tốt nghiệp rồi, sau này sẽ không còn được gặp anh ấy. Cảm giác thích một người lại không có được chị có hiểu không?”

“Chị yêu thầm nam sinh nhà người ta, chỉ để trong lòng, không có nghĩa là nhất định phải nói ra. Còn em không phải chỉ đơn giản là yêu thầm một người, em đang yêu thầy của mình đó, là kẻ thứ ba! ”

“Tình yêu thầy trò thì đã sao? Sao lại không thể? Khi xưa Lỗ Tấn và Hứa Quảng Bình chẳng phải tình yêu thầy trò đó sao? Nếu Hứa Quảng Bình không chủ động viết thư cho Lỗ Tấn thì hai người họ sẽ có kết quả sao? Vì sao ta không thể? Em chưa nói mình muốn làm”> kẻ thứ ba, em chỉ thích anh ấy thôi, chuyện này cũng không được sao?”

Cô không biết phải giải thích thế nào để Thị Y Vân rõ, đầu óc Thị Y Vân đột nhiên giống như một cây cân bị lệch, vẫn khăng khăng với suy nghĩ của mình: “Hứa Quảng Bình không giống em, cô ấy lớn tuổi hơn em, thời đại của họ cũng không giống với bây giờ. Thầy Tạ là người đã có vợ, em viết thư tình cho thầy ấy, lại theo dõi thầy ấy, vậy có ý gì? Y Vân, em tỉnh táo lại một chút đi có được không? Dù thế nào đi nữa, tình yêu thầy trò là không được phép. Em làm”> vậy không phải chỉ hại mỗi bản thân em thôi đâu, có thể sẽ liên lụy đến cả thầy Tạ nữa.”

“Nếu chị thật lòng muốn tốt cho em, xin đừng nhúng tay vào chuyện này! ”

“Em đừng cố chấp như vậy có được không? Thầy Tạ không hy vọng sẽ bị em làm”> phiền nữa.”

Thị Y Vân đầu tiên là ngẩn ra, trong ánh mắt để lộ vài phần nghi hoặc, sau đó là tức giận. Cô giống như một người mất hết lý trí, trở nên điên cuồng: “Hóa ra là do chị ngăn cản! Em điên đó thì sao? Bây giờ chị vui rồi chứ. Lúc đầu anh ấy rất tốt với em, nhưng bây giờ ngay cả nhìn một cái cũng không muốn, trên lớp trả lời câu hỏi cũng không gọi em, lúc ra về nhìn thấy em giống như gặp phải ôn thần. Chị nói xem, có phải trước mặt anh ấy chị đã nói xấu em chuyện gì đó đúng không? Thế nên anh ấy mới trở nên như vậy?!”

“Em...Sao em có thể cho rằng chị cản trở em?” Ngay lúc này đây Thị Y Vân thật sự điên rồi, “Em đừng nên tiếp tục sai lầm nữa, em làm”> như vậy chẳng những hủy hoại bản thân mà còn hại luôn cả thầy Tạ.”

Bất luận cô nói gì, Thị Y Vân cũng nghe không lọt tai: “Thị Y Thần, em nói lại với chị một lần nữa, chuyện này em không cần chị quan tâm, nếu chị lại tiếp tục nhúng tay vào chuyện này, em với chị, ngay cả tình chị em cũng không còn! ”

Nhìn bóng dáng Thị Y Vân chạy đi, chuyện duy nhất cô có thể làm”> là đứng tại chỗ hoang mang khổ sở.

Biết Thị Y Vân giận cô, ban đầu hy vọng mọi chuyện sẽ nhanh chóng qua đi, hoặc chìm vào quên lãng, giận dữ cũng theo đó không còn. Thế nhưng nhìn thấy chỉ còn hơn một tháng nữa thôi thì đã tốt nghiệp cấp ba, Thị Y Vân vẫn tiếp tục hồ đồ như vậy, cô thật sự không biết phải làm”> sao cho đúng. Cô suy nghĩ rất nhiều, quyết định nói chuyện này với mẹ và dì.

Thế nhưng, cô còn chưa kịp nói chuyện này ẹ và dì nghe, ngày”> hôm sau một trận cuồng phong bão táp khiến con người ta không chống đỡ nổi kéo đến.

Trời nổi phong ba, một phụ nữ gầy nhom mặc quần dài đang mang thai, tóc tai bù xù, toàn thân đều bị mưa làm”> cho ướt đầm, đột nhiên chạy đến lớp học, âm thanh chói tai vang lên: “Ai là Thị Y Vân?”

Lúc đó cả lớp đều hoảng sợ .

Chẳng biết ai chỉ vào Thị Y Vân, người phụ nữ lao vọt đến trước mặt Thị Y Vân, nâng cánh tay lên tự mình tát cô một bạt tai. Một tát này, khiến Thị Y Vân ngây ngốc. Lúc người phụ nữ kia còn muốn tát thêm vài cái nữa, Thị Y Thần cũng không ngồi yên được nữa, nhanh chóng lao đến trước mặt người phụ nữ kia, nắm lấy cánh tay của bà ta thật chặt, nói với Thị Y Vân: “Y Vân, chạy mau!”

Người phụ nữ kia như phát điên mắng nhiệt: “Cô còn trẻ không lo học hành, sao lại muốn học cái thói hư hỏng đi phá hoại gia đình người khác? Cô có biết bởi vì cô, Thiệu Văn bị chụp cho cái mũ quyền rũ nữ sinh, bị nhà trường cắt chức cương chế nghỉ việc một thời gian. Cô có biết vì cô, đứa con sắp ra đời của tôi phải làm”> thế nào đây? Gia đình cô không dạy cho cô biết cái gì gọi là luân thường đạo đức sao? Hôm nay tôi phải dạy cho cô một bài học!”

Thị Y Thần kéo cánh tay người phụ nữ kia ra, không dám dùng quá sức, bởi vì bà ta là phụ nữ có thai, nhưng lại không muốn bà ta làm “> Thị Y Vân, nhưng cô không biết cơ thể gầy gò của mình làm”> sao có thể ngăn cản được sức lực của người phụ nữ cao gầy kia. Nhanh chóng bị người phụ nữ vùng vẫy, cô bị hất ngã xuống đất.

Thị Y Vân từ lúc bị đánh vẫn còn ngây ngốc đứng đó, hoàn toàn không biết phải làm”> sao, bị người phụ nữ kia liên tục tát mấy cái.

Không bao lâu sau, thầy Tạ và chủ nhiệm lớp cũng chạy đến phòng học. Thầy Tạ ôm lấy người phụ nữ kia, kéo bà ta ra ngoài. Trước khi đi, thầy Tạ nhìn Thị Y Vân bằng ánh mắt vô cùng căm hận và bi thương.

Chuyện này rất âm ỉ, cả trường ai cũng biết Thị Y Vân theo đuổi thầy Tạ. Ban đầu thầy Tạ chỉ bị đình chỉ công tác tạm thời.

Trải qua việc vợ của thầy ấy là La Minh Tuệ làm “> loạn, trực tiếp bị nhà trường đuổi việc, ngay cả chủ nhiệm lớp cũng bị liên lụy, vì dạy dỗ không nghiêm, viết kiểm điểm liên tục. Gần như ngày”> nào Thị Y Vân cũng bị chủ nhiệm lớp gọi đến dạy dỗ rất lâu. Dì và dượng sau khi bị nhà trường gọi đến biết chuyện này, về nhà giận dữ đánh Thị Y Vân một trận, Thị Y Thần cũng tránh không khỏi bị liên lụy, bị mẹ mình mắng thật lâu. Vì sao biết chuyện lại không báo.

Từ ngày”> đó trở đi, Thị Y Vân đi đến đâu cũng bị người ta chỉ trỏ. Ở trường, bạn học đều dùng ánh mắt lạnh lùng phỉ nhổ cô. Chỉ trong một tuần ngắn ngủi, tinh thần của Thị Y Vân đã gần như sụp đổ hoàn toàn, đến lúc cô không đi học nữa, trong nhà lại náo loạn một phen...

Thị Y Thần vừa nhắm mắt là lại nhớ đến cảnh Thị Y Vân nằm trong phòng máu me bết bết.

“Thư tình là do một nam sinh thích Thị Y Vân nhặt được, bởi vì Y Vân từ chối cậu ta, cậu ta muốn trả thù, liền lén mang bức thư đến phòng làm”> việc của hiệu trưởng, thế nhưng cậu ta không ngờ mọi chuyện lại trở nên nghiêm trọng đến vậy. Sau khi từ Anh trở về tôi mới biết được chuyện này. Tôi lập tức chạy đến công ty cậu ta làm “> đánh cho cậu ta một trận, thế nhưng mọi chuyện đều không thể nào bù đắp. Thầy Tạ và vợ thầy ấy không thể nào trở về cuộc sống như trước được nữa. Anh biết không? Lúc đó vợ của thầy Tạ chỉ còn hai tháng nữa thôi là đến ngày”> sinh, mọi người đều nói phụ nữ mang thai rất nhạy cảm, Y Vân làm “> rối loạn tâm trạng của bà ấy, chuyện thầy Tạ bị đuổi việc, bà ấy càng không thể chịu đựng được đả kích, lúc này mới như người điên lao đến trường làm”> loạn. Lúc tôi ra nước ngoài, chẳng bao lâu thì nghe Chu Kiều Na nói bà ấy sinh non, con cũng không còn, sinh ra uất ức, tự sát, nổi loạn, sau cùng mới trở thành thế này... Tôi cũng không biết nhiều năm vậy rồi thầy Tạ làm “> thế nào chịu đựng được... Chuyện duy nhất tôi có thể làm”> ngăn ấy năm chỉ là trợ giúp kinh tế cho gia đình thầy ấy, không nói cho thầy biết, nếu thầy mà biết nhất định sẽ không nhận.” Cô nói đến đây thì không nói tiếp được nữa, thanh âm nghẹn ngào, nước mắt cũng không khống chế được chảy xuống.

Lục Thần Hòa nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói với cô: “Em không sai, em đã từng khuyên ngăn, chỉ là do cô ấy không chịu nghe mà thôi.”

“Không, tôi sai rồi. Tuy thư tình không phải tôi đưa, thế nhưng tôi nên nói chuyện này với dì và dượng sớm hơn, họ nhất định sẽ ngăn cản chuyện này, có thể mọi chuyện sẽ không trở thành như vậy. Y Vân sẽ không bị tổn thương, thầy Tạ và vợ thầy ấy cũng không ra nông nổi như ngày”> hôm nay. Rõ ràng tôi đã sớm

biết mọi chuyện, nhưng không báo cho bọn họ biết kịp thời. Tôi làm“> vậy, so với việc nam sinh kia giao thư tình ra có gì khác nhau đâu...”

Nhớ lại chuyện mười năm trước, cô cũng không biết mình sai ở đâu, vì sao năm đó mẹ lại phải đưa cô ra nước ngoài du học, cho dù xảy ra chuyện gì, người sai mãi mãi là cô, còn người đúng mãi mãi là Y Vân. Mấy năm ở Anh, cô tuyệt vọng, ngoài việc đâm đầu vào học ra cô chẳng biết làm”> gì khác, thậm chí có cảm giác như chẳng thể nào về nước được nữa.

Sau khi bị mẹ bắt về nước, trong lòng cô rất vui, nhưng vận đen trong tình yêu lữ lượt kéo đến, từ Vương Tiến Huy đến Ngụy Côn rồi đến Cao Minh Dương, khoảng thời gian hẹn hò đó còn có vô số người ắt giáp bính đình mà cô không thể nhớ mặt nổi. Có một khoảng thời gian rất dài, cô tránh không để phát sinh chuyện gì xích mích với Thị Y Vân, lao vào công việc đến mất cảm giác, bình thường tăng ca đến khuya mới về nhà. Về đến nhà, cô liền trốn vào phòng, ngay cả một ngày“> ba bữa, đều cố gắng tránh mặt lúc mọi người dùng cơm. Mẹ cô mỗi lần muốn nói gì đó với cô, vừa mới mở miệng đều bị cô lấp liếm cho qua. Loại chuyện này đối với cô đã sớm trở thành thói quen, không hiểu sao ánh mắt sắt bén của mẹ cô lại không thể nhận ra mâu thuẫn của cô và Y Vân, biết rõ mâu thuẫn giữa hai người, vẫn còn sống chết bắt cô đi xem mặt, nhưng lại để mặc Y Vân làm”> càn.

Sau này cô dần dần hiểu được, mẹ cô làm“> vậy là có lý do của mình, mặc dù biết Y Vân làm”> càn, cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, bởi vì lỗi của cô năm đó chính là biết chuyện mà không báo. Mẹ cô muốn thể hiện sự an ủi và dứt đối với cô, đều chỉ có thể dùng món ngon để bù đắp. Lúc nhìn thấy bóng dáng của mẹ mỗi đêm đều chờ cô về, việc cô có thể làm”> cũng chỉ là tiếp tục chịu đựng, mang tất cả tức giận, khổ sở, buồn tủi giấu kín trong lòng.

“Lúc đó còn trẻ, nếu ai khi còn trẻ cũng đều có quyết định đúng đắn, biết cái gì là đúng cái gì là sai, thì làm”> sao có nhiều thanh thiếu niên ngộ nghĩnh như vậy?” Lục Thần Hòa nhẹ nhàng lao đi những giọt nước mắt trên má cô.

Cô ngược mắt nhìn Lục Thần Hòa, khắc ghi những lời anh nói.

Cô vừa nhìn một góc khác trên hành lang, Thị Y Vân từ lâu đã khóc không thành tiếng, quỳ gối trước mặt thầy Tạ.

Sai lầm hơn mười năm trước, cô không thể ngăn cản, nhưng hôm nay, ít ra cô cũng lấy dũng khí bước đi, không để những sai lầm lúc đầu tiếp diễn nữa.

Thầy Tạ có tha thứ cho Y Vân không, cô không biết.

Từ bệnh viện trở về, nụ cười xinh đẹp trên gương mặt Thị Y Vân đã hoàn toàn biến mất, yên lặng giống như một người khác.

Thị Y Thần không thể nào ngờ, hơn mười năm không ngủ chung giường, Thị Y Vân đột nhiên ôm gối gõ cửa phòng cô, “Hoan nghênh không?”

“Địa bàn của chị đối với em mà nói có ranh giới từ bao giờ thế?” Cô mở cửa, đồng thời cũng mở cánh cửa lòng mình.

Thị Y Vân nằm trên giường cô khóc cả đêm, không nói gì đặc biệt, chuyện duy nhất cô có thể làm”>, chính là đưa khăn cho Thị Y Vân.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, hai mắt Thị Y Vân sưng đỏ nói với cô: “Thị Y Thần, em vẫn sẽ không tha thứ cho chị đâu, chị vẫn đáng ghét như trước kia.”

Cô khẽ cười trả lời Thị Y Vân: “Không sao. Chị cũng sẽ không sợ em lại cướp mất bạn trai của chị đâu.”

Sau đó, Thị Y Vân không đến Jessie’s làm“> nữa, mà mỗi ngày”> đều đến bệnh viện. Giống như năm tốt nghiệp cấp ba ấy, cho dù có khuyên thế nào, cô vẫn cứ cố chấp như vậy.

Lúc đầu, Thị Y Thần lo lắng con bé sẽ lại gây rắc rối cho thầy Tạ, thậm chí lo lắng đã nhiều năm như vậy con bé có còn thích thầy Tạ như năm đó hay không. Khi cô nhìn thấy Thị Y Vân ngồi trước cửa sổ lặng lẽ gọt táo cho La Minh Tuệ, nỗi lo lắng trong lòng bỗng chốc tiêu tan.

78. Chương 80: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (4)

ngày”> mười lăm tháng mười một là đại thọ lần thứ sáu mươi của bố Lục Thần Hòa, để tránh đi đường kẹt xe, sáng sớm Lục Thần Hòa đã lái xe đến đón Thị Y Thần.

Lục Thần Hòa mới vừa đẩy cửa ra, Manh Manh đã nhanh chóng chạy ra đón: “Anh Lục, Jessie đang ở trong phòng làm”> việc nghe điện thoại, anh ngồi đợi một lát nhé.”

Lục Thần Hòa nhếch môi, khiến một đám thiếu nữ thần hồn điên đảo.

Không bao lâu sau, Thị Y Thần nghe điện thoại xong từ phòng làm”> việc bước ra, nhìn thấy anh mặc bộ âu phục màu bạc quen thuộc, vô cùng ngạc nhiên. Phong cách thời thượng, sa hoa cao quý, cất may hoàn mỹ cùng với thân hình chuẩn mực cộng khí chất vương giả phô bày hết sức tinh tế. Từ trước đến nay cô đều rất tự tin với tay nghề của mình, đây không phải là nói láo mèo khen mèo dài đuôi, trước lúc làm”> xong bộ trang phục mang cho anh, lúc anh mặc thử, cũng không để ý nhiều. Một ngày”> đặc biệt như hôm nay, anh lại chọn bộ trang phục này để mặc, điều này khiến tận đáy lòng cô nảy sinh cảm giác vui vẻ ấm áp.

Anh vuốt ống tay áo tinh tế, khen cô: “Tay nghề đúng là không tồi, xem ra Jessie’ s trong thời gian ngắn không thể đóng cửa được.”

Trên người cô mặc là một bộ âu phục màu vàng nhạt có in hoa văn chìm, do một nhà thiết kế khác trong cửa hàng tự tay vẽ nên, bên ngoài là một chiếc áo khoác kiểu âu. Dựa theo lời Chu Điện nói: Mở cửa hàng bán quần áo cũng có điểm tốt, nếu gặp sự kiện nào quan trọng, không cần phải chật vật chạy ra phố để đặt may trang phục.

“Nhờ phúc của anh.” Cô lườm anh một cái, lại nguyên rửa cửa hàng của cô rồi.

Anh chỉ vào bộ trang phục trên người, lại nói: “Thời cổ đại, nương tử đều may quần áo cho phu quân của mình, phải chăng đây là một loại cảm giác hạnh phúc?”

“Không có, tôi chỉ nghe thấy lòng mình đang rỉ máu, bởi vì bộ trang phục này anh chưa trả tiền.” Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng trong lòng cô lại ngọt ngào giống như được rót mật.

Anh nở nụ cười, nói: “OK, ngày”> mai anh sẽ bảo Tiểu Hàn chở một xe lúa đến cho em.”

“Anh có ý tưởng nào sáng tạo hơn một chút có được không? Lần nào cũng vậy, nếu không phải lúa thì là lúa mạch.”

“Em không cảm thấy đây là một loại tiền lưu thông cực kỳ hạnh phúc sao.”

“Không thấy.”

Hai người nhanh chóng lên xe rời khỏi Jessie’s.

Trước khi khởi động, anh quay đầu sang nhìn cô, hỏi: “Lại căng thẳng à?”

“Đâu phải tra tấn bức cung, có gì phải căng thẳng chứ.” Khẩu thị tâm phi, thật ra trong lòng cô đang cực kỳ căng thẳng.

Bàn tay đặt trên đùi không ngừng cuộn lại. Cảm giác lo lắng thể này chưa bao giờ xảy ra, cô chỉ biết âm thầm giấu kín tận đáy lòng, không biết nên nói với anh thế nào.

Buổi tiệc cầu huyết của người giàu như trên phim truyền hình cô đã tưởng tượng hơn n lần rồi, cô cũng đã rất nhiều lần nhắc nhở bản thân mình rằng giữa cô và Lục Thần Hòa chỉ là giao dịch, tuy là đêm nay chỉ làm”> theo quy ước lúc đầu nên mới đến, thế nhưng đáy lòng vẫn có cảm giác lo sợ bất an, bởi vì ba lần trước đó đã xảy ra chuyện chẳng mấy tốt đẹp gì. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ cô lại làm”> theo lời anh nói quay mặt bỏ đi? Cô không muốn anh bị mất mặt.

Anh liếc mắt nhìn thấu tâm tư của cô, mỉm cười, đưa tay ra nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, nói: “Cô vợ xấu xí lần đầu tiên ra mắt bố mẹ chồng, dù sao cũng phải cho em chút sức mạnh.”

Anh không muốn vạch trần cô, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được.

Thị Y Thần dẫu môi liếc anh một cái, rút tay về, làm “> mặt quỷ nói: ”Ai là cô vợ xấu xí của anh? Lo mà lái xe của anh đi.”

Anh cười khẽ, chậm rãi khởi động xe.

Xe khởi động xong, chạy bon bon trên đường lớn, cảnh vật hai bên đường cũng lướt qua rất nhanh, càng lúc càng xa.

Thị Y Thần vẫn nghĩ anh sẽ chở cô đến khách sạn Hải Hâm ở trung tâm thành phố, nhưng khi ngược mắt nhìn chỉ thấy càng ngày “> càng xa đường lớn, chắc”> hẳn không phải đến khách sạn Hải Hâm ở trung tâm thành phố.

Bầu trời không còn âm u như trước, cuối cùng xe dừng lại ở một làng du lịch. Bên đường có một hàng cây bạch quả lá vàng óng một vùng, tạo thành một phong cảnh thật đặc biệt, bên cạnh đường xe chạy là một cái hồ lớn, xa xa nhìn lại, sóng gợn lăn tăn, ánh nắng chiếu rọi lên mặt hồ lấp lánh ánh vàng.

Thị Y Thần chợt nhớ ra mình đã từng đến đây: “Đường như tôi đã đến đây rồi, nếu nhớ không lầm, gần đây hình như có một sân golf rất nổi tiếng.”

Lục Thần Hòa gật đầu: “Đúng, không sai, nơi này chính là làng du lịch golf, em biết đánh golf? ”

“Đương nhiên là không, chỉ là Chu Điện có mấy người bạn đã từng rủ nhau đến đây chơi, tôi và Chu Điện cứ loay hoay như hai kẻ ngốc, ngay cả bãi cỏ cũng không vào được. ”

Lục Thần Hòa nở nụ cười nói: “Hôm nào dẫn Chu Điện cùng đến đây chơi, anh dạy hai người.”

“Thôi miễn, loại hoạt động dành cho người già này không thích hợp với những thiếu nữ trẻ trung như bọn tôi.”

Lục Thần Hòa cười, nếu như bố anh mà nghe được những lời này, có lẽ sẽ tức đến phát điên, bởi vì bố anh thích đánh golf nhất, khi còn nhỏ anh đã bị bắt đi nhặt banh cho bố rất nhiều năm.

Thị Y Thần hiểu kỳ nói: “Có phải những người giàu có đều thích tổ chức đại thọ ở những nơi xa xôi không?”

Lục Thần Hòa giải thích: “Làng du lịch golf này là tài sản dưới quyền của tập đoàn Hải Hâm. Trước đây trong nhà có bất cứ tiệc tùng gì, đều thích tổ chức ở khách sạn năm sao, sau này mấy người bạn thân nghĩ ra sáng kiến mới, dần dần đổi lại tổ chức ở khách sạn thuộc tập đoàn Hải Hâm hoặc tổ chức ở làng du lịch, chắc”> là năm nay tổ chức ở đây.”

Cô thở dài: “Có tiền thật tốt.”

Lục Thần Hòa còn nói: “Làng du lịch golf này, mặc dù kết hợp golf mang phong cách tự nhiên hài hòa với vùng nông thôn đặc sắc ở Trung Quốc, thế nhưng trong tư tưởng của bố anh vẫn còn thành kiến đối với làng du lịch kiểu nông thôn Trung Quốc. Mãi cho đến một lần, ông đột nhiên đến thăm vườn ươm của bọn anh, hoàn cảnh làm”> việc khác biệt đã cho ông linh cảm, quyết định muốn kết hợp làng du lịch của ông với phong cách nông thôn đặc sắc Trung Quốc, thế nên, ngày”> đó ở vườn ươm gặp mặt ông, chính là vì việc này.”

Thị Y Thần nhìn ra được, Lục Thần Hòa đang nói đến những lời của bố mình, hàng lông mày toát ra vẻ sùng bái cùng tôn kính, không phải như lời bố anh nói trước kia, một đứa con phản bội lúc nào cũng căm ghét bố mình. Tình phụ tử vẫn còn đó, chỉ là chưa giải được khúc mắc trong lòng mà thôi.

Cô vỗ vỗ vào vai anh, cổ vũ: “Bố của anh là một thương nhân thành công, vậy anh cũng sẽ là một người trồng lúa thành công, ví như giống lúa lai nổi tiếng nhất nước ta là Phụ viên long bình. Anh chăm chỉ nhất, nói không chừng một ngày”> nào đó, có thể nhìn thấy anh trên tivi, một trong mười người có ảnh hưởng nhất Trung Quốc hàng năm.”

“Tài ăn nói có tiền bộ, xem ra tối nay không cần anh phải đi theo hỗ trợ, em có thể ứng phó được với cô bấy dì tám ở nhà anh rồi.”

“...” Cô muốn nói danh sư xuất cao đồ, thế nhưng cô phải thừa nhận một điều rằng lối suy nghĩ nhát bén cùng tài ăn nói này đều là được anh “Huấn luyện” nên mới có được.

Dọc theo con đường nhỏ quanh co cạnh bờ hồ, đã sắp đến khách sạn trung tâm trong làng du lịch.

Thị Y Thần nhìn ngọn đèn xinh đẹp trong lối kiến trúc ở đây, trong lòng không khỏi cảm thán, nhất là trước cửa lại trồng một hàng cây vừa cao vừa to, vô cùng đồ sộ.

Lục Thần Hòa lại gần, chỉ vào một gốc cây trong đó nói: “Cây này trị giá hai trăm vạn, cây kia một trăm năm mươi vạn, còn cây đó không nhớ rõ, nhiều cây như vậy giá trị lên hơn nghìn vạn, là một người bạn của bố anh tài trợ. Ở đây em có thể gặp được ông ấy, ông ấy làm”> ở công ty cây cảnh, hoa cỏ ở vườn ươm của bọn anh có một phần cổ phần do công ty ông ấy không chế, ông ấy có thói quen tặng cây làm“> lễ vật.”

Thị Y Thần ngửa đầu, trừng hai mắt sợ hãi nhìn hàng cây cao to kia, cái cổ suýt chút nữa là đơ ra không xoay lại được.

Mang hành vi khoe khoang cây cối cao thượng này ra so sánh thì hành vi khoe xe, khoe trang sức, khoe túi xách hàng hiệu chẳng đáng là gì.

Thế nên, thế giới của người giàu, kẻ nghèo chẳng bao giờ hiểu được.

Cô kéo tay Lục Thần Hòa bước vào khách sạn tráng lệ, phục vụ đều rất lịch sự phải phép. Cô nhìn đài phun nước ở giữa khách sạn, trong lòng lại không tránh khỏi một trận căng thẳng.

Một nhân viên nam mặc đồng phục quản lý thấy Lục Thần Hòa đến, lập tức tiến lên đón tiếp, tự mình đưa bọn họ đến phòng tổ chức tiệc.

Trên đường đi, chợt nghe thấy một giọng nói trong treo của một đứa bé trai truyền đến: “Anh hai! ”

Thị Y Thần nhìn thấy một cậu nhóc trạc tuổi Điểm Điểm, cậu bé như một con chim nhỏ lao đến bên cạnh Lục Thần Hòa, Lục Thần Hòa ôm nó vui vẻ xoay hai vòng. Đây chính là cậu em trai mà anh đã từng nhắc đến.

“Anh hai, lần trước anh gạt em, nói chờ em tan học anh sẽ về, nhưng anh lại chạy mất.” Cậu nhóc nói, đột nhiên thấy Thị Y Thần, nhìn chằm chằm vào cô một lúc, tò mò hỏi, “Chị là bạn gái mới của anh hai em sao?”

“Trước đây anh hai của em có rất nhiều bạn gái sao?” Thị Y Thần liếc mắt lườm Lục Thần Hòa, người này rốt cuộc có bao nhiêu bạn gái?

Lục Thần Hòa nhíu mày vỗ đầu Lục Thần Thụy: “Thật không lẽ phép chút nào, phải tự giới thiệu trước.”

“Xin chào, em là Lục Thần Thụy, Lục trong đại lục, thần trong cư thần, Thụy trong tường thụ (điềm lành).” Tên nhóc này trí nhớ rất tốt, giới thiệu xong lập tức nói, “Em thường nghe bố mẹ còn cả chị hai nữa, nói anh hai “lại” có bạn gái, nhưng mà ngoài chị Đường Di ra, chị là người bạn gái đầu tiên của anh hai mà em nhìn thấy mặt.”

Ba chữ “Người đầu tiên” giống như một dòng suối trong, đổ vào lòng Thị Y Thần, nơi nào nước chảy qua lập tức nở ra một đóa hoa diễm lệ. Cô nhìn thoáng qua Lục Thần Hòa. Anh cũng đang nhướng mày nhìn cô, ánh mắt như đang nói: Hài lòng không?

Cô mỉm cười trả lời: “Xin chào, chị là Thị Y Thần, Thị trong thị vệ, Y trong liên y (sóng gợn lăn tăn), Thần trong thanh thần (sáng sủa). Là bạn gái ‘mới’ của anh hai em, cũng rất vinh hạnh là ‘người đầu tiên’ mà em được nhìn thấy.” Cô cố ý nặn thêm hai từ “mới” và từ “người đầu tiên”.

Lục Thần Thụy đầu đầu: “Thật ngại quá, hai chữ liên y em không biết viết thế nào?Em đã từng học qua rồi, nhưng cũng quên luôn rồi.”

Thật đúng là một bạn nhỏ hiếu học.

“Xòe bàn tay ra, chị viết cho em xem. ”

Lục Thần Thụy đưa bàn tay ra, Thị Y Thần chậm rãi viết từng nét vào lòng bàn tay của nó.

Viết xong, Lục Thần Thụy cảm thán một tiếng: “Em vẫn cảm thấy tên của em rất phức tạp, không ngờ tên của chị còn phức tạp hơn.”

“Có một chút, chị còn nhớ có mỗi lần lúc đi thi, người khác đã bắt đầu làm”> bài thi, chị vẫn còn đang ngồi viết tên của mình. ”

“Thật vậy sao?Chị thật đáng thương, giống như bạn Trần Ngụy Cần Nhan trong lớp của em.” Lục Thần Thụy tỏ ra đồng tình, sau đó bắt đầu nói chuyện bạn học tên bốn chữ này mỗi lần viết tên loạn thế nào, tiếp theo lại từ bạn học này nói sang bạn học khác.

Gần năm phút, Lục Thần Hòa phải ngăn lại, nói nhỏ gì đó vào tai Thần Thụy, thằng bé chào tạm biệt rồi lập tức giống như lúc tối, như một con chim nhỏ vừa nhảy vừa chạy đi mất.

Trong phòng tiệc, mọi người tùm năm tùm ba trao đổi với nhau.

Trước bàn chủ tiệc, Lục Trường Kính đang cùng mấy người bạn trò chuyện vui vẻ với nhau.

Lục Thần Hòa muốn kéo Thị Y Thần qua đó, Thị Y Thần có ý định muốn lùi bước, nhưng Lục Thần Hòa lại kiên trì. Cô đành phải cố gắng đi theo.

Khách mời vừa nhìn thấy Lục Thần Hòa, đều khen: “Ôi, không phải Thần Hòa đây sao?Đã lâu không gặp, lại đẹp trai hơn rồi.”

“Nghe nói bây giờ đang làm”> nông nghiệp, thanh niên có lý tưởng đấy.”

Lục Trường Kính thấy Lục Thần Hòa xuất hiện, trong lòng rất vui, thế nhưng trên mặt cố tình biểu hiện vẻ khinh thường: “Trước tiên để nó chơi hai năm, tích lũy kinh nghiệm, sau này để nó về Hải Hâm quản lý khách sạn.”

Đối với lời tự quyết định của bố mình, Lục Thần Hòa chỉ mỉm cười đáp lại.

“Cô đây là?” Trong số khách mời có một người tò mò nhìn Thị Y Thần.

Lục Thần Hòa trịnh trọng giới thiệu: “Đây là bạn gái của cháu Thị Y Thần, Thị trong thị vệ, Y trong liên y, Thần trong thanh thần.”

Thị Y Thần lễ phép chào hỏi, tặng quà: “Chúc chú phúc như đông hải, thọ tử nam sơn.”

Lục Trường Kính mặt không thay đổi đáp nhẹ một tiếng, vẫn chưa chịu nhận quà.

Lục Thần Hòa thuận tay nhận lấy.

Món quà này là do Thị Y Thần đặc biệt chuẩn bị. Biết Lục Trường Kính thích thư pháp, thế nên cô tìm đến bố mình đòi xin giá để bút Đồ sơn Dương Châu, tuy rằng không đáng bao nhiêu tiền, nhưng cũng là đồ mà bố cô cất giữ đã lâu xem như báu vật.

Thị Y Thần thức thời, nói với Lục Thần Hòa: “Mọi người trò chuyện tiếp đi, em đi dạo một vòng.”

Lục Thần Hòa gật đầu, sau đó làm”> động tác gọi điện thoại với cô.

Vừa ra khỏi phòng tiệc, Thị Y Thần cố gắng thả lỏng. Cô quyết định vào toilet chỉnh trang lại lớp trang điểm.

Đi được vài bước, trước mắt có ba người bước đến, cô vô tình nhìn thoáng qua, nhanh chóng nhận ra người phụ nữ rất có khí chất đứng ở giữa, người này đã từng cùng Lục Giai Ngưng đến Jessie’s để đặt trang phục.

Đúng lúc, người đó cùng nhìn thấy cô.

79. Chương 81: Gặp Niềm Vui Mới, Gắn Bó Lâu Dài (5)

Trên đường đến đây, Lục Thần Hòa nói cho cô biết, hôm đó trong cửa hàng còn có mẹ kế của anh - Trương Xuân Hoa.

Trương Xuân Hoa nhiệt tình bắt chuyện: “Y thần? Di có thể gọi cháu là YY được không?”

Cô ngơ ngác gật đầu, nói: “Cháu chào di. ”

Trương Xuân Hoa bắt đầu giới thiệu với hai người đứng bên cạnh: “Đây chính là bạn gái của Thần Hòa mà em mới vừa nhắc đến, Thị Y Thần. Hai người này chính là di hai và di ba của Thần Hòa.”

Thị Y Thần lễ phép chào hỏi.

Nhìn thấy biểu cảm lạnh lùng của di hai và di ba của Lục Thần Hòa, cô đoán mình cũng không phải được chào đón cho lắm, dấu vết một đứa tiểu tam phá hỏng chuyện đính hôn của người khác trên người cô để lại ấn tượng sâu sắc. Nếu như có thể, cô thật sự không hy vọng mình và Lục Thần Hòa có một cuộc gặp gỡ như vậy, cảm giác này thực sự khiến cô rất khó chịu. Nếu đã đồng ý với Lục Thần Hòa, cô đã đoán trước được sẽ có ngày “> này, thế nên cô đã chuẩn bị tâm lý từ một tháng trước, chuẩn bị tâm lý để đón nhận những ánh mắt lạnh lùng, giả vờ như không nhìn thấy gì là được, gặp trưởng bối, chắc”> chắc chắn không thể thiếu chuyện người lớn hỏi chuyện gia đình.

Thị Y Thần chỉ giới thiệu đơn giản về gia đình mình, Trương Xuân Hoa và hai vị trưởng bối còn muốn nói gì đó, lúc này, lại có một đoàn người đến chào hỏi họ.

Đi sau cùng là một cô gái mặc trên người bộ lễ phục màu trắng, một cô gái trẻ có gương mặt xinh đẹp, thân hình thon thả, ban đầu cô ấy cũng như cô đứng lẳng lặng bên cạnh mấy vị trưởng bối nghe họ nói chuyện, chợt nhìn thấy cô, giật mình gọi một tiếng: “Jessie?”

Cô hơi ngẩn ra, khoe môi xấu hổ mấp máy, nói nhỏ: “Xin chào...Cô Đường.”

“Cô vẫn còn nhớ tôi à? Thật tốt quá.”

“Đương nhiên là nhớ rồi.” Cô cười chua chát, tuy chỉ gặp qua một lần, thế nhưng người con gái xinh đẹp như Đường Di để lại cho cô ấn tượng khá sâu sắc, muốn quên cũng khó.

“Tôi mới vừa nghĩ có khi nào sẽ gặp được cô ở đây không, không ngờ thật sự gặp được. Chuyện áo cưới lần trước thật xin lỗi, hại cô phí công như thế, lần sau chắc”> chắc sẽ không thể nữa.” Đường Di xin lỗi.

Cổ họng như bị chèn chặn lại, muốn nói nhưng bỗng dưng không biết nói gì, khuôn mặt của cô dờ ra nhìn Đường Di đang nở nụ cười vô cùng tự nhiên, đối với Đường Di, trong lòng cô như bị chột dạ, nếu không phải vì cô, Đường Di chắc”> sẽ kết hôn với Lục Thần Hòa .

Một vị trưởng bối đứng bên cạnh nghe được chuyện áo cưới của Đường Di, lập tức xoay người lại hỏi: “Cô đây là?”

“Mẹ, cô ấy là bạn gái của Lục Thần Hòa, Thị Y Thần. ” Đường Di nhiệt tình giới thiệu.

Lời của Đường Di vừa nói ra, mấy vị trưởng bối ở phía sau bắt đầu xì xào bàn tán.

Đường Di lập tức nghiêm túc nói: “Con xin mọi người, mọi người đừng nói nữa, chuyện này con đã giải thích rất nhiều lần rồi, thật ra con nên xin lỗi Thần Hòa, hại anh ấy phải chịu oan ức lâu như vậy, con còn phải đi giải thích với bác Lục, mọi người đi trước đi, con sẽ theo sau. ”

Thị Y Thần mơ hồ nhìn Đường Di, không thể hiểu được hàm ý trong lời nói của Đường Di.

Mẹ Đường lắc đầu, than thở rồi cùng mấy người khác đi trước.

Trương Xuân Hoa nhìn Thị Y Thần cười cười, rồi cũng rời đi.

Trong phút chốc chỉ còn lại Thị Y Thần và Đường Di đứng đối mặt nhau.

Thị Y Thần nắm chặt tay, đầu ngón tay muốn bóp nát lòng bàn tay. Bối rối một lúc lâu, cắn môi nói: “Xin lỗi, tôi...”

“Xin lỗi chuyện gì? Chuyện của cô và Lục Thần Hòa tôi đã biết từ lâu, như thế rất tuyệt.” Đường Di mỉm cười thoải mái.

“Tôi không hiểu cho lắm...” Cô nghi hoặc, vì sao Đường Di không ngại cô đột nhiên chen chân vào giữa cô ấy và Lục Thần Hòa? Đường Di vừa này còn nói Lục Thần Hòa vì giúp đỡ người khác mà chịu tiếng oan là có hàm ý gì?

Đường Di nói: “Tôi biết vì mình nên cô và Thần Hòa đến với nhau phải gặp rất nhiều tin đồn oan ức, thật ra chuyện tôi từ hôn Thần Hòa, không liên quan gì đến cô cả, chỉ là tôi đã thích người khác rồi.”

Thị Y Thần khó tin nhìn chằm chằm vào Đường Di: “Cô nói cái gì?”

Đường Di nói tiếp: “Thật ra tôi chưa từng thích Thần Hòa, Thần Hòa cũng vậy. Tôi và Thần Hòa đã được cha mẹ hai bên đính ước từ nhỏ, hai người chúng tôi cùng nhau lớn lên, hoàn toàn giống như anh em, về sau tôi gặp được bạn học của anh ấy - Lâm Uẩn Trạch.” Trên mặt Đường Di hiện ra nụ cười của một người phụ nữ hạnh phúc, “Tôi càng ngày” > càng nhận ra được mình cần phải theo đuổi cái gì. Nhưng thật sự phải cảm ơn cô, nếu không phải vì đôi giày kia, ngay cả dũng khí bước tiếp tôi cũng không có.”

“Đợi một chút...” Trong đầu Thị Y Thần trở nên hỗn loạn, “Ý của cô là sở dĩ cô từ hôn với Lục Thần Hòa, là bởi vì cô thích anh Lâm bạn học của anh ấy, chứ không phải là vì tôi... là kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của hai người?”

Lần này đến lượt Đường Di kinh ngạc: “Hả? Sao cô có thể là kẻ thứ ba được? Thần Hòa không phải là người tùy tiện. Hơn nữa anh ấy là người hơi quái đản, mềm như có chứa lưỡi dao ấy, dùng nước mũi cũng có thể nhỏ chết cô, cô phải cẩn thận đó.”

Đường Di có nói gì nữa, Thị Y Thần cũng không nghe thấy. Giờ này khắc này, cô chỉ còn một cách tìm Lục Thần Hòa để hỏi cho ra nhẽ.

“Xin lỗi, tôi còn chuyện phải làm” >, gấp lại sau...” Cô càng nghĩ lại càng không nghĩ ra, đành phải thất lễ tạm biệt Đường Di, vội vàng trở về phòng tiệc.

Vẫn chưa đi đến phòng tiệc, chuông điện thoại di động vang lên, không đợi Lục Thần Hòa mở miệng, cô liền vội vàng nói: “Tôi có chuyện muốn hỏi anh.”

Lúc này, nơi lối vào truyền đến giọng nói của người chủ trì, tiệc tối sắp bắt đầu, thật sự không nghe được Lục Thần Hòa nói gì trong điện thoại. Đứng ở lối vào, cô nhìn thấy Lục Thần Hòa từ xa xa bước đến.

Cô liền vội vàng đi tới, đôi giày cao gót nhỏ nhắn ma sát với nền đá khiến cô suýt chút nữa ngã nhào, may mà Lục Thần Hòa đỡ kịp.

Cô lôi anh lại, vội vàng hỏi: “Tại sao lại muốn gạt tôi? Đường Di vốn dĩ không phải vì tôi nên mới hủy bỏ hôn ước. Anh có biết không? Tôi vẫn luôn nghĩ mình là tiểu tam phá hỏng tình cảm của người khác nên bị thiên lôi đánh xuống không được chết tử tế. Anh có biết cảm giác tội lỗi này khó chịu đến nhường nào không?”

Giọng nói của người chủ trì vang dội khắp mọi ngõ ngách, thanh âm của cô bị tiếng vỗ tay liên tục của khách khứa lấn át.

Lục Thần Hòa đưa tay đặt lên môi cô, ý bảo cô đừng nói gì cả, nắm tay cô bước thẳng đến dãy ghế của người trong nhà ngồi xuống.

Cô nhíu mày nhìn chằm chằm vào anh, hoàn toàn không biết người đang ngồi cùng bàn là ai, đang muốn mở miệng tiếp tục chất vấn anh, bỗng thấy Lục Thần Kính ngồi đối diện, cô mới ý thức được mình mất lịch sự đến mức nào.

Lục Thần Thụy ngồi bên cạnh đưa ly rượu đến trước mặt cô, cô lúng túng bưng ly rượu lên. May mắn được mời ngồi cùng bàn với chủ tiệc, đây là chuyện không thể nào ngờ tới, cô trừng mắt liếc Lục Thần Hòa, ngoan ngoãn cúi đầu không nói được một lời.

Ngay trước mặt nhiều người như thế này, cô không tiện nhắc lại việc kia nữa, đặc biệt là Lục Thần Thụy đang ngồi bên cạnh cô nữa. Mãi cho đến khi tiệc tàn, khách khứa đều về hết, cô khó khăn lắm mới tóm

được người đàn ông Lục Thần Hòa giao hoạt này: “Lục Thần Hòa, hôm nay nếu anh không giải thích rõ ràng chuyện này với tôi thì anh đừng mong được đi.”

“Anh có thể không đi mà, dù sao ở đây cũng có rất nhiều phòng.” Lục Thần Hòa cong khóe môi, bắt lấy tay cô, đôi mắt chớp động, “Em cũng quyết định tối nay không đi?”

Cô cắn môi, nhìn anh chằm chằm, sau đó không thể nhịn được nữa vung tay về phía anh định tát anh một cái, không ngờ tay còn chưa chạm được vào người anh, một tiếng ho khan nặng nề từ sau tấm bình phong truyền đến.

Là Lục Trường Kính, đi theo phía sau là Trương Xuân Hoa và Lục Giai Ngưng.

Cô lập tức thu tay về.

Lục Giai Ngưng nhìn em trai mình như cảm thấy rất thú vị, thấp giọng nửa châm biếm nói: “Chị không biết hóa ra em thích bị ngược. Chắc chắn chắc, thật đúng là đáng đánh.”

Mặt của Thị Y Thần đỏ lựng đến mang tai.

Lục Trường Kính nhìn Lục Thần Hòa, nghiêm nghị nói: “Không phải anh có chuyện muốn nói sao?”. Nói xong đi về phía phòng nghỉ.

Lục Thần Hòa ôm lấy Thị Y Thần, cô kháng cự vài lần, nhưng không giằng ra được bị anh ép vào phòng nghỉ.

Người phục vụ mang ổi người một ly trà.

Lục Trường Kính khẽ nhấp một ngụm trà, cách một lúc lâu mới nói: “Có chuyện gì anh nói đi.”

Lục Thần Hòa nhìn thoáng qua Thị Y Thần, trịnh trọng nói với Lục Trường Kính, “Con muốn nói với bố, con định kết hôn với Thị Y Thần.”

Không chỉ có là Thị Y Thần, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh ôm chặt lấy Thị Y Thần, không cho phép cô né tránh.

Cô âm thầm cắn răng, anh ta lại bắt đầu phát bệnh rồi...

Lục Trường Kính đặt chén trà xuống, nhìn hai người, vẻ mặt lạnh lùng trước kia đã thay đổi, bình tĩnh nói: “Tôi còn tưởng anh đã suy nghĩ kỹ càng muốn về Hải Hâm làm”> việc. Anh muốn làm“> chuyện gì, từ lúc nào phải cần sự đồng ý của người làm”> cha này, công việc cũng làm“> rồi, hủy bỏ hôn ước cũng hủy rồi, yêu đương cũng tự quyết, chưa từng nói với tôi một lời, cũng chưa từng có sự cho phép của tôi, thế nên chuyện kết hôn lần này cũng không cần nói với tôi.”

Lục Thần Hòa nói: “Hôn nhân của con con hy vọng nhận được một lời chúc phúc của bố.”

Lục Trường Kính nhìn chăm chú vào anh một lúc lâu, ánh mắt dần thu lại. Ông nhìn về phía Thị Y Thần, cô chẳng biết làm“> sao, cắn răng trừng mắt nhìn Lục Thần Hòa. Rõ ràng là một nha đầu chẳng biết gì cả cứ ngây ngô khi “được” cầu hôn như vậy, vẫn chưa nghĩ được gì. Bỗng dưng, ông nở nụ cười nói: “Chuyện anh cần bây giờ hẳn không phải là lời chúc phúc của tôi, người ta có đồng ý gả cho anh không vẫn là một chuyện, chờ anh giải quyết xong rồi hẳn nói.” Đứa con trai này của ông không phải làm”> bất cứ chuyện gì cũng đều hoàn toàn thuận lợi, ném thử mùi vị thất bại cũng không tồi, dường như tâm lý của ông cũng cân bằng lại rồi.

Đôi mắt Thị Y Thần đảo một vòng, thân thể cứng còng.

“Cảm ơn bố.” Lục Thần Hòa bất ngờ, thậm chí có không ít kích động, thái độ hoàn toàn khác so với thường ngày“>, dường như lại nhớ lại những chuyện khi còn bé, thích cùng ông trò chuyện, thích nói những chuyện trên trời dưới đất, “Con sẽ lập tức đi giải quyết chuyện này.”

Anh kéo Thị Y Thần vẫn còn đang ngây ngốc đi khỏi.

Ra khỏi phòng nghỉ, Thị Y Thần bị lôi đi rất xa mới hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

“Suy nghĩ của anh có thể giống người bình thường một tí có được không? Tôi muốn gả cho anh, muốn kết hôn với anh khi nào? Đến bây giờ anh vẫn chưa nói rõ, vì sao anh lại muốn lừa gạt tôi? Chuyện anh và Đường Di hủy bỏ hôn ước vốn dĩ chẳng liên quan gì đến tôi, cái gì mà tôi phải bồi thường cho anh, vốn dĩ từ đầu đến cuối anh đều gạt tôi. Nay, anh nói một câu được không? Anh nói thật đi, vì sao muốn gạt tôi?”

Anh không trả lời cô, kéo cô thẳng đến bãi đậu xe.

Nổi bực tức không có chỗ phát tiết hất tay anh ra.

“Anh có biết vì chuyện này mà tôi ân hận bao lâu không? Mỗi lần nghe thấy tên Đường Di, thật hận không thể muốn chết đi cho xong.” Bàn tay Thị Y Thần vỗ trán, chán nản đau lòng, không nói nên lời, “Kết quả thì sao? Sự thật là anh bị cô ấy bỏ rơi, vậy mà anh lại lừa gạt tôi, nói tôi hại anh mất vị hôn thê, thế nên tôi phải bù đắp cho anh. Sao anh cứ thích chơi mèo vờn chuột thế? Anh có thấy buồn chán lắm không?”

“Em nghĩ anh đáng ghét đến mức có thể dễ dàng bị người khác thao túng sao?” Anh nhíu mày.

“Không thể nào, hết lần này đến lần khác anh đều làm” > vậy, đùa giỡn người khác vui lắm sao?”

“Ngốc nghếch.” Anh không chịu đựng cô được nữa, lại kéo cô đi về phía chiếc xe.

“Được rồi! Lục Thần Hòa! Đừng lúc nào cũng vậy được không? Mọi chuyện đều là do anh sắp đặt, anh có biết không? Tôi cũng sắp bị anh ép đến phát điên rồi, cho dù kết hôn giả, anh cũng không hỏi tôi có đồng ý hay không chạy đến bảo với bố mình anh muốn kết hôn. Tôi biết, tôi với anh ban đầu chỉ là giúp đỡ nhau cùng có lợi mà thôi, chẳng qua chỉ là giả vờ làm” > người yêu hờ, sau đó đi nhận giấy đăng ký kết hôn mà thôi. Nhưng tôi biết! Luôn luôn biết rõ! Thế nên một lần lại một lần tôi không ngừng tự nhắc nhở bản thân mình rằng chuyện này vẫn đang tồn tại. Nếu đây chỉ là giả vờ, thế nên anh cho rằng những chuyện này không cần phải thông báo cho tôi, chỉ cần có kết quả là được, nhưng mà xin lỗi, bây giờ thật sự tôi không thể nào tiếp nhận được, không thể nào điềm nhiên tiếp nhận như không có chuyện gì xảy ra, không ngăn ngại chút nào. Tôi không làm” > được, cũng không muốn tiếp tục nữa...” Cô kích động nói, nói xong, cô bỗng nhiên lấy tay che mặt ngồi sụp xuống.

Bản thân cô hy vọng anh cùng cô bí mật đi đăng ký kết hôn là được rồi, thế nhưng anh cứ làm” > theo ý mình, lừa gạt bảo cô là kẻ thứ ba phá hỏng chuyện tình cảm của anh, ép buộc cô làm” > bạn gái của anh, khiến cho cô cứ có cảm giác tội lỗi. Trước đến nay đều tự mình quyết định, mãi mãi cũng giống như mèo vờn chuột, lúc này lại càng quá đáng, muốn kết hôn với cô lại không nói trước lời nào, ngay cả thời gian chuẩn bị trước anh cũng không cho cô. Liệu anh có biết? Bởi vì thích anh, nội tâm của cô thật sự đã trở nên yếu đuối đến cực độ. Cô thật sự đã không còn đơn thuần chỉ muốn cùng anh đi đăng ký kết hôn giả để qua mắt cha mẹ ở nhà. Thậm chí cô còn bắt đầu trông chờ vào kỳ tích, mong đợi anh dần dần thích cô, nhưng cuộc sống như vậy trở nên chậm hơn, cô bắt đầu trở nên tham lam, thậm chí còn nghĩ đến việc phải làm” > thế nào để khiến anh thích cô, nhưng lý trí vẫn đang nhắc nhở cô, mỗi lần có suy nghĩ như vậy, trong lòng lại không ngừng nguyên rủa bản thân ngàn vạn lần. Vừa mắng nhiếc xong, nội tâm của cô giống như bị hàng vạn con sâu gặm nhấm, đau đớn đến mức không thể thở được.

Càng gần đến hôn nhân, càng biểu hiện cho việc sắp chia lìa. Cô sợ kết quả như vậy.

Anh ngồi xổm người xuống, kéo cô ngẩng đầu lên: “Nói cho anh biết, không làm” > được chuyện gì? Không thể tiếp tục chuyện gì? Vì sao không thể tiếp tục?”

Cô không để ý tới anh, bưng bình chôn gương mặt vào hai cánh tay, không cho nước mắt chảy ra. Cô không thể để anh nhìn thấy bí mật cất chứa sâu trong đáy lòng không để ai nhìn thấy. Cô không thể.

“Nói đi, không làm” > được chuyện gì? Vì sao không thể tiếp tục?” Anh nắm hai tay của cô, ép cô mở ra. Vất vả lắm anh mới đợi được đến ngày” > cô thích mình, anh không thể từ bỏ dễ dàng vậy được.

“Em không nói, muốn anh nói thay em à? Em không muốn chỉ kết hôn giả với anh thôi đúng không? Em sợ sau khi kết hôn sẽ nhanh chóng ly hôn, không chịu nổi, cho nên mới không muốn tiếp tục, đúng không? Em không muốn mất đi anh, đúng không? Muốn ở bên anh đúng không? Không làm” > được cũng không muốn tiếp tục lừa dối nữa, đều bởi vì thích anh, đúng vậy không? Em thích anh, đúng chứ?”

Một câu “Em thích anh”, khiến tâm trạng của cô hoàn toàn không thể khống chế được: “Anh không được nói nữa, anh ngâm miệng lại, không được nói nữa...” Bí mật cất giữ trong lòng đã lâu bỗng bị vạch trần, nổi

chua xốt trong trái tim phút chốc không thể kìm nén được hóa thành nước mắt, tràn ngập khóe mi.

“Vì sao không được nói nữa?” Anh lại tiếp tục dồn ép cô không cho phép cô trốn tránh

Đôi mắt anh đen như ngọc, ánh mắt sáng rực dừng trên người cô, giống như chứa đựng cả bầu trời sao.

Cô bị anh dồn ép không chịu được, cuối cùng nâng khóe mắt ngăn lệ nhìn anh: “Đúng đúng đúng! Em thích anh, thích anh không thể chữa được! Em không muốn chỉ kết hôn giả với anh, không muốn sau khi kết hôn lại phải ly hôn với anh, không muốn mất đi anh, em thích anh, thích anh, thích anh! Như vậy đủ chưa? Anh hài lòng chưa? Nhìn em như kẻ điên thế này hẳn là anh vui lắm?!” Nói ra nỗi niềm chôn kín trong lòng, cũng không khiến cô thoải mái hơn, ngược lại càng khiến cho cô thêm đau khổ.

Cô ngồi xổm dưới đất nước nức nở, càng khóc càng dữ, hận không thể mang tất cả mọi khổ sở phát tiết ra bên ngoài.

Người suýt nữa bị ép đến điên phải là anh mới đúng, những lời này hẳn là do anh nói mới đúng, gặp được một cô gái ngốc nghếch trong chuyện tình cảm đến vậy, không bị ép điên mới là lạ.

“Anh còn nhớ người nào đó đã từng mắng anh, nói cô gái nào thích anh, nhất định nếu không phải bị tâm thần thì cũng là đầu óc có vấn đề. Chúc mừng em đi theo anh gia nhập đội ngũ của những kẻ tâm thần. Nhưng mà thích thôi vẫn chưa đủ, anh đã nói rồi, nếu yêu rồi thì cứ yêu đi.”

Cô khóc thảm thương như vậy, thế mà anh vẫn trêu cô bằng được, thật đáng thương thay, sao cô có thể thích một người vừa xấu xa lại vừa ác mồm đến vậy.

“Tên khốn nạn này! Anh cút đi! Đi xa một chút! Đừng tưởng em nói ra rồi anh muốn làm” > gì thì làm >, em vẫn chưa tha thứ cho anh đâu. Con người em trước giờ đều tự mình biết mình, anh muốn cười thì cứ việc cười đi, chế giễu cũng được, thối thức cũng tốt, hèn mọn cũng không việc gì, dù sao cũng không sao cả. Qua đêm nay, chúng ta không ai biết ai, hừ hừ hừ...anh cút đi! ” Cô nghĩ cả thế giới này sụp đổ rồi, hết rồi. Từ lúc sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên cô tỏ tình với đàn ông, cảm giác như vậy thật ngược tâm.

Anh khẽ cười đưa tay ôm lấy cô, kéo cô vào lòng, an ủi nói: “Cảm ơn em đã đồng ý cho anh cười, phải giả vờ hay không ngày” > mai em sẽ biết, đừng nghĩ nữa. Thích thì thích, có gì phải mất mặt? Anh chưa thấy mất mặt bao giờ.”

Cô đau lòng khóc thút thít, chợt nghe anh nói câu đó, ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn anh, quên cả khóc.

Lục Thần Hòa nói vậy là có ý gì? Cái gì gọi là ‘anh chưa thấy mất mặt bao giờ’? Cô mở to đôi mắt đắm lệ nhìn chăm chăm vào anh, đôi mắt anh như một viên bảo thạch trong sáng chiếu rọi trong màn đêm yên tĩnh, nụ cười kéo dài đến đáy mắt. Tim của cô rung động dữ dội, giống như đang mong đợi điều gì.

Tay của anh vò vò đầu cô nói: “Nếu phát hiện bây giờ anh lừa em, lẽ nào em không cảm thấy nếu anh cần có phụ nữ bên cạnh, chỉ dựa vào mỗi chiêu lừa gạt người thì không còn cách nào khác sao? Là ai đã từng nói anh chỉ cần đứng ở trung tâm thành phố không cần nhúc nhích, sẽ có một đám phụ nữ nhào đến, kẻ này ngã xuống sẽ có kẻ khác lao đến thế chỗ? Anh oách như thế, liệu có cần phải lừa gạt người khác không? Lẽ nào em không cảm thấy anh vẫn luôn dụ dỗ em thích anh sao? Nói em như heo thật lắm” > nhục chỉ số thông minh của heo mà.”

Cái gì? Tên đàn ông này...ngay cả khi phát hiện cô thích anh, cũng muốn tìm để mọi cách để cô phải nói ra trước...thật quá đáng

“Tên xấu xa này!” Cô giơ tay đập một đập thật mạnh vào ngực của anh, nước mắt chảy càng dữ hơn.

Anh ôm cô thật chặt, để mặc cô vùi mặt vào ngực mình khóc lóc y như một đứa trẻ.

Chẳng biết cô đã khóc bao lâu rồi, cuối cùng cũng nín, chân tê dại đi đứng cũng không vững, anh dìu cô đến bên một chiếc ghế ngồi xuống.

Lục Thần Hòa đến bên cạnh chiếc xe, lấy ra một cái hộp đã chuẩn bị sẵn, nhét vào trong tay của cô.

Thị Y Thần sững sờ nhìn chiếc hộp màu trắng hết sức bình thường, rất giống một hộp đồ giày. Cô mở nó ra trong sự nghi hoặc, khi nhìn thấy đôi giày khiến cô không thể nào quên, kinh ngạc đến nói không thành lời.

Cô lấy đôi giày ra, lúc trước bị gãy gót, bây giờ đã được sửa chữa hoàn chỉnh, nổi chua xót trong lòng lại dâng lên. Nước mắt của cô giống như chảy mãi không ngừng.

Anh lại một lần nữa giúp cô lau đi những giọt nước mắt trên khóe mi, nhẹ nhàng thở dài một tiếng bắt đầu nói: “Aiz, em đừng khóc nữa, nếu cứ khóc thế này không khéo trường thành cũng bị em khóc đến ngập lụt mất, ngay cả sông Hoàng Hà cũng bắt đầu dâng lên rồi.”

“Em muốn khóc! Em đau lòng không được à?” Cô không ngừng thút thít, “Em đã nói anh biến thái mà, vậy mà vẫn không chịu thừa nhận. Anh giấu giày em làm”> gì?”

“Không biết.” Hôm đó tại sao lại muốn mang một đôi giày gãy gót về nhà, anh thực sự không biết. Bây giờ nghĩ lại vẫn không biết, cách giải thích duy nhất có lẽ là vừa gặp đã yêu. Bốn chữ vừa gặp đã yêu này có vẻ không hợp lý lắm, có người đàn ông nào lại chấp nhận vừa gặp đã yêu với một cô gái say rượu?Lẽ nào vì cô mắng anh ư?Anh không thể nào ngờ rằng mình có khuynh hướng thích bị ngược.

“Em gọi điện thoại đến khách sạn hỏi, bọn họ nói không nhìn thấy. Em cho rằng đã đánh mất, kết quả bị anh mang đi. Đây là đôi giày em tự làm”> khi học nghề ở Italy, em vẫn luôn rất quý nó, thế nên lúc ở quán bar mới nhìn chăm chăm vào anh như vậy, bắt anh đi sửa giày. Lần đó em uống nhiều quá, đi xem mắt gặp phải cả gia đình cực phẩm, còn bắt gặp nụ cười trào phúng như có như không của anh trong thang máy nữa, bị chất cồn quá nhiều nên em mới cố tình gây sự, thật ra đôi giày này em có thể tự mình sửa được.”

“Em có thể tự mình sửa giày?” Bây giờ anh cũng hiểu được vì sao người tên Leone khi nghe anh đến Italy chỉ vì sửa một đôi nữ giày, ánh mắt nhìn anh giống như đang nhìn một kẻ tâm thần.

Hôm đó khi cãi nhau với cô xong, anh mang đôi giày về đến nhà cứ nhìn chăm chăm vào nó, trong khoảng thời gian đó tuy có rất nhiều lần muốn quăng nó sang một bên, nhưng mỗi lần đều mang lại ngấm thật kỹ, anh cứ nhìn vào đôi giày như thế cả đêm. ngày“> hôm sau trời vừa sáng, anh phải ra sân bay bay đến Italy. Được sự giúp đỡ của một người bạn ở Italy, rốt cuộc cũng tìm được nơi xuất xứ của đôi giày này, của một người tên Leone. Leone là một cậu nhóc đẹp trai mắt xanh tóc vàng, anh ta vừa nhìn vào đôi giày lập tức nở nụ cười, nói một người bạn học có quốc tịch Trung Quốc của anh ta khi đến xưởng giày của nhà mình thì đi theo đòi học làm”>, phải hơn chục đôi mới được một đôi ưng ý, thế nên rất quý. Mà người bạn học quốc tịch Trung Quốc ấy họ Thị, tên Y Thần.

Anh giải thích nói đây là giày của bạn gái anh, không cẩn thận bị anh làm“> gãy gót, bạn gái kiên trì muốn bay đến Italy để sửa. Leone nở nụ cười ma quái, không đồng ý giúp anh sửa đôi giày này, nói nếu anh thật sự có thành ý, phải tự mình đến, sau đó anh phải ở trong xưởng giày đợi ba ngày”>, học hỏi kinh nghiệm từ những người có tay nghề, cuối cùng cũng sửa xong đôi giày.

“Ừm.” Cô nhìn ánh mắt dị thường của anh, nhìn lại đôi giày trong tay mình, “Anh... Chẳng lẽ anh thật sự chạy đến Italy chỉ để sửa đôi giày này sao?Khi nào?”

Cô nhìn đôi mắt trong trẻo của anh, nhớ đến đoạn thời gian trước anh biến mất nửa tháng, nước mắt lại đột nhiên không kìm nén được chảy xuống.

“Anh thật sự không ngờ, có một ngày”> anh lại vì một đôi giày mà chạy đến Italy.” Anh dịu dàng gạt đi những giọt nước mắt của cô, ngồi xổm người xuống, cởi đôi giày cô đang mang ra, đổi lại cho cô đôi giày cao gót, “Có phải giống giày thủy tinh của cô bé lọ lem lắm không?”

Cô rù mi mắt ướt lệ nhìn anh, cuối cùng nín khóc cố mỉm cười: “Vậy anh là đang tự khen mình biến thành hoàng tử sao?”

“Vậy cô nương kia, cô có bằng lòng gả cho hoàng tử điện hạ từ nay về sau sống cuộc đời hạnh phúc viên mãn không?”

Anh quỳ nửa người trước mặt cô, ánh đèn đường bên cạnh ghé ngồi chiếu xuống người anh, mặc dù ánh sáng đèn mờ nhạt nhưng đôi mắt anh vẫn sáng như thế, ánh mắt chăm chú chưa từng có bao giờ.

Tim của cô nhảy lên loạn nhịp, tuy rằng trước đó nói nhiều như vậy, cảm nhận được tình yêu của anh, thế nhưng vẫn có cảm giác như đang mơ, tất cả chỉ là viễn tưởng, một khi tỉnh dậy sẽ chẳng còn gì.

“Anh có biết bây giờ mình đang làm”> gì không? Anh nghiêm túc sao? Em đã nói ra hết bí mật giấu trong lòng, đã không có bí mật cũng chẳng còn giao dịch, hơn nữa từ giờ trở đi lòng tham của em sẽ trở thành không đáy, nếu như cảm thấy trước đây em mắng anh khiến anh cảm thấy bị sỉ nhục, anh muốn trả thù em nên muốn em thích anh, vậy thì anh làm”> được rồi, đừng nên tiến thêm một bước được không?” Nếu chỉ là lòng đau như bị dao cắt, cô có thể chịu đựng, nếu như tan nát cõi lòng đến thương tích đầy mình, cô không biết mình sẽ trở thành thế nào. Cô thà rằng bây giờ hèn mọn cầu xin anh bỏ cuộc, còn hơn đi đến cuối cùng vì yêu anh, cô trở nên hèn mọn như một hạt bụi.

Cho dù cô có cố gắng sụt sịt mũi thế nào, nước mắt vẫn không chịu nghe lời chảy xuống như mưa.

Anh thật sự sắp bị cô đánh bại rồi, đối với cô anh thật sự thiếu cảm giác an toàn đến vậy sao? Cuối cùng tại cô quá ngốc nghếch hay là mất mụ đây? Lẽ nào anh phải mang toàn bộ tâm can dốc hết cho cô, cô mới chịu tin rằng anh nghiêm túc sao?

“Em vẫn cho rằng anh tìm nhiều thủ đoạn như vậy tốn nhiều tinh lực đến vậy để trả thù em? Anh không được rảnh rồi đến như thế. Nếu như em một mực muốn thế, được thôi. Muốn anh không trả thù em, vậy thì...mang tim trả lại cho anh.” Anh nắm tay cô đặt lên ngực của mình, nơi ấy nhiệt độ nóng ấm, tiếng tim đập rung động mãnh liệt.

Cô ngơ ngác nhìn anh.

Một giây sau, bàn tay của anh đặt sau gáy cô kéo cô lại gần mình hơn, cất giọng khàn khàn nói: “Anh không biết mình trúng tà hay bị em nguyên rủa, em giống như thuốc phiện mà từ trước đến giờ anh chưa từng động đến, nhưng lại khiến anh bỗng chốc ngốc nghếch tưởng nhầm thức ăn, một khi đã dính vào, không thể nào dứt ra được. Cả trái tim đều bị em cướp mất, nếu anh không bắt lấy kẻ trộm này, giữ bên người, cả người sẽ không thể khá lên được, có lẽ sẽ chết. Mặc kệ em có ngốc nghếch nói gì đi nữa, cũng đừng mơ tưởng anh sẽ thả em đi, bởi vì em đã từng nói anh là một kẻ thần kinh. Anh nhất định phải biến em từ một người bình thường không có gì nổi bật trong đời, làm”> một người bệnh thần kinh tỏa sáng lấp lánh.”

Môi của anh đặt lên khóe môi cô, nước mắt của cô lại một lần nữa không kiềm chế được lăn dài, dọc theo gò má chảy vào miệng anh, giống như đang xông vào miệng anh, nụ hôn dịu dàng kéo dài hòa vào giọt nước mắt mặn chát, đan xen bao nhiêu niềm vui nỗi buồn.

Chẳng biết qua bao lâu, tiếng cửa xe mở phía xa xa làm”> cô tỉnh táo lại, cô hơi sững sốt, bỗng nhiên che mặt, giống như phát hiện chuyện gì sợ hãi phát ra một tiếng kêu: “Em khóc lâu như vậy, lớp trang điểm trên mặt em chắc”> là trôi hết rồi.” Cô lấy một chiếc gương nhỏ từ trong túi ra, nương theo những tia sáng yếu ớt do đèn đường tỏa ra, nhìn thấy gương mặt của mình trong gương, đâu chỉ là trôi hết, giống như anh đã từng nói đáng sợ như một con gấu trúc quý. Tại nơi tối tăm yên tĩnh thế này, vậy mà anh không bị dọa sợ, ngược lại còn không ngại hôn cô... Rốt cuộc khẩu vị phải nặng đến thế nào? Cô dùng khăn giấy ra sức lau vết đen trên mặt. Anh thở ra một hơi dài, vào lúc này sao cô ấy còn có thể lo lắng những chuyện lạ lùng đến thế? Anh hoàn toàn không để tâm mà đứng không?

Anh che ngực, vẽ mặt hiện lên vẻ thất bại nhìn cô: “Ngực đau quá. . .” “Lúc này còn bảo mình là thái tử, bây giờ lại tưởng mình là Tỷ Can*. . .” *Chú của Trụ Vương, một hiền triết thời nhà Thương thường can gián Trụ Vương, kết cục bị Trụ Vương moi tim. “Cho nên, cô gái cô có bằng lòng gả cho thái tử điện hạ cả đời này sống hạnh phúc bên nhau hay không?” Anh rất nghiêm túc lặp lại một lần. “Thôi đủ rồi, đâu có người nào cầu hôn như anh vậy? Xem như là không có nhần, ngay cả một bó hoa cũng không có, lại lấy một đôi giày ra cầu hôn, hơn nữa còn là giày tự em .” “OK, mai anh sẽ bảo người chở đến cho em một xe lúa đây.”

“Anh cố tình sao? Cái gì cũng quy ra thành lúa? Lúa trong tay anh dường như có sức mạnh vạn năng như đô la ấy, cứ như em là chuột yêu gạo không bằng.” “Đô la không phải vạn năng, gạo mới là vạn năng. Khi còn bé em chưa từng nghe qua chuyện cổ tích ‘Anh yêu em như yêu muối’ sao?” Anh yêu em cũng giống như yêu gạo vậy, đây là dòng sinh mệnh của mình để yêu em, em không thấy cảm động sao?” Anh lại động tác che ngực trông yếu đuối vô cùng.

Cảm động. Lúc anh lấy đôi giày đó ra một lần nữa, cô đã lập tức cảm động đến mức nước mắt rơi như mưa. Lúc cô chán nản nhất, khó khăn nhất, bối rối nhất, lúc nào cũng gặp anh, có lẽ đây chính là duyên số đã định trong truyền thuyết. Giống như “Em chỉ quan tâm anh” của Đặng Lệ Quân: “Nếu như không gặp anh

Vậy em sẽ ở đâu tháng sẽ trôi qua thế nào Cuộc đời này liệu có còn gì đáng giá Có lẽ em sẽ quen một ai đó tháng sẽ trôi qua rất bình yên Không biết liệu em có thể

Có một tình yêu ngọt ngào hay không. . .” Nếu như không gặp được anh, cô không biết sẽ như thế nào, có thể sẽ tiếp tục những cuộc xem mắt nhàm chán, có thể một nào đó sẽ không đi nữa, chấp nhận một người rồi mang bản thân gả đi là xong, tháng bình lặng có thể tìm được ngọt ngào hay không, không biết, những thứ như vậy có trở thành những thứ xa xỉ hay không. Cô may mắn, trong biển người mênh mông có thể gặp được anh, không có được một cuộc gặp gỡ tốt đẹp, lại có một bắt đầu tốt đẹp. Cô cần môi, đột nhiên ôm lấy cổ anh, mang gương mặt tùy ý vùi vào vai anh: “Cảm ơn anh vẫn luôn kiên trì ‘dụ dỗ’ em. . .”

Đây là lần đầu tiên cô chủ động ôm anh, cảm giác rất khác, nếu có thể cô muốn cứ tiếp tục ôm anh thế này. Anh thuận thế bao bọc lấy cô, tâm trạng vui vẻ đang dần nhen nhóm dọc theo từng tế bào trong cơ thể. Tình yêu viên mãn cho đêm đầu đông trở nên ấm áp, làn gió lạnh, dường như đang nũng nịu thổi quanh cành cây rung động xào xạc, chúc mừng cho đôi tình nhân đang yêu nhau.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-lai-gap-anh>